

— CAPITOLUL I —
POȘTA VIA BUFNIȚĂ

Harry Potter era un băiat neobișnuit din mai multe puncte de vedere. În primul rând, ura vacanțele de vară mai mult decât orice altă perioadă din an. În al doilea rând, își dorea din tot sufletul să-și facă temele pentru vacanță, însă era forțat să o facă pe ascuns, în puterea nopții. Și pe deasupra, se mai întâmpla să fie și vrăjitor.

Era aproape miezul nopții, și stătea pe burtă în pat, cu păturile trase peste cap, ca într-un cort, cu o lanternă într-o mână și cu o carte legată în piele („*Scurtă istorie a magiei*”, de Adalbert Waffling) sprijinită de pernă. Harry cerceta pagina cu vârful penei sale de uliu, căutând încruntat ceva care să-l ajute să-și scrie eseul. Și găsi imediat: capitolul „Arderea pe rug a vrăjitoarelor în secolul al XIV-lea nu avea nici un rost - discuții.”

Pana se opri la începutul a ceea ce semăna cu un paragraf. Harry își ridică ochelarii rotunzi mai sus pe nas, apropie lanterna de carte și citi:

Oamenilor non-magici (cunoscuți mai degrabă sub numele de Încuiați) le era deosebit de teamă de magie în perioada medievală, dar de cele mai multe ori nu erau în stare să o recunoască. În rarele ocazii când reușeau să prindă un adevărat vrăjitor sau o vrăjitoare autentică, arderea pe rug nu avea absolut nici un efect. Vrăjitorul sau vrăjitoarea executa o elementară Vrajă de Înghețare a Flăcării și apoi se prefăcea că țipă de durere, bucurându-se între timp de o senzație de furnicături și pișcături blânde. Într-adevăr, lui Wendelin cea Ciudată îi plăcea atât de mult să fie arsă, încât s-a lăsat prinsă de nu mai puțin de patruzeci și șapte de ori, sub diverse deghizări.

Harry își luă pana între dinți și căută sub pernă călimara și sulul de pergament. Încet și cu foarte mare grijă deschise călimara, își înmuie pana în cerneală și începu să scrie, întrerupându-se din când în când pentru a asculta, fiindcă dacă vreun membru al familiei Dursley auzea în drum spre baie scrijelitul penei, probabil că l-ar fi închis în nișa de sub scări pentru tot restul verii.

Familia Dursley de pe Alea Boschetelor, de la numărul patru, era motivul pentru care Harry nu se bucura niciodată de vacanțele sale de vară. Unchiul Vernon, Mătușa Petunia și fiul lor, Dudley, erau singurele rude în viață ale lui Harry. Erau Încuiați, și aveau o atitudine mai mult decât medievală când venea vorba despre magie. Părinții lui Harry, decedați de multă vreme, fuseseră ei înșiși vrăjitori și din acest motiv nu erau niciodată pomeniți în casa familiei Dursley. Ani de zile, Mătușa Petunia și Unchiul Vernon speraseră că dacă îl vor chinui cât mai mult posibil pe Harry, vor stârpi magia din el. Spre disperarea lor, nu reușiseră și acum trăiau cu groaza că s-ar fi putut să afle cineva că Harry și-a petrecut cea mai mare parte a ultimilor ani la Hogwarts, Școala de Magie, Farmece și Vrăjitorii. Singurele lucruri pe care le mai puteau face la momentul respectiv erau să-i închidă în nișa de sub scări cărțile de vrăji, bagheta, ceanul și mătura, de îndată ce începea vacanța de vară, și să-i interzică să vorbească cu vecinii.

Despărțirea de cărțile de vrăji fusese o adevărată problemă pentru Harry, pentru că profesorii săi de la Hogwarts îi dăduseră o grămadă de teme pentru vacanță. Unul dintre eseuri, unul deosebit de afurisit despre „Poțiunile de micșorat”, era pentru profesorul pe care Harry nu putea să-l sufere cel mai tare, Profesorul Plesneală. Sentimentul era reciproc și profesorul ar fi fost extraordinar de bucuros dacă ar fi avut o scuză ca să-l exmatriculeze

pe Harry timp de o lună. Așadar, Harry a profitat de ocazie în primele săptămâni de vacanță. Când Unchiul Vernon, Mătușa Petunia și Dudley se duseseră în partea din față a grădinii pentru a admira noua mașină dată de la firma la care lucra Unchiul Vernon (în gura mare, desigur, ca să afle și restul cartierului), Harry se furișase la parter, deschisese lacătul de la nișa de sub scări, înșfăcase niște cărți de vrăji și le ascunsese în camera sa. Atâta timp cât nu păta așternutul cu cerneală, familia Dursley nu avea de unde să afle că el studia magia în timpul nopții.

Harry era hotărât să nu se certe cu mătușa și unchiul lui, deși se purtau foarte urât cu el, numai din cauză că într-una dintre săptămânile de vacanță primise un telefon de la un prieten vrăjitor, de la Ron Weasley!

Ron Weasley, care era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Harry, colegi amândoi la Hogwarts, provenea dintr-o familie de vrăjitori cu tradiție. Asta însemna că știa o grămadă de lucruri pe care Harry nu le știa. Cu toate acestea, Ron nu mai folosise telefonul până atunci. Din nefericire, fusese Unchiul Vernon cel care răspunsese la telefon.

— Vernon Dursley la telefon!

Harry, care se întâmplă să fie și el în cameră în acel moment, îngheță când auzi vocea lui Ron în continuare:

— ALO? ALO? MĂ AUZIȚI? VREAU SĂ... VORBESC... CU HARRY... POTTER!

Ron țipa atât de tare încât Unchiul Vernon sări în picioare și ținu receptorul la jumătate de metru de ureche, privindu-l cu o expresie amestecată, de mânie, indignare și îngrijorare.

— CINE ESTE? răcni la rândul lui în receptor. CINE EȘTI?

— RON... WEASLEY! îi răspunse Ron urlând, de parcă el și Unchiul Vernon vorbeau din capetele opuse ale unui teren de fotbal. SUNT UN... PRIETEN DE LA... ȘCOALĂ...

Ochii mici ai Unchiului Vernon se ațintiseră asupra lui Harry, care înlemnise locului.

— AICI NU ESTE NICI UN HARRY POTTER! răcni el, ținând receptorul la depărtare de un braț, de parcă îi era teamă că s-ar putea să explodeze. NU ȘTIU DESPRE CE ȘCOALĂ VORBEȘTI! SĂ NU MĂ MAI SUNI NICIODATĂ! SĂ NU CUMVA SA TE APROPII DE FAMILIA MEA!

Și aruncă receptorul în furcă de parcă ar fi fost un șarpe veninos.

Cearta care urmase fusese cea mai groaznică de până atunci.

— CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ DAI NUMĂRUL ĂSTA UNORA CA TINE? răcnise Unchiul Vernon, stropindu-l pe Harry cu salivă.

Era evident că Ron își dăduse seama că îi făcuse probleme lui Harry, pentru că nu a mai revenit. Celălalt bun prieten al lui Harry, de la Hogwarts, Hermione Granger, nu dăduse nici ea nici un semn de viață. Harry bănuia că Ron o prevenise pe Hermione să nu sune, ceea ce era mare păcat deoarece Hermione, cea mai isteată vrăjitoare din anul lui Harry, care avea părinți Încuiați, știa foarte bine să folosească telefonul și ar fi avut bunul-simț să nu menționeze că era elevă la Hogwarts.

Așa că Harry nu primise nici o veste de la prietenii săi vrăjitori timp de cinci săptămâni și vara aceea începuse să pară aproape la fel de nefericită ca și cea de dinainte. Cu o singură mică îmbunătățire: după ce jurase că nu o va folosi ca să le trimită scrisori prietenilor săi, lui Harry i se permisesse să-și lase liberă bufnița, pe Hedwig, în timpul nopții. Unchiul Vernon cedase din cauza tărăboiului pe care îl făcea Hedwig când era închisă tot timpul în colivie.

Harry termină de scris despre Wendelin cea Ciudată și mai făcu o pauză, ciulind bine urechile. Liniștea din casa întunecată nu era întreruptă decât de sforăiturile îndepărtate ale imensului său văr, Dudley. Trebuie să fi fost foarte târziu. Pe Harry îl usturau ochii de oboseală. Decise să termine lucrarea noaptea următoare...

Închise călimara, scoase de sub pat o față de pernă veche, în care puse lanterna, „Scurtă istorie a magiei”, pana și călimara și cât scrisese din eseul pentru școală, după care se dădu jos din pat și ascunse totul sub o scândură dezlipită din podea, aflată chiar sub patul său. Apoi se ridică, se întinse, și se uită la ceasul luminos de pe noptieră.

Era unu dimineața. Stomacul lui Harry tresăltă. De o oră întreagă, avea treisprezece ani și nici măcar nu-și dăduse seama!

Și asta era un alt lucru neobișnuit la Harry: cu cât de puțin entuziasm își aștepta zilele de naștere. Nu primise niciodată o felicitare de ziua lui. Familia Dursley îi ignorase complet ultimele două aniversări și prin urmare nu avea de ce să presupună că își vor aminti de aceasta...

Harry traversă camera întunecată, pe lângă uriașa colivie a lui Hedwig, pentru a deschide fereastra. Se aplecă peste pervaz și simți aerul plăcut și răcoros atingându-i fața, fierbinte după atâta stat sub pătură. Hedwig lipsise deja de două nopți. Harry nu era îngrijorat pentru ea - se mai întâmplase să plece - însă spera să se întoarcă repede. Era singura ființă din casa aceea care se bucura la vederea lui.

Harry, deși destul de mic și slăbuț pentru vârsta lui, crescuse câțiva centimetri de anul trecut. Părul său negru-cărbune, era însă neschimbat: ciufulit rebel, indiferent ce i-ar fi făcut. Din spatele ochelarilor, i se vedeau ochii de un verde strălucitor, iar pe frunte, ușor de observat cu toată claia de păr, avea o cicatrice subțire, de forma unui fulger.

Dintre toate lucrurile neobișnuite la Harry, această cicatrice era cea mai extraordinară. Nu era, așa cum pretinsese familia Dursley timp de zece ani, o urmare a accidentului de mașină în care muriseră părinții lui Harry, pentru că Lily și James Potter nu muriseră într-un accident de mașină. Fuseseră omorâți cu cruzime de cel mai temut vrăjitor al Întunericului din ultima sută de ani, de Cap-de-Mort. Harry scăpase din același atac doar cu cicatricea de pe frunte, când blestemul Lordului Întunericului, în loc să-l omoare pe Harry, se întorsese asupra celui care îl proferase. Aproape mort, Cap-de-Mort dispăruse...

Dar de atunci Harry se mai înfruntase cu el, la Hogwarts. Amintindu-și de ultima lor întâlnire, în timp ce stătea tot la fereastra întunecată, Harry fu nevoit să recunoască că era un mare norocos că reușise să împlinească treisprezece ani de viață.

Cercetă cerul în căutarea lui Hedwig, care probabil se întorcea zburând la el cu un șoarece mort în cioc, așteptându-se să fie lăudată. Privind în gol peste acoperișuri, trecură câteva secunde bune, până ca Harry să își dea seama ce vedea.

În dreptul lunii aurii, mărimdu-se cu fiecare secundă care trecea, se profila silueta unei creaturi asimetrice, care se îndrepta către Harry. Rămase aproape nemișcat, privind-o cum se apropia din ce în ce mai mult. Pentru o fracțiune de secundă, ezită, cu mâna pe mânerul ferestrei, întrebându-se dacă să o închidă sau nu, dar atunci ciudata creatură plană deasupra felinarelor de pe Alea Boschetelor, și Harry, dându-și seama ce era, se dădu la o parte dintr-o săritură.

Pe fereastră intrară trei bufnițe, două dintre ele susținând-o pe o cea de-a treia, care părea inconștientă. Aterizară cu o ușoară bufnitură pe patul lui Harry, iar bufnița din mijloc, care era mare și gri, căzu pe o parte și rămase nemișcată. De picioarele sale era legat un pachet mare.

Harry recunoscuse de îndată bufnița aflată în stare de inconștiență. Era Errol și

aparținea familiei Weasley. Harry se repezi imediat spre pat, desfăcu sforile de la picioarele lui Errol, luă pachetul și apoi îl duse pe Errol în colivia lui Hedwig. Errol deschise un ochi înceteșat, scoase un mic țipăt de mulțumire și începu să bea apă.

Harry se întoarse către celelalte două bufnițe. Una dintre ele, mare și albă ca zăpada, era Hedwig. Și ea aducea un pachet și părea extrem de mulțumită de ea însăși. Îl ciupi ușor pe Harry, cu multă afecțiune, în timp ce el îi îndepărtă povara, apoi traversă camera în zbor pentru a i se alătura lui Errol.

Harry nu recunoscuse a treia bufniță, tânără și de culoare roșiatică, însă știa de la cine venea, pentru că în afară de un al treilea pachet, aducea și o scrisoare cu antetul „Hogwarts”. Când Harry o eliberă și pe ea de greutate, bufnița își umflă penele cu importanță, își întinse aripile și zbură pe fereastră în noapte.

Harry se așeză pe pat, înșfăcă pachetul lui Errol, rupse hârtia maro și descoperi un cadou, împachetat în hârtie aurie, și prima sa felicitare aniversară. Cu degetele tremurându-i ușor, deschise plicul. Din el căzură două coli de hârtie: o scrisoare și o tăietură dintr-un ziar.

Fragmentul decupat era evident că provenea din ziarul vrăjitorilor, „Profetul zilei”, deoarece toți oamenii din poza alb-negru se mișcau. Harry luă foaia, o netezi și citi:

ANGAJATUL MINISTERULUI MAGIEI PUNE MÂNA PE MARELE PREMIU!

Arthur Weasley, Șeful Oficiului de „Folosire neregulamentară a obiectelor făcute de Încuiați”, din Ministerul Magiei, a câștigat Marele Premiu anual oferit de „Profetul zilei”.

Încântat, domnul Weasley a declarat ziarului nostru, „Vom cheltui galeonii primiți pe o vacanță de vară în Egipt, unde lucrează fiul nostru cel mai mare, Bill, angajat de Banca <Gringotts> ca distrugător de blesteme.”

Familia Weasley va petrece o lună în Egipt, întorcându-se abia la începutul noului an școlar la Hogwarts, unde învață cinci dintre copiii Weasley.

Harry se uită la fotografia mișcătoare și un zâmbet larg i se așternu pe chip, văzându-i pe toți cei nouă Weasley făcându-i entuziasmați cu mâna, din fața unei piramide mari. Micuța și dolofana doamnă Weasley, înaltul și cheliosul domn Weasley, cei șase fii ai lor și Ginny, singura lor fiică, toți (deși poza alb-negru nu o arăta) cu păr roșu-aprins. Chiar în mijlocul pozei se afla Ron, înalt și deșirat, cu Pungașul, șobolanul său, pe umăr și ținându-o de după umeri pe sora lui mai mică, Ginny.

Harry nu putea să se gândească la altcineva care să fi meritat într-o mai mare măsură premiul, fiindcă membrii familiei Weasley erau tare săritori și de treabă, dar extrem de săraci.

Dragă Harry,

La Mulți Ani!

Știi, îmi pare tare rău de telefonul ăla. Sper că nu ți-au făcut zile fripte Încuiații ăia. L-am întrebat pe tata și el a zis că probabil că nu ar fi trebuit să strig la telefon...

Este minunat aici, în Egipt. Bill ne-a făcut turul tuturor mormintelor faraonilor și n-o să-ți vină să crezi ce blesteme au pus vrăjitorii egipteni din antichitate asupra lor. Mama nu a lăsat-o pe Ginny să intre în ultima piramidă. Erau o grămadă de schelete mutante pe acolo, a unor Încuiați care forțaseră intrarea în piramidă și cărora le crescuseră capete în plus și fel de fel de alte chestii.

Nu mi-a venit să cred când tata a câștigat premiul oferit de „Profetul zilei”. Șapte

sute de galeoni! Cea mai mare parte din ei s-au dus pe vacanță, dar o să-mi cumpere și mie o baghetă nouă pentru anul care vine.

Harry își amintea prea bine cum se rupsese bagheta lui Ron. Se întâmplase când mașina cu care zburaseră ei doi până la Hogwarts se lovise de Salcia Bătăușă, plantată pe terenul din jurul castelului Hogwarts.

Ne întoarcem cu aproximativ o săptămână înainte să înceapă primul trimestru și o să mergem la Londra ca să-mi cumpăr bagheta și cărțile pentru noul an școlar. E vreo șansă să ne întâlnim acolo?

*Nu-i lăsa pe Încuiați să te supere!
Încearcă să vii la Londra,
Ron*

PS: Percy e Șef de Promoție. A primit vestea săptămâna trecută.

Harry privi iar fotografia. Percy, care era în al șaptelea - și ultimul - an la Hogwarts, părea extrem de plin de importanță. Își pusese insigna de Șef de Promoție pe fesul așezat într-o parte peste părul îngrijit, iar ochelarii săi cu rame de bagă luceau în soarele egiptean.

Harry se întoarse acum către cadoul său și îl despachetă. Înăuntru era ceea ce părea a fi un titirez luminos. Sub el mai găsi încă un bilet de la Ron.

Harry, acesta este un Spionoscop de buzunar. Dacă se află cineva necinstit prin preajmă, se pare că începe să lumineze și să se învâртеască. Bill spune că este o aiureală vândută vrăjitorilor turiști și că nu te poți baza pe el, fiindcă ni se tot aprindea ieri seară, la cină. Dar Bill nu și-a dat seama că Fred și George îi pusese răăbuși în supă!

*Pe curând,
Ron*

Harry puse Spionoscopul pe noptieră, unde stătea destul de nemișcat, echilibrat în vârf, lăsând să se vadă limbile luminoase de pe cadranul său. Îl privi mulțumit câteva secunde, apoi ridică pachetul pe care i-l adusese Hedwig.

Și în acesta era un cadou împachetat frumos, o felicitare și o scrisoare, de data aceasta de la Hermione.

Dragă Harry,

Mi-a scris Ron și mi-a povestit despre conversația telefonică pe care a avut-o cu Unchiul Vernon. Sper că ești bine.

Eu eram în vacanță, în Franța, și nu știam cum să-ți trimit cadoul... Ce s-ar fi întâmplat dacă îl verificau la Vamă? Dar a apărut Hedwig! Cred că vroia să se asigure că vei primi ceva de ziua ta, nu ca în anii trecuți. Ți-am luat cadoul prin comandă via bufniță! Am văzut o reclamă în „Profetul zilei” (mi-am făcut abonament, este tare bine să fii la curent cu ce se întâmplă în lumea magiei). Ai văzut poza aceea cu Ron și

familia lui de acum o săptămână? Sunt convinsă că învață atâtea lucruri noi! Sunt chiar geloasă! Vrăjitorii Egiptului Antic erau fascinanti.

Și aici există o istorie locală interesantă despre vrăjitorie. Mi-am rescris întregul

eseu la „Istoria magiei” ca să includă și lucrurile pe care le-am aflat aici. Sper că nu este prea lung... Este cu două suluri de pergament mai lung decât ne-a cerut Profesorul Binns...

Ron mi-a zis că o să fie la Londra în ultima săptămână de vacanță. Tu poți să vii? Te lasă unchiul și mătușa ta? Dacă nu, ne vedem în Expresul de Hogwarts pe întâi septembrie!

*Cu drag,
Hermione*

P.S. Ron mi-a spus că Percy este Șef de Promoție. Pun pariu că Percy este tare mulțumit. Ron nu pare prea fericit.

Harry râse iar, punând deoparte scrisoarea Hermionei, ridicând cadoul de la ea. Era foarte greu. După cum o știa pe Hermione, era convins că îi trimisese o carte mare plină cu tot felul de vrăji dificile... Însă nu era așa! Inima îi tresălta puternic când rupse ambalajul și descoperi o cutie de piele neagră, lustruită, cu litere argintii încrustate de-a curmezișul: „Trusa pentru întreținerea cozilor de mătură”.

— Uau, Hermione! șopti Harry, desfăcând cutia pentru a se uita înăuntru.

În pachet, era un borcan mare cu Super-Cremă pentru lustruit mână, un foarfece pentru tuns rămurilele argintii de la coada măturii, o mică busolă de aramă, prinsă pe mătură pentru călătoriile lungi, și un ghid intitulat „întreține-ți tu singur mătura!”.

În afară de prietenii săi, lui Harry îi lipseau cel mai tare meciurile de Vâjthaț, cel mai popular sport din lumea magiei - extrem de periculos, foarte interesant și care se juca pe mături. Harry era un foarte bun jucător de Vâjthaț, deși era cel mai tânăr care fusese selecționat vreodată pentru vreuna dintre echipele caselor de la Hogwarts, în ultimii o sută de ani. Unul dintre cele mai prețuite obiecte ale lui Harry era mătura lui, marca „Nimbus 2000”.

Harry puse deoparte cutia de piele și ridică ultimul pachet. Recunoscuse imediat scrijelitul de pe hârtia maro: era al lui Hagrid, păstrătorul cheilor și paznicul vânatului de la Hogwarts. Rupse primul strat de ambalaj și zări ceva verde din piele, dar înainte de a-l despacheta cum trebuie, pachetul tremură într-un mod straniu, și ceea ce se afla în el scoase un clănțanit puternic, de parcă ar fi avut fălci.

Harry încremeni. Știa că Hagrid nu i-ar trimite niciodată ceva periculos, însă Hagrid avea un fel aparte de a privi lucrurile periculoase. Știa toată lumea că Hagrid era prieten cu păianjeni uriași, că achiziționase câini cu trei capete de la mușterii berăriilor și că adusese ilegal ouă de dragon în coliba sa.

Harry atinse rapid pachetul cu un deget. Acesta clănțani iarăși puternic. Harry întinse mâna după veioză, o apucă bine și o ridică deasupra capului, pregătit să contraatace. Apoi apucă restul ambalajului cu cealaltă mână și trase.

Și din el căzu o carte... Harry abia apucă să vadă frumoasa copertă verde, inscripționată cu litere aurii, „*Cartea monstruoasă despre monștri*”, înainte ca aceasta să se întoarcă pe o parte și să o ia la goană pe pat, asemenea unui crab ciudat.

— Oh! se sperie Harry.

Cartea sări de pe pat cu o bufnitură puternică și traversă camera în viteză. Harry o urmă tiptil. Cartea se ascunsese în spațiul întunecat de dedesubtul biroului. Rugându-se ca familia Dursley să doarmă buștean în continuare, Harry se așeză în patru labe și întinse mâna către ea.

—Au!

Cartea îl mușcase de mână, după care trecuse pe lângă el. Harry se ridică și se aruncă asupra ei, reușind să o imobilizeze. Unchiul Vernon sforăi cu putere din camera alăturată.

Hedwig și Errol priviră cu interes cum Harry strângea cartea care i se zbătea în brațe. Harry fugi spre dulap și scoase o curea dintr-un sertar, cu care legă strâns cartea. „*Cartea monstruoasă despre monștri*” se zbătea furioasă, însă nu se mai putea deplasa sau clănțani, așa că Harry o aruncă pe pat și luă felicitarea de la Hagrid.

*Dragă Harry,
La Mulți Ani!*

Cred că s-ar putea să-ți folosească la anu'. Mai departe nu mai zic nimic. Îți spun când te văd.

*Sper că Încuiații nu-ți fac probleme.
Toate cele bune,
Hagrid*

Lui Harry i se păru că această carte mușcătoare de la Hagrid era de rău augur, având în vedere că Hagrid spunea că îi va fi de ajutor, însă puse felicitarea lângă cele primite de la Ron și de la Hermione, zâmbind mai larg ca niciodată. Acum nu mai rămăsese decât scrisoarea de la Hogwarts.

Observând că era mai groasă decât de obicei, Harry deschise plicul, scoase primul sul de pergament și citi:

Dragă Domnule Potter,

Vă aducem la cunoștință că noul an școlar începe la întâi septembrie. Expresul de Hogwarts va pleca din Gara „King's Cross”, la ora unsprezece.

Elevii din anul III pot vizita satul Hogsmeade, la fiecare sfârșit de săptămână. Vă rugăm să veniți cu formularul inclus semnat de părintele sau tutorele dumneavoastră. În plic, găsiți și o listă cu cărțile pentru anul viitor.

*Cu salutări,
Profesoara M. McGonagall Director-adjunct*

Harry scoase permisul pentru Hogsmeade și îl privi, fără să mai zâmbescă. Ar fi fost minunat să poată merge și el la Hogsmeade, împreună cu colegii lui. Știa că era un sat locuit numai de vrăjitori și vrăjitoare, dar nu pusese niciodată piciorul acolo. Dar cum ar putea să-i convingă pe Unchiul Vernon și pe Mătușa Petunia să semneze formularul?

Privi ceasul deșteptător. Se făcuse două dimineața.

Gândindu-se că se va ocupa de permisul pentru Hogsmeade a doua zi, când se va trezi, Harry se băgă la loc în pat, neuitând să bifeze o altă zi de pe tabelul pe care și-l făcuse, numărând cu nerăbdare zilele care mai rămăseseră până la întoarcerea sa la Hogwarts. Apoi își scoase ochelarii și se întinse în pat, cu ochii deschiși, cu fața către cele trei felicitări aniversare.

Deși complet neobișnuit pentru el, în acel moment Harry Potter se simțea la fel ca toți ceilalți: bucuros pentru prima dată în viață că era ziua lui!

CUMPLITA GREȘEALĂ A MĂTUȘE MARGE

Dimineața următoare, când coborî la micul dejun, Harry îi găsi pe cei trei Dursley deja așezați în jurul mesei de bucătărie. Se uitau la un televizor nou-nouț, un cadou de bun-venit-în-vacanța-de-vară pentru Dudley, care făcuse mare zarvă și se plânsese agasant de lungul drum dintre frigider și televizorul din sufragerie. Dudley își petrecuse cea mai mare parte a vacanței în bucătărie, cu ochii lui mici, ca de porc, ațintiți pe ecranul televizorului și cu cele cinci bărbii tremurându-i în timp ce mânca non-stop.

Harry se așază între Dudley și Unchiul Vernon, un bărbat masiv, aproape fără gât și cu o mustață stufoasă. Departe de a-i ura „La Mulți Ani” lui Harry, nici unul dintre membrii familiei Dursley nu dădu nici un semn că ar fi observat că Harry intrase în bucătărie. Harry era însă mult prea obișnuit cu purtarea lor, pentru a-i mai păsa. Își luă o bucată de pâine prăjită și apoi ridică privirea către crainicul de la televizor, care era la mijlocul unei relatări despre evadarea unui pușcăriaș.

— ... oamenii sunt avertizați că Black este înarmat și extrem de periculos. A fost instalată o linie specială, la care se poate raporta imediat orice informație despre Black.

— Nu era nevoie să ne mai spună că e un răufăcător! răcni Unchiul Vernon, holbându-se la prizonier, pe deasupra ziarului. Uitați-vă în ce hal e, parazit împutit! Ce păr slinos!

Aruncă o privire răutăcioasă către Harry, al cărui păr ciufulit a constituit întotdeauna o sursă de enervare pentru Unchiul Vernon. Însă, în comparație cu omul de la televizor, a cărui față suptă era înconjurată de o încâlceală până la cot, Harry se simți într-adevăr foarte îngrijit pieptănat.

Crainicul reapăruse.

— *Ministrul Agriculturii și Pescuitului va anunța astăzi...*

— Stai așa! răcni Unchiul Vernon, holbându-se furios la crainic. Nu ne-ai spus de unde a evadat! La ce ajută asta? Smintitu' ar putea fi chiar acum pe strada noastră!

Mătușa Petunia, osoasă și cu o față ca de cal, se întoarse rapid și se uită imediat pe fereastra de la bucătărie. Harry știa că Mătușa Petunia ar fi fost pur și simplu înnebunită de fericire să fie ea cea care sună la linia specială. Era cea mai băgăcioasă femeie din lume și își petrecuse cea mai mare parte din viață spionându-și vecinii, plictisitor de pașnici.

— Când or să învețe, zise Unchiul Vernon, bătând cu pumnul său mare și vinețiu în masă, că numai spânzurătoarea îi poate potoli pe oamenii ăștia?

— Foarte adevărat, zise Mătușa Petunia, care se mai uita încă în curtea vecinilor.

Unchiul Vernon își goli ceașca de ceai, se uită la ceas și adăugă:

— Ar fi bine să plec cât mai repede, Petunia, trenul lui Marge vine la zece.

Harry, care era cu gândul la „Trusa pentru întreținerea cozilor de mătură”, fu readus cu picioarele pe pământ, ca și cum ar fi căzut brusc, cu o bufnitură puternică.

— Mătușa Marge? spuse Harry pe nerăsuflăte. Vi-Vine aici? Mătușa Marge era sora Unchiului Vernon. Deși nu era rudă de sânge cu Harry (a cărui mamă fusese sora Mătușii Petunia), băiatul fusese obligat să-i spună „mătușă”, de când se știa. Mătușa Marge trăia la țară, într-o casă cu o curte mare, unde creștea bulldogii. Rareori venea în casa de pe Aleea Boschetelor, pentru că nu se putea dezlipi de prețioșii ei câini, însă fiecare vizită a ei rămânea întipărită dureros în mintea lui Harry.

La petrecerea dată când Dudley împlinise cinci ani, Mătușa Marge îl pocnise pe

Harry în fluierul piciorului pentru ca acesta să nu-i mai bată nepotul la jocul pe care îl jucau cei doi copii. Câțiva ani mai târziu, apăruse de Crăciun cu un robot computerizat pentru Dudley și o cutie de biscuiți pentru câine, pe care i-o dăduse lui Harry. Cu ocazia ultimei sale vizite, cu un an înainte de a începe cursurile la Hogwarts, Harry îl călcase din greșeală pe labă pe câinele ei preferat. Spintecătorul, căci așa îl chema pe câine, îl alergase pe Harry prin toată grădina, forțându-l să se urce într-un pom, iar Mătușa Marge a refuzat să-l îndepărteze pe câine de copac, până după miezul nopții. Amintirea acestui incident încă mai aducea lacrimi de răs în ochii lui Dudley.

— Marge va rămâne aici timp de o săptămână, se rățoi Unchiul Vernon, și dacă tot suntem la subiectul ăsta - îndreptă amenințător un deget gras către Harry - trebuie să lămurim niște lucruri înainte să o luăm de la gară!

Dudley rânji și își dezlipi privirea de pe televizor. Momentele în care Unchiul Vernon îl chinuia pe Harry erau cele mai distractive pentru Dudley.

— În primul rând, mârâi Unchiul Vernon, să ai grijă să folosești o limbă civilizată, când vorbești cu Mătușa Marge.

— Bine, zise Harry cu amărăciune, dacă va face și ea la fel când vorbește cu mine.

— În al doilea rând, zise Unchiul Vernon, purtându-se de parcă nici nu auzise răspunsul lui Harry, având în vedere că Marge nu știe nimic despre *anormalitatea* ta, nu vreau nici un fel de... chestii de-ale tale, cât stă aici. Să te porți frumos, ai înțeles?

— Dacă se va purta și ea, spuse Harry printre dinți.

— Și în al treilea rând, zise Unchiul Vernon, ochii săi mici și răi fiind acum doar două cute pe fața sa mare și congestionată, i-am spus lui Marge că te duci la „Sf. Brutus”, școala de corecție pentru delincvenți incurabili.

— Cum? strigă Harry.

— Si vei susține și tu această poveste, băiete, sau o să ai mari probleme! răcni Unchiul Vernon.

Harry rămase acolo, palid și înfuriat, privindu-l pe Unchiul Vernon, abia venindu-i să își creadă urechilor. Mătușa Marge, în vizită o săptămână *întreagă*... Era cel mai groaznic cadou de ziua lui, pe care i-l făcuse familia Dursley vreodată, chiar dacă punea la socoteală și perechea de șosete vechi ale Unchiului Vernon.

— Ei bine, Petunia, zise Unchiul Vernon, ridicându-se greoi, mă duc la gară. Vrei să vii cu mine, Dudlicuț?

— Nu, zise Dudley, a cărui atenție se reîndreptase asupra televizorului, acum că Unchiul Vernon terminase cu amenințările la adresa lui Harry.

— Dudlicuț trebuie să se facă frumos pentru mătușica lui, zise Mătușa Petunia, netezindu-i părul des și blond. Mămica i-a cumpărat un papion nou, tare drăguț!

Unchiul Vernon îl bătu pe Dudley pe umărul lui grăsan.

— Atunci, ne vedem curând, spuse el și ieși din bucătărie.

Lui Harry, care rămăsese îngrozit, ca într-un fel de transă, îi veni brusc o idee strălucită. Abandonându-și pâinea prăjită pe masă, se ridică repede și îl urmă pe Unchiul Vernon până la ușă.

Unchiul Vernon își punea haina pe care și-o punea întotdeauna când mergea cu mașina.

— Nu vorbeam cu tine, se rățoi el, văzându-l pe Harry când se întoarse.

— De parcă aş vrea să vin, zise Harry rece. Vreau să te rog ceva...

Unchiul Vernon îl privi bănuitor.

— Elevii din al treilea an la Hog... Vreau să spun, la școala mea, pot vizita un sat din

apropiere, începu Harry.

— Și ce? se rățoi Unchiul Vernon, luând cheile de la mașină dintr-un cui de lângă ușă.

— Am nevoie să-mi semnezi un permis, ca să pot face lucrul acesta, zise Harry dintr-o suflare.

— Si de ce as face asta? se răsti Unchiul Vernon.

— Păi, zise Harry, alegându-și cuvintele cu grijă, nu-mi va fi foarte ușor să o conving pe Mătușa Marge că mă duc la Sf... cum ai spus...

— „Sf. Brutus”, școala de corecție pentru delincvenți incurabili! răcni Unchiul Vernon și Harry fu mulțumit să distingă un car de disperare în vocea Unchiului Vernon.

— Exact, zise Harry, uitându-se calm către fața lătăreață și congestionată a Unchiului Vernon. Este prea mult de ținut minte... O să trebuiască să par convingător, nu? Dacă o să-mi scape ceva... din greșeală?

— O să-ți sune apa-n cap, asta o să ți se întâmple! tună Unchiul Vernon, apropiindu-se de Harry cu pumnul ridicat.

Dar Harry rămase pe poziție.

— Sunetul apei din capul meu n-o s-o facă pe Mătușa Marge să uite ce aș putea să-i spun, spuse el încruntat.

Unchiul Vernon se opri, cu pumnul încă ridicat, pe față întipărindu-i-se o grimasă îngrozitoare.

— Dar dacă îmi semnezi permisul, continuă Harry repede, jur că o să țin minte la ce școală se presupune că merg și o să mă comport ca un Încu... de parcă aș fi normal și toate celelalte.

Harry își putea da seama că Unchiul Vernon cântărea faptele, chiar dacă dinții îi erau dezgoliți și îi pulsa o venă la tâmplă.

— Bine, răbufni el într-un sfârșit. O să-ți urmăresc comportamentul cu mare atenție în timpul vizitei lui Marge. Dacă te porți frumos până la sfârșit, nu sari peste cal și spui ce te-am învățat eu, o să-ți semnez permisul ăla afurisit!

Se întoarse, deschise ușa cu putere și o trânti atât de tare, încât căzu unul dintre ochiurile mici de geam, din partea de sus.

Harry nu se mai întoarse în bucătărie. Se duse la etaj, în camera lui. Dacă urma să se comporte ca un Încuiat adevărat, era cazul să înceapă de pe atunci. Încet și cu tristețe, își strânse toate cadourile și felicitările primite și le ascunse sub scândura dezlipită din podea, lângă temele pentru școală. Apoi se duse la colivia lui Hedwig. Errol părea să-și fi revenit. Și el și Hedwig dormeau, cu capetele sub aripi. Harry oftă, apoi îi trezi pe amândoi.

— Hedwig, spuse el abătut, o să trebuiască să dispari o săptămână. Du-te cu Errol. Ron o să aibă grijă de tine. O să-i scriu un bilețel, să-i explic. Și nu te mai uita așa la mine - în ochii mari ca de chihlimbar ai lui Hedwig se citea disprețul - nu este vina mea! Este singurul mod în care mi se permite să vizitez Hogsmeade, împreună cu Ron și cu Hermione.

Zece minute mai târziu, Errol și Hedwig (care aveau legat de picior câte un bilețel pentru Ron) se repezără afară, pe fereastră, și curând dispărură cu totul. Harry, care se simțea îngrozitor, puse colivia goală în dulap.

Dar lui Harry nu îi rămase mult timp să-și plângă de milă, fiindcă imediat se auziră urletele Mătușii Petunia, care îl striga să vină să întâmpine oaspetele cum se cuvine.

— Fă ceva cu părul ăla! îl înghionti ea, când Harry ajunsese în hol.

Harry știa însă că degeaba s-ar fi chinuit să-și aranjeze părul. Mătușa Marge adora,

pur și simplu, să-l critice, așa că era cu atât mai fericită, cu cât găsea mai multe prilejuri să-l certe.

Curând, se auzi scrâșnetul pneurilor mașinii Unchiului Vernon, care parca pe alee, apoi se auziră uși trântite și pași grăbiți spre casă.

— Du-te și deschide ușa! șuieră Mătușa Petunia printre dinți.

Harry simți un ghem în stomac când deschise larg ușa. Mătușa Marge stătea deja în prag. Semăna foarte bine cu Unchiul Vernon. Avea aceeași față lătăreață, bovină, foarte congestionată, cu mustață chiar, deși nu așa de stufoasă ca a Unchiului Vernon. Într-o mână ținea o valiză uriașă, iar cu cealaltă mângâia creștetul unui bulldog bătrân și fioros.

— Unde este Dudlicuț, nepoțelul meu iubit?

Dudley păși legănat spre ea, cu părul lins pe frunte și cu un papion la gât, abia vizibil din cauza multiplelor lui bărbii. Mătușa Marge își azvârli valiza către Harry, lovindu-l în stomac, și îl strânse la piept pe Dudley, după care îl sărută zgomotos pe obraz.

Harry știa prea bine că lui Dudley i se promisese o recompensă grasă, numai ca să se lase îmbrățișat de Mătușa Marge, așa că nu fu surprins când în mâna acestuia apăru aproape instantaneu o bancnotă de douăzeci și cinci de lire.

— Petunia! exclamă iar Mătușa Marge, trecând ca o furtună pe lângă Harry, ca și cum băiatul ar fi fost un simplu cuier neînsuflețit.

Mătușa Marge și Mătușa Petunia se sărutară, sau mai degrabă Mătușa Marge își lipi maxilarul masiv de obraji scheletici ai Mătușii Petunia.

Unchiul Vernon intră și el în casă, zâmbind jovial și închizând ușa după el.

— Vrei un ceai, Marge? întrebă el. Și Spintecătorului, ce să-i dau?

— O să-i dau eu puțin ceai în farfurioara mea, zise Mătușa Marge și se îndreptară spre bucătărie cu toții, lăsându-l pe Harry singurel și cu valiza în mână.

Dar Harry era mulțumit, profita de orice ocazie ca să stea cât mai departe de Mătușa Marge. Așa că începu să urce scările cu valiza în mână, spre dormitorul pentru oaspeți. Încet, încetșor, ca să nu fie nevoit să dea ochii cu Mătușa Marge prea curând.

Când se întoarse în bucătărie, Mătușa Marge fusese deja servită cu ceai și prăjiturele, iar într-un colț, Spintecătorul sorbea zgomotos din farfurioară. Harry o văzu pe Mătușa Petunia clipind nervos din ochi, privind cum stropii de ceai și balele câinelui îi murdăreau podeaua sclipitoare. Mătușa Petunia ura animalele.

— Cine are grijă de ceilalți câini, Marge? întrebă Unchiul Vernon.

— L-am rugat pe Colonelul Fubster să aibă grijă de ei, cât lipsesc, tună Mătușa Marge. A ieșit la pensie, așa că nu-i strică să se ocupe cu ceva. Dar pe el trebuia să-l iau cu mine, suferă cumplit când sunt plecată.

Spintecătorul scoase câteva mârâieli, în timp ce Harry se așeza pe un scaun. Asta atrase atenția Mătușii Marge către Harry.

— Hm! Tot aici ești, nu-i așa? se răsti ea.

— Da, răspunse Harry.

— Și nu mai spune „Da” cu tonul ăsta nerecunoscător! mârâi Mătușa Marge. Ar trebui să le mulțumești lui Vernon și Petuniei pentru că te-au lăsat să stai la ei! Eu te-aș fi trimis imediat la un orfelinat, dacă mi te-ar fi lăsat cineva pe treptele casei mele!

Tare ar fi vrut să-i spună că ar fi preferat să stea la orfelinat, decât cu ea, dar gândul la Hogsmeade îl făcu să se abțină. Schiță chiar un zâmbet chinuit.

— Nu te strâmba la mine! strigă Mătușa Marge. Văd că nu s-a schimbat nimic în purtările tale, de când am fost ultima dată aici!

Sorbi o gură de ceai, după care își șterse mustața și întrebă:

— Și unde l-ai trimis la școală, Vernon?

— La St. Brutus, se grăbi Unchiul Vernon să răspundă. E un institut foarte bun pentru cazurile disperate...

— Aha, aprobă Mătușa Marge. Și folosesc bastonul la institutul ăsta?

— Păi...

Unchiul Vernon făcu apoi un semn scurt, pe la spatele Mătușii Marge.

— Da, zise Harry, cu multă convingere.

Și, ca să facă lucrurile cum trebuie, adăugă repede:

— Aproape tot timpul!

— Excelent! aprobă Mătușa Marge, fericită. Eu nu sunt de acord cu aiurelile astea, cum că bătaia ar trebui interzisă. E meritată din plin în nouăzeci și nouă de cazuri din o sută! Și te-a bătut des?

— O, da, făcu Harry, nici nu mai știu de câte ori! Mătușa Marge privi pe sub sprâncene.

— Mie tot nu-mi place tonul cu care îmi vorbești, zise ea, bănuitoare. Dacă spui asta atât de liniștit, înseamnă că nu te-au altoit cum trebuie! Petunia, dacă aș fi. În locul tău, eu aș scrie la școală și le-aș recomanda să fie mai severi!

Poate fiindcă se temea că Harry o să uite de înțelegerea dintre ei, Unchiul Vernon schimbă brusc subiectul.

— Ai auzit la știrile de dimineață despre prizonierul evadat, Marge? întrebă el.

*

Mătușa Marge începea să se simtă ca acasă. Harry nu se putu abține să se gândească la felul în care ar decurge viața lui, dacă ea nu ar fi venit în vizită. Unchiul Vernon și Mătușa Petunia îl încurajau mai tot timpul să stea cât mai la o parte din calea lor, iar Harry profita din plin de lucrul acesta. Mătușa Marge însă ar fi dorit să-l țină sub supraveghere mereu și să-l bombardeze cu răutăți și sfaturi de bună purtare. Simțea o plăcere deosebită să-l compare pe Harry cu dragul ei Dudley, căruia îi dădea o mulțime de cadouri, privindu-l cu reproș pe Harry, ca și cum s-ar fi mirat că băiatul nu avea și el un cadou pentru Dudlicuț. Sublinia foarte des anumite aspecte din înfățișarea sau purtarea lui Harry, care, după părerea ei, îl făceau atât de neplăcut în ochii celor din jur.

— Nu trebuie să te învinovățești pe tine, Vernon, pentru ce a ieșit din băiatul ăsta, zise ea la masă, în a treia zi a șederii ei la familia Dursley. Dacă e ceva putred pe dinăuntru, n-ai ce să-i faci!

Harry încercă să se concentreze asupra mâncării din farfurie, dar simțea cum îi ard obraji de mânie. „Gândește-te la Hogsmeade”, încerca el să se calmeze. „Nu zice nimic, nu ridică tonul...”

Mătușa Marge se întinse după paharul ei cu vin.

— Este una dintre regulile de bază la dresarea câinilor, spuse ea. Dacă e ceva în neregulă cu cățeaua, atunci puiul...

În acel moment, paharul din mâna Mătușii Marge se făcu țândări. O mulțime de cioburi se împrăștiară peste tot, făcând-o pe Mătușa Marge să scuipe și să închidă ochii.

— Marge! strigă Mătușa Petunia. Ai pățit ceva?

— Nu te îngrijora, dragă, zise Mătușa Marge. Probabil că l-am strâns prea tare. Așa mi s-a întâmplat și acasă la Colonelul Fubster, zilele trecute. Nu-ți face probleme, doar știi cât de puternică sunt...

Dar Mătușa Petunia și Unchiul Vernon îl priveau deja, bănuitori, pe Harry, care se gândi că ar fi mai prudent să se scoale de la masă cât mai repede. Așa și făcu, deși încă nu se servise desertul.

Ajuns în hol, se sprijini de perete și respiră adânc. De multă vreme nu-și mai pierduse controlul, ca să facă lucrurile să explodeze. Nu trebuia să se mai întâmple așa ceva. Învoirea pentru Hogsmeade era tot ce conta, iar dacă se mai întâmplau astfel de lucruri ar fi avut probleme serioase cu Ministerul Magiei.

Harry nu avea încă vârsta corespunzătoare și i se interzicea să facă vrăji în afara școlii. Și nu era la prima abatere. Numai vara trecută i se atrăsese atenția că, dacă mai face vrăji în casa din Aleea Boschetelor, de la numărul patru, Ministerul Magiei îl va expulza de la Hogwarts, Academia de Magie, Farmece și Vrăjitorii.

Harry auzi scaunele la bucătărie și știu că terminaseră masa, așa că se grăbi să se ducă în camera lui.

*

Harry își petrecu următoarele zile, chinându-se să se gândească la „Trusa pentru îngrijirea cozilor de mătură”, ori de câte ori Mătușa Marge se lega de el. Acest lucru îi era de mare ajutor, deși probabil că avea o privire absentă, care o făcea pe Mătușa Marge să declare că băiatul nu era în toate mințile, fără nici o discuție.

În cele din urmă, Slavă Domnului, veni și ultima zi a vizitei Mătușii Marge. Mătușa Petunia găti un prânz pe cinste, iar Unchiul Vernon destupă mai multe sticle de vin. Trecuseră deja de supă și de somonul afumat, fără ca nimeni să facă vreo referire la defectele lui Harry. În timpul desertului, Unchiul Vernon îi plictisi pe toți cu o tiradă despre serviciul lui, la „Grunnings”, compania de fabricat burghie.

După aceea, Mătușa Petunia servi cafeaua, iar Unchiul Vernon aduse o sticlă de coniac.

— Marge, nu vrei și tu un păhărel? întrebă el.

Mătușa Marge băuse deja o groază de vin. Fața îi era și mai roșie ca de obicei.

— Da, unul mic, chicoti ea. Puțin mai mult, te rog... Așa, încă puțin... Bravo!

Dudley înfuleca a patra bucată de plăcintă. Mătușa Petunia își sorbea cafeaua cu degetul mic ridicat puțin. Harry ar fi dat orice să se facă nevăzut în camera lui, dar întâlni privirea cruntă a Unchiului Vernon și înțelese că trebuia să mai suporte.

— Ah, ce bun! făcu Mătușa Marge, plescăind zgomotos, în timp ce lăsa pe masă paharul gol. Te-ai întrecut pe tine, Petunia! Eu, cu doisprezece câini, n-am timp de așa o masă. Îmi pregătesc ceva rapid și gata!

Îi veni să râgâie și o făcu, mângâindu-și stomacul umflat.

— Scuze! Ah, cât îmi place să văd un copil sănătos și cu poftă de mâncare, zise ea admirativ, privindu-l drăgăstos pe Dudley. O să ajungi un bărbat pe cinste, Dudlicuț, ca tatăl tău! Vernon, mai pune-mi puțin coniac, te rog!

— Pe când ăsta...

Și Mătușa Marge făcu un semn spre Harry, care își simți stomacul tresăltând. „Trusa!” se gândi el repede.

— Și ce privire are! continuă Mătușa Marge. Ascunsă și rea! Și la câini poți observa lucrul acesta uneori. L-am pus pe Colonelul Fubster să-l înece pe unul, anul trecut. Tare era rău și neam prost!

Harry se străduia să-și amintească ce scria pe pagina doisprezece a manualului

„*Întreține-ți tu singur mătura*”, la capitolul „*Vrăji pentru a trata măturile încăpățanate*”.

— E chestie de moștenire, așa cum vă spuneam zilele trecute. Neamul prost, tot neam prost rămâne! Nu că așa avea ceva cu familia voastră, zise ea și o mângâie afectuos pe braț pe Mătușa Petunia, dar sora ta a fost oaia neagră a familiei. Se întâmplă și în cele mai bune familii. S-a mai și încurcat cu un derbedeu și iată rezultatul în fața noastră!

Harry se holba în farfurie, dar ceva ciudat îi suna în urechi. „Apucați mătura strâns de coadă și...”, mai încercă el în gând, dar îi fu imposibil să-și mai amintească ce urma. Vocea Mătușii Marge îi sfredelea creierii, ca și cum ar fi fost unul dintre burghiele Unchiului Vernon.

— Și Potter ăsta, nu mi-ați zis niciodată cu ce se ocupa, continuă ea și își mai turnă coniac în pahar (și pe fața de masă!), spre groaza Mătușii Petunia și a Unchiului Vernon, care erau cât se poate de crispați.

Dudley își ridicase capul din farfuria cu plăcintă, privindu-și părinții cu interes.

— Păi... nu lucra, propriu-zis, începu Unchiul Vernon, privindu-l cu coada ochiului pe Harry. Era șomer!

— Nici nu-mi închipuiam altfel! făcu Mătușa Marge, sorbind satisfăcută din paharul cu coniac și ștergându-și apoi bărbia cu mâneca. Un terchea-berchea, bun de nimic, un leneș, un...

— Nu e adevărat! strigă Harry, deodată.

Se făcu liniște deplină. Harry nu își mai amintea să fi fost vreodată mai supărat.

— Să mai bem niște coniac! sări Unchiul Vernon, care se făcuse alb ca varul, și răsturnă ce mai rămăsese în sticlă în paharul Mătușii Marge. Și tu, băiete, te poți duce la culcare, nu te mai holba!

— Nu, Vernon, de ce? întrebă Mătușa Marge, cu ochii injectați fixați cu răutate asupra lui Harry. Continuă, continuă! Ești mândru de părinții tăi, nu-i așa? Ai și de ce! Au făcut acel accident de mașină, beți, probabil...

— N-au murit în nici un accident de mașină! strigă Harry, ridicându-se în picioare.

— Ba da, într-un accident de mașină, mincinosule, și te-au lăsat pe tine pe capul rudelor tale cinstite, care muncesc pe rupe, spumega Mătușa Marge, ca să te țină pe tine, un obraznic și un mincinos, un...

Dar Mătușa Marge se opri brusc. Cuvintele păreau că refuză să îi mai iasă din gâtlej. Mătușa Marge se umfla de furie și se tot umfla, fără să se mai oprească! Fața stracojie i se lăbărțase și mai mult, ochii i se bulbucaseră, iar limba îi ieșise afară. În clipele următoare îi plesniră câțiva nasturi de la jacheta ei roșie, de tweed, fiind izbiți cu putere de perete. Arăta ca un balon monstruos, stomacul i se revărsa acum de sub jacheta fără nasturi, iar degetele i se umflaseră ca niște cârnați...

— Marge! urlară Unchiul Vernon și Mătușa Petunia într-un glas, în timp ce corpul umflat al Mătușii Marge se desprinsese de pe scaun și se îndrepta spre tavan.

Acum era rotundă, otova peste tot, ca o geamandură cu ochi mici ca de purcea, cu mâinile și picioarele depărtate, și se îndrepta spre tavan, abia icnind. Spintecătorul lătra ca turbat, sărind cât putea de sus.

— Nuuuuuu!

Unchiul Vernon o apucă de un picior și încercă să o tragă spre pământ, dar aproape că fu și el ridicat de la podea! În clipa următoare, Spintecătorul se repezi și își înfipse colții în piciorul Unchiului Vernon!

Harry o zbughi din sufragerie, înainte ca cineva să-l poată opri și se ascunse în nișa de sub scară. Ușa nișei se deschise brusc, ca prin farmec, când ajunse el în dreptul ei. În câte-

va secunde, Harry își duse deja cufărul până la ușa de la intrare. O zbughi apoi sus, pe scări, în camera lui. Se aplecă sub pat, desprinse scândura din podea și își luă de acolo cărțile și cadourile pe care le primise de ziua lui. Luă în grabă și colivia goală a lui Hedwig și ajunse lângă cufăr, tocmai când Unchiul Vernon ieșea din sufragerie, șchiopătând, cu piciorul însângerat.

— Vino înapoi! IMEDIAT! S-o faci cum era! ACUM!

Dar o furie cumplită pusese stăpânire pe Harry. Deschise cufărul și își scoate bagheta magică, pe care o îndreptă către Unchiul Vernon.

— A meritat-o! A meritat din plin tot ce i s-a întâmplat! Nu vă apropiați de mine! mai zise el amenințător.

Prinse mânerul ușii și dădu să iasă. - Plec! zise el. M-am săturat! Mi-a ajuns! În clipa următoare se și afla în stradă, în întuneric, trăgând cufărul greu după el și ținând colivia goală sub braț.

— CAPITOLUL III —
AUTOBUZUL SALVATOR

Câteva străzi mai încolo, Harry se sprijini de un gard jos, de pe Aleea Magnoliei, epuizat de greutatea cufărului. Stătea liniștit, dar mânia încă îi clocotea în vene, iar sângele îi zvâcnea la tâmple.

După zece minute de odihnă, pe strada întunecată, fu cuprins de panică. Oricum ai fi luat-o, nu fusese niciodată într-o situație mai disperată. Era singur în lumea Încuiaților, într-un întuneric deplin, fără să știe încotro să o ia. Și, ceea ce era și mai grav, făcuse vrăji serioase, mai mult ca sigur că urma să fie exmatriculat de la Hogwarts! Încălcase grav de tot „Decretul de restricție” impus vrăjitorilor minori și chiar era surprins că Ministerul Magiei nu-și trimisese încă reprezentanții.

Harry tremura și se uita îngrijorat în susul și în josul Aleii Magnoliilor. Ce urma să se întâmple cu el? O să fie arestat sau o să fie alungat, pur și simplu, din lumea magiei? Se gândi la Ron și la Hermione și inima i se făcu și mai mică. Delincvent sau nu, Harry era convins că prietenii lui ar fi făcut orice ca să-l scape de pedeapsă. Dar ei erau plecați în străinătate și, cum n-o avea pe Hedwig, nu putea să ia legătura cu ei.

Nu avea nici bani de-ai Încuiaților la el. Avea ceva aur vrăjitoresc la fundul cufărului, dar averea pe care i-o lăsaseră părinții se afla la Londra, în Banca Vrăjitorilor, la „Gringotts”. Nu va fi în stare să care după el cufărul până la Londra niciodată. Doar dacă...

Se uită la bagheta pe care o ținea strâns în mână. Dacă tot era exmatriculat (bătăile inimii i se întetiră), ce mai contau câteva vrăji? Avea și pelerina care îl făcea invizibil, pe care o moștenise de la tatăl lui. Ce-ar fi să vrăjească puțin cufărul ca să-l facă mai ușor și să-l lege de coada măturii? Apoi, îmbrăcat cu pelerina, să zboare până la Londra! Să se ducă apoi la seiful lui de la „Gringotts” și, cu banii lăsați de părinți, să-și înceapă viața de proscris... Era o perspectivă îngrozitoare, dar nici să stea acolo, în puterea nopții, lipit de perete! Cum le-ar fi explicat el polițiștilor din lumea Încuiaților ce căuta el acolo, în plină noapte, cu un cufăr înțesat cu manuale vrăjitoarești și cu o coadă de mătură?

Harry se aplecă și începu să scoată lucrurile din cufăr, punându-le alături, în căutarea pelerinei magice. Dar se îndreptă brusc din șale și privi în jurul lui. Avea o stranie senzație că cineva îi urmărea mișcările. Strada era pustie însă și ferestrele întunecate.

Se aplecă din nou asupra cufărului, dar imediat se ridică iar, cu mâna încleștată pe baghetă. Mai degrabă simțise, decât văzuse, că cineva stătea în spațiul dintre garajul din spatele lui și gard. Nu trebuia decât să se întoarcă și avea să se lămurească dacă era doar o pisică fără stăpân sau... altceva în spatele lui.

— *Lumos!* șopti Harry și capătul baghetei sale se aprinse, lumina aproape orbindu-l.

Ridică bagheta deasupra capului și văzu o lumină pe pereții de piatră ai casei de la numărul doi. Ușa garajului străluci și ea, iar în spațiul dintre garaj și gard văzu doi ochi mari, strălucitori.

Harry se dădu câțiva pași înapoi și se împiedică de cufăr. Bagheta îi zbură din mână, în timp ce el căuta să se sprijine în mâini, ca să-și amortizeze căderea.

Se auzi un... BANG!... asurzitor și Harry fu orbit de o lumină puternică. Cu un strigăt se rostogoli pe asfalt, tocmai la timp, fiindcă în locul pe care stătuse el cu o clipă înainte se opriră două roți mari, scrâșnind din greu. După cum se lămurii imediat, roțile mari și negre aparțineau unui autobuz mov-aprins, cu trei etaje, care apăruse ca din senin. Pe parbriz, apăru scris cu litere aurii „Autobuzul Salvator”. Preț de o secundă, Harry se întrebă dacă

totul nu se datora loviturii primite la cap în cădere. Apoi, din autobuz sări șoferul, într-o uniformă mov și ea, care începu să vorbească tare în liniștea nopții:

— Fii bine venit în Autobuzul Salvator, care asigură transportul în cazuri extreme pentru vrăjitori sau vrăjitoare! Ia-ți bagheta și urcă la bord, te duc oriunde dorești! Numele meu este Stan Shunpike și o să fiu șoferul tău în noaptea...

Șoferul se opri brusc, fiindcă tocmai atunci îl observă pe Harry, care încă mai zăcea pe asfalt. Harry apucă bagheta și sări în picioare. Ajuns aproape, Harry văzu că Stan era doar cu puțin mai mare ca el. Nu avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani, cu pistrui decolorați și cu urechi mari, clăpăuge.

— Dar ce faci aici? întrebă Stan, renunțând la tonul profesional.

— Am căzut! zise Harry.

— Ei, nu zău? chicoti Stan.

— Doar nu crezi că stăteam de plăcere pe jos, mormăi Harry.

Își rănise unul dintre genunchi și mâna pe care se sprijinise în momentul căzăturii. Își aminti brusc de ce căzuse și se uită în spațiul dintre garaj și gard. Văzu Autobuzul Salvator, cu luminile aprinse. Nu se vedea nimeni înăuntru.

— La ce te uiți? întrebă Stan.

— Era ceva mare și... negru acolo... Ca un câine... numai că era mult mai mare, zise Harry și arătă cu degetul spre garaj.

Se uită apoi la Stan care rămăsese cu gura căscată și cu privirea pironită la cicatricea lui Harry, de pe frunte.

— Ce-i aia? întrebă Stan.

— Nimic, ce să fie? întrebă Harry, netezindu-și părul peste cicatrice.

În caz că l-ar fi căutat cei de la Ministerul Magiei, cicatricea l-ar fi dat de gol.

— Cum te cheamă? insistă Stan.

— Neville Poponeață! răspunse Harry, menționând primul nume cunoscut care îi venise în minte.

Harry se urcă repede în autobuz și spuse, sperând să-i distragă atenția lui Stan:

— Deci, ăsta este autobuzul tău... Si... *merge*?

— Da, oriunde vrei tu! făcu Stan, mândru. Numa' să fie pe pământ, că pe sub apă, nu merge! Doar mi-ai făcut semn să opresc, nu? Ai ridicat bagheta, nu?

— Da, zise Harry, repede. Cât mă costă până la Londra?

— Unșpe stecli, răspunse Stan, dar pentru paișpe, ai ciocolată cu lapte la discreție, iar pentru cinșpe, o sticlă cu apă caldă și o periută de dinți, de ce culoare vrei!

Harry scotoci în cufăr, scoase o monedă și i-o dădu lui Stan, după care ridicară amândoi cufărul în autobuz, cu colivia goală pusă în echilibru pe el.

Nu existau scaune, ci șase paturi de alamă, ascunse de după niște draperii. La capătul fiecărui pat, se afla câte o lumânare care lumina pereții cu paneele. Un vrăjitor pipernicit, din spatele autobuzului, se ridică în capul oaselor și mormăi în somn:

— Nu, nu acum, tocmai puneam la marinat niște melci! După care se lăsă pe pat, se întoarse pe partea cealaltă și își continuă somnul.

— Ai numa' ăsta, nu? întrebă Stan și băgă cufărul sub patul care se afla imediat în spatele fotoliului șoferului, care stătea cu mâinile pe volan. El e Ernie Prang, șoferul nostru. El e Neville Poponeață, Ern!

Ernie Prang, un vrăjitor mai în vârstă, cu ochelari cu multe dioptrii, dădu din cap, în timp ce Harry își aranjă nervos părul peste cicatrice și se așeză pe pat.

— La drum, Ern, zise Stan și se așeză în fotoliul de lângă cel al șoferului.

Se auzi iar un alt BANG! și Harry se trezi trântit în pat, pe spate, din cauza vitezei autobuzului. Ridicându-se cu grijă, Harry privi pe fereastră și văzu că acum se aflau pe alte străzi. Stan privea încântat fața uimită a lui Harry.

— Aici ne aflam când am văzut că ne faci semn să oprim! zise Stan. Unde suntem, Ern, prin Scoția?

— Îhî, făcu Ernie.

— Dar cum de nu aud Încuiații zgomotul făcut de autobuz? întrebă Harry.

— Ei, na! pufni Stan cu dispreț. Aia? Nici nu privesc, nici nu ascultă cu atenție! Habar n-au de nimic!

— Mai bine du-te și trezește-o pe doamna Marsh, Stan, zise Ernie. Ajungem la Abergavenny într-un minut!

Stan trecu pe lângă patul lui Harry și dispăru pe niște scări de lemn. Harry continua să se uite pe fereastră, încă foarte neliniștit. Ernie părea să nu stăpânească volanul prea bine. Autobuzul se tot urca pe trotuar, dar nu lovea nimic. Felinarele, cutiile poștale, pubelele, săreau pur și simplu din fața autobuzului și reveneau la poziția lor, imediat ce acesta se îndepărta.

Stan reapăru la capătul scărilor, urmat de o vrăjitoare îmbrăcată într-o pelerină verde-pal.

— Ați ajuns, doamnă Marsh, zise Stan și apăsă pe frână, în timp ce paturile se deplasară câțiva centimetri spre partea din față a autobuzului.

Doamna Marsh își duse o batistă la gură și coborî din mașină. Stan îi aruncă bagajul și închise repede ușile. Alt BANG! și ajunseră pe o alee de țară, de data asta, dând la o parte copacii!

Harry n-ar fi fost în stare să doarmă nici dacă ar fi călătorit cu un autobuz obișnuit, ca să nu mai vorbim de ăsta care făcea un zgomot infernal și făcea salturi bruște, de sute de kilometri. Se lăsă pe spate și stomacul i se strânse din nou, gândindu-se ce se va întâmpla cu el și dacă familia Dursley reușise să o dea jos de pe tavan pe Mătușa Marge.

Stan începu să frunzărească „*Profetul Zilei*” și să citească printre dinți. O fotografie marcă a unui bărbat cu fața suptă și cu păr lung, slinos și încâlcit, clipea spre Harry încetișor, de pe prima pagină a ziarului. Chipul i se părea tare cunoscut.

— Tipul ăsta! sări Harry, uitând pentru o clipă de necazurile lui. A fost la buletinul de știri de la televiziunea Încuiaților!

Stan se reîntoarse la prima pagină și chicoti:

— Sirius Black, dădu el din cap. Sigur că a fost la televizor, Neville! Da' pe ce lume te afli?

Stan îl privi cu superioritate pe Harry și îi întinse ziarul.

— Ar trebui să citești mai mult, Neville, zise el.

Harry luă ziarul și citi la lumina lumânării:

BLACK ÎNCĂ ÎN LIBERTATE!

Sirius Black, probabil cel mai faimos prizonier din toate timpurile, închis în Fortăreața Azkaban, nu a reușit să fie încă prins, așa cum a confirmat astăzi Ministerul Magiei. „Facem tot ce putem ca să-l capturăm”, a zis Ministrul Magiei, Cornelius Fudge, în dimineața aceasta, „și apelăm la comunitatea vrăjitorilor să-și păstreze calmul”.

Fudge a fost criticat de câțiva membri ai Federației Vrăjitorilor pentru că l-a pus la curent pe Primul-Ministru al Încuiaților despre această criză.

„Păi, cum credeți, am fost nevoit să o fac”, a zis Cornelius Fudge, foarte uitat. „Sirius Black e un nebun furios, e un pericol pentru oricine îi iese în cale, vrăjitor sau nu. Primul-Ministru mi-a dat cuvântul său că nu va sufla o vorbă nimănui despre adevărata identitate a lui Sirius Black. Și, hai să fim serioși, oare l-ar crede cineva, chiar dacă ar face-o?”

În timp ce Încuiaților li s-a adus la cunoștință că Black are o pușcă (un fel de baghetă de metal folosită de Încuiați pentru a se masakra între ei), comunitatea magică se teme de un masacru ca cel de acum doisprezece ani, când Black a omorât treisprezece oameni cu un singur blestem!

Harry privi în ochii înfundați în orbite ai lui Black, singurii care păreau vii pe fața aceea cadaverică. Harry nu se întâlnise niciodată cu un vampir, dar văzuse poze în cartea de la cursul „Apărare contra Magiei Negre”, iar Black, cu fața lui ca ceara, arăta chiar ca un vampir.

— Ți se face părul măciucă, nu? întrebă Stan, privindu-l pe Harry, în timp ce acesta citea.

— A omorât treisprezece oameni cu un singur blestem? întrebă Harry, întinzându-i ziarul lui Stan.

— Da, răspuse Stan. În fața tuturor, cu martori, ce mai! Ziua în amiaza mare! Câte necazuri s-au întâmplat din cauza lui, nu-i așa, Ern?

— Da, zise Ernie, îngândurat.

Stan se întoarse în fotoliu, pentru a-l privi mai bine pe Harry.

— Black a fost mare supporter al lui Știi-Tu-Cine, spuse Stan.

— Al lui Cap-de-Mort? întrebă Harry, fără să-și dea seama.

Pistruii lui Stan se albiră și ei, iar Ernie trase așa de tare de volan, încât o întreagă fermă trebui să se dea la o parte din fața Autobuzului Salvator.

— Nu ești în toate mințile? îl întrebă Stan. Pentru ce a trebuit să-i pomenești numele?

— Mii de scuze, zise Harry. Am uitat...

— Ai uitat! făcu Stan. Îmi bate inima, mai să-mi sară din piept!

— Deci, Black a fost supporterul lui Știm-Noi-Cine? întrebă Harry, precaut de data asta.

— Da, zise Stan, încă frecându-se în dreptul inimii. Așa e, i-a fost foarte credincios lui Știi-Tu-Cui... Se zice că atunci când micul Harry Potter - Harry își aranja iar părul pe frunte - l-a făcut pe Știi-Tu-Cine să-și piardă puterile, toți credincioșii lui și-au dat seama că nu mai era nimic de făcut și au încercat să scape neobservați. Nu și Sirius Black! El era convins că îi va urma la conducere lui Știi-Tu-Cine... Oricum, când l-au încolțit într-o stradă plină de Încuiați, Black și-a scos bagheta și a măturat jumătate de stradă. Au fost omorâți doisprezece Încuiați și un vrăjitor. Oribil, nu? Și știi ce a mai făcut după asta?

— Ce? întrebă Harry.

Stan continuă, coborând și mai mult vocea.

— A răs! zise Stan. Stătea acolo și râdea! Iar când au sosit întăriri de la Ministerul Magiei, s-a supus și a mers cu ei în liniște, dar tot râzând. Așa a făcut! Și știi de ce? Fiindcă e nebun, de-aia! E nebun, nu-i așa, Ern?

— Dacă nu era când a fost dus la Azkaban, cu siguranță că acum e! adăugă Ernie cu vocea lui joasă. Eu mi-aș pune capăt zilelor, înainte de a fi dus acolo. Dar așa-i trebuie, pentru tot ce-a făcut!

— Au avut mari probleme până au șters urmele. Auzi, doisprezece Încuiați morți în

plină zi! Ce au zis că s-a întâmplat, Ern?

— O explozie de la o conductă de gaze! mormăi Ernie.

— Și acum e în libertate! zise Stan, privind la fața suptă a lui Black. Nimeni până la el nu a mai reușit să scape de la Azkaban! Nu-i așa, Ern? Să mă tai, dacă știi cum a făcut! Ți se ridică părul pe spinare, nu? Doar nu ai nici o șansă în fața paznicilor de la Azkaban, nu-i așa, Ern?

Pe Ernie îl trecură fiorii.

— Nu vrei să vorbim despre altceva, Stan? întrebă el, cutremurându-se. Mi se face rău numai când mă gândesc!

Stan puse ziarul la o parte, fără prea mare tragere de inimă, iar Harry își lipi iar nasul de fereastră, mai neliniștit ca niciodată. Își închipuia ce ar fi spus Stan pasagerilor săi, dacă ar fi știut pe cine transporta în acel moment. („Ai auzit ce-a făcut Harry Potter ăla, Ern? A umflat-o pe mătușa lui până când a pocnit biata femeie! Și mai încerca să scape cu fața curată!”)

Și el, Harry, încălcase legea vrăjitorilor la fel ca Sirius Black. Faptul că o umflase pe Mătușa Marge nu era suficient ca să fie dus direct la Azkaban? Harry nu știa nimic despre închisoarea vrăjitorilor, dar toți vorbeau despre ea cu cea mai mare teamă. Hagrid, paznicul de la Hogwarts, petrecuse două luni acolo, anul trecut. Harry nu uitase nici acum privirea îngrozită a lui Hagrid, când auzise unde vor să-l ducă. Și doar Hagrid era unul dintre cei mai curajoși oameni pe care îi cunoscuse Harry!

Autobuzul Salvator mergea în întuneric, împrăștiind în toate părțile tufișurile, cabinele telefonice, copacii, iar Harry zăcea îngrijorat, pe patul lui cu saltea de puf.

Stan își aminti că Harry plătise și pentru ciocolată cu lapte, dar îi vărsă cana pe pernă, la o mișcare mai bruscă a mașinii.

Pe rând, vrăjitori și vrăjitoare, îmbrăcați în pelerine și papuci, coborau de la etajele de sus și păreseau autobuzul. Toți păreau foarte fericiți că li s-a terminat călătoria. În cele din urmă, în autobuz rămase numai Harry.

— Ei bine, Neville, unde anume vrei să te lăsăm în Londra? întrebă Stan, frecându-și mâinile.

— Pe Aleea Diagon! răspunse Harry.

— Așa să fie! exclamă Stan.

— BANG!

Mergeau de-a lungul lui Charing Cross Road. Harry stătea în picioare și vedea cum clădirile și băncile se dădeau la o parte din calea autobuzului. Începea să se lumineze de zi. Trebuia să rămână cât mai neobservat până când se deschidea banca, să-și ia banii și apoi să plece... Unde, habar nu avea...

Ernie apăsă pe frână și autobuzul se opri scrâșnind în fața unei cârciume dărăpănate, „Ceaunul crăpat”, în spatele căreia se afla intrarea pe Aleea Diagon.

— Mulțumesc, îi zise Harry lui Ernie.

Coborî scările și îl ajută pe Stan să dea jos, pe trotuar, cufărul și colivia lui Hedwig.

— La revedere, Stan, își luă rămas-bun Harry.

Dar Stan nu dădu semne că l-ar fi auzit. Stătea în picioare, cu ochii țintă la intrarea în cârciumă.

— A, *aici* erai, Harry, zise o voce.

Înainte de a se întoarce să vadă a cui era vocea, Harry simți o mână pe umăr. În același timp, Stan exclamă:

— Ern, Ern, vino repede să vezi și tu! Măi să fie!

Harry se uită la posesorul mâinii de pe umărul său și simți cum i se revarsă în stomac o găleată cu bucăți de gheață: era Cornelius Fudge, în persoană!

Stan veni imediat lângă ei.

— Cum i-ați spus lui Neville, domnule Ministru? întrebă el emoționat.

Fudge, un omuleț impozant, într-o pelerină prinsă cu un ac decorativ pe umăr, se uită lipsit de expresie și obosit la Stan.

— Neville? repetă el, încruntându-se. El e Harry Potter!

— Știam eu! strigă Stan. Ern, Ern, știi cine era Neville? Era Harry Potter! Vino să-i vezi cicatricea!

— Da, bine, făcu Fudge, împăciuitor. Mă bucur că Autobuzul Salvator l-a adus pe Harry Potter teafăr, dar eu și Harry trebuie să intrăm, avem de discutat ceva...

Fudge îl strânse și mai mult de umăr și Harry se trezi condus în cârciuma „Ceaunul crăpat”. Un tip gârbovit intră pe ușa din spatele barului și se apropie de tejghea, cu o lanternă în mână. Era Tom, proprietarul cârciumei, slab și știrb.

— Ați dat de el până la urmă, domnule Ministru, zise el. Ce doriți? O bere? Un coniac?

— Mai degrabă niște ceai, zise Fudge, fără să-l slăbească din strânsoare pe Harry.

Se auziră niște găfâituri în spatele lor și își făcură apariția Stan și Ernie. Aduceau cufărul lui Harry și colivia lui Hedwig și erau foarte emoționați.

— De ce ne-ai spus că te numești Neville? întrebă Stan, în timp ce Ernie se uita plin de interes peste umărul lui Stan.

— Tom, dorim un *separeu*, te rog, accentua Fudge cuvintele.

— La revedere, făcu Harry, cu o privire vinovată, în timp ce îl urma pe Fudge spre separeul, pe care îl alesese Tom.

— La revedere, *Neville*, strigă Stan.

Fudge și Harry merșeră pe un culoar, conduși de lumina lanternei lui Tom, și ajunseră într-un mic separeu. Tom pocni din degete și un foc vesel se aprinse în cămin, după care se înclină și părăsi separeul.

— Stai jos, Harry, îl îndemnă Fudge, arătându-i un scaun în apropiere de foc.

Harry se așeză, simțind că i se face pielea-găinii cu tot focul din cămin. Fudge își scoase pelerina și o puse alături, după care își ridică puțin pantalonii de la costumul verde-prăzuliu și se așeză în fața lui Harry.

— Mă numesc Cornelius Fudge și sunt Ministrul Magiei, zise el.

Harry știa deja acest lucru. Îl mai văzuse o dată, dar atunci Harry purta pelerina care îl făcea invizibil, pe care i-o lăsase moștenire tatăl său. Fudge nu avea însă cum să știe acel lucru.

Tom, hangiul, reapăru, cu un șorț peste cămașa de noapte și cu o tavă cu ceai și pesmeciori. Așeză tava pe masa dintre Harry și Fudge și părăsi separeul, închizând ușa după el.

— Ei bine, Harry, începu Fudge, turnând ceai în căni, trebuie să-ți mărturisesc că ne-ai cam pus pe jar. Să-ți părăsești unchiul și mătușa în felul acesta... Începusem să cred că... Ei, slavă Domnului, bine că ești întreg!

Fudge își unse un pesmecior cu unt și împinse tava spre Harry.

— Mănâncă, Harry, pari foarte slăbit. Ei bine, cred că ești curios să știi cum ne-am descurcat cu domnișoara Marjorie Dursley, pe care ai lăsat-o pe tavan. În urmă cu câteva ore, am trimis în casa de pe Alea Boschetelor, de la numărul patru, doi reprezentanți ai departamentului „Descânțece și Dezlegări de Vrăji”. Domnișoara Dursley a fost înțepată,

ca să se dezumfle, și i s-a modificat memoria, ca să nu-și mai amintească niciodată de incident. Cam asta e, nu s-a întâmplat nimic grav.

Fudge îi zâmbi lui Harry, peste marginea ceșcuței cu ceai, mai degrabă ca un unchi care își privește nepotul favorit. Harry, care nu-și mai revenea din uimire, deschise gura să spună ceva, dar nu își găsi cuvintele și închise gura la loc.

— Ești cumva îngrijorat de reacția mătușii și a unchiului tău? continuă Fudge. Ei bine, trebuie să-ți spun că sunt supărați la culme, dar s-au învoit să te primească iar în vacanță, cu condiția să îți petreci Crăciunul și Paștele la Hogwarts.

Harry reuși să-și înlăture nodul din gât și strigă:

— *Întotdeauna* am rămas la Hogwarts de Crăciun și de Paște! Și nu vreau să mă mai întorc niciodată la ei!

— Ei, și tu! încercă să-l potolească Fudge, îngrijorat. Sunt sigur că o să gândești altfel după ce o să te mai calmezi. Sunt totuși familia ta și ții la ei, desigur... undeva acolo, *foarte adânc*, în sufletul tău...

Harry renunță să-și mai susțină punctul de vedere în fața lui Fudge. Era foarte curios să afle ce se va întâmpla cu el în continuare.

— Nu mai rămâne decât să ne gândim, zise Fudge, ungându-și tacticos un al doilea pesmecior, unde o să-ți petreci restul vacanței. Îți propun să-ți iei o cameră la „Ceaunul Crăpat” în aceste două săptămâni și...

— Dar ce pedeapsă o să primesc? întrebă Harry.

— Pedeapsă? se miră Fudge.

— Doar am încălcat legea vrăjitorilor minori, zise Harry.

— Ei, dragul meu băiat, doar n-o să te pedepsim pentru un nimic ca ăsta! zise Fudge, fluturându-și pesmetul, cu nerăbdare. A fost un accident! Nu trimitem oamenii la Azkaban numai fiindcă și-au umflat mătușa!

Dar asta nu avu darul să-l liniștească, fiindcă Harry își aminti experiența lui cu Ministerul Magiei.

— Anul trecut, începu Harry, am primit un avertisment serios fiindcă un spiriduș a trântit pe jos tortul făcut de mătușa mea! Mi s-a spus că voi fi eliminat de la Hogwarts la următoarea abatere!

Dacă privirea nu-l înșela, lui Harry i se păru că Fudge nu se simte tocmai la largul lui.

— Depinde de motivul care a provocat vraja, începu Fudge, stânjenit, lucrurile se mai schimbă... Doar nu vrei să fii exmatriculat, nu-i așa?

— Sigur că nu vreau! sări Harry.

— Atunci, ce-i cu agitația asta? râse Fudge, ușurat. Hai, ia și tu un pesmecior, cât mă duc eu să văd dacă Tom are o cameră pentru tine.

Fudge ieși din separeu, iar Harry rămase cu privirea ațintită după el. Se întâmpla ceva ciudat, cât se poate de straniu. De ce l-ar fi așteptat Fudge la „Ceaunul Crăpat”, dacă nu avea de gând să-l pedepsească pentru ce făcuse? Dacă se gândea mai bine, era foarte neobișnuit ca un ministru să se implice personal în treburi minore ca acestea...

Fudge se întoarse, însoțit de Tom, hangiul.

— Camera unsprezece e liberă, Harry, îl anunță Fudge. Cred că o să te odihnești bine. Un lucru vreau să lămurim: nu te plimba prin Londra Încuiaților! Rămâi în Aleea Diagon și să te întorci la „Ceaunul Crăpat” înainte de căderea nopții, ne-am înțeles? L-am rugat pe Tom să te supravegheze.

— Bine, fu de acord Harry, dar de ce...

— Fiindcă nu vrem să te rătăcești iar! râse Fudge. E mult mai bine să știm unde ești...

Adică, vreau să spun...

Fudge se opri și își dresе glasul, luându-și pelerina.

— Eu am plecat, am multă treabă, doar știi...

— Ați aflat ceva de Black sau încă nu? întrebă Harry.

Măinile lui Fudge dădură drumul marginii argintate a pelerinei.

— Dar cum? strigă el. A, ai aflat din ziar, probabil... Nu încă, dar e doar o chestiune de timp. Paznicii de la Azkaban nu dau greș niciodată și... sunt mai furioși ca oricând!

Fudge se cutremură puțin.

— La revedere!

În timp ce-și strângeau mâinile, lui Harry îi veni o idee.

— Doamnăle Ministru, pot să vă întreb ceva?

— Da, sigur, zâmbi Fudge.

— În anul trei, la Hogwarts, ni se permite să vizităm Hogsmeade, dar unchii mei nu mi-au semnat învoirea. N-ați putea dumneavoastră...

Fudge era foarte stânjenit.

— Păi... nu... Îmi pare rău, Harry, dar eu nu sunt nici tatăl, nici tutorele tău...

— Dar sunteți Ministrul Magiei! Dacă mi-ați da dumneavoastră voie...

— Nu, regret, Harry, dar regulile sunt reguli, zise Fudge, hotărât. O să vizitezi Hogsmeade anul viitor. De fapt, e mai bine dacă nu te-ai duce anul ăsta... Da... Ei, la revedere, distrează-te cât mai ești în vacanță, Harry!

Și cu o ultimă strângere de mână, Fudge ieși din încăpere. Tom se îndreptă spre Harry, privindu-l binevoitor.

— Urmați-mă, vă rog, doamnăle Potter, zise el. Am dus deja în cameră cufărul și colivia.

Harry îl urmă pe Tom pe o scară frumoasă de lemn până la camera cu numărul unsprezece, gravat pe o tăbliță de aramă. Tom deschise respectuos ușa.

Camera avea un pat care părea foarte confortabil, mobilă de stejar lustruit, un cămin în care ardea un foc îmbietor, iar pe marginea dulapului stătea...

— Hedwig! strigă Harry.

Bufnița albă ca neaua deschise ciocul și bătu drăgăstos din aripi.

— Aveți o bufniță foarte deșteaptă, făcu Tom. A ajuns la zece minute după dumneavoastră. Dacă mai vreți ceva, doamnăle Potter, nu ezitați să spuneți.

Tom se mai înclină o dată și ieși din cameră.

Harry stătu multă vreme pe marginea patului, cu mințile aiurea, mângâind-o pe Hedwig. Cerul se schimbase rapid, de la albastru-intens la gri-închis, ca de oțel, străpuns pe alocuri de sclipiri rozalii și aurii. Lui Harry nu îi venea să creadă că părăsise casa din Aleea Boschetelor doar în urmă cu câteva ore, că nu fusese exmatriculat și că urma să petreacă două săptămâni fără nici un Dursley!

— Oh, a fost o noapte foarte agitată, Hedwig, zise Harry, căscând.

Și, fără ca măcar să-și scoată ochelarii, se întinse pe pat și adormi buștean.

— CAPITOLUL IV —
„CEAUNUL CRĂPAT”

Lui Harry i-au trebuit câteva zile bune să se obișnuiască să fie liber. Era ciudat, fiindcă niciodată nu se sculase când dorise și nici nu făcuse ce îi trecuse prin cap. Putea să meargă oriunde, numai să nu părăsească Aleea Diagon. Străzile erau ticsite de magazine cu cele mai fascinante lucruri vrăjitoarești din lume, așa că Harry nu simțea nici un impuls să-și încalce promisiunea făcută lui Fudge, de a nu hoinări prin lumea Încuiaților.

În fiecare dimineață, lua micul dejun la „Ceaunul Crăpat”, unde îi plăcea să îi observe pe ceilalți oaspeți: vrăjitoare caraghioase, de la țară, venite la cumpărături în Londra, vrăjitori venerabili, care comentau cele mai recente articole din „*Transfigurarea azi*”, vârcolaci cu priviri sălbatice, pitici răgușiți și chiar o cotoroanță, care comandă ficat crud cu baclava.

După masa de dimineață, Harry se ducea în curtea din spate, își scotea bagheta și ciocănea cărămida din partea stângă, de deasupra cutiei de gunoi, dându-se câțiva pași înapoi, în timp ce se deschidea în perete arcada spre Aleea Diagon.

Harry se bucura de zilele însorite, explorând magazinele și mâncând sub copertinele viu colorate ale cafenelelor, unde ceilalți meseni își arătau unul altuia ce cumpăraseră („Un lunascop, vezi? Ca să nu mă mai omor cu hărțile alea lunare!”) sau care discutau despre ce se mai întâmplase în cazul lui Sirius Black. („Eu nu-mi las niciodată copiii singuri, cât timp el nu e la Azkaban din nou!”)

Harry nu mai era nevoit să-și facă lucrările pentru vacanță pe ascuns, noaptea, sub pătură, la lumina lanternei. Acum, putea să își scrie orice lucrare la o masă însorită de la cofetăria lui Florean Fortescue, beneficiind uneori chiar de ajutorul lui Florean, care, pe lângă că știa o grămadă de lucruri despre arderile pe rug din Evul Mediu, îi mai și dădea lui Harry câte o înghețată pe gratis, la fiecare jumătate de oră.

Având în buzunare atâția galeoni de aur, stecli de argint și cnuți de bronz, din seiful lui de la banca „Gringotts”, Harry trebuia să dea dovadă de multă stăpânire de sine să nu-și cheltuiască toți banii deodată, pe fel de fel de bunătăți și lucruri interesante. Trebuia să-și repete că studiile durau șapte ani la Hogwarts și cum ar fi fost să ceară bani Unchiului Vernon pentru cărțile lui de vrăji, de fiecare dată când era tentat să-și cumpere „Puahbile” (un joc vrăjitoresc cu bile din aur masiv, în care bilele împrășcau în fața adversarului un lichid cu un miros îngrozitor, de fiecare dată când acesta pierdea vreun punct). Altă tentație teribilă era și o machetă a sistemului planetar, într-un glob de cristal, ceea ce l-ar fi scutit să meargă la orele de astronomie. Dar atracția care îi solicita voința în cel mai înalt grad era magazinul cu ustensile și echipament de Vâjthaț. La o săptămână după ce se instalase la „Ceaunul Crăpat”, văzu o mulțime de oameni îngrămădiți în fața vitrinelor unui magazin. Curios, Harry își făcu drum printre vrăjitori și vrăjitoare până la un podium, pe care se afla cea mai modernă coadă de mătură pe care o văzuse vreodată.

— E un prototip, de-abia a fost expus, îi spunea un vrăjitor prietenului său.

— E cea mai rapidă mătură, nu-i așa, tati? întreba un băiețel, încântat la culme.

— Federația Internațională Irlandeză a comandat șapte minuni din acestea, spunea mulțimii proprietarul magazinului, frecându-și mâinile încântat. Doar sunt favoriți în Cupa Mondială la Vâjthaț, nu-i așa?

Vrăjitoarea din fața lui se dădu mai la o parte și Harry putu să citească ce scria pe plăcuța de pe podium:

FULGER

Această capodoperă este o mătură de performanță, dotată cu un mâner de cenușă solidificată, tratat cu praf de diamant. Făcută în întregime manual, i se dă număr de înregistrare la dorința clientului. Fiecare rămurică din coada măturii a fost selectată manual și individual și a fost adaptată aerodinamic, ceea ce îi conferă măturii „Fulger” o viteză extraordinară, echilibru, precizie de frânare și aterizare la punct fix. „Fulger” are o accelerație de la 0 la 240 de kilometri pe oră, în numai zece secunde. Prețul se comunică la cerere.

„Hm, la cerere...” Mentea lui Harry refuza să-și închipuie cât aur era necesar pentru achiziționarea unui „Fulger”. Nu-și dorise niciodată ceva atât de mult, dar nu pierduse nici un meci de Vâjthaț cu al său „Nimbus 2000”, așa că la ce bun să-și golească seiful de la „Gringotts”, când avea o mătură atât de bună?

Harry nu întrebă care era prețul, dar reveni în fiecare zi să mai admire o dată și încă o dată acea minune a tehnicii.

Erau totuși unele lucruri, pe care Harry trebuia să le cumpere. Se duse la „Drogheria magică” să își completeze stocul de ingrediente pentru poțiuni magice și, deoarece pelerinele și robele îi rămăseseră mici, ajunse și la magazinul doamnei Malkin, „*Robe și pelerine pentru toate ocaziile*”, de unde își cumpără îmbrăcămintea necesară. Și mai ales, cărțile pentru noul an de studii, când se adăugau și alte două materii „Grija pentru creaturile magice” și „Previziuni despre viitor”.

Harry avu o mare surpriză când, în loc de cărțile de vrăji, cartonate și aurite, aliniat frumos, văzu în vitrina librăriei o colivie mare de metal, în interiorul căreia se aflau vreo sută de exemplare din „*Cartea monstruoasă despre monștri*”. Pagini rupte zburau în toate părțile, deoarece cărțile se luptau între ele cu multă agresivitate.

Își scoase din buzunar lista cărților obligatorii și o consultă pentru prima oară. Da, „*Cartea monstruoasă despre monștri*” figura printre manualele obligatorii la „Grija pentru creaturile magice”. Acum înțelese de ce Hagrid îi spusese că le va fi foarte utilă cartea respectivă. Se temuse ca nu cumva Hagrid să își fi luat vreun alt monstru drept animal de casă.

Când intră în librăria „Caligrafie și pete”, proprietarul veni repede spre el.

— De la Hogwarts? Ai venit să-ți cumperi noile manuale?

— Da, răspunse Harry, așa avea nevoie de...

— Nu te apropia! zise omul, nervos, și îl împinse pe Harry la o parte.

Scoase o pereche de mănuși foarte groase, luă un băț zdravăn și se apropie de cușcă.

— Stați! strigă Harry, am deja un exemplar!

— Da? făcu el și o expresie de mare ușurare i se întipări pe față. Slavă Cerului! Am fost mușcat de cincisprezece ori în dimineața asta!

Un zgomot de pagini sfâșiate umplu încăperea. Două cărți prinseseră o a treia și îi smulgeau paginile.

— Opriți-vă! Opriți-vă! strigă proprietarul, băgând bățul printre gratii și încercând să despartă cărțile. N-o să mai cer niciodată vreun exemplar din cartea asta! E curat balamuc! Am crezut că n-o să mai întâlnesc situație mai disperată ca atunci când am cumpărat două sute de exemplare din „*Cartea invizibilă a invizibilității*”... M-a costat o avere și nici n-am recuperat câteva exemplare... Dar m-am înșelat! Ce mai dorești?

— Păi, începu Harry, aş mai avea nevoie de „*Desluşirea viitorului*” de Cassandra Vablatsky.

— A, te-ai înscris la „Previziuni despre viitor”, nu-i așa?

Întrebă proprietarul, care îşi scoase mănuşile şi îl conduse pe Harry spre rafturile din spate.

Aici se găseau mai multe cărţi despre prezicerea viitorului. Pe o masă joasă erau îngrămădite mai multe exemplare din „*Prevederea imprevizibilului: înarmaţi-vă contra şocurilor*” şi „*Vieţi distruse: când soarta devine potrivnică*”.

— Unde eşti? întrebă omul, cocoţat pe o scară pentru a da jos un volum gros, legat în piele neagră, un exemplar din „*Desluşirea viitorului*”. E un ghid excelent, care pune bazele metodei ghicitului în cărţi, globuri de cristal, măruntaie de pasăre...

Dar Harry nu mai era atent. Ochii îi căzuseră pe un alt volum, aşezat pe o măsuţă: „*Semne care anunţă moartea: ce trebuie să faci când ştii că urmează să ți se întâmple ceva groaznic*”.

— Oh, n-aş citi cartea asta, dacă aş fi în locul tău, zise proprietarul, observându-i privirile. O să începi să vezi semne la tot pasul, îndeajuns cât să te sperie cumplit.

Dar Harry continua să se uite ținută la carte. Pe copertă, se vedea un câine mare şi negru, care îi amintea de ceva...

Proprietarul îi dădu lui Harry „*Desluşirea viitorului*” şi îl întrebă dacă mai doreşte ceva.

— Da, zise Harry, luându-şi cu greu ochii de la câine şi uitându-se pe lista lui. Mai am nevoie de „*Transfigurări intermediare*” şi de „*Manualul de vrăji*” pentru anul III.

Harry plecă de la librărie cu braţele încărcate de cărţi şi se îndreptă spre „Ceaunul crăpat”, neputând să se uite pe unde merge şi dând peste oamenii din calea lui.

Urcă în fugă scările, intră în camera lui şi trânti cărţile pe pat. Fusese cineva mai înainte şi făcuse ordine. Ferestrele erau deschise şi soarele se revărsa în odaie. Harry auzea zgomotele autobuzelor din lumea nevăzută a Încuiaţilor şi forfota trecătorilor de pe Aleea Diagon.

Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Nu se poate să fi fost un semn care îmi prevestea moartea, zise el, adunându-şi tot curajul. Probabil că mi s-a părut.

N-o fi fost decât un biet câine vagabond!

Îşi ridică din reflex mâna şi încercă să-şi așeze părul.

— Băiete, porţi o bătalie pierdută, din păcate, îi şopti oglinda.

Zilele treceau una după alta şi Harry începu să se uite după Ron şi după Hermione. În Aleea Diagon, puteai întâlni acum o mulţime de studenţi de la Hogwarts, dat fiind că se apropia începutul noului an. Se întâlneau cu Seamus Finnigan şi cu Dean Thomas, colegii lui de la Cercetaşi, în magazinul cu echipament pentru Vâjthaţ, unde se holbau şi ei la fantasticul „Fulger”. Lângă librărie, dădu şi peste Neville Poponeaţă, un băiat grasuţ, cu faţa rotundă, uituc şi cu minţile împrăştiate. Îşi rătăcise lista cu cărţile de şcoală şi era certat de bunica lui. Harry spera din tot sufletul ca Neville să nu afle niciodată că se folosise de numele lui, pe când încerca să scape de reprezentanţii Ministerului Magiei.

În ultima zi de vacanţă, Harry se trezi cu speranţa că îi va întâlni pe Ron şi pe Hermione măcar a doua zi, în Expresul de Hogwarts. Se sculă, se îmbracă şi se duse să arunce o ultimă privire la „Fulger”. Tocmai se întreba unde să mănânce de prânz, când se auzi strigat.

— Harry! HARRY!

Erau acolo, amândoi! Stăteau pe terasa cofetăriei lui Florean Fortescue - Ron foarte pistriuat, Hermione foarte bronzată - făcându-i disperați cu mâna.

— În sfârșit! exclamă Ron. Ne-am dus la „Ceaunul crăpat”, dar au zis că ai plecat. Apoi am mers la doamna Malkin și la „Caligrafie și pete”, dar...

— Mi-am luat cele necesare de săptămâna trecută, îl întrerupse Harry. Dar cum se face că știți că stau la „Ceaunul crăpat”?

— Tata! zise Ron monosilabic.

Da, cu siguranță că domnul Weasley, care lucra la Ministerul Magiei era la curent cu ce se întâmplase cu Mătușa Marge.

— Și chiar ai umflat-o pe mătușa ta, Harry? întrebă Hermione, foarte serioasă.

— N-am vrut asta, izbucni Harry în râs, pur și simplu mi-am pierdut controlul!

— Nu-i nimic de râs, Harry, îl puse Hermione la punct. Mă mir că nu ai fost exmatriculat!

— Și eu mă mir! Mă gândeam chiar că voi fi arestat! Tatăl tău nu știe cum de m-a iertat Fudge? întrebă Harry, uitându-se la Ron.

— Probabil că din cauză că e vorba despre tine, zise Ron, încă râzând. Faimosul Harry Potter, nu? Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar fi făcut Ministrul Magiei, dacă mi-aș fi umflat eu mătușa! Asta dacă nu m-ar fi omorât mama înainte! Oricum, poți să-l întrebi pe tata diseară, stăm și noi la noapte la „Ceaunul crăpat”! Și Hermione! Așa că mergem mâine împreună la gară!

Hermione aprobă din cap, încântată.

— Mama și tata m-au lăsat aici, azi-dimineață, cu tot ce-mi trebuie pentru Hogwarts.

— Excelent! exclamă Harry, fericit. V-ați luat și voi cărțile și tot ce trebuia?

— Uite la asta! făcu Ron și scoase dintr-un sac o cutie lungă și subțire. O baghetă magică nou-nouță! Are patru metri, e din salcie și conține păr de unicorn. Mi-am luat și cărțile!

Si Ron arată spre sacul de sub masă.

— Ce zici de cărțile cu monștri? continuă Ron. Vânzătorul aproape că a izbucnit în lacrimi, când i-am spus că vrem două exemplare!

— Dar acolo ce e? întrebă Harry, arătând către trei saci burdușiți, aflați pe scaunul de lângă Hermione.

— Păi, doar știți că eu mi-am ales mai multe materii suplimentare ca voi, zise Hermione. Am cărți de „Aritmanție”, pentru „Grija pentru creaturile magice”, pentru „Previziuni despre viitor”, pentru „Studiul vechilor rune”, pentru „Studiul despre Încuiați”...

— La ce ți-o fi trebuit să-i studiezi pe Încuiați, nu știi, zise Ron, dându-și ochii peste cap și uitându-se semnificativ la Harry, doar ai trăit într-o familie de Încuiați! Tatăl și mama ta sunt persoane non-magice! Știi totul despre lumea lor!

— Da, dar este fascinant să-i studiezi din punctul de vedere al vrăjitorilor, zise Hermione cu pasiune.

— Te-ai hotărât să nu mai mănânci și să nu mai dormi deloc anul ăsta, Hermione? o întrebă Harry, în timp ce Ron se hlizea.

Hermione dădu din umeri.

— Mai am încă zece galeoni, zise Hermione, uitându-se în poșeta ei. Mama și tata mi-au dat niște bani în plus pentru ziua mea de naștere, care este în septembrie.

— Ce-ai zice să-ți mai cumperi niște drăguțe de cărți? o întrebă Ron, făcând-o pe nevinovatul.

— Nu, nu cred, zise Hermione gânditoare, vreau și eu o bufniță! Uite, Harry o are pe Hedwig, tu îl ai pe Errol...

— Ba nu! Errol e bufnița familiei, eu îl am pe Pungașul, sări Ron și scoase șobolanul din buzunar. Aș vrea să-l duc la doctor, nu prea i-a priit călătoria în Egipt.

Pungașul arăta și mai slab ca de obicei și mustățile îi erau pleoștite.

— Există un magazin pentru creaturile magice, zise Harry, care acum cunoștea Aleea Diagon ca pe buzunarul lui. E foarte aproape, sigur găsești ceva pentru Pungașul, iar Hermione își poate cumpăra o bufniță.

Plătiră înghețatele și traversară strada, la „Menajeria magică”.

Nu prea era loc înăuntru, fiecare perete fiind ascuns de colivii și cuști. Mirosea și era mult zgomot, deoarece ocupanții cuștilor și coliviilor țipau, chițăiau, fâlfâiau din aripi sau sâsâiau. Vânzătoarea tocmai îi explica unui cumpărător cum trebuie să aibă grijă de salamandrele cu două capete, așa că Harry, Ron și Hermione se uitau la celelalte cuști.

O pereche de broaște râioase purpurii, enorme, orăcăiau și înfulecau musculițe. O broască țestoasă uriașă, cu un diamant încrustat în carapace, sclipea în lumina care se strecura prin fereastră. Șerpi portocalii veninoși se târau pe geamul bazinului în care erau închiși, iar un iepuraș alb și grăsuț se transforma cu un pocnet asurzitor într-un joben de mătase și apoi iar în iepuraș. Mai erau acolo pisici de felurite culori, o colivie cu niște corbi gălăgioși, un coș cu animăluțe cu blană cafenie și o cușcă mare cu șobolani negri și cu blana lucioasă, care săreau de colo-colo, ajutându-se de coada cheală.

După ce plecă vrăjitorul cu salamandrele cu două capete, Ron se apropie de tejghea.

— E vorba despre șobolanul meu, începu Ron, și-a cam pierdut culoarea de când am venit din Egipt.

— Pune-l pe tejghea, zise vrăjitoarea, scoțând din buzunar o pereche de ochelari.

Ron îl scoase pe Pungașul din buzunar și îl puse pe tejghea, alături de cușca în care se aflau confrății lui, care se opriseră din sărituri și se apropiaseră de gratii, ca să vadă mai bine.

Ca mai toate lucrurile pe care le avea Ron, Pungașul aparținuse fratelui său mai mare, Percy. În comparație cu șobolanii în plină formă, din cușcă, Pungașul părea și mai jigărit.

— Hm, făcu vrăjitoarea, ridicându-l pe șobolan. Ce vârstă are?

— Habar n-am, ridică Ron din umeri. E foarte bătrân, a fost al fratelui meu.

— Și ce puteri are? întrebă iar vrăjitoarea, continuând să-l examineze pe Pungașul.

— Păi, făcu Ron, adevărul e că Pungașul n-a făcut niciodată dovada unor puteri deosebite.

Vrăjitoarea își plimbă privirile de la urechea stângă a Pungașului, plină de cicatrice, la laba lui dreaptă, căreia îi lipsea un deget, și zise compătimitor:

— Șobolanul ăsta a trecut prin multe la viața lui!

— Dar eu nu i-am făcut nimic, pe cuvânt, se apără Ron, așa mi l-a dat Percy!

— Un șobolan obișnuit, de grădină, așa cum pare ăsta, nu trăiește mai mult de trei ani, continuă vrăjitoarea. Cred că ar trebui să te gândești să-l înlocuiești cu unul dintre ăștia...

Și vrăjitoarea arătă spre șobolanii din cușcă. Aceștia, ca la comandă, începură să facă salturi peste salturi.

— Ce se mai grozăvesc și ăștia, murmură Ron.

— Ei, dacă nu vrei să-l înlocuiești, atunci am un sirop tonic pentru șobolani, zise vrăjitoarea și scoase de sub tejghea o sticlă roșie.

— Mulțumesc, zise Ron. Și cât... AUUU!

Ron se trase speriat, când ceva enorm și portocaliu îi ateriză în cap, dintr-o cușcă aflată pe un raft de sus, după care se arcui și se repezi la Pungașul, scuipând în toate părțile.

— NU, ȘMECHERILĂ, NU! strigă vrăjitoarea, dar Pungașul reușise să scape din mâinile ei, căzuse lat pe podea, după care se ridicase cu greu și apoi se îndrepta spre ușă.

— Pungașule! strigă Ron și ieși pe stradă. Harry se repezi și el pe urmele Pungașului.

Le-a trebuit cam cinci minute ca să-l găsească pe Pungașul, care se ascunsese într-un coș de gunoi, lângă magazinul cu echipament pentru Vâjthaț. Ron se aplecă și luă animalul speriat, după care îl puse iar în buzunar. Apoi se îndreptă din șale și începu să-și maseze pielea capului.

— Ce-a fost *chestia* aia? întrebă Ron.

— Ori o pisică enormă, ori un tigră micuț! zise Harry.

— Unde e Hermione?

— Probabil că își cumpără bufnița!

Se întoarseră la „Menajeria magică”. Când ajunseră în dreptul magazinului, Hermione tocmai ieșea, dar nu își cumpărase nici o bufniță. Ținea în brațe chiar motanul portocaliu și vărgat!

— Ai cumpărat monstrul ăsta? întrebă Ron și rămase cu gura căscată.

— E minunat, nu? întrebă Hermione fericită.

„De, fiecare cu felul lui de a privi lucrurile”, se gândi Harry. Blana motanului era deasă și moale, dar picioarele erau cam scurte și avea fața turtită, ca și cum ar fi intrat cu capul într-un zid. Acum, că Pungașul nu mai era sub privirile lui, motanul torcea fericit în brațele Hermionei.

— Hermione, ăsta aproape că m-a *scalpat*! exclamă Ron.

— Dar nu a vrut, nu-i așa, Smecherilă? îl întrebă Hermione.

— Și cu Pungașul, cum rămâne? întrebă Ron. Are nevoie de calm și relaxare! Cum să stea liniștit cu monstrul ăsta prin preajmă?

— Apropo, ai uitat acolo siropul tonic! zise ea și îi dădu sticluța roșie cu tonicul pentru șobolani. Și nu-ți mai face atâtea griji, Smecherilă o să doarmă cu mine, iar Pungașul în dormitorul tău. Care e problema? Bietul Smecherilă! Vânzătoarea mi-a spus că stă la ea de ani de zile și nimeni nu l-a vrut!

— Mă întreb de ce oare? făcu Ron sarcastic și o luă spre „Ceaunul Crăpat”.

Îl găsiră pe domnul Weasley la bar, citind „*Profetul zilei*”.

— Harry! zise el, când dădu cu ochii de băiat. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, zise Harry, așezându-se la masă, împreună cu prietenii lui.

Domnul Weasley puse ziarul jos și Harry văzu pe prima pagină figura, de-acum familiară, a lui Sirius Black, care îl privea țintă.

— Deci încă nu l-au prins, nu-i așa? întrebă Harry.

— Nu, răspunse domnul Weasley, gânditor, ne-au luat de la îndatoririle noastre obișnuite și ne-au pus pe toți să încercăm să dăm de el, dar fără nici un rezultat până acum.

— Nu se dă vreo recompensă, dacă punem mâna pe el? întrebă Ron. Tare bine mi-ar prinde niște fonduri suplimentare.

— Ron, termină cu prostiile! îl certă domnul Weasley, care, la o privire mai atentă, părea foarte obosit și preocupat. Black nu poate fi prins de un vrăjitor de treisprezece ani. Dacă Black este prins, atunci să fii sigur că numai paznicii de la Azkaban o pot face, ascultă la mine!

În acel moment, în bar intră doamna Weasley, cu mâinile pline de cumpărături și urmată îndeaproape de cei doi gemeni, Fred și George, care începeau anul V la Hogwarts,

de noul Șef de promoție, Percy, și de mezina familiei, singura fată printre atâția băieți, Ginny.

Ginny, care întotdeauna se fâstâcea în prezența lui Harry, se simți de data asta și mai încurcată când dădu cu ochii de el, dat fiind faptul că îi salvase viața, în ultimul trimestru al anului trecut. Se înroși până în vârful urechilor și zise „Bună ziua!”, fără să ridice ochii din pământ. Spre deosebire de ea, Percy se opri în fața lui Harry și îi întinse mâna, ca și cum nu mai fuseseră prezentați vreodată.

— Harry, salut! Mă bucur să te întâlnesc! făcu Percy. Extraordinar!

— Salut, Percy, zise și Harry, străduindu-se să nu izbucnească în râs.

— Sper că ești bine, continuă Percy, plin de importanță, ca și cum el ar fi fost primarul și cineva i l-ar fi prezentat pe Harry.

— Foarte bine, mulțumesc...

— Harry! strigă Fred, dându-l la o parte pe Percy, cu coatele.

Se înclină adânc în fața lui Harry și continuă:

— Ah, cât mă bucur că ne vedem iar! *Splendid!*

— *Minunat!* sări și George, împingându-l pe Fred la o parte și dând mâna cu Harry.

Super! A-ntâia!

Percy strâmbă din nas.

— Gata, ajunge! zise doamna Weasley. Lăsați băiatul!

— Mamă! făcu Fred, ca și cum acum o vedea pentru prima dată și strângându-i mâna.

Ce bucuros sunt să te văd! *Electrizant!*

— Terminați odată! zise doamna Weasley, punând cumpărăturile pe un scaun liber. Bună ziua, Harry, scumpule. Cred că ai auzit vestea: Percy este al doilea Șef de promoție din familie!

Și arată, mândră, insigna de argint de pe pieptul lui Percy.

— Da, marele moment, bombăni Fred pe sub mustață.

— Nu mai fi ironic, îl certă doamna Weasley, voi n-ați fost în stare să ajungeți Perfecti!

— Și de ce să fim Perfecti, mă rog? Ce e așa de grozav? zise George, revoltat numai și la ideea de a fi așa ceva. Viața n-ar mai avea nici un haz!

Ginny chicoti.

— Foarte frumos exemplu îi dați surioarei voastre, n-am ce zice! izbucni doamna Weasley.

— Ginny are alți doi frați, mamă, care să-i fie exemplu, interveni Percy, cu nasul pe sus. Mă duc să mă schimb pentru masă...

Percy plecă și George zise, prefăcându-se necăjit:

— Oh, Harry, am încercat să-l închidem într-o piramidă, dar nu ne-a mers. Ne-a observat mama!

*

Cina din seara aceea a fost foarte distractivă. Tom puse trei mese, una în continuarea celeilalte, și cei șapte Weasley, plus Harry și Hermione, se delectară cu cele cinci feluri de mâncare pregătite de Tom.

— Cum ajungem la gară, tată? întrebă Fred, la desert, când li se servi un minunat tort de ciocolată.

— Am făcut rost de niște mașini, mi le-a dat Ministrul, răspunse domnul Weasley.

— Cum așa? întrebă Percy, curios.

— Pentru tine, Percy, făcu George, cât se poate de serios. Și or să fie ornate cu stegulețe cu inițialele CS...

— ... de la Cap Sec! completă Fred.

Toată lumea, în afară de Percy și doamna Weasley, pufni în felia de tort din farfurie.

— Vorbesc serios, tată, cum de ne dă Ministrul mașini, ca să ajungem la gară? întrebă Percy, cât se poate de demn.

— Păi, eu nu mai am mașină... acum, zise domnul Weasley, și, fiindcă lucrez la Ministerul Magiei, ca o favoare pentru mine...

Vorbea pârând să nu dea importanță vorbelor sale, dar Harry observă că urechile domnului Weasley se înroșiseră, la fel cum se făceau și ale lui Ron, când nu se simțea la largul lui.

— Foarte bine, zise doamna Weasley, scurt. Cu atâta bagaj... Vă dați seama ce spectacol o să oferiți Încuiaților! V-ați făcut bagajele? *Toți?*

— Ron mai are să-și pună lucrurile noi, cumpărate azi, zise Percy, cu o voce chinuită. Le-a trântit pe patul meu.

— Du-te repede și împachetează-ți restul lucrurilor, zise doamna Weasley spre capătul de masă unde se afla Ron.

Ron nu se putu abține și se strâmbă la Percy.

După masă, cu burțile pline și somnoroși, unul câte unul urcară scările în camerele lor, să-și facă ultimele pregătiri pentru a doua zi. Ron și Percy stăteau în camera de lângă Harry. Tocmai își închisese cufărul, când auzi prin perete strigăte supărate. Se duse până la ei, să vadă de ce se certau.

Ușa de la camera numărul doisprezece era deschisă larg și se auzeau strigătele lui Percy.

— Aici era, pe noptieră! zicea Percy. Am scos-o ca să o lustruiesc!

— Nici n-am atins-o! urla Ron. Ia mai lasă-mă-n pace!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harry.

— Mi-a dispărut insigna de Șef de promoție! țipă Percy.

— Și tonicul Pungașului, dacă vrei să știi! zise Ron, scoțând lucrurile din bagajele lui, ca să vadă dacă nu cumva era acolo.

— Nu pleci nicăieri până nu-mi găsești insigna! urlă Percy.

— Mă duc să văd dacă n-a rămas ceva jos, la masa la care am stat, se oferă Harry, eu mi-am făcut bagajele deja!

Coborî scările pe întuneric și se îndreptă spre sala de mese. La jumătatea drumului, auzi două voci supărate, care veneau dintr-un separeu. O clipă mai târziu, recunoscu vocile. Erau domnul și doamna Weasley! Harry rămase nehotărât în loc, fiindcă nu vroia ca cei doi să-și dea seama că îi auzise certându-se. Deodată, auzi pomenit numele lui. Se apropie tiptil de separeu.

— Molly, nu are nici un rost să nu-i spunem băiatului, zicea domnul Weasley. Harry are tot dreptul să știe! Am încercat să-i spun asta și lui Fudge, dar el insistă să-l trateze ca pe un copil. Are treisprezece ani totuși și...

— Arthur, adevărul o să-l sperie de moarte! zise doamna Weasley cu tristețe. Cum vrei să învețe cu asemenea griji pe cap? Pentru numele lui Dumnezeu, mai bine să nu știe, lasă-l să fie fericit!

— Dar eu nu vreau să-l întristez, dar e mai bine să fie pus în gardă, insistă domnul Weasley. Doar știi cum sunt Harry și Ron! Hoinăresc de capul lor toată ziua, au ajuns de

două ori în Pădurea Interzisă! Dar anul acesta, Harry nu trebuie să pună piciorul acolo, cu nici un chip! Gândește-te ce i se putea întâmpla în noaptea în care a fugit de acasă! Dacă nu l-ar fi cules de pe drum Autobuzul Salvator, ar fi fost mort până ar fi dat de el Fudge!

— Dar n-a pățit nimic, e întreg, ce rost are să mai...

— Molly, se zice că Sirius Black e nebun... Și poate că așa și este, o întrerupse domnul Weasley, dar a fost suficient de deștept să evadeze din Azkaban, lucru considerat imposibil până acum. Au trecut trei săptămâni și nici urmă de el! Nu te lua după ce le spune Fudge celor de la „*Profetul zilei*”, eu știu că suntem tot atât de departe de a pune mâna pe el, ca și de momentul inventării baghetelor care fac vrăji singure! Singura certitudine este că știm după cine umblă Black...

— Dar Harry o să fie în siguranță la Hogwarts, nu se lăsă doamna Weasley.

— Da, așa am crezut și că nu se poate evada de la Azkaban. Dacă a reușit să facă asta, cu siguranță că poate pătrunde și la Hogwarts!

— La urma urmelor de unde știți că umblă după Harry? Se auzi o pocnitură și Harry fu sigur că domnul Weasley a izbit cu pumnul în masă.

— Molly, de câte ori să-ți spun lucrul ăsta? Nu scrie nimic în ziar, fiindcă Fudge a vrut să fie păstrat secretul, dar el a fost la Azkaban chiar în noaptea în care a evadat Black. Gardienii i-au spus că Black începuse să vorbească în somn. Mereu aceleași cuvinte: „El e la Hogwarts... E la Hogwarts”. Black nu mai e în toate mințile, Molly, și vrea ca Harry să fie omorât. Cred că este convins că, dacă îl omoară pe Harry, Știm-Noi-Cine își poate recăpăta puterile. Black a pierdut totul în noaptea în care Știm-Noi-Cine a fost înfrânt de Harry și a avut destul timp, doisprezece ani la Azkaban, să se tot gândească la acest lucru.

Urmă o clipă de tăcere, iar Harry se aplecă și mai mult spre ușă, ca să nu-i scape nimic.

— Bine, Arthur, fă cum crezi de cuviință, încheie doamna Weasley, dar cred că tu ai uitat de Albus Dumbledore. Cred că lui Harry nu i se poate întâmpla nimic, atâta timp cât este el director la Hogwarts. El știe despre toate astea, nu?

— Bineînțeles că știe. A trebuit să-i cerem permisiunea ca paznici de la Azkaban să păzească intrările în școală. Nu a fost prea încântat, dar s-a învoit până la urmă.

— Și de ce, mă rog? Dacă numai ei sunt în stare să-l prindă pe Black, de ce să nu stea acolo?

— Dumbledore nu-i agreează deloc. Nici eu, dacă tot veni vorba... Dar dacă vrem să-l prindem pe Black, trebuie să ne aliem cu cei pe care i-am vrea cât mai departe de noi.

— Dacă îl salvează pe Harry...

— ... atunci n-am să mai zic niciodată nimic rău despre ei! zise domnul Weasley cu însuflețire. E târziu, Molly, hai să mergem la culcare...

Harry auzi zgomotul scaunelor și se îndreptă spre bar, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Ușa separeului se deschise și, după zgomotul pașilor, Harry își dădu seama că domnul și doamna Weasley urcau scările spre camerele lor.

Sticluța cu tonic zăcea sub masa la care mâncaseră ei mai devreme. Harry așteptă până ce auzi ușa de la camera părinților lui Ron închizându-se, apoi urcă scările în grabă, cu sticluța în mână.

Fred și George chicoteau pe palier, ascultând cum Ron și Percy întorceau camera cu susul în jos.

— Noi am făcut-o! chicotiră ei. Am... *îmbunătățit*, oarecum, insigna!

Pe insignă scria acum: „Șef de proști”.

Harry își înăbuși râsul, îi dădu sticluța lui Ron și se duse în camera lui.

Se întinse pe pat. Deci Sirius Black era pe urmele lui... Acum se explicau toate. Fudge fusese atât de indulgent cu el, fiindcă fusese foarte fericit că îl găsisese încă în viață. Îl pusese pe Harry să-i promită că se va plimba doar pe Aleea Diagon, unde mișunau o mulțime de vrăjitori, care puteau să vegheze asupra lui. Și din cauza aceea, Fudge le trimitea mașini: pentru ca soții Weasley să îl poată supraveghea pe Harry, până ajungea în tren.

Harry asculta strigătele înfundate din camera alăturată și se întreba cum de nu se simțea mai înspăimântat. Doar Sirius Black omorâse treisprezece oameni cu un singur blestem... Pe bună dreptate, domnul și doamna Weasley crezuseră că Harry ar fi intrat în panică, dacă știa adevărul. Harry însă era de acord cu doamna Weasley: acolo unde se afla Dumbledore era cel mai sigur loc de pe pământ. Nu spunea toată lumea că singurul de care se temea Lordul Răului era Dumbledore? Desigur că și Black, mâna dreaptă a lui Cap-de-Mort, trebuia să fie la fel de înspăimântat de Dumbledore.

Și mai erau și gardienii de la Azkaban, de care vorbea toată lumea. Îi băgau în sperieți pe toți, așa că, dacă erau ei în jurul școlii, Black n-avea cum să pătrundă în castel.

Singura problemă care îl preocupa cu adevărat pe Harry era că șansele lui de a merge la Hogsmeade erau acum egale cu zero. Nimeni nu ar fi fost de acord ca Harry să părăsească siguranța castelului, până când Black nu ar fi fost capturat. Harry era convins că va fi supravegheat îndeaproape, până va trece pericolul.

Se încruntă, ridicându-și privirile spre tavan. Ce, credeau că nu e în stare să se apere singur? Îl înfruntase de trei ori pe Cap-de-Mort și ieșise învingător de tot atâtea ori. Nu era în stare oricine, doar dacă...

Fără să o cheme nimeni, îi apărură în minte imaginea animalului din întuneric, de pe Aleea Magnoliei. „*Ce trebuie să faci când știi că urmează să ți se întâmple ceva groaznic*”...

— În nici un caz n-o să mă las omorât! zise Harry cu voce tare.

— Așa te vreau, băiete, făcu oglinda, somnoroasă.

— CAPITOLUL V —
DEMENTORUL

A doua zi, Tom, cu zâmbetul lui știrb, îl trezi pe Harry, aducându-i o ceașcă de ceai. Harry se îmbracă și o convinse cu greu pe Hedwig să intre în colivie. În acel moment, Ron năvăli în încăpere, bombănind nemulțumit și iritat.

— Cu cât ajungem mai repede în tren, cu atât mai bine! izbucni el. Cel puțin, acolo o să scap de Percy. Acum, mă acuză că am vărsat ceai pe fotografia Luminiței Limpede, știi... *prietena* lui, accentuă Ron și-i făcu semn cu ochiul. Și acum ea și-a ascuns fața, fiindcă are o pată pe nas!

— Trebuie să-ți spun ceva, începu Harry, dar fură întrerupți de Fred și de George care veniseră să-l felicite pentru felul în care reușise să-l scoată iarăși din sărite pe Percy.

Coborâra să ia micul dejun. Îl găsiră pe domnul Weasley la masă, citind „*Profetul zilei*”, încruntat și preocupat. Doamna Weasley le povestea lui Ginny și Hermionei despre poțiunea de dragoste, pe care o preparase ea când era tânără. Toate trei chicoteau încântate.

— Ce vroiai să-mi spui, Harry? întrebă Ron, în timp ce se așezau la masă.

— Lasă, mai târziu, îi șopti Harry, în timp ce Percy năvălea în restaurant.

În febra plecării, Harry nu reuși să le adreseze nici două cuvinte prietenilor lui. Toți se chinuiau să își coboare cuferele pe scara îngustă de la „Ceaunul Crăpat” și să le pună lângă ușă. Hedwig și Hermes, bufnița lui Percy, stăteau în coliviile lor, pe deasupra bagajelor. Lângă toate acestea, se afla un coș de trestie, din care cineva scuipa fără încetare.

— Stai cuminte, Șmecherilă, zise Hermione, mângâind motanul printre trestii. Îți promit că te las liber în tren!

— Ba n-ai să faci așa ceva! sări Ron. Ce vrei să faci bietul meu șobolan?

Și Ron arătă spre buzunarul de la piept, puțin umflat, semn că Pungașul stătea ghemuit acolo.

Domnul Weasley, care ieșise afară să aștepte mașinile, băgă capul pe ușă.

— Au venit, anunță el. Harry, vino puțin, te rog... Domnul Weasley îl conduse pe o alee mai retrasă spre mașina din față, cam demodată, de un verde intens. Fiecare mașină era condusă de câte un vrăjitor cu priviri ascunse, îmbrăcat în uniformă de catifea, de culoare verde-smarald.

— Hai, urcă, Harry, îl îndemnă domnul Weasley, privind în lungul străzii aglomerate.

Harry se așeză pe bancheta din spate și imediat fu urmat de Hermione, de Ron și, spre neplăcerea lui Ron, de însuși Percy.

Călătoria spre gară se dovedi lipsită de peripeții, mult mai puțin interesantă ca excursia pe care o făcuse cu Autobuzul Salvator. Mașinile Ministerului Magiei păreau obișnuite, numai că Harry observă imediat că puteau pluti peste gropi, cum nu ar fi putut-o face mașina nou-nouță a Unchiului Vernon. Ajunseră la gara King's Cross cu douăzeci de minute înainte de plecarea trenului. Șoferii Ministerului le făcură rost de cărucioare, pe care încărcară bagajele, după care își scoaseră pălăriile în fața domnului Weasley și plecară. Nu se știe cum, dar mașinile lor reușiră să ajungă în capătul unei cozi interminabile de automobile și acum stăteau cumiți la stop.

Domnul Weasley l-a ținut strâns de braț pe Harry, tot timpul cât au circulat prin gară.

— Ei bine, a venit timpul, anunță domnul Weasley. Să dispărem pe rând, doi câte doi, suntem prea mulți. O să trec eu cu Harry, mai întâi.

Domnul Weasley îl conduse pe Harry spre bariera dintre peroanele 9 și 10, împingând căruciorul cu bagajele lui Harry, aparent foarte interesat de trenul Intercity 125 care sosise la peronul 9. Îl privi cu înțeles pe Harry și se sprijini, ca din întâmplare, de barieră. Harry îi urmă exemplul.

În clipa următoare, trecuseră prin bariera de metal și se aflau acum pe peronul 9 și 3/4. Expresul de Hogwarts, un tren purpuriu, cu locomotivă cu aburi, garase deja la peron. Pe peron erau o mulțime de vrăjitori și vrăjitoare, care își conduceau copiii la tren.

În spatele lui Harry, apăsură Ron și Ginny, gâfâind. Era clar că trecuseră de barieră în fugă.

— Ah, uite-o și pe Luminița, remarcă Percy, netezindu-și părul pe frunte.

Ginny îl privi pe Harry cu înțeles și amândoi se întoarseră, ca să-și ascundă zâmbetul, în timp ce Percy se grăbea spre o fată cu părul lung și ondulat, alergând cu pieptul mult scos în afară, ca nu cumva fata să nu-i vadă insigna strălucitoare.

După ce au trecut pe peron și ceilalți membri ai familiei Weasley, împreună cu Hermione, domnul Weasley îi conduse către coada trenului, trecând pe lângă compartimentele ticsite, până la un vagon care părea mai gol. Își încărcară bagajele în el, apoi Harry coborî să-și ia rămas-bun de la doamna și domnul Weasley.

Doamna Weasley își sărută copiii, apoi pe Hermione și la sfârșit pe Harry, care se simți oarecum jenat de îmbrățișarea ei prelungită, dar în același timp foarte încântat și fericit.

— Să ai grijă de tine, Harry, îmi promiți, da? zise ea cu dragoste, ochii strălucindu-i ciudat.

Apoi, doamna Weasley deschise o sacoșă și le zise:

— V-am făcut sandviciuri la toți. Pofim, Ron... Nu, nu sunt cu carne de vacă... Fred... Fred, unde ești, mamă? Iar...

— Harry, zise domnul Weasley, vrei să vii puțin?

Îi făcu semn cu capul spre un stâlp și Harry îl urmă pe domnul Weasley, lăsându-i pe ceilalți în jurul doamnei Weasley.

— Aș vrea să-ți spun ceva înainte de plecare, începu domnul Weasley cu o voce preocupată.

— În regulă, domnule Weasley, îl întrerupse Harry. Știu ce vreți să-mi spuneți.

— Știi? Dar cum...

— Păi, v-am auzit aseară vorbind, pe dumneavoastră și pe doamna Weasley, zise Harry cam jenat. Îmi pare rău, dar nu m-am putut abține să nu ascult...

— Ah, mie îmi pare rău, nu vroiam să aflî în felul acesta, spuse domnul Weasley, îngrijorat.

— Nu-i nimic, nu vă faceți griji. Astfel, nici nu v-ați încălcat cuvântul dat lui Fudge și am aflat și eu ce se întâmplă.

— Harry, cred că ești foarte speriat...

— Nu prea, zise Harry cu sinceritate. Pe cuvânt!

După care adăugă, văzând privirea sceptică a domnului Weasley:

— Nu că vreau să pozez în erou, dar Sirius Black nu poate fi mai rău decât Cap-de-Mort, nu-i așa?

Domnul Weasley se cutremură la auzul odiosului nume, dar își reveni repede.

— Harry, eu sunt convins că ești făcut dintr-un aluat mai puternic decât crede Fudge și sunt foarte mulțumit că nu ți-e frică, dar...

— Arthur! strigă doamna Weasley, care îi expedia pe toți în tren. Ce faci? E gata să

plece!

— Vine imediat, Molly, zise el, dar se întoarse spre Harry, continuând să-i vorbească pe șoptite. Harry, vreau să-mi dai cuvântul că...

— ... o să fiu cuminte și n-o să mă aventurez afară din castel? întrebă Harry, posomorât.

— Ba mai mult, zise domnul Weasley și îl privi cu foarte multă seriozitate, așa cum Harry nu-l mai văzuse niciodată. Promite-mi că nu o să-l *cauți* tu pe Sirius Black!

Harry holbă ochii cât cepele.

— Cum? întrebă el.

Se auzi un șuierat prelung, iar conductorii închideau ușile trenului.

— Promite-mi, Harry, continuă domnul Weasley, vorbind și mai repede, că orice s-ar întâmpla...

— De ce aș căuta pe cineva despre care știu că vrea să mă omoare? întrebă Harry.

— Jură-mi că orice ai auzi...

— Arthur, repede! strigă doamna Weasley.

Locomotiva începu să scoată aburi. Trenul se puse în mișcare. Harry alergă spre ușa compartimentului, iar Ron îi deschise și se dădu la o parte, ca să-i facă loc să se urce.

Se buluciră toți la fereastră, făcându-le cu mâna domnului și doamnei Weasley, până ce trenul luă o curbă și aceștia dispărură din vedere.

— Trebuie să vă spun ceva numai vouă, le zise Harry lui Ron și Hermionei, în timp ce trenul câștiga viteză.

— Ginny, lasă-ne puțin singuri, zise Ron.

— Foarte frumos, n-am ce zice, se bosumflă Ginny, îndepărtându-se de ei.

Harry, Ron și Hermione înaintară pe culoar, căutând un compartiment gol, dar toate erau pline. Găsiră în sfârșit unul, la coada vagonului. Era un singur ocupant, care dormea buștean, așezat lângă fereastră. Harry, Ron și Hermione se opriră mirați în prag. De obicei, Expresul de Hogwarts era rezervat pentru studenți, nu și pentru oameni mari, cu excepția celor care împingeau cărucioarele cu mâncare. Străinul purta o robă foarte jerpelită, cârpiță din loc în loc. Părea bolnav sau extenuat. Deși destul de tânăr, părul îi încărunțise pe alocuri.

— Cine să fie? întrebă Ron.

Închiseră ușa compartimentului și se așezară pe locurile cele mai îndepărtate de fereastră.

— Profesorul R. J. Lupin! zise Hermione, deodată.

— De unde știi?

— Scrie pe bagaj, răspunse Hermione, arătând spre o valiză mică de deasupra capului străinului, lângă care se afla un ghem de sfoară. Într-adevăr, scria într-un colț „Profesorul R. J. Lupin”, cu litere cojite de vreme.

— Oare ce-o preda? întrebă Ron, uitându-se la profilul palid al profesorului.

— Cum poți să pui o astfel de întrebare? făcu Hermione. E un singur post vacant: „Apărare contra Magiei Negre”!

Harry, Ron și Hermione avuseseră până atunci doi profesori de „Apărare contra Magiei Negre”, fiecare nerezistând decât un singur an. Umblau zvonuri că postul era bles-temat.

— Sper să fie în stare, zise Ron, sceptic. Arată ca și cum un blestem cât de cât serios l-ar da imediat gata, nu-i așa? Dar ce vroiai să ne spui, Harry?

Harry le povesti despre cearta dintre domnul și doamna Weasley și despre

avertismentul domnului Weasley. Când termină de povestit, Ron rămăsese ca trăsnet, iar Hermione își acoperise gura cu mâinile.

— Sirius Black a evadat numai ca să poată pune mâna pe tine? reuși ea să îngaime. O, Harry, trebuie să fii foarte, foarte, atent... Să te ții departe de orice încurcătură...

— *Să mă țin departe!* izbucni Harry. Doar știi că încurcăturile mă găsesc întotdeauna pe mine!

— Doar nu e sărit de pe fix să-l caute pe un sonat care vrea să îl omoare! întări Ron.

Primiseră veștile mai prost decât se așteptase Harry. Atât Ron, cât și Hermione, păreau mai înspăimântați de Sirius Black decât era el.

— Nimeni nu știe cum a evadat de la Azkaban, zise Ron, neliniștit. Nimeni nu a mai reușit până la el. În plus, era și un prizonier mult mai bine păzit ca ceilalți.

— Dar or să-l prindă, nu-i așa? întrebă Hermione, plină de speranță. Doar Încuiații îl caută și ei...

— Ce se aude? întrebă Ron, deodată.

Un fel de fluierat abia auzit venea de undeva. Făcură ochii roată prin compartiment.

— Vine din bagajul tău, Harry! strigă el și se ridică spre plasa pentru bagaje.

O clipă mai târziu, Ron scotea un Spionoscop de buzunar dintre hainele lui Harry.

Acesta se învârtea nebunește în palma lui Ron și căpătase strălucire.

— Ce-i ăsta? Un Spionoscop? se miră Hermione, interesată, apropiindu-se să-l vadă mai bine.

— Da, aprobă Ron, dar unul ieftin, din păcate. A început să se învârtească încă din clipa în care încercam să-l leg de piciorul lui Errol, ca să i-l trimit lui Harry.

— Făceai ceva... nepermis în acel moment? întrebă Hermione cu șiretenie.

— Nu! Ei bine... n-ar fi trebuit să-l folosesc pe Errol... Știți doar că bietul de el nu rezistă la călătorii lungi... Dar cum era să-i trimit cadoul lui Harry, de ziua lui de naștere?

— Bagă-l la loc, printre lucruri, îl sfătui Harry pe Ron, altfel o să-l trezească!

Și Harry arătă spre profesorul Lupin. Ron înveli Spionoscopul în niște șosete oribile ale Unchiului Vernon, care înăbușiră zgomotul, și închise capacul cufărului.

— O să-l poți verifica atunci când mergem la Hogsmeade, zise Ron, așezându-se pe bancă. Fred și George mi-au spus că acolo găsesc de cumpărat tot felul de astfel de instrumente magice.

— Ce mai știi despre Hogsmeade, întrebă Hermione curioasă. Am citit că este singura localitate din Marea Britanie, a cărei populație este formată în întregime din vrăjitori și vrăjitoare.

— Da, așa e, aprobă Ron, dar nu de-asta abia aștept să merg acolo. Vreau să ajung la „Lorzii Mierii”!

— Ce-i asta? întrebă Hermione.

— Un magazin numai cu dulciuri, zise Ron cu un zâmbet pofticios, unde se găsește absolut orice... Drajeuri cu piper, care te fac să-ți ia foc gura, bile de ciocolată, pline cu cremă de zmeură și marțipan, batoane de zahăr-candel, o nebunie, nu alta, pe care le poți suga în clasă și să dai impresia, în același timp, că te gândești la ce ai de scris...

— Dar Hogsmeade e un loc foarte interesant, nu-i așa? întrebă iar Hermione. În „*Cele mai interesante locuri magice istorice*”, se spune că în hanul de acolo s-a pus la cale Marea Rebeliune a Spiridușilor, din 1612, și că „Urlet în Noapte” este clădirea cea mai bântuită de stafii, din toată Marea Britanic..

— ... și bulgări uriași de șerbet glazurat, care te fac să levitezi la câțiva centimetri deasupra solului când îi mănânci, continuă Ron, părând să n-o fi auzit pe Hermione.

Hermione se întoarse spre Harry.

— N-ar fi interesant să o ștergem de la școală și să mergem acolo să facem niște explorări? întrebă ea.

— Da, cred că ar fi, zise Harry, simțind un nod în gât. Să-mi povestiți și mie ce-ați descoperit.

— Ce vrei să spui? se miră Ron.

— Păi, eu n-am voie să merg, zise Harry. Unchiul meu nu a apucat să-mi semneze învoirea, iar Fudge nu mi-a dat voie nici el.

Ron exclamă îngrozit:

— Cum adică, nu ai voie să mergi la Hogsmeade? Nu se poate! Sunt sigur că profesoara McGonagall sau altcineva o să-ți dea învoire!

Harry râse strâmb. Profesoara McGonagall era șefa casei Cercetașilor și era foarte severă.

— Sau mai bine îi întrebăm pe Fred și pe George care este tunelul secret care leagă Hogwarts de Hogsmeade...

— Ron! strigă Hermione. Nu cred că-i bine ca Harry să iasă din școală pe furiș, cu Black pe urmele lui!

— Da, făcu Harry, descurajat, cred că asta o să zică și profesoara McGonagall, când o să-i cer voie...

— Dar dacă suntem și noi cu el, începu Ron, Black n-o să îndrăznească să...

— O, Ron, termină cu prostiile! îl repezi Hermione. Black a omorât deja o mulțime de oameni, în plină zi, chiar crezi că n-o să-l atace pe Harry, numai fiindcă o să fim noi doi alături de el?

În timp ce vorbea, Hermione se juca, neatentă, cu baierile care țineau închis coșul lui Șmecherilă.

— Să nu-i dai drumul monstrului să iasă! strigă Ron, dar era prea târziu.

Șmecherilă ieși alene din coș, se întinse, căscă și sări pe genunchii lui Ron. Mogâldeața din buzunar începu să tremure și Ron îl alungă cu brutalitate pe motan.

— Fugi de-aici!

— Ron, nu! strigă Hermione furioasă.

Ron era gata să-i răspundă cum se cuvenea, când profesorul Lupin se mișcă puțin. Se uită spre el, schimbând priviri semnificative, dar acesta se întoarse pe partea cealaltă și își continuă somnul, cu gura ușor întredeschisă.

Expresul de Hogwarts se îndrepta tot mai mult spre nord, peisajul devenind mai sălbatic și mai întunecos, în timp ce norii se aglomerau pe cer. Pe coridorul din fața compartimentului lor era mare forfotă. Șmecherilă se așezase confortabil pe un scaun, cu fața lui turtită îndreptată spre Ron și cu ochii urmărind umflătura din buzunarul de la pieptul băiatului.

La ora unu, în ușa compartimentului se opri vrăjitoarea durdulie, care împingea căruciorul cu mâncare.

— Nu credeți că ar fi cazul să-l trezim? întrebă Ron, fără prea mare tragere de inimă, arătând spre profesorul Lupin. Pare că are mare nevoie de mâncare...

Hermione se apropie cu grijă de profesorul Lupin.

— Doamnă profesor, începu ea. Scuzați-mă... Doamnă profesor...

Acesta nu se clinti.

— Lasă-l, drăguțo, zise vrăjitoarea, împăciuitor, dacă o să-i fie foame când se trezește, sunt în față, stau de vorbă cu mecanicul.

— Cred că e doar adormit, zise Ron. Sper că n-a murit...

— Nu, nu-l vezi că respiră? spuse Hermione, luând prăjitura pe care i-o întindea Harry.

Poate că nu era un tovarăș prea interesant de drum, dar prezența profesorului Lupin se dovedi foarte folositoare. În plină amiază, tocmai când începuse să plouă și se aburiseră geamurile, de nu mai vedeau nimic afară, auziră pași pe coridor și cele mai nesuferite persoane deschiseră ușa compartimentului: Draco Reacredință, flancat de gorilele sale, Vincent Crabbe și Gregory Goyle.

Draco și Harry fuseseră adversari încă de la prima lor călătorie cu Expresul de Hogwarts. Draco avea o față șireată, palidă și ascuțită, și era în casa Viperinilor. Era căutător în meciurile de Vâjthaț, pentru echipa Viperinilor, la fel ca Harry, pentru echipa Cercetașilor. Crabbe și Goyle păreau că nu există decât ca să-l apere pe Draco și să-i satisfacă toate capriciile. Erau solizi și musculoși. Crabbe era mai înalt, cu o tunsoare-castron și ceafa lată. Goyle era tuns scurt și avea brațe lungi, ca de maimuță.

— Măi, măi, cin' să fie? începu el, cu tonul lui flegmatic. Potty și Weasley!

Crabbe și Goyle hohotiră tâmp.

— Am auzit că familia ta a câștigat ceva mai mulți bani vara asta, așa e, Weasley? Și n-a făcut maică-ta stop cardiac?

Ron se ridică atât de brusc, încât răsturnă coșul lui Șmecherilă pe podea și profesorul Lupin scoase un mic sforăit.

— Cine mai e și ăsta? întrebă Draco, făcând automat un pas înapoi.

— Un profesor nou, zise Harry, care se ridicase și el în picioare, pentru cazul în care ar fi trebuit să îl țină pe Ron, ca să nu sară la bătaie. Și ce spuneai, Draco?

Ochii lui Draco se îngustară, cu răutate. Doar nu era așa de prost, să se bată în fața unui profesor...

— Să mergem, nu merită, bombăni el și dispărură toți trei.

Harry și Ron se așezară la loc, Ron încă strângând din pumni.

— N-am de gând să-i mai suport răutățile și anul ăsta, zise el furios. Vorbesc serios! Dacă se mai ia vreodată de familia mea, am de gând să-l prind de cap și...

Ron făcu un gest violent prin aer.

— Ron, ai grijă, zise Hermione, arătând spre profesorul Lupin.

Dar profesorul dormea neîntors.

Ploaia se întetea, pe măsură ce trenul înainta spre nord. Nu se mai vedea nimic afară. Ferestrele se murdăriseră, iar la asta se adăuga și întunericul nopții. În curând, se aprinseră luminile în tren. Trenul țacănea, ploaia plesnea în fereastră, vântul urla, dar profesorul Lupin nici că avea de gând să se trezească.

— Cred că aproape am ajuns, zise Ron, aplecându-se spre profesorul Lupin și încercând să vadă ceva pe fereastră.

De-abia termină propoziția, că trenul începu să încetinească.

— Ce bine! se bucură Ron și trecu atent pe lângă profesorul Lupin, ca să se uite pe fereastră. Mor de foame, de-abia aștept să ajung la ospățul de bun venit.

— Nu cred că am ajuns încă, zise Hermione, consultându-și ceasul.

— Atunci, de ce ne oprim?

Trenul mergea tot mai încet, țăcănitul încetase, iar vântul și ploaia băteau cu furie în ferestre.

Harry, care era cel mai aproape de ușă, se ridică în picioare, să se uite în lungul coridorului. Alte capete curioase se iveau din compartimente.

Trenul se opri cu o smucitură și zgomote înfundate spuneau clar că mai multe bagaje au căzut de la locul lor. Apoi, luminile se stinseră fără de veste și totul se cufundă într-o beznă deplină.

— Ce se întâmplă? se auzi vocea lui Ron, din spatele lui Harry.

— Auu! strigă Hermione. Ron, ăla era piciorul meu! Harry se întoarse la locul lui.

— Credeți că s-a stricat ceva?

— Habar n-am...

Se auzi un scârțait și Harry reuși să distingă silueta lui Ron, care ștersese cu mâna o porțiune de fereastră și privea afară.

— Se vede ceva mișcându-se, anunță Ron. Se pare că mai urcă cineva în tren.

Ușa compartimentului se deschise brusc și cineva îl călcă zdravăn pe Harry.

— Scuză-mă! Știți ce se întâmplă? Încă o dată, te rog să mă scuzi...

— Salut, Neville, zise Harry și băjbâi prin întuneric, până dădu de pelerina lui Neville.

— Harry, tu ești? Știi de ce ne-am oprit?

— Habar n-am! Stai jos!

Se auzi un sâsâit și un miorlăit de durere. Șmecherilă fusese pe punctul de a fi turtit de Neville!

— O să mă duc să întreb conductorul ce se întâmplă, zise Hermione.

Harry o simți trecând pe lângă el, auzi ușa deschizându-se, după care urmară două strigăte de durere.

— Cine e?

— Cine ești?

— Ginny?

— Hermione?

— Ce faci tu...

— Îl căutam pe Ron...

— Intră și stai jos!

— Ei, nu aici! Aici stau eu! strigă Harry.

— Auu! făcu și Neville.

— Liniște! se auzi deodată o voce răgușită.

Profesorul Lupin părea să se fi trezit, în sfârșit. Harry auzi zgomote din direcția lui. Nimeni nu mai scoase o vorbă.

Se auzi un țâcănit și o lumină tremurătoare umplu compartimentul. Profesorul Lupin părea să țină în mână un mănunchi de flăcări. La lumina lor, văzură o față pământie, dar cu ochi vioi și inteligenți.

— Stați la locurile voastre, zise el, cu aceeași voce răgușită, și ridică mănunchiul de flăcări în dreptul ochilor.

Dar ușa se deschise încetșor, înainte ca profesorul Lupin să ajungă la ea.

În ușă, luminat de flăcările din mâna profesorului Lupin, stătea cineva, învăluit în pelerină. Aproape că atingea tavanul. Fața îi era complet acoperită de glugă.

Ochii lui Harry coborâră mai jos, iar ceea ce văzu acolo făcu să i se strângă stomacul. De sub pelerină ieșea o mână pământie, umflată și cu pielea încrețită, care semăna cu ceva care a putrezit sub apă.

Asta pentru o fracțiune de secundă, ca și cum cel înfășurat în manta ar fi simțit privirile lui Harry și și-ar fi tras repede mâna sub faldurile negre.

Apoi, acel ceva, orice ar fi fost, de sub pelerină, respiră șuierător și prelung, ca și cum

ar fi vrut să aspire nu numai aerul dimprejur.

Un aer înghețat se revărsă peste ei. Harry simți că i se oprește respirația. Suflul rece părea că-i pătrunde prin piele, îi ajunge în piept și de acolo i se strecoară în inimă...

Harry dădu ochii peste cap. Nu mai vedea nimic. I se părea că se prăbușește în ceva rece ca gheața, iar urechile îi vâjâiau, ca și cum s-ar fi aflat sub apă. Era tras tot mai jos, iar zgomotul devenea insuportabil...

Apoi, auzi de undeva de departe țipete îngrozite, teribile, rugătoare... Simți nevoia să îi ajute pe cei care țipau, implorând ajutor. Dădu să miște mâna, dar aceasta nu îl mai asculta... O ceață densă îl învăluia, îi pătrundea în suflet...

— Harry, Harry, ți-ai revenit? Cineva îl plesnea.

— Ce se...

Harry deschise ochii. Văzu mai multe lanterne îndreptate asupra lui și simți podeaua clătănându-se. Expresul de Hogwarts se pusese din nou în mișcare. Luminile se reaprinseseră. Ron și Hermione erau îngenucheați lângă el, iar peste capetele lor văzu privirile îngrijorate ale profesorului Lupin și ale lui Neville. Lui Harry îi era greață. Când duse mâna la față, să-și potrivească ochelarii pe nas, simți o sudoare rece. Ron și Hermione îl ajutară să se așeze la locul lui.

— Cum te simți? Mai bine? îl întrebă Ron îngrijorat.

— Da, mormăi Harry, uitându-se repede spre ușă.

Oribila creatură dispăruse.

— Ca s-a întâmplat? întrebă el. Unde e... creatura aceea? Cine țipa?

— Nu țipa nimeni, zise Ron și mai îngrijorat.

Harry își roti privirile prin compartimentul luminat. Ginny și Neville îl priveau cu ochii mari, amândoi foarte palizi.

— Dar am auzit țipete...

O pocnitură îi făcu pe toți să tresară. Profesorul Lupin rupea o ciocolată mare în bucăți.

— Poftim, zise el, întinzându-i lui Harry cea mai mare bucată de ciocolată. Mănânc-o, îți face bine.

Harry luă ciocolata, dar nu gustă din ea.

— Ce a fost arătarea aia? îl întrebă el pe profesorul Lupin.

— Un Dementor, răspunse profesorul Lupin, împărțind ciocolată la toată lumea. Unul dintre Dementorii de la Azkaban.

Toate privirile se întoarseră spre el. Profesorul Lupin mototoli hârtia de la ciocolată și o băgă în buzunar.

— Mâncați, o să vă ajute, zise el. Eu mă duc să vorbesc cu conductorul, mă scuzați...

Trecu pe lângă Harry și dispăru pe coridor.

— Sigur ți-a trecut, Harry? se interesă Hermione, foarte îngrijorată și ea.

— Nu înțeleg... Ce s-a întâmplat? întrebă Harry, ștergându-și transpirația de pe frunte.

— Păi, Dementorul ăla a apărut în ușă și s-a uitat prin compartiment... sau cel puțin așa cred, că nu i se vedea fața... Și tu... tu...

— Am crezut că ai o criză, zise Ron, care încă mai era speriat. Te-ai prăbușit pe podea și ai început să te contorsionezi...

— Iar profesorul Lupin s-a aplecat asupra ta, apoi s-a îndreptat spre Dementor și și-a scos bagheta, continuă Hermione. „Nici unul dintre noi nu-l ascunde pe Sirius Black sub pelerină! Pleacă!” i-a zis el. Dar cum Dementorul nu avea de gând să plece, profesorul Lupin a murmurat câteva cuvinte și a ridicat bagheta către Dementor. Din baghetă a ieșit

ceva argintiu, care s-a rotit ce s-a rotit, apoi a plutit, cumva, până a dispărut.

— A fost groaznic, exclamă Neville, cu o voce și mai pițigăiată ca de obicei. Ați simțit cât de rece s-a făcut când a intrat Dementorul?

— Da, și mă simt foarte straniu, zise Ron, cutremurându-se, ca și cum nu voi mai avea puterea să fiu vesel și să mă bucur niciodată...

Ginny, care se cuibărise într-un colț și care arăta tot atât de rău, pe cât se simțea Harry, suspină încetișor. Hermione se apropie de ea și o cuprinse pe după umeri, pentru a o liniști.

— Dar s-a mai prăbușit cineva pe podea? întrebă Harry, cam jenat.

— Nu, răspunse Ron, privindu-l iar îngrijorat pe Harry. Ginny tremura din toate încheieturile, dar...

Harry nu înțelegea ce se întâmplase. Tremura și se simțea slăbit, ca și cum nu și-ar fi revenit după o gripă puternică. Începea să-i fie și rușine. Cum de făcuse criza aceea, când nimeni altcineva nu se mai prăbușise pe podea?

Profesorul Lupin se întoarse. Se opri la ușă, își aruncă privirile în jur și zise, zâmbind:

— Să știți că nu am otrăvit ciocolata!

Harry mușcă o bucățică și, spre surprinderea lui, simți o căldură binefăcătoare, care i se revărsă până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare.

— Ajungem la Hogwarts în zece minute, le spuse el. Te simți mai bine, Harry?

Harry nu îl întrebă pe profesorul Lupin cum de îi știa numele.

— Da, murmură Harry, rușinat de-a binelea.

Au fost tăcuți restul călătoriei. În cele din urmă, trenul se opri la gara Hogwarts și urmă o îmbulzeală de nedescris la coborâre. Bufnițele scoteau strigăte jalnice, pisicile mieunau, iar broasca lui Neville se chircise sub pălăria lui. Era foarte rece, iar ploaia cădea neîntrerupt în rafale înghețate.

— Anul întâi, pe aici! se auzi o voce prea bine cunoscută. Harry, Ron și Hermione se întoarseră și văzură silueta gigantică a lui Hagrid, la capătul celălalt al peronului, adunându-i pe cei din primul an de studiu, care îl priveau cu ochi mari și speriați, pentru a-i trece lacul spre castel.

— Ei, voi aia trei de colo, ați călătorit bine? strigă el peste capetele mulțimii.

Cei trei dădură din cap și îi făcură semn cu mâna, dar fără să poată schimba nici un cuvânt cu el, deoarece mulțimea îi împingea spre ieșirea de pe peron. Harry, Ron și Hermione merseră cu restul colegilor, până ajunseră pe un drumeag noroios, unde îi așteptau cel puțin o sută de trăsuri. Harry își zise că trásurile erau fără îndoială trase de cai invizibili, deoarece trásura lor se puse în mișcare și începu să hurducăie, de îndată ce se urcară în ea. Vizitiul mirosea vag a bălegar și a paie. De când mâncase ciocolata, Harry se simțea mult mai bine, dar tot mai era slăbit. Ron și Hermione îl priveau pe furiș, din când în când, ca și cum s-ar fi temut ca Harry să nu leșine din nou.

În timp ce trásura intra printr-o poartă cu două uși magnifice, de fier forjat, flancate de două coloane care se terminau cu niște porci mistreți înaripați, Harry mai observă siluetele altor doi Dementori, care stăteau de pază, de o parte și de alta a porții. Un val de frig și o senzație de greață îl cuprinse iar. Se lăsă pe perna scaunului și închise ochii, până ce trecură de poartă.

Trásura prinse viteză pe aleea lungă și în pantă, care ducea la castel. Hermione își scosese capul pe fereastră și privea la turnurile și turnulețele care se apropiau tot mai mult. În cele din urmă, trásura se opri, iar Ron și Hermione săriră pe alee.

În timp ce Harry cobora și el, în urechi îi răsună o voce care se vroia microasă și plină

de compasiune:

— Și chiar ai *leșinat*, Potter? Nu minte Poponeață?

Draco Reacredință o dădu la o parte pe Hermione și se postă în fața lui Harry, blocându-i drumul spre castel. Fața îi strălucea de încântare, iar ochii îi sclipeau de răutate.

— Șterge-o, Reacredință, îl repezi Ron, cu fălcile încleștate.

— Ai leșinat și tu, Weasley? întrebă Draco, în gura mare. Te-a speriat și pe tine bătrânul Dementor?

— S-a întâmplat ceva? întrebă o voce domoală.

Era profesorul Lupin care coborâse din următoarea trăsură.

Draco îi aruncă profesorului o privire indolentă și disprețuitoare, uitându-se la hainele ponosite ale acestuia și la valiza lui scâlciată.

— O, dumeavoastră erați, domnule profesor, zise el cu sarcasm, după care râse spre Crabbe și Goyle, urcând împreună scările de piatră ale castelului.

Hermione îl zori din spate pe Ron și cei trei începură și ei să urce scările, alături de ceilalți colegi. Intrară pe ușile gigantice, de stejar, și ajunseră în holul de la intrare, care era luminat de torțe uriașe. În fundal, se vedeau scările impunătoare, de marmură, care duceau spre dormitoarele de la etaj.

La dreapta, ușile erau larg deschise spre Marea Sală. Harry fu purtat de mulțime în sala magnifică, dar de-abia avu timp să arunce o privire spre tavanul vrăjit, care era întunecat și plin de nori în seara aceea, că se și auzi o voce stridentă:

— Potter! Granger! La mine! Amândoi!

Harry și Hermione se întoarseră surprinși. Era Minerva McGonagall, profesoara lor de „Transfigurări” și șefa casei Cercetașilor. Avea o înfățișare severă, iar părul îi era strâns în coc. Îi privea cu ochii ei pătrunzători prin niște ochelari cu rama pătrată. Harry își făcu loc prin mulțime până la ea, cu presentimente dintre cele mai rele. Întotdeauna, profesoara McGonagall avea darul să îl facă să se simtă ca și cum ar fi făcut cine știe ce trăsnaie.

— Nu vă uitați așa de speriați la mine, îi liniști ea. Nu vreau decât să vă spun două vorbe, în biroul meu. Tu du-te la masă, Weasley!

Ron văzu cum profesoara McGonagall îi conduce departe de mulțimea gălăgioasă.

Harry și Hermione o urmară, traversând holul de la intrare, apoi urcară scările de marmură și o luară de-a lungul unui coridor.

Ajunși în biroul ei, o încăpere mică și cu un foc primitiv, profesoara McGonagall le făcu semn să ia loc. Se așeză și ea și începu, fără nici un fel de altă introducere:

— Profesorul Lupin a trimis o bufniță cu vestea că ți-a fost rău în tren, Potter...

Dar Harry nici nu apucă să răspundă, că Madam Pomfrey năvăli în încăpere. Harry simțea cum se înroșește tot mai tare la față. Era suficient că leșinase, sau ce fusese lucrul acela, dar să se mai facă și atâta zarvă...

— Mă simt bine, zise el. Nu am nevoie de nimic...

— Oh, iar tu! începu Madam Pomfrey, ca și cum nu l-ar fi auzit și privindu-l cercetător. Ce-ai mai făcut de data asta? Ceva periculos, probabil...

— Nu, Poppy, interveni profesoara McGonagall, a fost din cauza unui Dementor.

Schimbară priviri îngrijorate și Madam Pomfrey zise dezaprobativ:

— Să trimită un Dementor la școală...

Își puse mâna pe fruntea lui Harry, ca să vadă dacă nu are febră.

— E transpirat tot, continuă ea. Nu e primul care leșină... Sunt teribili Dementorii ăștia! Și ce efect au asupra persoanelor fragile...

— Nu sunt fragil! sări Harry supărat.

— Sigur că nu ești, dragul meu, zise Madam Pomfrey absent, luându-i pulsul.

— Ce trebuie să facă? întrebă profesoara McGonagall. Să se odihnească în camera lui sau să stea în aripa spitalului în noaptea asta?

— Dar n-am nimic! sări Harry în picioare.

Numai gândul la ce ar fi zis Draco dacă și-ar fi petrecut noaptea la spital era o adevărată tortură pentru el.

— Nu, îi trebuie doar niște ciocolată, zise Madam Pomfrey, care acum căuta să scruteze ochii lui Harry.

— Am mâncat deja, zise Harry. Profesorul Lupin ne-a dat la toți câte o bucățică.

— Da, așa a făcut? întrebă Madam Pomfrey aprobator. În sfârșit, avem un profesor de „Apărare contra Magiei Negre”, care știe ce remedii să aplice!

— Ești sigur că te simți bine, Potter? întrebă profesoara McGonagall cu severitate.

— Da, răspunse Harry.

— Foarte bine, atunci, te rog să aștepți puțin pe coridor. Vreau să-i spun două vorbe domnișoarei Granger despre orarul din trimestrul ăsta și apoi mergem împreună la banchet.

Harry ieși pe coridor, împreună cu Madam Pomfrey, dar ea plecă repede spre aripa castelului în care se afla spitalul, murmurând ceva. Nu avu de așteptat decât două minute până apăru Hermione, care părea foarte fericită. Împreună cu profesoara McGonagall, coborâră iar scările de marmură, spre Marea Sală.

Îi întâmpină o mare de coifuri negre și ascuțite. La mesele lungi ale fiecărei case, stăteau studenți cu fețe strălucitoare, la lumina lumânărilor care pluteau prin aer. Profesorul Flitwick, un vrăjitor scund, cu o claie de păr, scotea afară din Marea Sală Jobenul Magic și scăunelul cu trei picioare.

— Oh, am pierdut ceremonialul de Sortare, se plânse Hermione.

Noii elevi de la Hogwarts erau repartizați în case după ce puneau pe cap Jobenul Magic, care se gândea puțin și striga în gura mare la ce casă se încadra mai bine fiecare student (Cercetași, Astropufi, Ochi-de-Șoim și Viperini). Profesoara McGonagall se îndreptă spre locul ei de la masa profesorilor, în timp ce Harry și Hermione se duceau, cât puteau mai discret, la masa Cercetașilor. Toți se uitau la ei și cei mai mulți arătau spre Harry. Oare povestea cu leșinul circulase chiar atât de repede?

Harry și Hermione se așezară la stânga și la dreapta lui Ron, pe locurile pe care acesta le păstrase pentru ei.

— Ce a vrut? îl întrebă Ron pe Harry.

Harry începu să-i spună despre ce fusese vorba, dar se opri imediat, fiindcă directorul se ridicase să-și țină discursul de început de an.

Deși foarte bătrân, profesorul Dumbledore dădea întotdeauna impresia de multă energie. Avea păr lung, nins, și barbă argintie, ochelari în formă de semilună și un nas foarte coroiat. Era considerat drept cel mai mare vrăjitor al veacului, dar nu din cauza aceasta îl respecta Harry atât de mult. Nu puteai să nu ai încredere în Dumbledore, și Harry, văzându-l la masa profesorilor, se simți pentru prima oară liniștit după întâlnirea cu Dementorul, recăpătându-și calmul.

— Fiți bine veniți! începu el, lumina lumânărilor făcându-i barba și mai strălucitoare. Începe un nou an la Hogwarts și vreau să vă spun câteva lucruri și, cum unul dintre ele este cât se poate de serios, este mai bine să vi-l spun acum, ca să vă puteți apoi bucura de excelentul nostru banchet...

Dumbledore își drese glasul și continuă:

— Așa cum ați aflat deja, după verificarea pe care au făcut-o în Expresul de

Hogwarts, școala noastră găzduiește un grup de Dementori, aflați aici cu însărcinări din partea Ministerului Magiei.

Făcu o pauză și Harry își aduse aminte că domnul Weasley spusese că Dumbledore nu fusese prea încântat de cererea Ministrului Magiei ca Dementorii să păzească școala.

— Se află la porțile castelului și cred că nu este nevoie să vă spun că nimeni nu are voie să iasă din castel fără permisiune. Dementorii nu pot fi păcăliți cu trucuri și șmecherii sau cu pelerine care te fac invizibil, zise el, sec, moment în care Harry și Ron schimbă priviri semnificative. Natura Dementorilor nu le permite să asculte rugăminți sau să accepte scuze. De aceea, vă avertizez în mod foarte serios să nu le dați motive să vă facă vreun rău. Le atrag atenția mai ales Perfectilor și noilor noștri Șefi de Promoție, la fete și la băieți, să aibă grijă ca nu cumva cineva să le joace feste Dementorilor.

Percy, care stătea la câteva scaune depărtare de Harry, își umflă pieptul și privi în jurul lui cu aplomb. Dumbledore făcu o altă pauză și, văzându-l atât de serios, nimeni nu se clinti și nici nu scoase vreo vorbă.

— Și acum, o veste mai plăcută. Vreau să le urâm bun venit celor doi profesori noi, care ni se vor alătura anul acesta. Mai întâi, vi-l prezint pe domnul Lupin, care a fost atât de amabil să preia postul de profesor de „Apărare contra Magiei Negre”.

Se auziră câteva aplauze răzlețe, fără prea mare entuziasm. Numai cei care se aflaseră în același compartiment cu profesorul Lupin aplaudară cu frenezie. Harry era și el printre aceștia. Hainele profesorului Lupin arătau și mai jerpelitate, în comparație cu robele elegante ale celorlalți profesori.

— Uită-te la Plesneală! șuieră Ron în urechea lui Harry.

Profesorul Plesneală, care le preda „Poțiunile”, se uita insistent la profesorul Lupin. Toată lumea știa că Plesneală vâna de mult postul de profesor de „Apărare contra Magiei Negre”, dar Harry fu surprins de expresia care se citea pe fața acestuia. Nu mai era furie, ci pur și simplu ură. Harry cunoștea prea bine acea expresie, doar o vedea ori de câte ori lui Plesneală îi cădeau privirile asupra lui.

— În legătură cu cea de-a doua numire, continuă Dumbledore și aplauzele firave pentru profesorul Lupin încetară cu totul, îmi pare rău să vă anunț că profesorul Kettleburn, fostul profesor de „Grija pentru creaturile magice”, a ieșit la pensie. Mă bucur însă să vă anunț că locul său va fi luat de nimeni altul decât de însuși Rubeus Hagrid, care a fost de acord să preia această funcție, pe lângă îndatoririle sale de păstrător al cheilor și paznic al vânatului.

Harry, Ron și Hermione se uitară unii la alții, muți de uimire, după care se alăturară aplauzelor furtunoase, mai ales de la masa Cercetașilor. Harry se ridică să-l vadă mai bine pe Hagrid, care se înroșise tot de emoție și stătea cu privirile plecate, ascunzându-și zâmbetul larg în barba neagră și deasă.

— Trebuia să ne fi închipuit! exclamă Ron. Cine altcineva ne-ar fi recomandat o carte care mușcă?

Harry, Ron și Hermione se opriră ultimii din aplauze. În timp ce profesorul Dumbledore își relua discursul, îl văzură pe Hagrid ștergându-și pe furiș o lacrimă, cu fața de masă.

— Păi, cred că asta ar fi totul, făcu Dumbledore. Să înceapă ospățul!

Farfuriile și cupele din fața lor se umplură pe dată cu mâncare și băuturi răcoritoare. Simțindu-se brusc lihnit de foame, Harry se repezi la bucatele apetisante și începu să mănânce.

Se încinse un ospăț pe cinste. Marea Sală răsuna de râsete și de zăngănitul cuțitelor și

al furculițelor. Harry, Ron și Hermione se bucurară totuși când banchetul de primire se sfârși, fiindcă acum puteau vorbi cu Hagrid. Știau prea bine ce însemna pentru Hagrid să devină profesor. Hagrid nu era vrăjitor cu drepturi depline. Fusesse exmatriculat în anul III de studii, pentru o abatere pe care n-o comisese el, de fapt. Anul trecut, Harry, Ron și Hermione reușiseră să lămurească lucrurile și să îl absolve de orice vină. În cele din urmă, când se topiră din farfurii și ultimele bucățele de plăcintă de dovleac, Dumbledore anunță că era timpul să meargă în dormitoare, iar ei atât așteptau.

— Felicitări, Hagrid! zise Hermione, de cum se apropiară de masa profesorilor.

— Și totul, numa' datorită vouă, zise Hagrid, ștergându-se pe șervețel. Nici nu-mi vine să cred... mare om... Dumbledore... Imediat ce profesorul Kettleburn și-a anunțat demisia, a venit la coliba mea... Doar știți că asta mi-am dorit întotdeauna...

Copleșit de emoție, Hagrid își ascunse fața în șervețel și profesoara McGonagall îi expedie repede pe cei trei prieteni.

Harry, Ron și Hermione se grăbiră să urce alături de ceilalți colegi scările de marmură și, foarte obosiți acum, să străbată coridoare lungi și să urce multe alte trepte, spre intrarea secretă în dormitoarele din Turnul Cercetașilor. Când ajunseră, portretul doamnei foarte grase, îmbrăcată în roz, îi întrebă:

— Parola?

— Vin, vin acum! se auzi din spate glasul lui Percy. Noua parolă este „*Fortuna Major*”!

— Oh, nu! se plânse Neville, care avea mereu probleme în a-și aminti parola.

Trecură prin gaura din tablou, apoi prin camera de zi a Cercetașilor, după care băieții și fetele se duseră fiecare spre dormitoarele lor. Harry urcă scările în spirală, fără să se gândească la nimic, decât că era foarte fericit că se întorsese la Hogwarts. Ajunseră în sfârșit în dormitorul lor circular, cu patru paturi, și Harry se simți într-adevăr acasă.

— CAPITOLUL VI —

GHEARE ȘI FRUNZE DE CEAȘI

Primul de care dădură cu ochii Ron, Harry și Hermione, a doua zi când coborâră la micul dejun în Marea Sală, fu Draco Reacredința, care părea că le spunea mai multor Viperini o poveste foarte distractivă. Când trecură pe lângă ei, Draco se prefăcu apucat de o criză de convulsii, spre marele haz al celorlalți.

— Ignoră-i, zise Hermione, care se afla în spatele lui Harry. Nu merită...

— Hei, Potter, strigă Pansy Parkinson, o fată de la Viperini, cu fața ca de mops. Potter, vin Dementorii! *Buhuhuuu!*

Harry se lăsă să cadă într-un scaun de la masa Cercetașilor, alături de George Weasley.

— Orarul celor din anul III, zise George, întinzându-le niște liste. Harry, ce-i cu tine?

— Reacredința, îl informă Ron, așezându-se în partea cealaltă a lui George și aruncând priviri crunte spre masa Viperinilor.

George se uită și el într-acolo, la timp să-l vadă pe Draco prefăcându-se că leșină.

— Ce bufon, făcu George, plictisit. N-o mai făcea atât pe viteazul aseară, când a venit Dementorul și în partea noastră de tren. A venit fuga în compartimentul nostru, nu-i așa, Fred?

— Aproape că făcuse pe el, întări și Fred, privind disprețuitor spre Draco.

— Nici eu nu eram în apele mele, admise George. Îngrozitori, Dementorii ăștia...

— Parcă simțeai că-ți pătrunde frigul în oase, nu-i așa?

— Da, dar voi n-ați leșinat, zise Harry, șoptit.

— Nu te mai gândești la asta, îl îmbărbăta George. Tata a trebuit să se ducă o dată la Azkaban - îți amintești, Fred? - și ne-a zis că a fost cel mai înfiorător loc, pe unde a mers vreodată. A venit acasă slăbit și tremurând din toate încheieturile... Dementorii sug, pur și simplu, fericirea din jurul lor. Mulți prizonieri înnebunesc din cauza asta.

— Ei lasă, că mai vedem noi dacă o să mai râdă atât, după primul meci de Vâjthaț, zise Fred. Cercetașii contra Viperinilor, primul meci al campionatului, n-ați uitat, nu?

Singura dată când s-au înfruntat direct, într-un meci de Vâjthaț, Draco a ieșit șifonat rău. Simțindu-se cât de cât mai vesel, Harry își luă în farfurie cârnăciori și roșii înăbușite.

Hermione examina noul orar.

— O, ce bine! exclamă ea. Începem chiar de azi câteva noi materii.

— Hermione, zise Ron, uitându-se peste umărul ei și încruntându-se, cred că ți-au greșit orarul. Ai peste zece ore pe zi, nu e posibil... Nu e *țimp* suficient.

— Mă descurc eu, zise Hermione. Am aranjat cu doamna profesoară McGonagall.

— Dar, uite, numai în dimineața asta! nu se lăsă Ron. Ora nouă, ora de „Previziuni despre viitor”. Și mai jos, tot ora nouă, „Studiul despre Încuiați”... Și, uite, (Ron se aplecă și mai mult asupra orarului, nevenindu-i să creadă), mai jos, tot ora nouă, „Aritmanția”! Eu știu că ești grozavă, Hermione, dar nici chiar așa! Cum o să faci să fii în trei locuri deodată?

— Ei și tu, făcu Hermione. Bineînțeles că n-o să fii în trei locuri în același timp...

— Atunci, cum...

— Dă-mi și mie marmelada, te rog, zise Hermione.

— Dar...

— Ron, și ce-ți pasă ție dacă orarul meu e... puțin cam încărcat? îl repezi Hermione.

Ți-am zis doar că am aranjat cu doamna profesoară McGonagall!

Tocmai atunci, în Marea Sală intră Hagrid, îmbrăcat în jacheta lui din blană de cârțiță și ținând în mâna lui enormă un dihor mort.

— Cum vă simțiți? întrebă el, în drum spre masa profesorilor. Azi avem prima oră împreună. Imediat după prânz! Am timp să pregătesc totul până atunci. Sper să iasă bine... Prima lecție... Eu, profesor... Oh!...

Zâmbi spre ei, mergând spre masa profesorilor, încă legănând dihorul în mână.

— Mă întreb ce vrea să pregătească până la prânz, se miră Ron, cu o undă de neliniște în glas.

Marea Sală începu să se golească, pe măsură ce elevii și profesorii plecau la ore. Ron se uită pe orarul lui.

— Ar trebui să plecăm, ora de „Previziuni despre viitor” se ține în Turnul de Nord. Ne ia vreo zece minute ca să ajungem acolo.

Terminară de mâncat în grabă, își luară la revedere de la Fred și de la George și se îndreptară spre holul de la intrare. Când trecură pe lângă masa Viperinilor, Draco se mai-muțări iar, prefăcându-se că îi venea să leșine. Hohotele Viperinilor îl urmăriră pe Harry până ajunse în hol.

Drumul până în Turnul de Nord a durat mult. Deși petrecuseră doi ani la Hogwarts, nu vizitaseră niciodată Turnul de Nord.

— Trebuie să fie vreo scurtătură, intră Ron în panică, atunci când terminară de urcat al șaptelea rând de trepte și ajunseseră într-un culoar necunoscut, unde nu se afla nimic, în afară de un tablou mare și de un snop de iarbă, agățat pe perete.

— Cred că trebuie să o luăm pe aici, zise Hermione, arătând spre un culoar care se deschidea în partea dreaptă.

— Nu se poate, făcu Ron. Încolo e sudul. Uite, se vede și un pic din lac.

Harry se uita la tablou. Acesta înfățișa un ponei cenușiu și gras, care își băgase botul în iarba de pe perete și păștea nepăsător. Harry se obișnuise ca personajele picturilor de la Hogwarts să își părăsească ramele și să se viziteze între ele, dar, ori de câte ori avea prilejul, se oprea să le admire. La puțin timp, în pictură își făcu apariția un cavaler în armură, scund și masiv, care își căuta poneiul. După petele de iarbă proaspete, de la genunchii pantalonilor săi, se vedea clar că tocmai căzuse de pe cal.

— Aha! începu el să urle, când îi văzu pe Ron, pe Harry și pe Hermione. Cine sunteți voi, netrebnicilor, care îndrăzniți să-mi încălcați teritoriul? Sau poate ați venit să vă distrați pe socoteala mea, fiindcă am căzut, ei? Scoateți sabia imediat, vă provoc la duel!

Se uitau uimiți la cavalerul scund și caraghios, care își scosese sabia și o agita violent prin aer, țopăind în sus și în jos. Dar, cum sabia era prea lungă pentru el, la o mișcare greșită, își pierdu echilibrul și căzu cu fața la pământ.

— Ai pățit ceva? întrebă Harry, îngrijorat și apropiindu-se de tablou.

— Înapoi, fanfaron nesuferit! Înapoi, nemernicule!

Cavalerul puse mâna iar pe sabia și o folosi ca să se sprijine de ea și să se ridice din iarba, dar lama se înfipse adânc în pământ, și oricât s-a străduit el nu a mai fost în stare să o tragă afară. În cele din urmă, se lăsă iar în genunchi și își ridică viziera ca să își șteargă fața transpirată.

— Noi căutăm Turnul de Nord, zise Harry, profitând de oboseala cavalerului. Nu cumva știți dumneavoastră drumul?

— O expediție de cercetare! strigă vesel cavalerul și furia i se topi pe dată, clănțănindu-și armura. Urmați-mă, prieteni, și promit să găsim drumul împreună sau să

pierim până la unul!

Mai trase o dată de sabie, dar nu reuși să o clinească din pământ, și încercă să încalce poneiul, dar fără succes.

— Pe jos, atunci! zise el. La drum, bravi cavaleri și preafrumoasă domniță!

Și dispăru imediat pe coridor, prin partea stângă a tabloului. Se luară după el, ghicind drumul după zgomotul armurii. Din când în când, reușeau să îl și vadă cum alerga înainte, din tablou în tablou.

— Capul sus, curaj, bravii mei, continua el să strige, greul de-abia acum începe!

Reușiră să îl vadă plecându-se în fața unui grup de doamne în crinolină, într-un tablou de la baza unei scări în spirală.

Gâfâind din greu, Harry, Ron și Hermione urcară în fugă treptele în spirală, simțind că amețesc tot mai tare, până când auziră murmur de voci, deasupra capetelor și înțeleseseră că ajunseseră unde trebuia.

— La revedere! îl auziră pe cavaler, care acum se afla lângă niște călugări cu înfățișări sinistre. Drum bun, camarazii mei de arme! Și dacă vreodată o să aveți nevoie de o inimă vitează și de o sabie de oțel, nu ezitați să apelați la Sir Cadogan!

— Da, mulțumim, așa o să facem, strigă Ron, iar după ce cavalerul dispăru iar din tablou adăugă: Dacă o să avem nevoie de cineva *deranjat* la cap!

Urcară și ultimele câteva trepte și ajunseră pe un culoar mic și îngust, unde se adunase deja întreaga clasă. Nu exista nici o ușă pe pereții acestui culoar. Ron îi făcu semn lui Harry spre o trapă circulară cu o plăcuță de alamă, de pe tavan.

— Sybil Trelawney, citi Harry ce scria pe plăcuță. Profesoară de „Previziuni despre viitor”. Și cum o să ajungem acolo?

Ca și cum ar fi fost un răspuns la întrebarea lui, trapa se deschise brusc și o scară argintie se desfășură până la picioarele lui Harry. Toți rămaseră tăcuți.

— După tine, zise Ron, ironic, așa că Harry trebui să urce primul.

Harry ajunse în cea mai stranie sală de curs pe care o văzuse vreodată, ceva între o mansardă și o ceainărie demodată. În clasă, erau înghesuite cel puțin douăzeci de mese rotunde. În jurul meselor, se aflau fotolii, acoperite cu huse de creton, și perne moi, așezate direct pe podea. În clasă era o lumină difuză, purpurie. Draperiile erau trase la ferestre, iar veiozele de la fiecare masă erau acoperite cu câte o eșarfă de un roșu închis. Era foarte cald, iar focul care ardea în cămin degaja și un miros puternic, cam grețos. Pe foc era așezat un ceainic mare, de cupru. Pe policioarele care se întindeau de-a lungul întregului perete circular se aflau pene prăfuite, cioturi de lumânări, zeci de pachete jerpelitate de cărți de joc, nenumărate globuri de cristal și o mulțime de ceșcuțe de ceai.

Ron și restul clasei se adunară în jurul lui Harry, vorbind pe șoptite.

— Dar profa, unde este? întrebă Ron.

Din umbră, se auzi deodată o voce domoală și misterioasă.

— Bine ați venit, zise vocea. Ce fericire să vă văd, în cele din urmă, în lumea fizică, reală.

La prima impresie, Harry fu convins că vede o insectă mare și strălucitoare.

Profesoara Trelawney apăru în lumina focului și cu toții văzură că era foarte slabă.

Ochelarii ei cu dioptrii foarte mari îi măreau și mai mult ochii, și așa destul de bulbucăți. Profesoara avea pe umeri un șal străveziu, cu paiete, și o mulțime de lăntișoare și șiraguri de mărgelă îi atârnavă în jurul gâtului ca un fus. Pe brațe avea fel de fel de brățări, iar pe degete, o puzderie de inele.

— Stați, copii, luați loc, zise ea, în timp ce elevii se cocoțau în fotolii sau se cufundau

în pernele moi.

Harry, Ron și Hermione se așezară împreună, în jurul unei mese rotunde.

— Bine ați venit la cursul pentru prezicerea viitorului, zise profesoara Trelawney, care se așeză într-un fotoliu din fața focului. Sunt profesoara Trelawney. Probabil că nu mă ați mai văzut până acum, fiindcă eu sunt convinsă că, dacă mă găesc prea des în mijlocul lumii agitate din școală, îmi slăbește puterea Ochiului Interior.

Nimeni nu făcu nici un comentariu la acea extraordinară declarație. Profesoara Trelawney își aranja șalul cu delicatețe și continuă:

— Deci v-ați hotărât să alegeți „Previziuni despre viitor”, cea mai dificilă dintre artele magice. Trebuie să vă preveniți de la început că, dacă nu aveți darul de a vedea dincolo de lucrurile palpabile, acel Ochi Interior, nu prea o să pot să vă învăț mare lucru. Cărțile nu vă pot duce prea departe în cazul ăsta...

La aceste cuvinte, Ron și Harry se uitară unul la altul, semnificativ, și apoi la Hermione.

— Mulți vrăjitori, oricât de talentați ar fi ei la transformări sau la dispariții misterioase, nu pot desluși tainele viitorului, continuă profesoara Trelawney, ochii ei enormi urmărind cu atenție fețele îngrijorate din fața ei. Este un Har oferit doar unora - *foarte puțini* - dintre noi. Ție, băiete (și se uită spre Neville), ce-ți mai face bunica?

— Cred că bine, se bâlbâi Neville, tremurând nervos.

— Eu nu aș fi prea sigură dacă aș fi în locul tău, zise profesoara Trelawney, lumina focului făcând să îi sclipescă cerceii de smarald.

Lui Neville i se puse un nod în gât Profesoara Trelawney continuă:

— Anul acesta vom vorbi despre metodele de bază în arta prezicerii viitorului. În primul trimestru, vom învăța să citim în frunzele de ceai. Următorul trimestru va fi dedicat ghicitului în palmă. Apropo, draga mea (și se uită spre Parvati Patil), teme-te de omul cu părul roșu!

Parvati îi aruncă o privire îngrozită lui Ron, care stătea chiar lângă ea, și își întoarse capul în partea cealaltă.

— În trimestrul trei, continuă profesoara Trelawney, vom învăța să ghicim în globul de cristal. Asta numai dacă terminăm cu semnele prevestite de limbile de foc. Din păcate, cursurile vor fi întrerupte în februarie, din cauza unei epidemii serioase de gripă. Chiar și eu îmi voi pierde vocea, din cauza ei. În jurul Paștelui, cineva dintre noi ne va părăsi pentru totdeauna.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, în urma acestei preziceri, dar profesoara Trelawney păru să nu își fi dat seama de acest lucru.

— Dragă mea, zise ea către Lavander Brown, care era cea mai aproape și se făcuse mică în fotoliul ei, vrei să-mi dai și mie ceainicul acela de argint?

Lavander răsufală ușurată, se ridică și luă de pe raft ceainicul uriaș, pe care îl puse pe masa din fața profesoarei Trelawney.

— Mulțumesc, dragă mea. Și, apropo, lucrul acela, de care te temi atât, se va întâmpla într-o vineri, pe șaisprezece octombrie.

Lavander începu să tremure.

— Acum, vă rog să vă împărțiți pe perechi. Luați câte o ceșcuță de ceai și veniți la mine să vă pun ceai în ea. Așezați-vă apoi și beți tot, până rămân doar frunzele pe fundul ceștii. Răsuciți ceașca de trei ori, apoi întoarceți-o cu fața în jos, pe farfurioară. Așteptați până se usucă puțin și apoi dați-i ceașca partenerului, ca să o interpreteze. La paginile cinci și șase din cartea „*Deslușirea viitorului*”, veți găsi câteva indicații despre cum trebuie să

„citiți” modelele formate de frunze. Eu o să mă plimb printre voi, ajutându-vă și dându-vă indicații. O, dragul meu (și îl prinse pe Neville de braț), vrei să fii bun ca, după ce o să spargi prima ceșcuță, să-ți alegi alta dintre cele albastre? Astea roz îmi plac foarte mult...

Și așa se întâmplă! De cum se apropie Neville de raft, se și auzi un zgomot de porțelan spart! Profesoara Trelawney se repezi cu mătura și fârașul să strângă cioburile.

— Da, așa cum îți spuneam, dragul meu, ia acum o ceșcuță albastră... Mulțumesc...

Harry și Ron merseră să li se umple ceștile, după care se întoarseră la masa lor. Se opăriră la limbă, în încercarea de a bea ceaiul cât mai repede. Învârtiră frunzele în ceșcuță, așa cum fuseseră instruiți, apoi întoarseră ceașca pe dos și o așezară pe farfurioara ei.

— Așa, zise Ron și amândoi deschiseră cartea la paginile cinci și șase. Să vedem ce o să „citești” în ceașca mea!

— Niște chestii maronii și scârboase, râse Harry.

Mirosul greu din încăperea îl făcea să se simtă somnoros și îi amorțea simțurile.

— Deschideți-vă mințile, dragii mei, strigă profesoara Trelawney din penumbră, și încercați să vedeți ce e dincolo de frunze!

Harry încercă să se adune.

— Da, îi zise el lui Ron, parcă văd un fel de cruce... Cartea zice că asta înseamnă că te așteaptă multe încercări și necazuri - îmi pare rău - dar văd și ceva care ar putea însemna o rază de soare... Uite ce scrie... „mare fericire”... Deci, o să suferi, dar o să ai și o mare bucurie!

— Cred că trebuie să-ți duci Ochiul Interior la oculist, crede-mă, îi zise Ron și amândoi încercară să-și înăbușe râsul, văzând privirile profesoarei Trelawney îndreptate spre ei.

— E rândul meu, zise Ron, uitându-se în ceașca lui Harry, cu fruntea încruntată de efort. Văd ceva ca un coif negru... Poate că o să lucrezi la Ministerul Magiei...

Întoarse ceașca pe partea cealaltă și continuă.

— Iar chestia asta arată ca o ghindă... Să vedem ce înseamnă, zise el, uitându-se în carte. „Dacă o dă vântul jos, bani mulți”... Excelent, poți să-mi împrumuți și mie câțiva! Și aici, se mai vede ceva... Un animal... Da, ăsta parcă ar fi capul... Pare a fi un hipopotam... ba nu, o oaie...

Profesoara Trelawney se îndreptă spre ei, în momentul în care Harry nu își mai putu stăpâni râsul.

Lasă-mă să văd și eu, dragă, zise ea, privind cu reproș către Ron.

Începu să răsucescă ceșcuța lui Harry în sensul invers acelor ceasornicului și să o studieze cu atenție.

— Hm... un șoim... Ai un dușman puternic, dragule...

— Dar toată lumea știe asta! sări Hermione.

Profesoara Trelawney se întoarse spre ea.

— Da, așa este, continuă Hermione cu hotărâre. Toată lumea știe despre Harry și Știm-Noi-Cine!

Harry și Ron se uitară la ea cu un amestec de uimire și admirație. Nu o mai auziseră pe Hermione să îi vorbească astfel unui profesor. Profesoara Trelawney nu se obosi să îi răspundă, ci continuă să învârtească ceșcuța lui Harry și să se uite la ea.

— Măciucă... Atac... Oh, dragul meu, nu e o ceșcuță prea fericită...

— Mie mi s-a părut că văd un coif ascuțit, zise Ron, cu o privire șmecheră.

— E un craniu... Pericol în calea ta, dragule...

Toată lumea asculta transfigurată și îngrozită, când o auziră pe profesoara Trelawney

scotând un țipăt ascuțit, după ce învârti o ultimă dată ceșcuța lui Harry.

Se auzi alt zgomot de porțelan spart: Neville spărsese a doua ceșcuță! Profesoara Trelawney se prăbuși într-un fotoliu din apropiere, cu mâna la inimă și cu ochii închiși.

— Dragul meu, băiat... Nu, e mai bine să nu-ți spun... Nu mă întreba, se vaită ea.

— Ce-ați văzut, doamnă profesoară? întrebă Dean Thomas curios.

Toată lumea se ridică în picioare și se adună în jurul mesei la care stăteau Harry și Ron, înghesuindu-se cât mai aproape de profesoara Trelawney, pentru a vedea mai bine ce arătau frunzele din ceașca lui Harry.

— Dragul meu, zise profesoara Trelawney și deschise ochii îngroziți, ai Spectrul!

— Ce am? făcu Harry.

Vedea prea bine că nu era singurul care nu înțelesese. Dean Thomas ridică din umeri spre el, iar Lavander Brown îl privea mirată. Dar cei mai mulți dintre colegii lui își aco-periseră gura cu palma, îngroziți.

— Spectrul, dragule, Spectrul! zise profesoara Trelawney, mirată că Harry nu știa despre ce era vorba. Spectrul câinelui gigantic, care bântuie cimitirele! Un semn, dragul meu, care prevestește... *moartea!*

Stomacul lui Harry se strânse dureros. Câinele de pe coperta cărții „*Semne care prevestesc moartea: Ce trebuie să faci când știi că urmează să și se întâmple ceva groaznic*”... Câinele din întunecimile Aleii Magnolia... Lavander își duse și ea mâna la gură. Toată lumea, în afară de Hermione, care se duse în spatele profesoarei Trelawney și zise cu hotărâre:

— Mie nu mi se pare că arată a câine! zise ea scurt.

Profesoara Trelawney se uită la Hermione cu o neplăcere crescândă.

— Iartă-mă, draga mea, îi zise ea, înțepat, dar nu prea se vede nici o aură în jurul tău... Ești foarte puțin receptivă la ce ne ascunde viitorul...

Seamus Finnigan își înclina capul dintr-o parte în alta.

— Dacă privești din partea asta, pare un Spectru, dar dacă privești din partea cealaltă, pare mai degrabă un măgar, zise el, aplecându-se spre stânga.

— Să-mi spuneți și mie când vă hotărâți, dacă o să mor sau nu! strigă Harry, spre uimirea tuturor. (Chiar și a lui!)

Nimeni însă nu părea dispus să îl privească în ochi.

— Ajunge pentru azi, zise profesoara Trelawney, cu cea mai misterioasă voce posibil. Strângeți-vă lucrurile și plecați...

În liniște, toată lumea duse ceșcuțele pe masa profesoarei Trelawney. Toți își puseră cărțile în genți. Până și Ron evita să îl privească în ochi pe Harry.

— Până când ne vedem data viitoare, le spuse profesoara Trelawney, vă doresc mult noroc la toți. O, dragule, zise ea, arătând spre Neville, data viitoare o să întârzii, așa că să pui mâna pe carte, să ne ajungi din urmă!

Harry, Ron și Hermione coborâră în tăcere pe scara profesoarei Trelawney și se îndreptară spre clasa unde își ținea lecțiile de „Transfigurare” profesoara McGonagall. Le luă atât de mult timp să găsească drumul înapoi, încât, deși plecaseră mai devreme de la ora de „Previziuni despre viitor”, abia ajunseră la timp.

Harry se așeză chiar în fundul clasei, dar tot i se părea că toți ochii sunt ațintiți spre el. Într-adevăr, colegii lui îi aruncau tot timpul priviri furișe, ca și cum s-ar fi așteptat ca Harry să moară din clipă în clipă. Aproape că nu auzi nimic din ce le spunea profesoara McGonagall despre Animagi, vrăjitori care aveau puterea să se preschimbe în orice animal doreau. Nu văzu nici măcar că se transformase ea însăși, sub ochii lor, într-o pisică vârgată,

care avea în jurul ochilor niște semne care aminteau de ochelarii profesoarei.

— Nu înțeleg ce se întâmplă cu voi astăzi, zise profesoara McGonagall, preschimbându-se la loc, cu un pocnet slab și privindu-i cu atenție. Nu că aș ține la lucrul ăsta, dar asta este prima dată când transformările mele nu sunt aplaudate la scenă deschisă.

Toate privirile se întoarseră spre Harry, dar nimeni nu scoase un cuvânt. Hermione ridică timid mâna.

— Nu vă supărați, doamnă profesoară, începu ea, dar tocmai venim de la ora de „Previziuni despre viitor”, unde am învățat să ghicim în frunze de ceai, și...

— A, da, asta era, zise profesoara McGonagall, încruntându-se deodată. Nu trebuie să-mi spuneți mai multe, domnișoară Granger. Hai, spuneți-mi, care dintre voi o să moară anul ăsta?

Toată clasa se holbă la ea.

— Eu, zise Harry, în cele din urmă.

— Așa deci, zise profesoara McGonagall, fixându-l pe Harry cu ochii ei ca două mărgele. Atunci, lasă-mă să-ți spun, Potter, că Sybil Trelawney a prezis moartea câte unui elev pe an, de când a venit la Hogwarts. Nimeni n-a murit încă. Descifrarea semnelor unei morți iminente este modul ci favorit de a ura bun venit noilor elevi. Să nu credeți că îmi vorbesc de rău colegii...

Profesoara McGonagall se întrerupse și cu toții observară că nările i se albiseră. După care continuă, cu un ton mai calm:

— ... dar „Previziuni despre viitor” este una dintre cele mai imprecise discipline magice. N-o să vă ascund că eu însămi am foarte puțină răbdare în această privință. Este foarte adevărat că vizionarii sunt foarte rari, iar profesoara Trelawney...

Se opri din nou, ca să continue apoi cu un ton jovial:

— Îmi pari în cea mai bună formă, Potter, așa că să știi că nu te scutesc de temele pentru acasă. Dacă însă o să mori, nimeni n-o să-ți ceară să-ți faci temele!

Hermione râse, iar Harry se simți ceva mai bine. Parcă nu te mai impresionau atât niște biete frunze de ceai, departe de lumina roșie, difuză, și de parfumul greoi din clasa profesoarei Trelawney. Cu toate acestea, nu toată lumea era convinsă. Ron era tot îngrijorat și Lavander șopti:

— Dar cum rămâne cu ceașca spartă de Neville?

După ora de „Transfigurare”, se repezică buluc spre Marea Sală, unde îi aștepta prânzul.

— Ron, înveselește-te, zise Hermione, împingând spre el un platou cu ghiveci. Ai auzit doar ce a spus profesoara McGonagall.

Ron își luă o porție de ghiveci în farfurie, dar nu se apucă de mâncat.

— Harry, întrebă el, pe șoptite, dar nu ai văzut nicăieri nici un câine mare și negru, nu-i așa?

— Ba da, răspunse Harry, chiar în noaptea în care am fugit de la mătușa mea.

Ron scăpă furculița, care clănțâni pe farfurie.

— Vreun câine vagabond, probabil, zise Hermione cu calm. Ron o privi, ca și cum se îndoia că mai era în toate mințile.

— Hermione, Harry a văzut Spectrul și asta... asta e rău, zise el. Unchiul meu, Bilius, a văzut... Spectrul și... a murit... în douăzeci și patru de ore!

— Coincidență, zise Hermione, absentă, turnându-și încă puțin suc de dovleac.

— Habar n-ai despre ce vorbești! strigă Ron, începând să se enerveze. Spectrul sperie de moarte pe majoritatea vrăjitorilor!

— Ei, așa mai vii de-acasă, zise Hermione cu superioritate. Văd Spectrul și mor... de frică! Spectrul nu este un semn, ci chiar cauza morții! Și, după cum vezi, Harry este încă printre noi, fiindcă nu e prost să vadă Spectrul și să zică, ei bine, a venit vremea să-mi trag clopotele!

Ron deschise gura să zică ceva, dar rămase fără grai în fața Hermionei, care își scosese cartea de „Aritmanție” și o proptise în fața ei, sprijinită de cana cu suc.

— Cred că „Previziuni despre viitor” e cam la întâmplare, zise ea, răsfoind cartea, să ajungă la pagina care o interesa. E multă *ghiceală* în chestia asta...

— Dar nu era nimic de ghicit în figura Spectrului din cana lui Harry! se încinse Ron.

— Parcă tu n-ai văzut același lucru, nu se lăsă Hermione. Parcă i-ai zis că vezi o oaie, nu?

— Avea dreptate doamna profesoară Trelawney, când zicea că nu ai aură! Sau mai degrabă nu vrei să recunoști că nu ești la fel de tare la toate materiile!

O atinsese unde o durea mai tare. Hermione închise cu putere cartea de „Aritmanție”, făcând bucățele de carne și de morcovi să zboare cât colo.

— Dacă să fii bun la „Previziuni despre viitor” înseamnă să vezi Spectrul în frunzele de ceai, atunci cred că n-o să mai studiez materia asta multă vreme! Ora de „Previziuni despre viitor” a fost o porcărie, în comparație cu ora de „Aritmanție”!

Își luă geanta și se îndepărtă. Ron se strâmbă în urma ei.

— Ce tot vorbește? îl întrebă el pe Harry. Nici măcar n-a avut încă ora de „Aritmanție”!

*

După prânz, Harry se bucură că iese din castel. Ploaia din ziua trecută curățise atmosfera și cerul era limpede, deși cam întunecat, iar iarba era proaspătă și umedă. Se duceau la ora de „Grija pentru creaturile magice”.

Ron și Hermione nu-și vorbeau. Hermione mergea în tăcere pe lângă ei. Coborau dealul spre coliba lui Hagrid, care se afla la marginea Pădurii Interzise. Când văzu în fața lor trei siluete bine cunoscute, Harry își dădu seama că probabil aveau ore comune cu Viperinii. Draco le spunea ceva, gesticulând agitat, în timp ce Crabbe și Goyle se prăpădeau de râs. Harry putea să pună pariu că știa ce le povestea Draco.

Hagrid își aștepta elevii în ușa colibei sale. Era îmbrăcat cu jacheta lui din blană de cârțiță, cu Colț lângă el, și de-abia aștepta să înceapă ora.

— Hai, mai repede, îi îndemna el. Am pregătit ceva extraordinar pentru voi! Precis că o să vă placă lecția! Gata? Sunteți toți? Atunci, urmați-mă!

Pentru o clipă, Harry se temu că Hagrid îi conducea spre Pădurea Interzisă. Harry avusese o mulțime de experiențe neplăcute acolo, cât să-i ajungă pentru toată viața. Dar Hagrid schimbă direcția și cinci minute mai târziu se aflau lângă un fel de țarc, în care nu era nimic.

— Toată lumea să se înșire de-a lungul gardului! strigă el. Așa... Să vedeți cu toții. Acum, vă rog să vă deschideți cărțile...

— Cum? întrebă Draco, cu o voce acră și nesuferită.

— Poftim? întrebă Hagrid.

— Cum să ne deschidem cărțile? întrebă iar Draco, scoțându-și „Cartea, monstruoasă despre monștri”, care era strâns legată cu o sfoară.

Și ceilalți își scoaseră cărțile. Unii le legaseră cu cureaua, așa cum făcuse și Harry,

alții le înghesuiseră în saci sau le prinseseră foile cu capse.

— Nu a reușit nimeni să-și deschidă cartea? întrebă Hagrid, încurcat.

— Păi, trebuie s-o mângâiați, zise Hagrid, ca și cum ar fi fost clar ca bună ziua!

Luă cartea Hermionei, smulse banda de Magicscotch cu care fusese legată. Cartea încercă să îl muște, dar Hagrid își trecu degetul de-a lungul cotorului cărții, care tremură puțin, apoi se deschise și rămase liniștită în mâna lui.

— Măi, da' ce proști am fost, rânji Draco ironic. Cum de nu ne-a dat prin cap să le *mângâiem*?

— Am crezut că... o să vă distreze, zise Hagrid, nesigur, cu ochii la Hermione.

— Da, ce să spun, făcu Draco, ne-am prăpădit de râs! Ce poate fi mai inteligent, decât să ni se dea cărți care mușcă sau ne smulg brațul din loc?

— Gura, Draco! îl repezi Harry.

Hagrid își lăsase privirile în jos, iar Harry dorea ca prima lecție a lui Hagrid să fie un succes.

— Da..., bine, zise Hagrid, care părea să-și fi pierdut șirul gândurilor. Atunci, da... acum aveți cărți... și avem nevoie de... creaturile magice... Mă duc să le aduc, așteptați puțin...

Hagrid se îndreptă spre Pădurea Interzisă și dispăru pentru câteva minute.

— Doamne, locul ăsta se duce de râpă, se strâmbă Draco. Prostănacul ăsta să ne predea nouă! Tata o să aibă un acces de furie când o să-i spun!

— Gura, Draco! îl repezi iar Harry.

— Ai grijă, Potter, e un Dementor în spatele tău!

— *Aaahhhhh!* strigă Lavander Brown, arătând în partea opusă a țarcului.

Spre ei se îndreptau în fugă vreo douăsprezece dintre cele mai bizare creaturi, pe care le văzuse Harry în viața lui. Corpul, picioarele dinapoi și coada erau ca de cal, dar picioarele din față erau ca niște aripi de vultur, iar capetele, tot de vultur. Niște vulturi giganti, cu ciocuri de culoarea oțelului și ochi enormi, portocalii. Ghearele de la picioarele din față aveau peste treizeci de centimetri lungime și arătau înspăimântător. Aceste creaturi aveau la gât zgărzi de piele, continuate cu lese, care se aflau în mâinile uriașe a lui Hagrid. Animalele îl trăgeau cu putere pe Hagrid, făcându-l să alerge după ele, oricât de uriaș ar fi fost el.

— Hei, stop! strigă el, trăgând de lese și aducând creaturile în apropiere de locul unde se aflau elevii lui.

Toată lumea se dădu câțiva pași înapoi când Hagrid se apropie cu ciudățeniile acelea.

— Hipogrifi! strigă Hagrid, fericit și făcându-le cu mâna. Frumoși, nu?

Harry începea să-i dea oarecum dreptate lui Hagrid. O dată ce treceai de șocul inițial, de a vedea niște creaturi, jumătate cal, jumătate pasăre, începeai să vezi ce penaj frumos și ce păr lucios aveau și cât de lîn se făcea trecerea de la păr la pene. Fiecare avea o altă culoare: gri-metalic, bronz, rozaliu, maroniu-strălucitor și negrii ca cerneala.

— Acum, zise Hagrid, vă rog să vă apropiați puțin.

Nimeni nu se arătă doritor să facă acest lucru. Numai Harry, Ron și Hermione se apropiară cu multă grijă de gard.

— Primul lucru pe care trebuie să-l știți despre Hipogrifi, le zise Hagrid, este că sunt foarte mândri. Se supără foarte ușor. Aveți grijă ca nu cumva să jigniți vreun Hipogrif, fiindcă s-ar putea să fie ultimul lucru pe care îl veți mai face.

Draco, Crabbe și Goyle nu ascultau ce spunea Hagrid. Șușoteau între ei și Harry era aproape sigur că puneau la cale ceva, ca să saboteze lecția lui Hagrid.

— Trebuie să aștepti întotdeauna ca Hipogriful să facă prima mișcare, continuă Hagrid. Așa e politicos, nu-i așa? Te duci la el, faci o plecăciune în fața lui și aștepti. Dacă face și el o plecăciune spre tine, înseamnă că ai voie să-l atingi. Dacă nu se înclină în fața ta, atunci îndepărtează-te repede, fiindcă ghearele lui sunt foarte ascuțite! Așa... Cine vrea să încerce primul?

Aproape toți făcură un pas înapoi, drept răspuns. Chiar și Harry, Ron și Hermione nu se prea încumetau. Hipogripii dădeau sălbatic din cap. Nu părea să le placă să stea priponiți acolo.

— Nimeni? întrebă Hagrid, cu o privire rugătoare.

— O să încerc eu, zise Harry.

Se auziră strigăte speriate în spatele lui și Lavander și Parvati îi șoptiră:

— Ai grijă, Harry, frunzele de ceai...

Harry nu le băgă în seamă și sări gardul în țarcul cu Hipogrifi.

— Bravo, Harry! îl laudă Hagrid. Să vedem cum te descurci cu Buckbeak.

Se duse spre unul dintre Hipogrifi, îl luă mai la o parte și îi scoase zgarda. Cei de dincolo de gard își țineau răsuflarea. Ochiul lui Draco se îngustaseră cu răutate.

— Ușurel, Harry, îl sfătui Hagrid. Privește-l adânc în ochi și încearcă să nu clipești. Hipogripii devin neîncredători, dacă începi să clipești prea mult...

Harry își simțea ochii lacrimând, dar nu clipi. Buckbeak își întorsese capul mare și ascuțit spre Harry, privindu-l feroce cu un ochi portocaliu.

— Bravo, Harry, îl încuraja Hagrid. Așa... Acum apropie-te și fă o plecăciune.

Lui Harry nu-i surâse prea tare ideea de a-și expune ceafa ciocului ascuțit al Hipogrifului, dar făcu întocmai. Se înclină scurt, apoi așteptă.

Hipogriful încă îl privea de sus. Nici nu se clinti.

— Ah, făcu Hagrid, asta e... Dă-te înapoi, Harry! Ușor... Dar, spre marea uimire a lui Harry, Hipogriful își îndoi genunchii acoperiți cu solzi și se aplecă. Era o reverență, fără îndoială!

— Bravo, Harry! strigă Hagrid, în al nouălea cer. Excelent! Acum poți să-l mângâi! Mângâie-l pe cioc, Harry!

Convins că ar fi fost mult mai înțelept să se retragă, Harry se apropie de Hipogrif și întinse mâna. Îl mângâie pe cioc de câteva ori și Hipogriful închise ochii alene, ca și cum i-ar fi plăcut.

Colegii izbucniră în aplauze, în afară de Draco, Crabbe și Goyle, care păreau foarte dezamăgiți.

— Ei, Harry, acum cred că te lasă să-l și călărești! îi zise Hagrid.

Asta era prea mult pentru Harry! Era obișnuit să călărească pe o coadă de mătură, nu știa dacă ar fi fost la fel pe un Hipogrif.

— Uite, continuă Hagrid, aici trebuie să încaleci, imediat după încheietură, și ai grijă să nu-i smulgi vreo pană, nu-i place...

Harry încăleca pe Buckbeak și acesta se ridică în picioare. Nu știa de ce să se țină. În fața ochilor nu vedea decât pene!

— La drum! îl îndemnă Hagrid pe Hipogrif și îl bătu ușor pe spate.

Fără de veste, aripile lungi de aproape trei metri începură să fâlfâie de o parte și de alta a lui Harry. Abia avu timp să înlănțuie gâtul Hipogrifului cu brațele, că se și trezi în aer. Nu era ca pe mătură și Harry se hotărî pe loc ce prefera. Aripile Hipogrifului îl loveau pe ambele părți și îi atingeau și picioarele, dându-i senzația că e gata să cadă. Simțea penele alunecoase în mâna lui, dar nu îndrăznea să se prindă de ele. În locul mișcării line a

lui „Nimbus 2000”, Harry se simțea hurducat în față și în spate, după cum dădea Hipogriful din aripi.

Buckbeak dădu de câteva ori ocol țarcului, după care se pregăti să aterizeze, momentul de care Harry se temea cel mai mult. Se lăsă tot mai pe spate, pe măsură ce Buckbeak se înclina spre pământ. Simțea că e gata să alunece spre ciocul Hipogrifului. Apoi, simți o bufnitură, datorită aterizării pe cele patru picioare inegale. Abia avu timp să se reechilibreze și să-și îndrepte spatele.

— Bravo, Harry! striga Hagrid fericit.

Toată lumea aplauda și chiuia, cu excepția lui Draco, Crabbe și Goyle.

— Mai vrea cineva să încerce? întrebă Hagrid. Încurajați de succesul lui Harry, alți câțiva intrară în țarc, iar Hagrid le scoase zgarda Hipogrifilor. Peste tot vedeai numai reverențe temătoare, din partea copiilor. Neville se retrase de mai multe ori din fața Hipogrifului său, fiindcă acesta nu părea dispus să-i întoarcă reverența. Ron și Hermione își aleseseră Hipogriful maroniu, în timp ce Harry îi asista.

Draco, Crabbe și Goyle îl aleseseră pe Buckbeak. Acesta se înclinase în fața lui Reacredință, care îl mângâiasse pe cioc, privind triumfător în jur.

— E foarte ușor, se lăuda Draco în gura mare, ca nu cumva să nu-l audă Harry. Am bănuț că e așa, dacă a reușit și Potter... Pariez că nu ești periculos deloc, nu-i așa brută hidoasă?

Se întâmplă într-o fracțiune de secundă. Ghearele ascuțite se abătură asupra lui Draco. Acesta scoase un strigăt cumplit. Hagrid se repezi imediat să îi pună lesa lui Buckbeak, în timp ce Draco se tăvălea pe iarbă, cu hainele pline de sânge.

— Mor! urla Draco, îngrozind întreaga clasă. Mor, uitați-vă la mine! M-a omorât!

— Nu mori, n-ai nici o grijă, zise Hagrid, care se făcuse alb ca varul. Să mă ajute cineva, trebuie să-l scot din țarc...

Hermione deschise ușa țarcului, în timp ce Hagrid îl ridicase deja pe Draco. Când trecură pe lângă el, Harry văzu o tăietură adâncă în brațul lui Draco. Sângele picura fără încetare, în timp ce Hagrid alerga cu Draco spre castel.

Impresionați de ceea ce văzuseră, elevii o luară agale spre castel. Viperinii tunau și fulgerau împotriva lui Hagrid.

— Ar trebui să-l concedieze imediat! suspina Pansy Parkinson.

— A fost vina lui Draco, zise Dean Thomas. Crabbe și Goyle luară o poziție amenințătoare. Urcară treptele castelului.

— Mă duc să văd ce face, îi anunță Pansy Parkinson și o luă la fugă pe scările de marmură din holul de la intrare.

Viperinii, încă protestând împotriva lui Hagrid, o luară spre camerele lor de la subsol. Harry, Ron și Hermione se îndreptară spre Turnul Cercetașilor.

— Credeți că o să se facă bine? îi întrebă Hermione, nervoasă.

— Sigur că da, o liniști Harry. Madam Pomfrey vindecă tăieturile cât ai clipi.

El știa prea bine că Madam Pomfrey putea să vindecă și răni mult mai serioase.

— E îngrozitor că i s-a întâmplat asta lui Hagrid, chiar în prima lui oră, nu-i așa? zise Ron foarte preocupat. Cred că Draco a vrut să-i strice ora cu tot dinadinsul...

Au fost primii la masă, în seara aceea, în speranța că îl vor vedea pe Hagrid, dar acesta nu era acolo.

— Doar n-o să-l concedieze pentru asta, nu-i așa? întrebă Hermione foarte îngrijorată, neatingându-se nici de friptură, nici de plăcinta cu rinichi.

— Sper că nu, zise Ron, fără să poată mânca nici el.

Harry se uită la masa Viperinilor. Mai mulți Viperini, printre care și Crabbe, și Goyle, discutau ceva aprins. Harry era convins că își pregăteau propria lor versiune despre felul în care fusese rănit Draco.

— Ei, nu se poate spune că prima noastră zi înapoi la Hogwarts n-a fost o zi plină de aventuri, zise Ron sumbru.

Se duseră în camera de zi a Cercetașilor, încercând să-și facă temele primite la ora de „Transfigurări”. Dar nu le stătea deloc capul la ele și își aruncau mereu ochii pe fereastră.

— Se vede lumină la fereastra lui Hagrid, zise Harry, deodată.

Ron se uită la ceas.

— Dacă ne grăbim, putem da o fugă până la el, e încă devreme...

— Nu știu dacă e bine, zise Hermione și Harry îi surprinse privirea ațintită asupra lui.

— Dar am voie să mă plimb în curtea castelului! zise Harry, arătându-i că a priceput. Sirius Black nu poate trece de Dementori, nu?

Așa că își puseră caietele deoparte și se îndreptară spre gaura din portret, bucuroși că nu întâlniră pe nimeni în cale, mai ales că nu erau chiar siguri că aveau voie să iasă la ora aceea.

Iarba era încă umedă și părea neagră în penumbra amurgului. Ajunseră la ușa colibei lui Hagrid, bătută la ușă și o voce ursuză îi pofți înăuntru.

Hagrid stătea la masa lui de lemn, într-o bluză cu mâneci scurte. Colț, câinele său credincios, stătea cu capul pe genunchii lui. Dintr-o privire, văzură că Hagrid băuse mult. În fața lui se afla o cană mare aproape cât o găleată, iar Hagrid părea să-și poată concentra cu greu privirile asupra lor.

— Record, nu? întrebă el, când îi recunosc. Cred că n-a mai existat profesor la Hogwarts, care să fie în funcție doar o zi...

— Dar n-ai fost concediat încă, încercă să-l încurajeze Hermione.

— Da, încă, bine zici, făcu Hagrid, necăjit la culme, și mai sorbind o gură din ce era în cana din fața lui. Dar... în curând... după ce Reacredință o să-i spună...

— Cum se mai simte? întrebă Ron, așezându-se. Nu era grav, nu-i așa?

— Madam Pomfrey și-a dat toată silința, dar el tot mai geme, plin de bandaje...

— Se preface! sări Harry. Madam Pomfrey poate vindeca orice. Ați văzut doar cum a făcut să-mi crească oasele la loc, anul trecut. Draco o să exagereze însă cât o să poată!

— Probabil că au fost anunțați și guvernatorii școlii, până acum, zise Hagrid, trist. Or să spună că am vrut să mă dau mare... că trebuia să las Hipogrifii pentru mai târziu... să încep cu Trirâmele sau cu ceva de genul ăsta... Dar am vrut să fie ceva interesant, să vă placă... Oh, e numai vina mea...

— E vina lui Draco! exclamă Hermione cu multă hotărâre.

— Noi suntem martori, completă și Harry. Doar ne-ai spus că Hipogrifii atacă imediat ce sunt insultați! E vina lui că nu te-a ascultat! O să-i spunem lui Dumbledore ce s-a întâmplat de fapt.

— Da, nu fi îngrijorat, Hagrid, zise și Ron, noi suntem de partea ta!

Lacrimi grele se iviră la colțurile ochilor lui negri. Se repezi la Harry și la Ron și îi îmbrățișă cu toată forța, gata să le frângă oasele.

— Ajunge cât ai băut, Hagrid, îi zise Hermione. Luă cana de pe masă și se duse să o verse afară.

— Da, probabil că are dreptate, făcu Hagrid, dându-le drumul din îmbrățișare.

Harry și Ron se îndepărtară de Hagrid, clătînându-se și masându-și coastele. Hagrid se duse după Hermione. De afară, se auzi un pleoscăit puternic.

— Ce-a făcut? o întrebă Harry, îngrijorat, pe Hermione, care se întorcea cu cana goală.

— Și-a băgat capul în butoiul cu apă rece, zise fata, punând cana deoparte.

Hagrid intră în colibă, cu apa picurându-i din pletele lungi și din barbă, încercând să se șteargă la ochi.

— Așa e mai bine, cum fac câinii, zise el și scutură din cap, stropindu-i pe toți. A fost foarte drăguț din partea voastră că ați venit să mă vedeți. Chiar aveam nevoie de...

Hagrid se opri brusc, holbându-se la Harry, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că se afla în coliba lui.

— Ce-i cu tine aici? urlă el, sperându-i de erau gata să o ia la fugă. Nu știi că nu ai voie să ieși din castel, după ce se întunecă? Și voi doi? Cum de l-ați lăsat?

Hagrid se repezi spre Harry, trăgându-l spre ușă.

— Hai! zise el supărat. Vă duc eu la castel. Și să nu mai veniți la mine după ce se înserează! Nu merit atâta atenție!

— CAPITOLUL VII —
BONGUL DIN DULAP

Draco nu mai apăru la ore până marțea următoare, dimineața târziu, mult după ce începuse ora de „Poțiuni”, pe care Cercetașii și Viperinii o făceau împreună. Apăru în clasa din pivniță, dându-și o groază de ifose, cu mâna bandajată și susținută de o eșarfă. Juca teatru, după părerea lui Harry, ca și cum ar fi fost un erou supraviețuitor al unei bătălii aprige.

— Cum te simți? îl întrebă Pansy Parkinson plină de compătimire. Te doare rău?

— Da, destul, răspuse el, făcând o grimasă de durere, dar Harry îl văzu făcându-le cu ochiul lui Crabbe și lui Goyle când Pansy se uită în altă parte.

— Bine, ia loc, zise Plesneală condescendent.

Cu priviri complice, Harry și Ron îl maimuțărira pe profesor. Lor nu li s-ar fi adresat niciodată așa, dacă ar fi întârziat la ore. Dar Draco avea regim privilegiat la orele lui Plesneală, care era șeful casei Viperinilor și întotdeauna își favoriza elevii.

În acel moment, preparau o nouă poțiune, „Intrarea la Apă”. Draco își așeză ceaunul în apropiere de Harry și de Ron, așa că își pregăteau ingredientele la aceeași masă.

— Domnule, se văită Draco, am nevoie de ajutor, nu pot tăia rădăcinile astea de margarete. Din cauza mâinii, știți...

— Weasley, fă bine și taie-i și lui rădăcinile, zise Plesneală, fără să ridice privirea.

Ron se făcu roșu ca racul la față.

— N-ai nimic la mână, îi zise el printre dinți lui Draco. Draco îi zise peste masă:

— Weasley, ai auzit doar ce-a zis domnul profesor, taie-mi și mie rădăcinile!

Ron puse mâna pe cuțit și tăie de mântuală rădăcinile, astfel încât acestea erau de diferite dimensiuni.

— Domnule profesor, strigă Draco, Weasley și-a bătut joc de rădăcinile mele!

Plesneală se apropie de masă, se uită la rădăcini, apoi îi aruncă lui Ron unul dintre zâmbetele lui neplăcute, de sub părul lui negru, lung și slinos.

— Fă schimb de rădăcini cu Reacredință, Weasley! porunci el.

— Dar, domnule...

Ron își petrecuse ultimul sfert de oră ca să taie cu migală rădăcinile, să fie de dimensiuni egale.

— În momentul ăsta! mai zise Plesneală, cu cel mai amenințător ton posibil.

Ron împinse rădăcinile sale, frumos tăiate, spre Draco, apoi puse iar mâna pe cuțit.

— Acum aș avea nevoie de ajutor ca să decojesc smochina asta zbârcită, zise iar Draco, abia stăpânindu-și râsul.

— Potter, fă bine și decojește-i-o! strigă Plesneală la Harry, aruncându-i privirea aceea încărcată de ură, pe care o păstra numai pentru el.

Harry luă smochina, în timp ce Ron se chinuia să îndrepte ce se mai putea la rădăcini. Harry o decoji în grabă și i-o aruncă lui Draco peste masă, fără să zică nici un cuvânt. Draco arboră rânjetul său bine cunoscut, mai larg ca niciodată.

— Ți-ai văzut prietenul în ultimul timp? întrebă el. Pe Hagrid, vreau să spun...

— Nu te privește pe tine, îl repezi Ron, în locul lui Harry.

— Mi-e teamă că n-o să mai predea multă vreme, continuă Draco, batjocoritor. Tata nu e prea încântat de rana mea...

— Mai trăncănește tu mult și o să vezi ce e aia rană, cu adevărat! îl repezi Ron.

— ... și s-a plâns la guvernatorii școlii. Și la Ministrul Magiei. Doar știți că tata este foarte influent. Și o rană ca asta..., suspină el, uitându-se cu falsă tristețe la brațul său. Cine știe dacă brațul meu va mai fi vreodată la fel...

— Deci asta pui la cale, izbucni Harry, tăind capul unei omizi, din cauză că îi tremura mâna de nervi. Faci tot posibilul ca Hagrid să fie concediat!

— Păi, da, zise el, coborând vocea. În parte, Potter. Dar mai ara și alte avantaje... Weasley, taie-mi omizile!

Câteva ceaune mai încolo, Neville avea mari probleme. De obicei, Neville era pur și simplu desființat la orele de „Poțiuni”. Erau cele mai neplăcute ore pentru el, iar groaza inspirată de Plesneală le făcea de zece ori mai înspăimântătoare. Poțiunea lui, care se presupunea a fi de un verde strălucitor, devenise...

— Cum de-a ieșit portocalie, Poponeață? tună Plesneală, după ce luă cu polonicul din poțiunea lui Neville. Oare nu-ți intră chiar nimic în tărtăcuța aia? Nu ai fost atent când am spus că ajunge numai o singură splină de șobolan? Și n-am zis clar că e nevoie numai de foarte puțină zeamă de lipitoare? Cum să te fac să înțelegi, Poponeață?

Neville începea să se înroșească la față și părea gata să izbucnească în plâns.

— Vă rog, domnule, lăsați-mă pe mine să-l ajut, interveni Hermione.

— Nu-mi amintesc să vă fi invitat să vă dați ifose, domnișoară Granger, zise Plesneală, sarcastic, și Hermione se făcu la fel ca Neville la față. Poponeață, la sfârșitul orelor, să-i dai câteva picături de poțiune broaștei tale, să vedem ce se întâmplă! Poate că în felul acesta n-o să mai greșești altă dată!

Și Plesneală se îndepărtă, lăsându-i pe Neville fără grai, de teamă.

— Ajută-mă, șopti el către Hermione.

— Auzi, Harry, zise Seamus Finnigan, aplecându-se să împrumute balanța de la Harry, ai citit „Profetul zilei” de azi? Se pare că Sirius Black a fost localizat.

— Unde? întrebară Ron și Harry, într-un glas. Draco veni mai aproape, să audă mai bine.

— Nu departe de aici, zise Seamus, care era emoționat de ultimele vești. A fost o Încuiată cea care l-a zărit. Desigur că ea n-a înțeles mare lucru. Încuiății ăștia cred că Black e un delincvent oarecare, nu? Așa că a folosit telefonul obișnuit. Când a ajuns acolo Ministrul Magiei, Black plecase de mult.

— Nu departe de aici..., repetă Ron, uitându-se cu înțeles la Harry.

Se întoarse și îl văzu pe Draco ascultând atent.

— Ce-i, Reacredință, vrei cumva să-ți mai decojesc ceva? Ochii lui Draco sclipiră cu răutate și se ațintiră asupra lui Harry. Se aplecă apoi peste masă și-i zise ironic:

— Ce-i, Potter, intenționezi cumva să-l prinzi tu singur pe Sirius Black?

— Da, ai ghicit! îi zise Harry zeflemitor.

Gura lui Draco se curbă într-un zâmbet malițios.

— Ei, dacă eram eu în locul tău, continuă el cu răutate, făceam ceva până acum. Nu stăteam cu mâinile încrucișate, ca un băiat cuminte... M-aș fi dus să-l caut!

— Ce tot bâiguie acolo, Draco? îl ironiza Ron.

— Ce, chiar nu știi, Potter? întrebă Draco și ochii i se îngustară iar, plini de răutate.

— Ce să știu?

Draco râse pe înfundate.

— Da, poate că nu vrei să-ți riști capul, zise el. Vrei să îl păstrezi pentru Dementori, nu-i așa? Dar eu, în locul tău, aș fi căutat să mă răzbun!

— Despre ce tot boscorodești tu acolo? întrebă Harry, dar în acel moment, Plesneală

îi anunță:

— Cred că ați terminat de pus ingredientele. Poțiunea trebuie să stea puțin acoperită, înainte de a fi consumată. Dați-vă puțin la o parte, cât stă ea așa, apoi o s-o încercăm pe broasca lui Poponeață...

Crabbe și Goyle râseră în gura mare, în timp ce Neville amesteca înnebunit poțiunea lui. Hermione îi șoptea ce să facă, pe furiș, pentru ca să nu se prindă Plesneală. Ron și Harry strânseseră restul de ingrediente și plecară să se spele pe mâini și să-și spele polonicile la chiuveta dintr-un colț al camerei.

— Ce-o fi vrut să spună Draco? îl întrebă Harry pe Ron, în timp ce își băga mâinile sub jetul de apă rece ca gheața. De ce să vreau să mă răzbun pe Black? Doar nu mi-a făcut nimic... încă...

— Inventează și el, nu-l știi? zise Ron cu dispreț. Vrea să te facă să te simți prost...

Cum se apropia sfârșitul lecției, Plesneală se îndreptă spre ceaunul lui Neville, care era mai mult mort decât viu de frică.

— Veniți cu toții în jurul ceaunului, zise Plesneală, cu ochii sclipitori. Să vedem ce i se întâmplă broaștei lui Poponeață. Dacă a preparat cum trebuie poțiunea, broasca o să se micșoreze, până o să ajungă de mărimea unui mormoloc. Dacă nu, așa cum bănuiesc eu, broasca o să se otrăvească.

Cercetașii priveau îngroziți, în timp ce Viperinii abia așteptau. Plesneală îl luă pe Trevor, broscoiul lui Neville și băgă o linguriță în poțiunea lui Neville, care acum avea culoarea verde. Îi dădu lui Trevor câteva picături.

Urmă un moment de tăcere deplină, timp în care Trevor înghiți poțiunea. Se auzi un mic POC! și în palma lui Plesneală se zvârcolea acum mormolocul Trevor!

Cercetașii izbucniră în aplauze. Plesneală privea acru, după care scoase o sticlută din buzunar și picură câțiva stropi peste mormoloc. Trevor își recăpătă pe dată dimensiunile.

— Cinci puncte de la Cercetași! zise Plesneală și făcu să le dispară orice zâmbet de pe fețele Cercetașilor. V-am zis doar să nu îl ajutați, domnișoară Granger! Sunteți liberi!

Harry, Ron și Hermione urcară treptele din holul de la intrare. Harry încă se mai gândea la ce spusese Draco, în timp ce Ron îl afurisea de zor pe Plesneală.

— Ne-a luat cinci puncte, fiindcă poțiunea a fost bine făcută! De ce nu ai zis nimic, Hermione? Trebuia să-l fi mințit, să zici că Neville a făcut poțiunea singur!

Nu se auzi nici un răspuns. Ron făcu ochii roată.

— Unde e Hermione? întrebă el.

Harry se uită și el în jur. Erau în capul scărilor și își vedeau de sus colegii care se îndreptau spre masă.

— Era imediat în spatele nostru, zise Ron, încruntându-se. Draco trecu pe lângă ei, încadrat de Crabbe și Goyle. Se strâmbă la Harry și merse mai departe.

— Uite-o! exclamă Harry.

Hermione găfăia ușor, urcând grăbită scările. Cu o mână își ținea geanta, iar cu cealaltă încerca să ascundă ceva în faldurile robei sale.

— Cum ai făcut asta? se miră Ron.

— Ce anume? întrebă Hermione, alăturându-li-se.

— Acum un minut erai în spatele nostru și în clipa următoare erai iar la picioarele scării.

— Cum? făcu Hermione încurcată. Ei bine, a trebuit să mă întorc... am uitat ceva... Oh, nu!

Geanta cu cărți a lui Hermione crăpă de-a lungul și Harry putu să vadă cel puțin

douăsprezece cărți, mari și grele, înghesuite acolo.

— De ce le cari pe toate cu tine? o întrebă Ron.

— Doar știi câte materii mi-am ales, zise ea, cu răsuflarea tăiată. Vrei să le ții puțin?

— Dar - Ron întorcea pe toate părțile cărțile pe care i le dăduse Hermione să le țină - n-ai avut nici una dintre materiile astea azi! Doar „Apărare contra Magiei Negre” mai avem în după-amiaza asta!

— Da, așa e, zise Hermione și își puse la loc cărțile. Sper că avem ceva bun de mâncare. Mor de foame!

Și Hermione se repezi spre Marea Sală.

— N-ai și tu impresia că Hermione ne ascunde ceva? îl întrebă Ron pe Harry.

*

Profesorul Lupin nu era în clasă când ajunseră la ora de „Apărare contra Magiei Negre”. Se așezară, își scoaseră cărțile, penele și pergamentele și începură să trâncănească între ei, când ușa se deschise și apărură profesorul Lupin. Le aruncă un zâmbet vag și își puse pe catedră geanta uzată de vreme. Arăta la fel de jerpelit ca de obicei, dar mai sănătos ca atunci când îl văzuseră în tren, de parcă s-ar fi bucurat de câteva mese copioase.

— Bună ziua, le zise el. Vă rog să vă puneți cărțile în genți, astăzi vom avea o lecție practică. Nu aveți nevoie decât de baghetele magice.

Schimbară priviri curioase între ei, în timp ce își puneau cărțile la loc. Nu mai avuseseră niciodată vreo lecție practică la „Apărare contra Magiei Negre”, dacă nu puneau la socoteală lecția de anul trecut, când Gilderoy, fostul lor profesor, adusese în clasă o colivie cu zâne și le dăduse drumul, invitându-i apoi să încerce să le bage la loc în colivie.

— Acum, zise profesorul Lupin, după ce văzu că au terminat, urmați-mă, vă rog!

Uimiți, dar curioși, se sculară și îl urmară pe profesorul Lupin afară din clasă. El îi conduse pe coridoarele lungi și pustii. La o cotitură, elevii îl văzură pe Peeves, strigoiul, care plutea prin aer, cu capul în jos, și se chinuia să astupe cu gumă de mestecat broasca unei uși.

Peeves nu le dădu nici o atenție, dar când îl văzu pe profesorul Lupin începu să cânte unul dintre cântecele lui răutăcioase:

— Lunaticul Lupin, tra-la-la, lunaticul Lupin, a-ha-ha-ha! Deși era de obicei grosolan și greu de stăpânit, față de profesori avea totuși un oarecare respect. Se uitară toți repede spre profesorul Lupin, să vadă dacă înghițea obrăznicia aceea. Spre surprinderea lor, acesta continua să zâmbească.

— Dacă aș fi în locul tău, Peeves, zise el, zâmbind amabil, aș scoate guma din gaura cheii. Profesorul Filch n-o să poată intra în camera lui...

Filch era supraveghetor la Hogwarts. Avea un temperament imposibil, de vrăjitor ratat, și mereu se războia cu studenții și cu Peeves.

Peeves nu-i dădu nici o atenție și scuipea, arogant, o căpșună. Oftând, profesorul Lupin își scoase bagheta.

— O să vedeți acum o vrajă nu prea spectaculoasă, dar foarte utilă! le zise el, peste umăr. Fiți atenți!

Ridică bagheta la nivelul umărului și o îndreptă spre Peeves, după care zise: „БУФРОС!”

Cu viteza unui glonț, bucata de chewing-gum ieși din gaura cheii și se îndreptă spre nara stângă a lui Peeves, care se răsuci în loc și se făcu nevăzut, blestemând de mama

focului.

— Extraordinar, domnule! zise Dean Thomas cu multă admirație.

— Mulțumesc, Dean, zise profesorul Lupin, punând bagheta la loc. Mergem mai departe?

Porniră iar la drum, de data asta privindu-l cu mult mai mult respect pe profesorul jerpelit. Îi conduse pe un alt coridor și se opriră chiar în fața cancelariei.

— Intrați, vă rog, zise profesorul Lupin, deschizându-le ușa și dându-se puțin la o parte ca să intre ei.

Cancelaria, o cameră lungă, cu scaune desperecheate, era goală, cu excepția unui singur profesor: Plesneală, care stătea într-un fotoliu scund. Când cancelaria se umplu de elevi, se întoarse spre ei. Ochii îi sclipeau cu dispreț.

— Lasă deschis, Lupin, zise el. Prefer să nu fiu martor la asta!

Se sculă și traversă cancelaria, cu roba fluturând în urma lui. La ușă, se răsuci pe călcâie și zise:

— Probabil că nu te-a pus în gardă nimeni, Lupin, dar în clasa asta există un Neville Poponeață. Te sfătuiesc să nu-i dai nimic greu de făcut. Asta, dacă nu cumva stă lângă el domnișoara Granger să-i picure instrucțiuni în ureche.

Neville se făcu roșu ca focul. Harry îl fulgeră cu privirea pe Plesneală. Era suficient că-și bătea joc de Neville la orele lui, nu mai era nevoie să-l facă de răs și în fața altor profesori. Profesorul Lupin ridică din sprâncene.

— Tocmai mă pregăteam să-l rog pe Neville să mă ajute, zise el, și sunt sigur că o să se descurce de minune!

Fața lui Neville se făcu (dacă era posibil!) și mai roșie. Plesneală își strânse buzele, dar ieși trântind ușa după el.

— Să începem, zise profesorul Lupin, conducându-i spre partea din spate a cancelariei, unde nu se afla altceva decât un dulap vechi, în care își țineau profesorii hainele.

Când profesorul Lupin se apropie de dulap, acesta făcu o mișcare bruscă și se trânti de perete.

— Nu vă temeți, zise profesorul Lupin, văzându-i pe câțiva că făcuseră un pas înapoi. E doar un Bong în interior.

Mulți arătau ca și cum asta era ceva de care trebuia să le fie teamă. Neville îi arunca profesorului Lupin priviri terorizate, iar Seamus Finnigan vedea acum clar cum cineva învârtea mânerul ușii dulapului.

— Bongilor le plac spațiile închise, întunecoase, continuă profesorul Lupin, cum ar fi dulapurile, spațiile de sub paturi sau de sub chiuvete... Am întâlnit unul căruia îi plăcea să locuiască în interiorul ceasului unui bunicuț. Acesta din dulap s-a mutat aici ieri și i-am cerut permisiunea directorului să mă lase să exemplific cu anul III felul în care poate fi anihilat și izgonit. Desigur că prima întrebare care vă vine în minte este: „Ce-i aia un Bong?”

Hermione ridică imediat mâna.

— Este ceva care își poate schimba forma după dorință! Oricum, în ceva despre care știe că îngrozește cel mai mult persoana în fața căreia se arată.

— Nici eu n-aș fi putut să vă explic mai bine, făcu profesorul Lupin, spre fericirea Hermionei. Bongul din dulapul de față nu are încă nici o formă, fiindcă nu știe cine va deschide ușa și, deci, în ce se va transforma. Nimeni nu știe cum arată un Bong când este singur, dar oricine îi va da drumul o să dea cu ochii de ce se teme el cel mai tare. Asta

înseamnă că avem un mare avantaj asupra lui, zise profesorul Lupin, părând să nu ia în seamă expresia îngrozită a lui Neville. Ai înțeles, Harry?

Să încerci să răspunzi cu Hermione alături, care nu avea liniște, cu mâna ridicată căt mai sus, era o mare aventură, dar Harry se aventură.

— Păi, începu el, fiindcă suntem atât de mulți, nu știe încă ce formă să ia.

— Exact! zise profesorul Lupin și Hermione lăsă mâna jos, puțin dezamăgită. Cel mai bine este să nu fiți singuri, când aveți de-a face cu un Bong. Atunci, se zăpăcește, nu știe ce să facă. În ce să se transforme, într-un cadavru fără cap sau într-un melc carnivor? Am văzut o dată un Bong care, încercând să sperie doi oameni deodată, s-a transformat numai pe jumătate în melc carnivor, de care nu s-a speriat nimeni. Vraja care pune la punct un Bong este foarte simplă, dar necesită mare putere de concentrare. Lucrul care îl dă gata pe un Bong este răsul. Ceea ce trebuie să faci este să-l forțezi să se preschimbe în ceva hazliu.

— Să facem exerciții, fără baghetă, deocamdată. Spuneți după mine: „*Ridiculus!*”

— *Ridiculus!* strigă clasa în cor.

— Bine, zise profesorul Lupin, foarte bine... Din păcate, asta a fost partea ușoară. Numai cuvântul în sine, nu este de ajuns. Și aici, intervii tu, Neville.

Dulapul tresări din nou, dar nu atât de mult ca Neville, care înainta spre dulap, ca și cum s-ar fi dus la spânzurătoare.

— Perfect, Neville, îl încurajă profesorul Lupin. Mai întâi, ce zici tu că te înspăimântă cel mai tare?

Buzele lui Neville se mișcă, dar nu ieși nici un sunet.

— N-am auzit, Neville, zise profesorul Lupin cu blândețe. Neville se uită în jur cu o privire rugătoare, ca și cum ar fi implorat pe cineva să-i vină în ajutor, și spuse abia auzit:

— Profesorul Plesneală...

Toți izbucniră în râs. Chiar și Neville schiță un zâmbet jenat. Profesorul Lupin rămăsese gânditor însă.

— Profesorul Plesneală... Hm... Neville, tu locuiești cu bunica, nu-i așa?

— Da, dar n-aș vrea ca Bongul să se transforme în ea!

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun, zâmbi profesorul Lupin. Mă întreb ce fel de haine poartă ea...

Neville păru surprins, dar zise:

— Întotdeauna aceeași pălărie, înaltă și cu un vultur împăiat la vârful. Și o rochie lungă... verde, normal... iar uneori și o eșarfă din blană de vulpe.

— Are și poșetă?

— Da, una mare și roșie, zise Neville.

— Când Bongul o să iasă din dulap o să ia forma profesorului Plesneală, zise Lupin. Tu ridici bagheta, zici cuvântul magic, *Ridiculus*, și te concentrezi asupra hainelor pe care le poartă bunica. Dacă te concentrezi cum trebuie, profesorul Plesneală va fi obligat să intre în hainele bunicii, cu pălăria caraghioasă pe cap și cu poșeta roșie în mână.

Răsul cutremură pereții, iar dulapul se mișcă și mai tare.

— Dacă Neville reușește, atunci Bongul o să vrea să vă sperie pe voi. Așa că gândiți-vă puțin la ce vă sperie cel mai tare și cum ați putea să faceți acel lucru să pară cât mai caraghios.

Se lăsă tăcere. Harry se gândi... Ce îl speria pe el cel mai tare?

Primul său gând fu Cap-de-Mort, dar înainte să apuce să se gândească la ceva caraghios în legătură cu el, altă imagine îi apără în minte...

O mână hidoasă, strălucitoare, ieșind din faldurile unei pelerine negre... o respirație șuierătoare dintr-o gură nevăzută... apoi frigul cumplit și senzația de înec...

Harry se cutremură din toate încheieturile. Își reveni repede și se uită să vadă dacă observase cineva. Ron murmură: „Taie-i piciorul!” și fu sigur la ce se gândea Ron. Teama lui cea mai mare erau păianjenii.

— Sunteți gata? întrebă profesorul Lupin.

Harry simți că-i este frică. Nu era gata încă. Cum ar fi putut să facă un Dementor să pară mai puțin înspăimântător? Nu dori însă să mai ceară un răgaz, văzându-i pe toți aprobând din cap și suflecându-și mânecile.

— Neville începe, anunță profesorul Lupin. Dați-vă puțin înapoi, da? O să vă chem pe urmă pe rând... Așa, câțiva pași înapoi... Să-l lăsăm pe Neville să încerce...

Toată lumea se retrase, sprijinindu-se de perete, lăsându-l pe Neville singur în fața dulapului. Era palid și înspăimântat, dar își suflecuse mânecile și ridicase bagheta.

— Număr până la trei, Neville, zise profesorul Lupin, îndreptându-și și el bagheta spre dulap. Unu, doi, trei... Acum!

Un jet de scânteii ieși din capătul baghetei profesorului Lupin, care lovi mânerul dulapului și acesta se deschise brusc. Cu nasul coroiat și figură amenințătoare, profesorul Plesneală ieși din dulap, fulgerându-l cu privirea pe Neville.

Neville se trase speriat înapoi, ridică bagheta, dar cuvintele nu vroiau să iasă din gura lui. Plesneală se aplecase mult deasupra lui, căutând ceva în faldurile robei.

— *R-R-Ridiculus!* reuși să îngăime Neville.

Se auzi un zgomot ca o plesnitură de bici. Profesorul Plesneală se clătină puțin. Acum era îmbrăcat într-o rochie lungă, cu tiv de dantelă, și purta o pălărie înaltă, pe care se afla un vultur împăiat, mâncat de molii. În mână, îi atârna o poșetă mare, roșie.

Clasa izbucni în hohote nestăvilite de râs. Bongul se opri, privind confuz.

— Parvati, tu urmezi! strigă profesorul Lupin.

Parvati păși înainte, pregătită să-l înfrunte pe Bong. Acesta se întoarse spre ea, se auzi alt „Bong!” și în fața fetei stătea acum o mumie, cu bandajele pătate de sânge. Se îndreptă spre fată, mergând încet și târându-și picioarele, cu brațele rigide ridicate...

— *Ridiculus!* strigă Parvati.

Un bandaj se înfășură de piciorul mumiei, aceasta se clătină și căzu cu burta la pământ, capul rostogolindu-i-se mai departe.

— Seamus, la rând! zise profesorul Lupin. Seamus veni spre Bong.

BONG! În locul mumiei stătea acum o femeie cu părul negru până la pământ, cu o față scheletică, verde-pământie, și aripi de vultur, o Harpie. Deschise gura larg și un sunet nepământean umplu încăperea, un vaiet prelung care îi făcu lui Harry părul măciucă.

— *Ridiculus!* strigă Seamus.

Harpia scoase un sunet hârâit și se prinse cu mâinile de gât. Vocea îi pierise cu totul.

BONG! Și ea se transformă într-un șobolan care se învârtea în jurul cozii, căutând să și-o muște. BONG! Și Bongul se preschimbă într-un șarpe cu clopoței care începu să se târască încet, înainte de... BONG!... a deveni un simplu ochi însângerat.

— Vedeți? Nu mai știe ce să facă! zise profesorul Lupin. Dean, hai și tu!

Dean înaintă grăbit.

BONG! Ochiul deveni o mână tăiată, care începu să se târască pe podea, ca un crab.

— *Ridiculus!* strigă Dean.

BONG! Și mâna se transformă într-o cursă de șoareci.

— Excelent! Ron, tu urmezi! Ron făcu un pas înainte.

BONG! Se auziră câteva țipete. Un păianjen gigant, înalt de aproape doi metri și acoperit cu păr, se îndrepta spre Ron, clănțanind din foarfecele pe care îl avea la picioare. Pentru o clipă, Harry crezu că Ron a înțepenit de frică, dar...

— *Ridiculus!* zise el și picioarele păianjenului dispărură. Păianjenul căzu la pământ și începu să se rostogolească.

Lavander Brown fugi țipând. Păianjenul se opri chiar la picioarele lui Harry, care ridică bagheta, gata pregătită, dar...

— Aici! strigă profesorul Lupin, venind spre păianjen. BONG! Păianjenul fără picioare dispăruse. Pentru o clipă, toți se uitară curioși, să vadă ce apăruse în locul păianjenului. Văzură un glob de cristal, alb-argintiu, care plutea în aer, în fața profesorului Lupin.

— *Ridiculus!* zise acesta plictisit. BONG!

— Hai, Neville, să terminăm cu el! îl îndemnă profesorul Lupin, de îndată ce Bongul se transformase într-un scârbos gândac de bucătărie.

BONG! Plesneală revenise.

De data asta, Neville înaintă hotărât.

— *Ridiculus!* strigă el.

Plesneală apărură pentru o clipă în hainele caraghioase ale bunicii lui Neville. Băiatul începu să râdă cu poftă, după care Bongul explodă, împrăștiind fum și cenușă!

— Excelent! exclamă profesorul Lupin și clasa izbucni în aplauze. Foarte bine, Neville. Și voi v-ați comportat excelent! Să vedem... Câte cinci puncte pentru Cercetașii care au avut de-a face cu Bongul, zece lui Neville, fiindcă el l-a înfruntat de două ori, și câte cinci lui Harry și Hermione...

— Dar eu n-am făcut nimic, zise Harry.

— Tu și Hermione mi-ați răspuns corect la întrebări, la începutul orei, zise profesorul Lupin. Bravo, încă o dată, a fost o oră excelentă! Ca temă pentru acasă... Citiți din carte despre Bong și faceți un rezumat până luna viitoare. Asta e tot.

Vorbind cu însuflețire, elevii părăsiră cancelaria. Harry era însă departe de a fi vesel. Profesorul Lupin l-a oprit înadins când i-a venit lui rândul să înfrunte Bongul. De ce? Fiindcă îl văzuse leșinând în tren și crezuse că nu e cine știe ce de capul lui? Crezuse că o să leșine din nou?

Dar nimeni nu părea să-și fi dat seama de acest lucru.

— Ai văzut ce i-am făcut Harpiei? întrebă Seamus.

— Și mâinii aceleia scârboase, zicea Dean, fluturându-și propria mână.

— Și cum arăta Plesneală cu pălăria!

— Mă întreb de ce se teme profesorul Lupin de globul acela, făcu Lavander gânditoare.

— A fost cea mai frumoasă oră de „Apărare contra Magiei Negre” pe care am avut-o vreodată, nu-i așa? întrebă Ron emoționat, în timp ce se îndreptau spre locul unde își lăsaseră gențile.

— Pare un profesor foarte bun, zise Hermione, dar tare aș fi vrut și eu să mă confrunt cu Bongul...

— Și în ce s-ar fi transformat pentru tine? întrebă Ron, ironic. Într-o lucrare de nota nouă și nu de zece?

FUGA FEMEII GRASE DIN TABLOU

În scurt timp, „Apărarea contra Magiei Negre” deveni materia favorită a majorității elevilor. Numai Draco și banda lui de gorile aveau ceva de cântit împotriva profesorului Lupin.

— Uitați-vă ce haine are, zicea el, când profesorul Lupin trecea pe lângă el. Se îmbracă la fel ca spiridușii noștri de casă!

Dar nimănui nu-i păsa că hainele profesorului Lupin erau decolorate și cârpite. Următoarele lui lecții au fost la fel de interesante ca și prima. După Bongî, au studiat Pălăriile Roșii, ființe asemănătoare spiridușilor, foarte rele, care apăreau acolo unde se făceau vărsări de sânge, în hrubele castelelor sau pe câmpurile de bătalie, căsăpindu-i pe cei învinși. Au trecut apoi la Carpi, care trăiau în apă și semănau cu maimuțele, numai că erau acoperiți cu solzi. Aveau gheare lungi, gata să înhațe pe oricine le încălca teritoriul.

Harry ar fi dorit să îi placă la fel de mult și celelalte materii. Cele mai îngrozitoare erau orele de „Poțiuni”. Plesneală era mai răzbunător ca niciodată și toată lumea știa de ce. Zvonul că Bongul luase forma lui și felul în care îl îmbrăcase Neville, cu hainele bunicii lui, se răspândise în toată școala cu viteza fulgerului. Lui Plesneală întâmplarea nu i se părea deloc hazlie. Ochii i se îngustau cu răutate, ori de câte ori auzea numele profesorului Lupin, iar pe Neville îl teroriza mai rău ca niciodată.

Harry ajunsese să fie îngrozit și de orele profesoarei Trelawney, din camera ei misterioasă din turn, unde descifrau semne și simboluri. Încea să evite pe cât putea să o privească direct, ca să nu-i vadă ochii plini de lacrimi, ori de câte ori se uita la el. Nu avea cum să o placă pe profesoara Trelawney, deși majoritatea colegilor o tratau cu un respect vecin cu venerația. Parvati Patil și Lavander Brown obișnuiau să-i facă vizite și în pauzele de prânz și întotdeauna se întorceau de la ea cu aere de superioritate, ca și cum ele ar fi știut lucruri pe care ceilalți nu le știau. În același timp, când i se adresau lui Harry, vorbeau cu el blând și cu multă condescendență, ca și cum acesta s-ar fi aflat pe patul de moarte.

Nimănui nu îi plăceau orele de „Grija pentru creaturile magice”, care, după aventurile din prima zi, deveniseră foarte plictisitoare. Asistau acum la ore nesfârșite despre Trirâme, care erau cele mai plicticoase ființe vii.

— De ce să ne pierdem timpul cu ele? se revolta Ron, după încă o oră în care tăiase salată și o băgase pe gâtul subțirel al Trirâmelor.

Dar la sfârșitul lui octombrie, Harry începu să se ocupe cu altceva, mult mai plăcut, care compensa insatisfacția de până atunci. Se apropia Campionatul de Vâjthaț și Oliver Baston, căpitanul echipei Cercetașilor, îi convocă într-o seară de marți la o întrunire, pentru a discuta tacticile de joc în viitorul campionat.

Erau șapte jucători într-o echipă de Vâjthaț: trei înaintași, care aveau sarcina de a înscrie goluri, adică de a introduce balonul (cam cât o minge de fotbal) într-unui din coșurile înalte de circa un metru și jumătate, de la capetele terenului, doi prinzători, echipați cu măciuci serioase, care trebuiau să abată și să trimită departe baloanele-ghiulea (două mingi mai mici, negre și grele, care atacau jucătorii), un portar, care avea grijă ca balonul să nu intre în coș, și un căutător, care avea sarcina cea mai grea dintre toți, aceea de a depista și a prinde hoțoaica aurie (o minge mică, aurie, de mărimea unei alune), eveniment cu care se încheia jocul, adăugând alte o sută cincizeci de puncte la scorul de până atunci echipei care reușea să o prindă prima.

Oliver Baston, care avea șaptesprezece ani, era în anul VII (și ultimul!) la Hogwarts. Se simțea în vocea lui un fel de disperare, în momentul în care li se adresă celorlalți coechipieri, în vestiarele de la marginea terenului de Vâjthaț.

— Este ultima noastră șansă - a mea, vreau să spun - de a câștiga Campionatul de Vâjthaț, le spuse el, pășind nervos prin fața lor, dintr-o parte în alta. O să termin școala anul ăsta, n-o să mai am alt prilej de a câștiga. Cercetașii nu au mai câștigat deloc în ultimii șapte ani. E adevărat, am avut și ghinion, rămirile din Campionatul de anul trecut...

Baston înghiți cu greu, ca și cum amintirile îi readuseseră un nod în gât.

— Dar cu toții știm prea bine că avem o echipă a naibii de bună, cea mai bună din școală! zise el, lovind cu pumnul în palma celeilalte mâini, în ochi aprinzându-i-se iar scânteia aceea de dorință fierbinte. Avem trei super-înaintași...

Și Baston arătă spre Alicia Spinnet, Angelina Johnson și spre Katie Bell.

— Avem doi prinzători imbatabili...

— Oprește-te, Oliver, ne faci să ne rușinăm, ziseră Fred și George Weasley, într-un glas, pretinzând că li se înroșiseră obrajii.

— Și avem un căutător care n-a ratat niciodată hoțoaica aurie! mai zise Baston, uitându-se la Harry cu un fel de mândrie furioasă. Și mai sunt și eu, desigur!

— Da, și noi suntem de părere că ești foarte bun, Oliver, zise George.

— Un portar dat naibii! făcu Fred.

— În ultimii doi ani, își reluă Baston discursul, numele nostru ar fi trebuit să fie gravat pe Cupa Campionatului de Vâjthaț. De când îl avem pe Harry în echipă, am zis că totul e floare la ureche. Și totuși n-am obținut Cupa... Anul ăsta e ultima noastră șansă de a ne înscrie numele pe Cupă...

Baston le vorbise cu multă pasiune și hotărâre, încât nici măcar Fred și George nu mai făcură glume.

— Oliver, fii liniștit, zise Fred, anul ăsta Cupa e a noastră!

— O să reușim, Oliver, îl asigură și Angelina.

— Cu certitudine, adăugă și Harry.

Mai hotărâtă ca niciodată, echipa Cercetașilor își începu antrenamentele, de trei ori pe săptămână. Vremea era tot mai rece și mai ploioasă, zilele se scurtaseră, dar nici noroiul, nici vântul, nici ploaia nu reușiră să clatine hotărârea lui Harry ca echipa lor să câștige în cele din urmă cupa de argint.

Într-o seară, când se întoarse de la antrenament în camera de zi a Cercetașilor, obosit, dar mulțumit de felul în care se desfășurase antrenamentul, Harry îi găsi pe toți agitați și emoționați..

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă el pe Ron și pe Hermione, care stăteau în cele mai bune fotolii, lângă foc, și terminau niște hărți la „Astronomie”.

— Primul week-end la Hogsmeade, zise Ron, arătând spre un bilețel de pe vechea tablă cu anunțuri. La sfârșitul lui octombrie, de Halloween.

— Excelent, făcu Fred, care intrase imediat după Harry, prin gaura din portret. Trebuie să merg la „Zonko”, aproape că mi s-au terminat Bomboanele Urât-mirositoare!

Harry se lăsă într-un fotoliu de lângă Ron, dispărându-i toată buna dispoziție. Hermione observă imediat.

— Lasă, Harry, îl consolă ea, sunt sigură că data viitoare o să poți merge și tu. O să-l prindă pe Sirius Black curând. Deja a fost văzut o dată...

— Black nu e așa de prost să încerce ceva tocmai la Hogsmeade, zise Ron. Întreab-o pe profesoara McGonagall dacă îți dă voie să vii și tu, Harry. Cine știe peste câte secole o

fi „data viitoare”!

— Ron! Îl certă Hermione. Harry trebuie să stea în școală, doar știi...

— Nu se poate să fie singurul din anul III care să rămână în școală, susținu Ron în continuare. Du-te și întreab-o pe doamna profesoară, Harry!

— Da, cred că o să mă duc, zise Harry, luându-și inima în dinți.

Hermione deschise gura să spună ceva, dar în momentul acela îi ateriză în poală Șmecherilă. Din gură îi atârna un păianjen mare și urât.

— Chiar trebuie să mănânce cheștiile astea în fața noastră? întrebă Ron scârbit.

— Deșteptul meu, îl laudă Hermione. Și l-ai prins tu singurel?

Șmecherilă mestecă încet-încet păianjenul, privindu-l obraznic pe Ron.

— Așa, încurajează-l să stea pe lângă noi, sări Ron. Doar știi că Pungașul doarme în geanta mea!

Harry începu să caște. Îi era foarte somn, dar trebuia să-și termine și el harta la „Astronomie”. Își trase geanta în fața lui, scoase cerneala și pana și începu să deseneze.

— Poți să o copiezi pe a mea, dacă vrei, îi zise Ron lui Harry, arătându-i harta.

Hermione, care era împotriva copiatului, își strânse buzele, dar nu zise nimic. Șmecherilă continua să se uite țintă la Ron și să-și miște vârful cozii lui stufoase. Apoi, fără de veste, făcu un salt.

— Au! strigă Ron, trăgându-și geanta în care își înfipsese Șmecherilă ghearele. Jos! Dă-i drumul, animal nesuferit!

Degeaba încerca Ron să tragă geanta din ghearele lui, Șmecherilă se prinsese bine de ea și mieuna și scuipa sălbatic.

— Ron, să nu-i faci ceva! strigă Hermione.

Toți cei din camera de zi a Cercetașilor priveau amuzați scena. Ron învârtea geanta, cu Șmecherilă cu tot, iar Pungașul fu azvârlit afară.

— PRINDE ANIMALUL! urlă Ron la Hermione, în timp ce Șmecherilă dăduse drumul la ce mai rămăsese din geantă și acum îl vâna pe Pungașul.

George Weasley se întinse să-l prindă, dar nu reuși.

Pungașul se strecură printre zeci de perechi de picioare și se ascunse sub un dulap. Șmecherilă se opri în fața dulapului, se lăsă pe burtă și începu să dea furios cu laba din față pe sub dulap, încercând să-l scoată de acolo pe Pungașul.

Ron și Hermione se grăbiră într-acolo. Hermione îl apucă pe Șmecherilă de mijloc și îl feri din calea lui Ron. Ron se lăsă și el pe burtă și, cu multă dificultate, reuși să-l tragă pe Pungașul afară, apucându-l de vârful cozii.

— Uită-te și tu la el, zise Ron furios, arătându-i-l pe Pungașul, e numai pielea și osul, bietul de el. Să ții *monstrul* ăla departe de noi!

— Șmecherilă n-are de unde să știe că nu e bine ce face, îi luă Hermione apărarea. Toate pisicile vânează șoareci, nu?

— E ceva straniu cu animalul ăsta, zise Ron, luptându-se să-și convingă șobolanul să intre în buzunarul lui. A auzit când am spus că Pungașul este în geantă!

— Prostii! zise Hermione. L-a mirosit! Altfel cum crezi că...

— Motanul ăsta are ceva cu Pungașul, ascultați-mă pe mine! continuă Ron, fără să țină seama că cei din jur începuseră să chicotească. Pungașul a fost primul aici! Și e bolnav!

Ron plecă din camera de zi și începu să urce scările spre dormitoarele băieților.

*

A doua zi, lui Ron tot nu-i trecuse supărarea pe Hermione. Abia îi adresă câteva cuvinte pe tot drumul spre ora de „Ierbologie”, deși el, Harry și Hermione lucrau împreună la același proiect științific, cu Pufopăstăi.

— Cum se mai simte Pungașul? întrebă Hermione, timid, în timp ce curățau plantele de Pufopăstăi și puneau boabele strălucitoare într-o găleată de lemn.

— Se ascunde sub salteaua de la patul meu și tremură de mama-focului, asta face, zise Ron, nervos, și vărsă găleata, împrăștiind boabele pe pământul din seră.

— Hei, ai grijă, Weasley, sări profesoara Lăstar, în timp ce boabele înfloreau sub ochii lor.

Următoarea oră aveau „Transfigurări”. Harry, care se hotărâse să ceară permisiunea profesoarei McGonagall de a merge la Hogsmeade, împreună cu toți colegii lui, aștepta la coadă, în urma tuturor, ca să intre în clasă, tot gândindu-se cum s-o abordeze pe profesoară. Deodată, se întâmplă ceva la capătul din față al cozii.

Lavander Brown părea că plânge. Parvati Patil o ținea de mijloc și le explica ceva lui Seamus Finnigan și lui Dean Thomas, care o ascultau foarte serioși.

— Ce-i cu tine, Lavander? întrebă Hermione, când ea, Harry și Ron se apropiară de grupul curioșilor.

— A primit o scrisoare de acasă, prin care este anunțată că iepurașul ei favorit a murit, șopti Parvati. L-a mâncat o vulpe!

— Oh, îmi pare rău, Lavander, o compătimi Hermione.

— Trebuia să-mi închipui, suspină Lavander. Știți ce zi e azi?

— Păi...

— Vineri, șaisprezece octombrie! „Lucrul acela, de care te temi atât, se va întâmpla într-o vineri, pe șaisprezece octombrie”, cită ea. Vă amintiți? Doamna profesoară Trelawney a avut dreptate!

Toată clasa se adunase acum în jurul ei. Seamus dădu din cap, îngrijorat. Hermione ezită puțin, apoi îndrăzni să o întrebe:

— Te temeai tu cel mai tare că pe Binky o să-l mănânce o vulpe?

— Ei, nu că o să-l mănânce o vulpe, zise Lavander, privind-o cu reproș pe Hermione, dar mă temeam să nu moară!

— Oh, zise Hermione și făcu o pauză, ezitând iar. Și Binky... era bătrân?

— Nu, nu, era pui, zise Lavander, suspinând. Parvati o luă pe după umeri.

— Dar de ce ți-era frică să nu moară? insistă Hermione. Parvati o privi iar cu reproș.

— Păi, să o luăm logic, zise Hermione și se întoarse cu fața spre restul colegilor. Binky nici măcar n-a murit azi. Astăzi a primit Lavander vestea - Lavander începu iar să se jelească - și e clar că nu se temea de asta, fiindcă vestea a fost un șoc pentru ea!

— Las-o în pace, Lavander, se băgă și Ron, pentru ea nu contează animalele favorite ale altor persoane...

Din fericire, profesoara McGonagall deschise ușa în acel moment, altfel, după privirile feroase pe care și le aruncau Ron și Hermione, cine știe unde s-ar fi ajuns! Intrară în clasă și se așezară de o parte și de alta a lui Harry și nu își adresară nici un cuvânt cât dură lecția.

Harry nu se hotărâse încă în ce fel să înceapă, când se auzi clopoțelul care anunța sfârșitul orei, dar profesoara McGonagall aduse ea însăși vorba despre Hogsmeade.

— Un moment, vă rog, le zise ea, văzându-i că se pregăteau să plece. Deoarece eu sunt șefa casei voastre, vă rog să-mi prezentați învoirile pentru a merge la Hogsmeade,

până la Halloween. Nu aveți învoiți, nu mergeți, să fie clar!

Neville ridică mâna.

— Vă rog, doamnă profesoară, eu cred că mi-am pierdut...

— Bunica ta mi-a trimis-o direct mie, Neville, zise profesoara McGonagall. A crezut că așa e mai sigur. Ei bine, asta e tot, puteți pleca!

— Întreab-o acum, șopti Ron la urechea lui Harry.

— Dar..., începu Hermione.

— Du-te, Harry, îl îndemnă Ron cu încăpățănare. Harry așteptă până nu mai rămase decât Ron, apoi se duse la catedră.

— Da, Potter? Harry respiră adânc.

— Doamnă profesoară, începu el, unchiul și mătușa mea au... Eh... *uitat* să-mi semneze învoirea...

Profesoara McGonagall îl privi insistent prin ochelarii ei pătrați, dar nu zise nimic.

— Așa că... ce credeți... aș putea și eu... să merg la Hogsmeade?

Profesoara McGonagall, cu privirile în pământ, își aranja hârtiile de pe catedră.

— Mi-e teamă că nu, Potter, ai auzit ce am spus. N-aveți învoiți, nu mergeți! Astea-s regulile!

— Dar, doamnă profesoară, doar știți că unchiul și mătușa mea sunt Încuiați... Nu înțeleg ei prea bine despre ce este vorba... Hogsmeade... învoirea... și alte chestii, zise Harry, susținut de înclinările din cap ale lui Ron. Dacă îmi dați voie dumneavoastră...

— Dar eu nu-ți dau voie! zise ea scurt și își băgă hârtiile într-un sertar. Formularul spune clar că părintele sau tutorele sunt cei care pot semna învoirea.

Se întoarse și îl privi. Lui Harry i se păru că vede ceva ciudat în ochii ei. Să fi fost milă?!

— Îmi pare rău, Potter, dar asta e ultimul meu cuvânt! Haide, du-te, o să întârzi la ora următoare!

*

Nu mai era nimic de făcut. Ron o făcu de două parale pe profesoara McGonagall, ceea ce o necăji pe Hermione.

— Nu-i nimic, orice rău spre bine, zise Hermione, ceea ce îl înfurie și mai tare pe Ron.

Harry trebui să îndure toată ora următoare să-i audă pe toți vorbind emoționați despre excursia la Hogsmeade și unde or să se ducă mai întâi, odată ajunși acolo.

— Dar mai e și petrecerea de Halloween, doar știi, încercă Ron, cu un ultim efort, să-l înveselească pe Harry.

— Da, făcu Harry a lehamite, ce să spun...

Petrecerea de Halloween era ceva super, dar Harry s-ar fi bucurat să participe la ea a doua zi, după ce se întorcea la Hogwarts, împreună cu prietenii lui. Nimeni nu reuși să-l bine dispună pe Harry, oricât se strădui. Dean Thomas, care mânuia grozav pana, se oferi să falsifice semnătura Unchiului Vernon, dar, deoarece Harry îi spusese deja profesoarei McGonagall că nu are semnătura lui, oferta cădea. Ron sugeră, nu prea convins, pelerina care îl făcea invizibil, dar Hermione respinse cu hotărâre ideea, amintindu-le că Dumbledore le spusese că Dementorii puteau să vadă prin ea. Percy avu cea mai slabă contribuție, încercând să-l consoleze.

— S-a făcut atâta caz de Hogsmeade, zise el, cu seriozitate, dar te asigur, Harry, că nu

e așa precum se zice. Da, desigur, magazinul cu dulciuri e grozav, dar „Zonko” e de-a dreptul periculos. Și conacul „Urlet în noapte” merită întotdeauna să fie văzută, dar în afară de astea, nu pierzi nimic.

*

În dimineața de Halloween, se sculă și merse la micul dejun împreună cu ceilalți. Se simțea total deprimat, deși făcea tot posibilul să mascheze lucrul acesta.

— O să-ți aducem o mulțime de dulciuri, când ne întoarcem de la „Lorzii mierii” zise Hermione, neștiind ce să mai facă de mila lui.

— Da, un *munte*, întări și Ron.

În fața dezamăgirii lui Harry, Ron și Hermione uitaseră cearta lor provocată de Șmecherilă.

— Nu vă faceți griji pentru mine, zise Harry cu un ton care lui i se părea foarte degajat. Ne întâlnim la petrecerea de Halloween. Distracție plăcută!

Îi conduse în holul de la intrare, unde Filch, îngrijitorul, stătea la ușă și îi verifica pe o listă interminabilă, privindu-i bănuitor pe toți și asigurându-se că nimeni dintre cei fără învoire nu încerca să se strecoare pe lângă el.

— Rămâi aici, Potter? întrebă Draco, flancat de Crabbe și de Goyle. Ți-e frică să nu fie vreun Dementor, cumva?

Harry nu-l băgă în seamă, urcând singur scările de marmură. O luă pe coridoarele pustii, îndreptându-se spre Turnul Cercetașilor.

— Parola? întrebă doamna grasă din tablou, trezindu-se brusc din moțăială.

— *Fotuna Major*, zise Harry absent.

Gaura din portret se deschise și el trecu prin ea, ajungând în camera de zi a Cercetașilor. Era plină cu elevi din anul I și II sau elevi mai mari care merseseră de atâtea ori la Hogsmeade, încât nu-i mai tenta.

— Harry! Harry! Salut, Harry!

Era Colin Creevey, un băiat din anul II care era căzut în admirație în fața lui Harry și nu pierdea nici un prilej să stea de vorbă cu el.

— Nu te-ai dus și tu la Hogsmeade, Harry? De ce? Știi ce, zise Colin și privi mândru spre colegii lui, nu vrei să vii să stai cu noi?

— Nu, Colin, mulțumesc, zise Harry care n-avea chef deloc să stea în mijlocul unei mulțimi care să se holbeze la fruntea lui și să-i admire cicatricea. Trebuie să mă duc la bibliotecă, am de făcut niște lucrări.

După asta, nu îi rămase altceva de făcut, decât să facă stânga împrejur și să plece iar prin gaura din portret.

— Nu știu de ce m-ai mai trezit acum un minut, zise doamna grasă, cât se poate de arțăgoasă, dându-i drumul lui Harry să treacă iar prin gaura din portret.

Amărât, Harry cutreieră coridoarele spre bibliotecă, dar pe la jumătatea drumului se răzgândi - nu avea chef de studiu - și o luă pe coridorul din dreapta. Dădu nas în nas cu Filch, care verificase ultimii elevi care mergeau la Hogsmeade.

— Ce faci aici? pufni Filch bănuitor.

— Nimic! răspunse Harry, cât se poate de adevărat de altfel.

— Nimic! făcu Filch, ridicând din umeri iritat. Să i-o spui lu' mută! Unde te furișezi așa, de unul singur? De ce nu te-ai dus și tu la Hogsmeade, împreună cu ceilalți să cumperi Bomboane Urât-mirositoare, Praf de scărpinat sau Viermi gelatinoși?

Harry ridică din umeri.

— Du-te imediat în camera de zi a Cercetașilor! îl repezi Filch, petrecându-l cu privirea până ce Harry dispăru după colț.

Dar Harry nu se întoarce în camera de zi. Urcă scările cu gând să meargă la hambarul unde stăteau bufnițele, s-o vadă pe Hedwig. Mergea alene pe coridor, când o voce dintr-o camera zise:

— Harry?!

Harry se uită să vadă cine vorbise și îl văzu pe profesorul Lupin, în ușa biroului său.

— Ce faci aici? întrebă profesorul Lupin, cu o voce mult diferită de cea a lui Filch. Unde sunt Ron și Hermione?

— Hogsmeade, zise Harry laconic, căutând să pară indiferent.

— Aaa, făcu profesorul Lupin și se gândi câteva clipe, uitându-se la Harry. De ce nu intri puțin? Tocmai mi s-a trimis un Fluidem, pentru viitoarea lecție.

— Un ce? întrebă Harry.

Îl urmă pe Lupin, în biroul acestuia. Într-un colț, se vedea un bazin mare, cu apă. O creatură de un verde bolnăvicios și cu coarne mici și ascuțite stătea cu fața lipită de peretele de sticlă al bazinului. În același timp, își îndoia și își întindea degetele lungi și subțiri.

— Un demon de apă, răspuse profesorul Lupin la întrebarea lui Harry. Nu o să avem mari probleme cu asta, acum că am avut deja de-a face cu Carpii. Șmecheria e să-l faci să-și slăbească strânsoarea. Ai observat ce degete are, anormal de lungi? Puternice, dar foarte fragile.

Fluidemul își arată colții, apoi se ascunde într-un colț, după niște alge.

— Vrei un ceai? îl întrebă el pe Harry, îndreptându-se spre ceainic. Eu tocmai îmi pregăteam unul.

— Da, mulțumesc, zise Harry, stânjenit.

Lupin atinse de câteva ori ceainicul cu bagheta și imediat pe gura ceainicului ieșiră aburi.

— Stai jos, îl invită profesorul Lupin, luând capacul de pe o cutie prăfuită. Am doar pliculețe de ceai, dar cred că te-ai săturat de... frunze de ceai!

Harry se uită la el și văzu o sclipire glumeață în ochii lui.

— Știți și dumneavoastră? întrebă Harry.

— Mi-a zis profesoara McGonagall, zise Lupin, întinzându-i o cană cu ceai, ciobită pe alocuri. Sper că nu-ți faci griji, nu?

— Nu, zise Harry.

Harry se gândi o clipă dacă să-i spună despre câinele pe care îl văzuse pe Aleea Magnoliilor, dar se hotărî să n-o facă. Nu vroia ca profesorul Lupin să creadă că era laș, mai ales de când își dăduse seama că acesta nu îl credea în stare să facă față unui Bong.

Gândurile lui Harry păreau să i se fi citit pe față, căci profesorul Lupin întrebă:

— Te îngrijorează ceva, Harry?

— Nu, minți Harry, sorbind o gură de ceai și uitându-se la Fluidem, care îl amenința cu pumnul. Ba da! Vă amintiți ziua când ne-ați învățat să înfruntăm un Bong?

— Da, zise Lupin încetșor.

— De ce nu m-ați lăsat să mă înfrunt cu el? întrebă Harry, direct.

Lupin ridică din sprânceană.

— Credeam că ți-a fost clar de ce, Harry, zise el surprins. Harry fu luat pe nepregătite, fiindcă el se aștepta ca profesorul Lupin să nege acel lucru.

— De ce? întrebă el din nou.

— Ei bine, zise el, încruntându-se, fiindcă bănuiesc că dacă te-aș fi lăsat, Bongul ar fi luat forma lui Cap-de-Mort...

Harry tresări. Nu numai că nu acesta era răspunsul la care se aștepta Harry, dar profesorul Lupin rostise numele adevărat al Lordului Întunericului. Singura persoană pe care o mai auzise făcând acest lucru (în afară de el, bineînțeles) era Dumbledore.

— Da, se pare că m-am înșelat, spuse profesorul Lupin, încruntându-se și mai mult. Dar așa am crezut și nu mi s-a părut o idee bună ca el să se materializeze în fața întregii clase. Cred că s-ar produce mare panică.

— Da, la el m-am gândit, la început, recunosc Harry, dar apoi mi-am amintit de Dementori...

— Așa, deci, făcu profesorul Lupin, gânditor, și zâmbi apoi, văzând uimirea de pe fața lui Harry. Asta arată, Harry, că cel mai mult ți-e frică de... frică. Foarte înțelept, Harry.

Harry nu știu ce să spună, așa că mai luă o gură de ceai.

— Deci ai fost convins că nu te cred în stare să-i faci față Bongului, nu-i așa? întrebă Lupin cu șiretenie.

— Păi... da, zise Harry și pe dată se simți mai ușurat. Domnule profesor, dumneavoastră știți multe despre Dementori...

Se întrepruse, din cauza unei bătăi în ușă.

— Intră! strigă profesorul Lupin.

Ușa se deschise și își făcu apariția Plesneală. Ținea în mâini un pocal încă fumegând. Se opri când îl văzu pe Harry, ochii îngustându-i-se cu ură.

— Ah, Severus, zise profesorul Lupin, mulțumesc mult. Lasă-l aici, te rog, pe birou.

Plesneală puse pocalul pe birou și își plimbă privirile de la Harry la Lupin.

— Tocmai îi arătam lui Harry Fluidemul pe care l-am primit, zise Lupin amabil, arătând spre bazinul cu apă.

— Fascinant! zise Plesneală, fără ca măcar să se uite în direcția indicată. Ar trebui să bei chestia aia chiar acum, Lupin.

— Da, da, așa o să fac, spuse Lupin.

— Am făcut un întreg ceaun, dacă mai ai nevoie, continuă Plesneală.

— Da, probabil că o să mai beau o porție mâine, Severus. Mulțumesc încă o dată.

— N-ai pentru ce, zise Plesneală, dar în ochii îi apărură o sclipire care nu-i plăcu deloc lui Harry.

Plesneală ieși din cameră, mergând cu spatele spre ușă și urmărindu-le fiecare mișcare.

Harry se uită, curios, la pocal. Lupin zâmbi.

— Profesorul Plesneală a fost foarte amabil și mi-a pregătit o poțiune, zise Lupin. N-am fost niciodată un as la poțiuni, iar aceasta este și foarte complexă.

Luă pocalul și miroși.

— Ce păcat că zahărul îi anulează efectul, zise el, după ce luă o înghițitură și se scutură din tot corpul.

— De ce...

Profesorul Lupin îl privi și răspunse la întrebarea neterminată:

— M-am simțit cam slăbit și eram foarte palid. Poțiunea asta este singura care mă ajută. Ce bine că lucrez alături de profesorul Plesneală! Nu sunt mulți vrăjitori care știu să o prepare.

Profesorul Lupin mai sorbi puțin din cupă și Harry simți deodată imboldul să îl facă

să scape cupa pe jos.

— Profesorul Plesneală este foarte interesat de materia pe care o predăți, se trezi el spunând.

— Da? întrebă Lupin, fără să pară foarte interesat și mai bău puțin din poțiune.

— Se zice că..., zise Harry, ezitând puțin, ar face orice pentru a obține acest post!

Lupin dădu peste cap pocalul și se strâmbă.

— Dezgustător! zise el. Ei, Harry, acum trebuie să-mi văd de treabă. Ne vedem la banchet.

— Da, zise Harry, punând cana de ceai pe masă.

Pocalul golit continua să fumege.

*

— Uite! zise Ron, mai multe n-am putut căra!

Un șuvoi de bomboane colorate căzu în brațele lui Harry. Se lăsase înserarea. Ron și Hermione tocmai intraseră în camera de zi, cu obrajii îmbujorați din cauza vântului rece. Arătau ca și cum petrecuseră cea mai frumoasă zi din viața lor.

— Mulțumesc, zise Harry, luând o bomboană cu piper. Cum a fost? Unde ați fost?

Se părea că fuseseră peste tot: la „Trucuri diavolești”, magazin specializat în echipamente vrăjitoarești, la „Zonko”, magazin de jocuri și păcăleli, la „Trei măhuri”, unde au băut Berezero, bere fără alcool, și în foarte multe alte locuri.

— Să fi văzut Poșta, Harry! Peste două sute de bufnițe, toate așteptând pe rafturi, aranjate pe culori, în funcție de viteza de expediție!

La „Lorzii mierii” aveau fel de fel de fondante și ofereau mostre gratuit. Uite, ca asta...

— Credem că am văzut și un vârcolac, pe cuvânt, iar la „Trei măhuri” existau fel de fel de lucruri...

— Păcat că nu ți-am putut aduce și niște Berezero, te încălzește foarte bine...

— Tu ce-ai făcut? întrebă Hermione, îngrijorată, ai terminat vreo lucrare?

— Lupin m-a invitat la o ceașcă de ceai, timp în care a venit și Plesneală...

Și le povesti totul de-a fir-a-păr. Când auzi de pocalul cu poțiune, Ron rămase cu gura căscată.

— Și Lupin a băut-o? strigă el. Nu e în toate mințile! Hermione se uită la ceas.

— Haideți să mergem jos, banchetul începe în cinci minute...

Ieșiră prin gaura din portret, încă discutând aprins despre Plesneală.

— Dar dacă ar fi... știți voi, zise Hermione, privind neliniștită în jur, încercat să-l... otrăvească... n-ar fi făcut-o de față cu Harry...

— Da, poate ai dreptate, zise Harry.

Ajunseră în holul de la intrare, care fusese decorat cu sute de dovleci cu lumânări în ei, iar pe sus zburau zeci de lilieci vii. Peste tot, dansau puzderie de serpentine care păreau șerpișori de apă colorați, pe tavanul întunecat a furtună.

Mâncarea era delicioasă. Chiar și Ron, și Hermione, care plesneau de atâtea dulciuri, își luară încă o porție din fiecare preparat. Harry se uită la masa profesorilor. Profesorul Lupin părea fericit și vesel, așa cum era de obicei. Purta o discuție aprinsă cu Flitwick, profesorul de „Farmece”. Harry își plimbă privirile de-a lungul întregii mese, până ajunse la Plesneală. I se părea lui sau Plesneală îl privea insistent, mai des decât ar fi fost normal, pe profesorul Lupin?

Banchetul luă sfârșit cu un program distractiv, prezentat de fantomele de la Hogwarts. Apărură din pereți și din mese, formând un șir strălucitor. Nick Aproape-Făr-de-Cap, fantoma din Turnul Cercetașilor, avu un succes deosebit cu interpretarea propriei lui semidecapitări.

Fusese o seară atât de frumoasă, încât buna dispoziție a lui Harry nu dispăru nici când Draco îi strigă batjocoritor:

— Hei, Potter, Dementorii îți transmit salutări!

Harry, Ron și Hermione plecară împreună cu colegii lor către Turnul Cercetașilor, dar când ajunseră pe culoarul care ducea la portretul doamnei grase, îl văzură înconjurat de o mulțime de lume.

— De ce oare nu intră nimeni? întrebă Ron curios.

Harry privi pe deasupra capetelor. Gaura din tablou părea închisă.

— Lăsați-mă să trec, vă rog, zise Percy și păși înainte, plin de importanță.

— Ce se întâmplă, de ce nu intrați? se auzi vocea lui Percy. Nu se poate să fi uitat parola... Dați-mi voie, eu sunt Șeful de promoție...

Apoi, se lăsă o tăcere de moarte. Începând din față, un fior străbătu coada până la ultimul om. Deodată, se auzi vocea brusc îngrijorată a lui Percy:

— Să se ducă cineva să-l aducă pe domnul profesor Dumbledore. Repede!

Toți ridicau sau întorceau capetele. Cei de la coadă ajunseseră să stea pe vârfuri de-acum.

— Ce se întâmplă? întrebă Ginny, care tocmai sosise.

Într-o clipă, apăru profesorul Dumbledore, făcându-și loc până la portret. Cercetașii se dădură la o parte să-i facă loc, iar Harry, Ron și Hermione profitară ca să se apropie și ei, să vadă mai bine despre ce era vorba.

— O, Doamne! exclamă Hermione și îl apucă pe Harry de braț.

Doamna cea grasă dispăruse, iar tabloul ei era sfâșiat cu sălbăticie, pe podea zăcând bucăți de pânză pictată. O porțiune mare din tablou fusese smulsă, pur și simplu.

Dumbledore aruncă o privire sumbră tabloului distrus. Se întoarse în loc și îi văzu pe profesorii McGonagall, Lupin și Plesneală, venind în fugă spre el.

— Trebuie s-o găsim! zise Dumbledore. Minerva, te rog să te duci la Filch și să-l pui să caute în toate picturile, până o găsește pe doamna grasă.

— Ați vrea voi! se auzi un chicotit răutăcios.

Era Peeves, strigoitul, care zbura pe deasupra capetelor, afișând o figură plină de încântare, așa cum făcea întotdeauna când se producea vreo catastrofă.

— Ce vrei să spui, Peeves? întrebă Dumbledore calm și Peeves își mai pierdu din rânjel.

Nu îndrăznea să întindă coarda cu Dumbledore. Își luă o figură mieroasă, care era chiar mai neplăcută ca rânjelul lui, și zise:

— Vai, domnule director, păcat de ea... Se ascunde ca să nu fie văzută în halul în care e. Am văzut-o alergând ca o apucată, din peisaj în peisaj, pe coridorul de la etajul patru. Se ascundea după fiecare copac și plângea de ți se rupea inima, biata de ea...

Peeves era însă departe de a fi convingător în compasiunea lui.

— A spus cine a făcut așa ceva? întrebă Dumbledore, cu aceeași voce calmă.

— O, da, domnule profesor, spuse el cu o voce care prevestea explozia. S-a supărat foarte tare pe ea când nu l-a lăsat să intre.

Veni deasupra lui Dumbledore și adăugă, privindu-l printre picioare:

— Are un temperament îngrozitor Sirius Black ăsta!

— CAPITOLUL IX —
CRUNTA ÎNFRÂNGERE

Profesorul Dumbledore îi trimise pe Cercetași înapoi, în Marea Sală, unde se întâlneau, zece minute mai târziu, și cu ceilalți din celelalte case. Astropufii, Cercetașii, Ochii-de-șoim și Viperinii, cu toții aveau priviri nedumerite.

— Împreună cu toți profesorii, le zise Dumbledore, imediat ce profesoara McGonagall și profesorul Flitwick închiseră ușile Marii Săli, am de gând să cercetez amănunțit castelul. Teamă mi-e că, pentru propria voastră siguranță, va trebui să dormiți aici în noaptea asta. Vreau ca Perfecții să stea de gardă la intrări, iar de voi o să răspundă Șefii de promoție, de la băieți și de la fețe. Orice neregulă trebuie să mi se aducă la cunoștință fără întârziere, mai zise el, uitându-se la Percy, care se agita plin de importanță și nu își mai încăpea în piele de mândrie.

Profesorul Dumbledore făcu o pauză, dar, când aproape să iasă din Marea Sală, adăugă:

— Oh, da... o să aveți nevoie de...

Cu o simplă mișcare de baghetă, dădu mesele la o parte și le ridică la perete, iar cu altă mișcare de baghetă umplu Marea Sală cu saci de dormit pufoși.

— Somn ușor, le zise Dumbledore, închizând ușa după el. Marea Sală începu să vuiască. Cercetașii le spuneau celorlalți ce se întâmplase.

— Toată lumea, în sacii de dormit! strigă Percy. Hai, terminați cu vorba. În zece minute, stingerea!

— Să rămânem împreună, le zise Ron lui Harry și Hermionei.

Luară trei saci de dormit și se duseră într-un colț.

— Credeți că Black mai este în castel? șopti Hermione îngrijorată.

— După cum se vede, Dumbledore așa crede, zise Ron.

— Ce noroc am avut că a încercat să intre în noaptea asta, zise Hermione, în timp ce intrau îmbrăcați în sacii de dormit și își scoteau coatele afară, pregătindu-se să stea de vorbă. Singura noapte când nu eram în turn...

— Probabil că a pierdut noțiunea timpului, fiind mereu pe fugă, zise Ron. A uitat că este noaptea de Halloween, altfel ar fi dat buzna aici.

Hermione se cutremură.

În jurul lor, toată lumea se întreba același lucru: cum reușise să intre în castel.

— Probabil că este maestru în Apariții, își dădu cu părerea cineva de la Ochi-de-Șoim, aproape de ei. S-a materializat așa, pur și simplu, din senin!

— Probabil că era și deghizat, interveni în discuție un Astropuf din anul V.

— Sau ar fi putut să intre în zbor, sugerează Dean Thomas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Hermione, uitându-se supărată la Ron și la Harry. Oare eu sunt singura care am citit „*Hogwarts. Scurtă istorie*”?

— Probabil, făcu Ron. De ce?

— Deoarece castelul este protejat nu numai de pereți, de mult mai multe, așa scrie acolo, dacă vreți să știți... Există fel de fel de vrăji care opresc pe oricine să intre pe furiș. Nu poți să te materializezi, pur și simplu, în interiorul castelului. Și tare aș vrea să știu ce deghizare i-ar putea păcăli pe Dementori! Ei păzesc absolut toate intrările în castel. Și nici în zbor n-ar fi reușit să intre... L-ar fi observat. Iar Filch cunoaște toate coridoarele secrete, probabil că le-au blocat pe toate...

— Sting lumina, anunță Percy. Toată lumea, în sacii de dormit și nici o vorbă!

Lumânările se stinseră imediat. Singura lumină argintie care se mai vedea venea de la fantome, care acum îi ascultau cu sfințenie pe Perfecti, și de la tavan, care, la fel ca și cerul de afară, sclipea de stele. Ținând seama de asta și de şușoteala care tot nu încetase, lui Harry i se părea că doarme afară, ascultând foșnetul vântului.

O dată pe oră, venea câte un profesor să vadă dacă totul era în ordine. La ora trei noaptea, când toată lumea adormise, intră profesorul Dumbledore. Se duse la Percy, care până atunci patrulase printre saci, potolindu-i și îndemnându-i să doarmă. Percy se afla foarte aproape de locul unde își pusese sacii Harry, Ron și Hermione, care se prefăceau că dorm. Auzeau pașii lui Dumbledore apropiindu-se.

— Ați dat de vreo urmă, domnule profesor? întrebă Percy în șoaptă.

— Nici una. E totul în regulă aici?

— Da, totul e în ordine, zise Percy. N-am avut probleme.

— Foarte bine. N-are rost să-i mutăm acum. Am găsit alt paznic pentru gaura din portret. Temporar, cel puțin. Măine dimineață se pot duce liniștiți la locurile lor.

— Și doamna cea grasă, domnule?

— Se ascunde într-o hartă de la etajul doi. Se pare că nu a vrut să-l lase pe Black să intre și el a atacat-o. O să-l pun pe domnul Filch să o restaureze.

Harry auzi ușa deschizându-se iar și alți pași se apropiară.

— Domnule director?

Era Plesneală. Harry își ținu răsuflarea, ascultând cu atenție.

— Tot etajul trei a fost verificat în amănunțime. Nu e acolo. Filch a cercetat pivnița și coridoarele secrete, fără să dea nici el de nimic.

— Dar Turnul Astronomic? Camera profesoarei Trelawney? Hambarul unde stau bufnițele?

— Am cercetat peste tot..

— Prea bine, Severus. Nici nu mă așteptam ca Black să își piardă vremea în castel.

— Aveți vreo teorie despre felul în care a intrat aici, domnule director? întrebă Plesneală.

Harry ridică puțin capul, ca să își elibereze și cealaltă ureche.

— Mai multe, Severus, care de care mai neverosimile...

Harry întredeschise ochii ca să vadă unde stăteau profesorii. Dumbledore stătea cu spatele la ei, dar putu vedea fața îngrozită a lui Percy. Plesneală era în profil și părea foarte supărat.

— Vă amintiți discuția pe care am avut-o, domnule director? La începutul trimestrului? întrebă Plesneală, care abia întredeschidea buzele, ca și cum ar fi vrut să nu îl audă nici măcar Percy.

— Da, Severus, răspunse Dumbledore și era ceva amenințător în vocea lui.

— Se pare - aproape imposibil altfel - că Black nu putea să intre în școală fără ajutor din interior. Mi-am exprimat temerile când l-ați numit pe...

— Eu cred că nimeni din castel nu l-a ajutat pe Black să intre, zise Dumbledore și tonul său era atât de categoric, încât Plesneală nu mai zise nimic, înțelegând că discuția se încheiase. Trebuie să cobor până la Dementori, le-am promis că îi informez după ce terminăm de cercetat castelul.

— Nu s-au oferit să vă ajute, domnule? întrebă Percy.

— O, ba da, zise Dumbledore sumbru, dar mă tem că nici un Dementor nu va pune piciorul în castel, cât timp mai sunt eu director!

Percy rămase mofluz. Dumbledore părăsi Marea Sală, mergând repede și fără să facă zgomot. Plesneală mai rămase câteva clipe, privind în urma lui Dumbledore cu multă nemulțumire, după care plecă și el.

Harry se întoarse spre Ron și Hermione. Amândoi aveau ochii larg deschiși, reflectând stelele de pe tavan.

— Ce-a fost asta? întrebă Ron.

*

Următoarele câteva zile, nimeni nu mai vorbi decât despre Sirius Black. Teoriile legate de felul în care acesta pătrunsesese în castel deveniseră mai mult decât fanteziste. Hannah Abbot, de la Astropufi, își petrecu mai toată ora de „Ierbologie”, povestind - cui avea vreme să o asculte - că Black se putea transforma într-un tufiș înflorit.

Pânza sfâșiată a portretului doamnei grase fu luată de pe perete și tabloul fu înlocuit, temporar, cu cel al lui Sir Cadogan, călare pe poneiul lui grăsuț. Sir Cadogan își petrecea cea mai mare parte a timpului provocându-i pe toți la duel, iar restul timpului se gândea la fel de fel de parole, care de care mai complicate, pe care le schimba de cel puțin două ori pe zi.

— E complet sonat, se plângea Seamus Finnigan lui Percy. Nu am putea găsi pe altcineva?

— Nimeni altcineva n-a vrut slujba asta, îi zise Percy. Tablourile sunt speriate de ce i s-a întâmplat doamnei grase. Numai Sir Cadogan a fost suficient de viteaz ca să accepte postul.

Dar altceva îl preocupa pe Harry, nicidecum Sir Cadogan. Harry era acum supravegheat mult mai îndeaproape. Profesorii găseau fel de fel de scuze să îl însoțească pe coridoare, iar Percy Weasley (la recomandarea mamei lui, bănuia Harry) îl urmărea peste tot, ca un câine de pază credincios. Și ca să pună capac la toate, profesoara McGonagall îl chemă pe Harry în biroul ei, cu o figură atât de sumbră, încât Harry a fost convins că murise cineva.

— Nu mai are nici un rost să-ți ascundem adevărul, Potter, începu ea, pe un ton foarte serios. Știu că o să te surprindă, dar Sirius Black...

— Știu că vrea să ajungă la mine, o întrerupse Harry. L-am auzit pe tatăl lui Ron, când îi spunea soției lui. Lucrează la Ministerul Magiei, doar știți...

Profesoara McGonagall păru foarte îngrijorată. Se uită la Harry câteva clipe, apoi zise:

— Ei bine, în cazul ăsta, o să înțelegi prea bine, Potter, de ce nu sunt de acord să te mai antrenezi seara pentru Campionatul de Vâjthaț. Acolo, numai cu echipa ta, ești foarte expus...

— Dar avem primul meci sâmbătă! strigă el revoltat. Trebuie să mă antrenez, doamnă profesoară!

Profesoara McGonagall îl privi țintă. Știa cât de încântat era Harry de perspectivele echipei Cercetașilor de a câștiga cupa. Și, la urma urmelor, chiar ea îl recomandase pentru postul de căutător în echipa de Vâjthaț. Harry așteptă cu sufletul la gură.

— Hmm, făcu profesoara McGonagall, uitându-se la terenul plin de noroi, numai Dumnezeu știe cât aș dori să câștigăm cupa anul ăsta... Cu toate astea, Potter... aș fi foarte bucuroasă să fie prezent la antrenament și un profesor. O s-o rog pe Madam Hooch să vă supravegheze antrenamentele.

*

Vremea se înrăutățea tot mai mult, pe măsură ce primul meci de Vâjthaț se apropia. Îndârjiți, Cercetașii se antrenau neabătuți, chiar și mai serios sub privirile atente ale lui Madam Hooch. La ultimul lor antrenament, înainte de meciul de sâmbătă, Oliver Baston le dădu niște vești deloc îmbucurătoare.

— Nu jucăm cu Viperinii, îi anunță el foarte supărat. Mi-a zis Flint. Jucăm cu Astropufii.

— De ce? întrebară toți în cor.

— Flint zice că din cauză că nu i s-a vindecat mâna căutătorului lor, zise Baston, strângând furios din dinți. Adevărul e însă altul: nu vor să joace pe vremea asta! Știu că le scad mult șansele...

Toată ziua, suflase vântul cu putere și plouase fără încetare. Chiar în timp ce vorbea Baston, din depărtare se auzi un tunet.

— N-are nimic la mână! strigă Harry furios. Se preface!

— Știu, dar n-avem cum să dovedim asta, zise Baston cu necaz. Și ne-am antrenat pentru cazul în care jucăm cu Viperinii... Stilul Astropuților e diferit, trebuie să schimbăm tactica. Au acum un nou căutător, care e și căpitanul echipei, Cedric Diggory...

Angelina, Alicia și Katie chicotiră.

— Ce-aveți? întrebă Baston, supărat că tratau problema așa de ușor.

— Păi, e tipul ăla înalt și foarte chipeș, nu-i așa? întrebă Angelina.

— Puternic și serios, adăugă și Katie și începură să se hlizească iar.

— E serios, fiindcă e prea tont să lege două vorbe, zise Fred cu năduf. Nu știu de ce îți faci atâtea probleme, Oliver. O să fie floare la ureche să-i batem pe Astropuți. Ultima dată când am jucat cu ei, Harry a prins hoțoaica numai după cinci minute, îți amintești?

— Da, dar erau cu totul alte condiții! strigă Baston, cu ochii bulbucați. Diggory i-a organizat foarte bine și e un bun căutător! Mi-era teamă că așa o să ziceți! Nu trebuie să ne culcăm pe-o ureche! Trebuie să fim vigilenți! Viperinii stau la pândă să ne prindă pe picior greșit! Trebuie să câștigăm meciul ăsta!

— Oliver, calmează-te, zise Fred, oarecum îngrijorat. Crede-ne că îi luăm pe Astropuți foarte în serios... *Serios!*

*

În ziua dinaintea meciului, vântul bătea cu și mai multă putere ca de obicei și turna cu găleata. Era așa de întuneric în clase și pe coridoare, încât a fost necesar să se aprindă luminile. Viperinii păreau foarte triști că nu joacă. Mai ales Draco...

— Ah, dacă nu m-ar fi durut brațul așa de tare, se văita el, în timp ce vântul izbea cu putere în ferestre.

Harry nu se putea gândi la nimic altceva, decât la meciul de a doua zi. Oliver Baston se repezea până la el, în fiecare recreație, și îi dădea fel de fel de sfaturi. A treia oară când veni la el, Baston se lungi atât de mult cu vorba, încât Harry își dădu seama că întârziase zece minute la ora de „Apărare contra Magiei Negre”. O luă la fugă pe coridor, cu Oliver după el, care striga:

— Diggory are o viteză uluitoare în plan orizontal, poate că ar fi bine să faci mai multe lupinguri...

Harry se opri în fața clasei unde se ținea ora de „Apărare contra Magiei Negre”, își trase sufletul, apăsă clanța și se strecură înăuntru.

— Mă scuzați, domnule profesor Lupin...

Dar nu era profesorul Lupin la catedră, ci Plesneală.

— Lecția a început de zece minute, Potter, zise el. Asta înseamnă zece puncte de la Cercetași! Stai jos!

Dar Harry rămase în picioare.

— Unde este domnul profesor Lupin? întrebă el.

— Este mult prea bolnav ca să predea azi, zise Plesneală cu un zâmbet strâmb. Dacă nu mă înșel, Potter, parcă ți-am zis să stai jos, nu?

Dar Harry nu se clinti din loc.

— Ce-a pățit?

Ochii lui Plesneală sclipiră.

— Nu e în pericol de moarte, zise el, ca și cum și-ar fi dorit să fie. Încă cinci puncte de la Cercetași și, dacă îți mai spun o dată să stai jos, vă mai iau cincizeci.

Harry se îndreptă agale spre locul lui și se așează. Plesneală își roti ochii prin clasă.

— Așa cum vă spuneam când m-a întrerupt Potter, profesorul Lupin nu a lăsat nimic scris asupra subiectelor pe care le-ați dezbătut deja...

— Vă spun eu, domnule, dacă doriți! Am învățat despre Bongii, Pălăriile Roșii, Carpi și Fluidem, zise Hermione pe nerăsuflăte, și urma să facem...

— Stai jos! îi zise Plesneală cu răceală. Nu ți-am cerut nici o informație. Comentam doar lipsa de organizare a profesorului Lupin.

— Este cel mai bun profesor pe care l-am avut până acum la „Apărare contra Magiei Negre”, zise Dean Thomas cu mult curaj, însoțit de murmurele de aprobare ale întregii clase.

Plesneală arăta mai fioros ca niciodată.

— Da, voi vă mulțumiți cu puțin... Mai ales că nu vă dă cine știe ce de învățat. Pălăriile Roșii și Fluidem se învață în anul I. Azi o să discutăm despre...

Harry îl observă frunzărind ultimele pagini ale manualului, unde Plesneală știa fără nici o îndoială că nu ajunseseră încă.

— Oamenii-lup! zise Plesneală.

— Dar, domnule profesor, zise Hermione, care nu se mai putu abține. Nu trebuia să facem despre oamenii-lup încă, ci despre Hinchipuni...

— Domnișoară Granger, începu el cu o voce extrem de calmă, am impresia că eu predau acum, nu dumneavoastră. Și eu vă spun să deschideți cartea la pagina trei sute nouăzeci și patru. Toată lumea! Imediat!

Cu priviri revoltate și bombănind, toți deschiseră cărțile la pagina indicată.

— Care dintre voi îmi poate spune care este diferența între un om-lup și un lup adevărat? întrebă Plesneală.

Se lăsă o tăcere deplină. Toți tăceau mâlc, în afară de Hermione, a cărei mână zvâcni în aer, ca de obicei.

— Nimeni? întrebă el, ignorând-o pe Hermione și arborând zâmbetul lui strâmb. Nu v-a spus niciodată profesorul Lupin despre diferența cea mai evidentă dintre...

— V-am spus doar, zise deodată Parvati, nu am ajuns încă acolo, suntem la...

— LINIȘTE! urlă Plesneală. Asta-i bună! N-aș fi crezut niciodată ca niște elevi de anul III să nu fie în stare să recunoască imediat un om-lup, atunci când se întâlnesc cu el. O să am grijă să-l informez pe domnul director cât de în urmă sunteți cu materia...

— Vă rog, domnule profesor, zise Hermione, care rămăsese cu mâna în aer, vă spun eu. Omul-lup diferă de lup prin mici deosebiri, cum ar fi boțul mai...

— Este a doua oară când vorbiți neîntrebată, domnișoară Granger, îi zise el, cât se poate de acru. Încă cinci puncte de la Cercetași, pentru aerul lor de atotștiutori!

Hermione se făcu roșie ca focul, lăsă mâna jos și își plecă în pământ ochii plini de lacrimi.

Ca dovadă a faptului că Plesneală era urât de toată clasa, toți îl priveau cu reproș, deși fiecare îi zisese Hermionei, cel puțin o dată, că o făcea pe atotștiutoarea, iar Ron, care îi spunea Hermionei cel puțin de două ori pe zi lucrul acesta, zise:

— Ne-ați pus o întrebare și ea știe răspunsul. De ce mai întrebați, dacă nu vreți să aflați răspunsul?

Toată clasa își dădu seama că Ron întinsese prea tare coarda. Toți își ținură răsuflarea când îl văzură pe Plesneală îndreptându-se încet spre Ron.

— Ești pedepsit, Weasley, zise Plesneală, cu un ton care se vroia mios, apropiindu-și fața mult de a lui Ron. Și dacă mai aud că îmi critici felul de a preda, o s-o încurci rău de tot!

Nimeni nu mai scoase un cuvânt tot restul orei. Se apucară și își făcură singuri notițe din carte despre oamenii-lupi, în timp ce Plesneală patrula printre rânduri și verifica felul în care profesorul Lupin predase până atunci.

— Hm... cam subțire explicația asta... Asta e incorectă, Carpii se întâlnesc cel mai des în Mongolia. Și ți-a dat opt pentru lucrarea asta? Eu nu ți-aș fi pus nici trei!

Când sună clopoțelul, Plesneală îi mai ținu puțin și le zise:

— O să-mi faceți o lucrare despre oamenii-lup, pe care o să mi-o predați mie, personal, și despre felul în care pot fi omorâți. Vreau să fie de cel puțin două pergamente și să fie gata până luni dimineată. E vremea ca cineva să pună lucrurile la punct, la materia asta. Weasley, mai rămâi puțin, să vorbim despre pedeapsă...

Harry și Hermione părăsiră clasa împreună cu restul colegilor. Așteptară până ce fură siguri că nu-i mai aude Plesneală, după care izbucniră.

— Plesneală nu s-a purtat niciodată astfel, cu nici unul dintre profesorii noștri de „Apărare contra Magiei Negre”, chiar dacă tânjea după post, îi zise Harry lui Hermione. Ce are cu Lupin? Crezi că e din cauza Bongului?

— Nu știu, zise Hermione gânditoare, dar tare aș vrea să se facă bine mai repede domnul profesor Lupin.

Ron li se alătură, zece minute mai târziu, clocotind de furie.

— Știți ce m-a pus... - și îl numi într-un fel pe Plesneală, care o făcu pe Hermione să exclame „Ron!” - să fac? Trebuie să curăț ploștile din spital! Fără nici un fel de vrajă! zise Ron, respirând greu, cu pumnii încleștați. De ce nu s-o fi ascuns Sirius Black în biroul lui Plesneală? Ne scăpa de el o dată pentru totdeauna!

*

Ziua următoare, Harry se sculă mult prea de dimineată. Era încă întuneric afară. Pentru o clipă, crezu că rafalele de vânt îl treziseră, apoi simți o răsuflare la ceafă și sări din pat. Era Peeves, care plutea pe lângă Harry și îi sufla în ureche.

— De ce m-ai trezit? îl întreabă Harry furios.

Peeves mai suflă o dată, și mai tare, în ceafa lui Harry, apoi ieși din cameră, chicotind.

Harry își căută ceasul deșteptător și se uită la el. Era patru și jumătate. Bodogăniuindu-l pe Peeves, se trânti iar în pat, sperând să mai adoarmă, dar nu era chiar atât de simplu. Acum, că era treaz, nu putea să nu audă vântul urlând cu furie, și tunetele de afară. Din când în când, se auzea chiar și trosnetul copacilor din Pădurea Interzisă. În câteva ore, avea să se afle pe terenul de Vâjthaț, zburând prin ploaie și frig. În cele din urmă, renunță la ideea de a mai trage un pui de somn, își luă mătura, frumosul lui „Nimbus 2000”, și ieși din dormitor.

Când deschise ușa să iasă, Harry simți ceva frecându-i-se de picioare. Abia avu timp să se aplece și să-l prindă pe Șmecherilă de mijloc, împiedicându-l să se strecoare în dormitor.

— Știi ce? îi zise Harry, privindu-l bănuitor. Înclin să cred că Ron are dreptate în privința ta. Sunt o mulțime de șoareci pe aici, de ce nu-i vânezi pe ei? Hai, du-te de-aici, zise el și îl împinse pe Șmecherilă cu piciorul spre scara în spirală, lasă-l pe Pungașul în pace!

Zgomotul furtunii era și mai puternic în camera de zi.

Harry știa prea bine că meciul nu avea să fie amânat. Meciurile de Vâjthaț nu se amânau din cauza unei simple furtuni cu tunete. Începuse să se îngrijoreze. Baston i-l arătase pe Cedric Diggory pe coridor. Era un băiat înalt, din anul V, mult mai solid ca Harry. Căutătorii erau de obicei ușori și aveau viteză mare, dar pe o asemenea vreme, greutatea lui Cedric era un mare avantaj, nu risca să îl dezechilibreze vântul sau să-i schimbe direcția.

Harry așteptă, abătut, ivirea zorilor, în fața focului din cămin. Din când în când, îl mai dădea jos pe Șmecherilă de pe scara în spirală, în încercarea acestuia de a ajunge iar în dormitorul băieților. În cele din urmă, Harry se gândi că sosise ora micului dejun și se îndreptă singur spre gaura din portret.

— Stop și pune mâna pe spadă, lașule! strigă Sir Cadogan.

— O, mai taci din gură, făcu Harry plictisit.

Ajunse la masă și se mai învioră puțin în fața unei căni cu lapte. Între timp, sosise și restul echipei.

— O să fie un meci îngrozitor, zise Baston, fără să se atingă de nimic.

— Nu te mai văita atât, îi zise Alicia, doar n-o să ne topească un pic de ploaie!

Dar era mult, mult mai mult decât un pic. Atât de iubit era acest sport, încât toată școala se sculase ca să asiste la meci. Plecară spre terenul de joc, cu capetele plecate, pentru a rezista rafalelor puternice de vânt, iar umbrelele se dovediră inutile, fiind rapid smulse sau întoarse pe dos de vânt. Chiar înainte de a intra la vestiar, Harry îi văzu pe Draco, Crabbe și Goyle înghesuiți sub o umbrelă enormă. Draco arăta spre Harry și toți se prăpădeau de râs.

Echipa Cercetașilor își puse costumele de un roșu aprins și așteptă obișnuitul discurs mobilizator al lui Baston, dar acesta se lăsa așteptat. Baston se străduia să spună ceva, dar nu reușea decât să înghită cu greu. În cele din urmă se lăsă păgubaș și le făcu semn să-l urmeze.

Vântul era atât de puternic, încât îi făcea să se clatine, în drum spre stadion. Chiar dacă erau aclamați de mulțime, nu puteau să audă din cauza tunetelor și a rafalelor de vânt. Ploaia îi acoperea ochelarii și Harry se întreba cum va putea să vadă hoțoaica, în condițiile acelea.

Astropufii se apropiau din partea cealaltă a stadionului, purtând costume galbene. Căpitani se apropiau și își strânseseră mâinile. Diggory îi zâmbi lui Baston, dar acestuia

parcă i se încheștaseră maxilarele și nu reuși decât să încline capul.

Mai mult ghiciră cuvintele lui Madam Hooch:

— Urcați pe mături!

Harry își desprinse cu greu piciorul din nămol și încalecă pe „Nimbus 2000”. Madam Hooch duse fluierul la gură și se auzi vag un șuietat. Meciul începuse.

Harry se ridică iute de la pământ, dar mătura lui se clătina sub puterea vântului. Se prinse și mai vârtos de coada măturii și își continuă zborul prin ploaie.

În cinci minute, era ud până la piele și tremura de frig, abia putând să își vadă coechipierii și adversarii, darămite hoțoaica aurie. Zbura dintr-o parte în alta a terenului, pe lângă contururi vagi, roșii și galbene, fără să aibă nici măcar cea mai mică idee despre desfășurarea meciului, în general. Din cauza vântului, nu putea să audă nici o frântură din ce spunea comentatorul sportiv. Mulțimea încerca să se adăpostească sub pelerine de ploaie și umbrele întoarse pe dos. Harry fu gata să fie lovit de două ori de un balon-ghiulea, pe care nu îl văzuse din cauza ochelarilor aburiți și pe care curgeau șiroaie de ploaie.

Harry pierduse și noțiunea timpului. Îi era din ce în ce mai greu să-și mențină echilibrul pe mătură. Cerul se întuneca tot mai mult, ca și cum noaptea se hotărâse să vină mai devreme. De două ori intră în cineva, fără ca măcar să știe dacă era un coechipier sau un adversar. Toți erau uzi flească și ploua atât de des, încât nu puteai să-i deosebești unul de altul.

Auzi fluierul lui Madam Hooch și, la lumina unui fulger, îl observă pe Baston făcându-le semn să coboare. Echipa se adună în jurul lui Baston, în noroiul de pe teren, adăpostiți sub o umbrelă mare.

— Care e scorul?

— Avem un avantaj de cincizeci de puncte, îi anunță Baston, dar, dacă nu prinde Harry mai repede hoțoaica, riscăm să jucăm pe întuneric.

— N-am nici o șansă cu ploaia asta, zise Harry, arătându-le ochelarii și roind de apă.

În acel moment, lângă Harry apăru Hermione, care, nu se știe din ce cauză, radia de fericire.

— Harry, mi-a venit o idee! zise ea. Dă-mi repede ochelarii!

Harry îi dădu ochelarii și, sub privirile curioase ale întregii echipe, Hermione îi atinse ușor cu bagheta ei magică și rosti: „*Impervius!*”

— Poftim! zise ea triumfător, întinzându-i ochelarii lui Harry. Acum resping apa!

Baston o privi ca și cum i-ar fi venit să o sărute, de bucurie.

— Splendid! Genial! strigă el, în timp ce Hermione se ducea la loc, în tribună. OK, băieți, să mergem!

Vraja făcută de Hermione se dovedi foarte eficientă. Harry era amorțit de frig, ud-learcă, așa cum nu mai fusese vreodată, dar acum putea să vadă. Însuflețit de speranță, zbura de colo-colo, sperând să vadă hoțoaica, ferindu-se de baloanele-ghiulea, plonjând pe sub Diggory, care se avânta în direcția opusă...

Se auzi un alt tunet, urmat de un fulger în zigzag. Situația se înrăutățea, fiind din ce în ce mai periculos. Trebuia să prindă hoțoaica repede, altfel...

Se întoarse, intenționând să ajungă iar la mijlocul terenului, când, la lumina altui fulger, zări ceva care îi distrase atenția complet: silueta unui câine mare și negru, profilat clar pe cer, stând nemișcat, pe rândul cel mai de sus de bănci.

Mâna lui Harry slăbi strânsoarea și mătura lui căzu câțiva centimetri. Scuturând din cap, Harry se pregăti să-și reia poziția. Câinele dispăruse.

— Harry! auzi strigătul disperat al lui Baston, dinspre poarta lor. Harry, în spatele

tău!

Harry se întoarse. Cedric era în fața lui, iar între ei sclipea ceva auriu... Îneebunit, Harry se repezi spre hoțoaica aurie.

— Hai, hai! își îndemnă el mătura. Mai repede!

Dar se întâmplă ceva ciudat. O tăcere stranie cuprinse stadionul. Parcă și vântul, deși tot atât de puternic, renunțase să vuiască. Era ca și cum cineva ar fi oprit brusc sunetul, ca și cum Harry ar fi surzit deodată. Ce se întâmpla?

Apoi, un fior rece ca gheața, foarte familiar, îl învălui și îi pătrunse în suflet, când observă ceva mișcându-se sub el, jos, pe stadion...

Fără să vrea, Harry își dezlipi privirile de la hoțoaica aurie și privi în jos.

Cel puțin o sută de Dementori, cu fețele acoperite de glugi negre, se uitau în sus, arătând spre el. Era ca și cum o apă rece ca gheața îi inunda trupul, înecându-l. Apoi auzi din nou... Strigătul acela scos de cineva din interiorul lui... Un strigăt de femeie...

„Nu Harry, te rog, nu Harry!”

„La o parte, fată nesocotită, piei din calea mea!”

„Nu Harry, te rog... Omoară-mă pe mine în schimb...”

Harry își simți creierul învăluit într-o, ceață albă... Ce făcea? De ce zbura? Trebuia să o ajute... Avea nevoie de ajutorul lui... ca să nu fie ucisă...

Cădea, aluneca tot mai jos, prin aerul înghețat...

„Nu Harry, te rog... fie-ți milă...”

Cineva râdea cu răutate, femeia țipa deznădăjduit... Și Harry nu mai știa nimic de el.

— Noroc că pământul era moale, auzi el.

— Am fost convins că a murit...

— Dar nu și-a spart nici măcar ochelarii!

Harry auzea toate acele voci șoptite, dar tot nu se lămuria ce i se întâmplase. Nu avea nici cea mai mică idee nici unde se afla, nici cum ajunsese acolo sau ce făcea înainte de a ajunge acolo... Nu știa decât că îl durea fiecare centimetru al corpului, ca și cum l-ar fi bătut cineva...

— A fost lucrul cel mai groaznic pe care l-am văzut în viața mea!

Cel mai groaznic... fețele acelea acoperite cu glugi negre... rece... frig... țipătul...

Harry deschise brusc ochii. Era în aripa spitalului. Coechipierii lui, murdari de noroi din cap până-n picioare, erau adunați în jurul patului său. Ron și Hermione erau și ei acolo, arătând de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un bazin de înot.

— Harry! strigă Fred, care era extrem de palid, sub noroiul de pe față. Cum te simți?

Totul se derulă cu viteza fulgerului în mintea lui Harry. Trăsnetele... Spectrul... Hoțoaica aurie... Dementorii...

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, sculându-se brusc în capul oaselor.

— Te-ai prăbușit, răspunse Fred. Cât să fi fost? Vreo cincisprezece metri?

— Am crezut că ai murit, zise Alicia, care încă mai tremura. Hermione scoase un mic țipăt. Avea ochii foarte roșii.

— Dar meciul? întrebă Harry. Se rejoacă?

Nimeni nu răspunse. Harry înțelese adevărul și stomacul i se strânse dureros.

— Doar n-am... pierdut?

— Diggory a prins hoțoaica, zise George. Imediat după ce te-ai prăbușit tu. Nu și-a dat seama ce se întâmplase. Când te-a văzut la pământ, a încercat să obțină anularea meciului.

A vrut să se rejoace, dar nu era drept... Chiar și Baston a recunoscut... Au câștigat

cinstit...

— Unde este Oliver? întrebă Harry, dându-și seama că Baston nu era lângă patul său.

— E la dușuri, încearcă să se înece, glumi Fred.

Harry își puse capul pe genunchi și se prinse cu mâinile de cap. Fred îi puse mâna pe umăr și încercă să îl consoleze.

— Ei lasă, Harry, e prima oară când ai ratat și tu hoțoaica...

— Trebuia să ți se întâmple odată și odată, zise și George.

— Campionatul nu e pierdut, suntem conduși numai cu o sută de puncte, nu-i așa? continuă Fred. Dacă Astropufii pierd în fața echipei Ochilor-de-Șoim iar noi îi batem pe Ochi-de-Șoim și pe Viperini...

— Astropufii trebuie să piardă cu cel puțin două sute de puncte, zise George.

— Dar dacă ei îi bat pe Ochi-de-Șoim...

— În nici un caz! Ochi-de-Șoim sunt mult mai buni. Și dacă Viperinii pierd în fața Astropufilor?

— Totul depinde de câte puncte... Avem de recuperat o sută de puncte...

Harry stătea nemișcat în pat. Pierduseră... Pentru prima oară pierduse un meci de Vâjthaț...

După zece minute sau cam așa ceva, apărură Madam Pomfrey care le spuse că e timpul să plece.

— Venim mai târziu iar, îi zise Fred. Nu te mai necăji, Harry, rămâi tot cel mai bun căutător pe care l-am avut vreodată.

Ieșiră cu toții, lăsând în urma lor numai dăre de noroi. Madam Pomfrey închise ușa în urma lor, nemulțumită. Ron și Hermione se apropiară de patul lui Harry.

— Dumbledore era furios de-a dreptul, începu Hermione. Eu nu l-am mai văzut niciodată așa. S-a repezit pe stadion, de cum a văzut că te prăbușești, a ridicat bagheta și ți-a încetinit oarecum căderea. Apoi, a îndreptat bagheta spre Dementori, trimițând zeci de scânteii spre ei. Aceștia s-au făcut imediat nevăzuți... Dumbledore era furios că pătrunseseră pe stadion. L-am auzit noi întrebând cum de fusese posibil așa ceva...

— Apoi, prin alte vrăji, continuă Ron, a făcut să apară o targă, pe care te-a pus și te-a purtat prin aer spre aripa spitalului. Am crezut cu toții că ai...

Vocea lui Ron se stinse, dar Harry păru să nu-l audă. Nu se gândea decât la ce i se întâmplase iar din cauza Dementorilor și la țipătul acela de femeie... Ridică privirile, întâmplător, și văzu fețele îngrijorate ale lui Ron și Hermione. Se grăbi repede să spună ceva, ca să le mai alunge îngrijorarea.

— A avut cineva grijă de mătura mea?

Ron și Hermione schimbă priviri furișe între ei.

— Păi...

— Păi, ce? întrebă Harry, plimbându-și privirile de la unul la altul.

— Păi... după ce ai căzut tu, se bâlbâi Hermione, a... a zburat cât colo...

— Și?

— Si... Si a nimerit în... Salcia Bătăușă...

Harry simți un junghi în stomac. Salcia Bătăușă era un copac extrem de violent, din apropierea castelului.

— Și? întrebă el iar, temându-se deja de răspuns.

— Păi, continuă Ron, tu știi prea bine de ce e în stare... Nu-i place să fie lovită...

— Profesorul Flitwick a adus asta, zise Hermione, ridicând un sac de la picioarele patului, cu puțin înainte de a-ți veni tu în simțiri...

HARRY POTTER - PRIZONIER LA AZKABAN

Și deșertă pe pat zeci de așchii și bucăți de lemn, singurele rămășițe ale frumosului „Nimbus 2000”, credincioasa mătură a lui Harry, învinsă în cele din urmă...

HARTA ȘTRENGARILOR

Madam Pomfrey insistă ca Harry să rămână în spital până la sfârșitul săptămânii. Nu comentă și nici nu se plânse, dar nu-i dădu voie să arunce rămășițele lui „Nimbus 2000”. Știa că e o prostie, că oricum mătura nu mai putea fi reparată, dar nu se putu abține. Se simțea ca și cum ar fi pierdut un prieten drag.

Veniră o mulțime de colegi să-l viziteze la spital. Hagrid îi trimise niște flori galbene, ca niște verze, iar Ginny, înroșindu-se violent la față, îi dădu cadou o felicitare, făcută chiar de ea, care cânta înfiorător dacă Harry o uita deschisă și nu o pune sub vasul de fructe de pe masa de lângă pat. Duminică, Echipa Cercetașilor îl vizită iar. De data asta, veni și Baston, care îl asigură pe Harry, cu o voce ca venită din mormânt, că nu îl învinuia deloc pe el... Dar orice s-ar fi spus, nimic nu îl putea face pe Harry să se simtă mai bine, fiindcă el nu le spusese nici pe jumătate din ce i se întâmplase...

Nu spusese nimănui despre Spectru, nici măcar lui Ron sau Hermionei, fiindcă știa că Ron ar fi intrat în panică, iar Hermione ar fi strâmbat din nas, neîncrezătoare. Cert era că Spectrul îi apăruse până atunci de două ori și de ambele dați i se întâmplaseră accidente aproape fatale. Prima dată, aproape că fusese călcat de Autobuzul Salvator, a doua oară, căzuse de pe mătură, de la circa cincisprezece metri. Oare Spectrul avea să-l hăituiască până în clipa morții? Urma să-și petreacă timpul pe care îl mai avea de trăit, pândind apariția Spectrului?

Și mai erau Dementorii. Lui Harry i se făcea greață și se simțea umilit, ori de câte ori se gândea la ei. Toată lumea era de părere că erau îngrozitori, dar nimeni nu leșina când se afla în preajma lor... Nimeni altcineva nu retrăia moartea părinților săi...

Fiindcă Harry știa prea bine acum al cui era acel strigăt. Rememorase iar și iar cuvintele ei, în timpul lungilor nopți, când zăcea pe patul de spital, cu ochii țintă la tavan, la lumina lunii. Când se apropiaseră Dementorii de el, auzise ultimele cuvinte ale mamei sale, fusese martor la încercarea ei de a-l salva pe el de furia lui Cap-de-Mort și auzise râsul crud al acestuia, chiar înainte de a o omorî... Harry ațipea ca să viseze numai mâini cu aspect de putreziciune și rugăminți desperate... Se trezea brusc, dar continua să se gândească numai la strigătul mamei lui...

*

A fost o adevărată ușurare să se întoarcă în zgomotul și aglomerația școlii, unde era obligat să se gândească și la alte lucruri, chiar dacă trebuia să asculte tachinele lui Draco Reacredință. Draco fusese peste poate de fericit că Astropufii îi învinseseră pe Cercetași. Își scosese în cele din urmă bandajele și profita de faptul că putea folosi ambele mâini, ca să îl imite pe Harry cum căzuse de pe mătură. Draco își petrecu mai toată ora de „Poțiuni”, imitând Dementorii. Ron cedă nervos până la urmă și azvârli în fața lui Draco o inimă de crocodil, mare și alunecoasă, ceea ce atrase o penalizare de cincizeci de puncte de la Cercetași.

— Dacă iar dau cu ochii de Plesneală, făcu Ron, pe când se îndreptau spre ora de „Apărare contra Magiei Negre”, zic că sunt bolnav! Hermione, vezi, te rog, cine e la catedră!

Hermione strecură capul pe ușă.

— E în regulă! zâmbi ea.

Profesorul Lupin se întorsese la catedră. Arăta, într-adevăr, de parcă ar fi fost bolnav. Hainele peticite îi atârnavu și mai mult pe el și avea cearcăne. Cu toate acestea, zâmbi când îi văzu, iar ei i se plânseseră, care mai de care, de Plesneală.

— Nu e drept! Vă ținea locul, doar, de ce să ne dea și teme pentru acasă?

— Nu știm nimic despre oamenii-lup...

— Cum să scriem două foi de pergament?

— I-ați spus domnului profesor că nu am ajuns încă acolo? întrebă Lupin, încruntându-se puțin.

Hărmălaia reîncepu.

— Sigur, și a zis că am rămas mult în urmă cu materia, dar...

— ... nici n-a vrut s-audă!

— Două foi de pergament!

Profesorul Lupin zâmbi, văzând revolta de pe fețele lor.

— Nu vă îngrijorați, zise el, o să vorbesc eu cu profesorul Plesneală. Nu e nevoie să faceți lucrarea.

— Oh, nu! făcu Hermione dezamăgită. Eu am terminat-o deja!

Urmă o oră deosebit de plăcută. Profesorul Lupin adusese o cutie, în care se afla un Hinchipun, o creatură micuță, cu un picior, care părea să fi fost făcută din vârtejuri de fum, fragilă și care părea foarte inofensivă.

— Această ființă obișnuiește să atragă călătorii în mlaștini, le spuse profesorul Lupin, în timp ce ei își luau notițe. Vedeți lanterna care îi atârnavă în mână? O ia înainte, oamenii se iau după lumină și...

Hinchipunul scrijeli geamul cutiei.

Sună clopoțelul și toată lumea își strânse lucrurile și se pregăti să iasă.

— Stai puțin, Harry, vreau să-ți spun ceva, îl opri profesorul Lupin.

Harry se opri și se uită la profesorul Lupin, care învelea cutia cu Hinchipunul.

— Am auzit despre meci, zise el, întorcându-se spre catedră și punându-și cărțile în servieta lui. Îmi pare rău de mătura ta. E vreo șansă să poată fi reparată?

— Nici una! oftă Harry. Salcia a făcut-o bucăți-bucățele.

Lupin oftă și el.

— Au plantat salcia aia chiar în anul când am venit eu la Hogwarts, începu Lupin. Pe atunci, toți încercau să se apropie cât mai mult de salcie. Era ca un concurs, câștiga cine reușea să-i atingă trunchiul. În cele din urmă, unul dintre băieți, Davey Gudgeon, aproape că și-a pierdut un ochi și de atunci ni s-a interzis să ne mai apropiem de salcie. Măturile n-aveau nici o șansă să se apropie de ea.

— Ați auzit și despre... Dementori? întrebă Harry cu greutate.

Lupin îi aruncă o privire.

— Da. Am auzit. Nu cred că cineva l-a văzut vreodată pe domnul profesor Dumbledore atât de furios. Dementorii deveniseră cam agitați în ultimul timp... Erau supărați că nu erau lăsați să pătrundă în perimetrul castelului. Bănuiesc că din cauza lor ai căzut, nu-i așa?

— Da, zise Harry.

Ezită puțin, apoi întrebarea porni ca o săgeată:

— De ce? De ce mă afectează numai pe mine? Sunt eu, oare, atât de...

— Asta nu înseamnă nicidecum că ești slab, zise profesorul Lupin, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Dementorii te afectează mai mult pe tine, fiindcă altora nu li s-au întâm-

plat nenorocirile la care ai fost tu martor în trecut...

Lumina soarelui de toamnă târzie mângâie părul profesorului Lupin și fața lui încă tânără.

— Dementorii sunt creaturile cele mai groaznice, care bântuie pe fața pământului. Îi întâlnești în locurile cele mai murdare, mai întunecoase și se bucură de disperarea oamenilor, trăiesc de pe urma nefericirii lor și absorb din jurul lor pacea sufletească, speranța și fericirea. Chiar și Încuiații le simt prezența, deși nu-i pot vedea. Dacă te apropii de un Dementor, poți să fii sigur că n-o să mai ai nici un sentiment de mulțumire sau de fericire, nici o amintire plăcută. Dacă li se permite, trăiesc pe seama fericirii unui om, până ce acesta ajunge ca ei, rău și lipsit de suflet, fără să poată să-și amintească nimic altceva, decât întâmplările nefericite din viața lui. Și răul care ți s-a întâmplat ție în trecut, Harry, este suficient să facă pe oricine să cadă de pe mătură. Nu ai de ce să-ți fie rușine.

— Când se apropie de mine, șopti Harry, cu ochii la catedră, aud cum Cap-de-Mort mi-a omorât mama...

Lupin făcu un pas spre Harry, ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar se gândi că era mai bine să nu o facă. Urmă o clipă de tăcere, după care...

— De ce au venit pe stadion? întrebă Harry cu obidă.

— Fiindcă sunt înfometați, răspunse scurt profesorul Lupin. Dumbledore nu-i lasă nici măcar în curtea castelului, așa că nu mai au din fericirea cui să se hrănească... Probabil că n-au rezistat tentației, când au văzut mulțimea adunată la meci... Atâtea sentimente... gânduri fericite și lipsite de griji... Un adevărat ospăț pentru ei!

— Cred că e îngrozitor la Azkaban, murmură Harry. Profesorul Lupin aprobă din cap.

— Fortăreața se află pe o insulă mică, în largul mării, dar nici nu ar fi nevoie de pereți sau de apă ca să țină prizonierii în interiorul închisorii, fiindcă li s-a șters din minte orice gând fericit, orice amintire plăcută... Majoritatea înnebunesc după câteva săptămâni.

— Dar Sirius Black a reușit să scape de acolo, zise Harry. I-a păcălit cumva...

Servieta lui Lupin alunecă de pe catedră. El trebui să se aplece să o prindă, ca să nu cadă pe jos.

— Da, zise profesorul Lupin, îndreptându-se din șale, probabil că Black a găsit o modalitate să le reziste... Dementorii distrug puterile oricărui vrăjitor, dacă acesta este lăsat prea mult în preajma lor...

— Dar și dumneavoastră ați reușit să-l faceți pe cel din tren să bată în retragere, își aminti Harry.

— Există anumite tehnici de apărare și respingere, admise profesorul Lupin, dar nu uita că în tren era numai un singur Dementor. Cu cât sunt mai mulți, cu atât este mai greu să le faci față.

— Mă puteți învăța și pe mine astfel de tehnici de apărare? întrebă Harry.

— Nu pretind că aș fi mare expert în lupta împotriva Dementorilor, Harry, din contră...

— Dar, dacă mai apar pe terenul de Vâjthaț, trebuie să știu cum să le fac față...

Lupin îl privi pe Harry, admirându-l cât era de hotărât, ezită puțin, apoi zise:

— Bine... O să încerc să te ajut, dar va trebui să aștepti până în trimestrul următor. Am atâtea de făcut... Tocmai acum m-am găsit și eu să mă îmbolnăvesc...

*

Cu promisiunea lui Lupin și la gândul că nu va mai trebui să fie martorul morții

mamei lui, lui Harry îi reveni cât de cât buna dispoziție. În plus, la sfârșitul lui noiembrie, Ochi-de-Șoim îi învinseseră la scor pe Astropufi. După toate, Cercetașii nu ieșiseră din cursă, deși erau în situația în care nu își mai puteau permite să piardă alt meci. Baston își recăpătase pofta de viață și energia, așa că îi muncea mai mult ca niciodată la antrenamente, în frigul și ploaia care nu conținea nici în decembrie. Harry nu mai văzu nici urmă de Dementor în castel sau în curtea lui. Mânia lui Dumbledore părea să-i țină la distanță, la posturile lor, de la porțile castelului.

Cu două săptămâni înainte de sfârșitul trimestrului, cerul se luminează deodată și într-o dimineață văzură că pământul noroios înghețase. În interiorul castelului, se simțea deja apropierea Crăciunului. Flitwick, profesorul de „Farmece”, își decorase deja clasa cu luminițe pâlپătoare, care se dovediră a fi zâne, de fapt. Toți discutau cu însuflețire, făcându-și planuri pentru sărbători. Atât Ron, cât și Hermione, se hotărâseră să rămână și ei la castel. Deși Ron motivase că rămâne fiindcă nu ar fi fost în stare să îl suporte pe Percy două săptămâni, iar Hermione spusese că trebuie să studieze ceva la bibliotecă, Harry nu se lăsă păcălit: știa prea bine că rămâneau doar ca să nu îl lase singur și aprecie în mod deosebit acest lucru.

Spre bucuria tuturor, mai puțin a lui Harry, se mai organizează o excursie la Hogsmeade, chiar la sfârșitul ultimei săptămâni a trimestrului.

— Ne putem face toate cumpărăturile pentru Crăciun acolo, se bucură Hermione. Mama și tata o să se bucure foarte mult de bombonelele acelea de mentă, pentru curățirea dinților!

Resemnat că va fi iar singurul elev din anul III care va rămâne la Hogwarts, Harry împrumută de la Baston un exemplar din cartea „*Care mătură?*” și decide să își petreacă ziua citind despre diferitele mărci de cozi de mătură. Încercase la un antrenament una dintre măturile școlii, „Steaua Căzătoare”, dar aceasta se dovedește foarte lentă și, în plus era și tare uzată, așa că se hotărî să își cumpere propria lui mătură, un model mai performant.

Sâmbătă dimineața, Harry își luă rămas-bun de la Ron și de la Hermione, înfodoliți în pelerine și cu fulare la gât, și începu să urce scările de marmură, cu gând să ajungă în Turnul Cercetașilor. Zăpada începuse să cadă afară, iar castelul era foarte tăcut și liniștit.

— Pst! Harry!

Era la jumătatea coridorului de la etajul trei. Se întoarse și îi văzu pe Fred și pe George, ascunși după statuia unei vrăjitoare cocoșate și cu un singur ochi.

— Ce faceți voi aici? întrebă Harry mirat. Cum de nu v-ați dus la Hogsmeade?

— Vrem să te mai bine dispunem, înainte de a pleca, zise Fred și îi făcu ștângărește cu ochiul. Vino încoace!

Și îi făcu semn cu capul spre clasa goală, din stânga statuii vrăjitoarei cu un singur ochi. Harry îi urmă pe Fred și pe George în clasa goală. George închise repede ușa și se întoarse foarte încântat spre Harry.

— Avem un cadou de Crăciun pentru tine, Harry, îi zise el, pe care o să ți-l dăm în avans!

Fred scoase ceva de sub pelerina lui și îl puse pe masă. Era un pergament îngălbenit de vreme, de formă pătrată, și pe care nu se vedea nimic scris. Harry privi, bănuitor, crezând că Fred și George îi fac una dintre obișnuitele lor farse.

— Și ce vrea să fie asta? întrebă el.

— Acesta, zise George, mângâind cu dragoste bucata de pergament, este secretul succesului nostru!

— Ne-am îndurat cu greu să ți-l dăm ție, zise Fred, dar noaptea trecută am decis că tu

ai mai mare nevoie de el acum decât noi.

— Oricum, continuă George, noi îl știm de-acum pe dinafară, așa că ți-l încredințăm ție! Nici nu mai avem nevoie de el!

— Și ce să fac eu cu o bucată de pergament vechi? întrebă Harry.

— O bucată de pergament! zise Fred, teatral, ca și cum Harry i-ar fi jignit de moarte. Fii bun și explică-i, George!

— Ei bine, eram în anul întâi, începu George, tineri, fără griji și *nevinovați*...

Harry dădu ochii peste cap. Se îndoia că Fred și George fuseseră vreodată... nevinovați!

— ... când, așa *inocenți* cum eram, am intrat în conflict cu Filch! Am pus pe coridor o bombă cu bălegar și, nu-mi imaginez de ce, asta l-a scos din minți pe Filch.

— Așa că, îi luă Fred vorba din gură, ne-a dus în birou la el și ne-a dat obișnuita...

— ... pedeapsă...

— ... rănirea biroului său!

— Și nu am putut să nu observăm un sertar, pe care scria: „Lucruri confiscate și extrem de periculoase”.

— Îmi închipui, zise Harry, făcând o grimasă.

— Ei, și ce-ai fi vrut să facem? continuă Fred, de data asta. George a făcut o diversiune, iar eu am forțat sertarul și am luat asta!

— Nu e chiar așa un mare păcat, zise George. Oricum, Filch nu cred că a fost în stare să priceapă cum funcționează. Probabil că și-a dat seama ce era totuși, fiindcă altfel nu l-ar fi confiscat.

— Și cum funcționează?

— Oh, da, zise Fred, înduioșat. Minunea asta ne-a învățat mai multe decât toți profesorii de la Hogwarts, la un loc!

— Mă păcăliți, făcu Harry, uitându-se neîncrezător la bucata de pergament.

— Da? Așa crezi? întrebă George.

Își scoase bagheta, atinse ușor pergamentul și zise:

— *Jur solemn că nu e nimic de capul meu!*

Deodată, Unii de cerneală începură să împânzească pergamentul, ca o plasă de păianjen, pornind din locul unde îl atinsese George cu bagheta. Liniile se împreunau, se intersectau și se deschideau în evantai spre toate cele patru colțuri ale pergamentului. În cele din urmă, apărură scris cu Utere mari, caligrafice, cu cerneală verde:

Domnii Lunaticul, Șobo, Amprentă și Corn, Furnizori de șmecherii magice, au onoarea să vă prezinte:

HARTA ȘTRENGARILOR

Era o hartă care prezenta în detaliu castelul Hogwarts și împrejurimile lui. Dar cel mai uimitor lucru erau punctele minuscule, care mișunau peste tot, în castel și în jur, fiecare etichetat cu un nume. Uimit peste măsură, Harry se aplecă să vadă mai bine. Punctul de sus, din stânga, era etichetat „Dumbledore”, și arăta că acesta se plimba de la un capăt la altul al biroului său. Pisica lui Filch, Doamna Norris, spiona la etajul doi, iar Peeves, strigoiful, făcea salturi sălbatice în Camera Trofeelor. În timp ce urmărea ce se întâmplă pe coridoarele bine cunoscute, Harry descoperi și altceva.

Harta arăta o serie de alte coridoare și tunele, prin care nu fusese niciodată, și care păreau să ducă...

— Da, drept la Hogsmeade, strigă Fred, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, urmărind cu degetul unul dintre coridoare. Sunt șapte în total. Filch știe doar de astea patru...

Și Fred îi arată culoarele respective.

— Dar noi suntem singurii care le mai știm și pe astea trei! Lasă-l la o parte pe ăsta, din spatele oglinzii. L-am folosit noi anul trecut, dar acum l-au zidit, e complet blocat. Iar pe ăsta nu cred să-l fi folosit nimeni, deoarece Salcia Bătăușă se află chiar la unul dintre capetele lui. Acesta însă duce chiar în pivnița de la „Lorzii mierii”. L-am folosit de foarte multe ori. După cum bine vezi, se intră chiar pe aici, prin cocoșa statuii de pe culoar.

— Lunaticul, Șobo, Amprentă și Corn, oftă George, mângâind titlul pergamentului, le datorăm atât de mult...

— Oameni de bază, care nu au precupețit nici un efort să furnizeze fel de fel de șmecherii pentru viitoarea generație de *delincvenți*, zise Fred solemn.

— Așa e, întări George. Nu uita să faci să dispară totul, după ce ai aflat ce vrei...

— ... și nu lăsa pe nimeni altcineva să vadă harta asta, zise și Fred.

— Lovește-o ușor cu bagheta și spune: „*Năzbâtie îndeplinită*” și totul va dispărea, ca și cum n-ar fi fost.

— Așa că, tinere, făcu Fred, imitându-l perfect pe Percy, ai grijă cum te porți!

— Ne vedem în Hogsmeade, făcu George, zâmbindu-i complice.

Ieșiră din clasă, amândoi radiind de mulțumire.

Harry rămase pironit locului, neputându-și lua ochii de la harta miraculoasă. Văzu punctulețul „Doamna Norris” oprindu-se puțin și adulmecând ceva de pe podea. Dacă Filch într-adevăr nu știa...

Dar, în timp ce sta acolo, mut de admirație, lui Harry îi veni în minte cuvintele domnului Weasley, care îi spusese lui Ginny: „Niciodată să nu te încrezi în ceva care gândește singur, dacă nu vezi unde își ține creierul!”

Harta asta era unul dintre obiectele magice, periculoase, despre care îi avertizase domnul Weasley... „Furnizori de șmecherii magice”... Dar, la urma urmelor, își liniști Harry conștiința, el nu vroia să folosească harta decât pentru a merge și el la Hogsmeade... Doar nu vroia să fure sau să atace pe cineva... Iar Fred și George o folosiseră ani de zile, fără să li se întâmple nimic...

Harry urmări cu degetul pasajul secret spre Hogsmeade. Apoi, brusc, ca și cum ar fi urmat niște ordine, Harry răsuci pergamentul, îl ascunse sub robă și se îndreptă spre ușa clasei. Desfăcu puțin pergamentul și se uită. Nu era nimeni pe culoar. Ieși cu multă precauție și se strecură în spatele statuii vrăjitoarei cu un singur ochi.

Ce trebuia să facă acum? Desfășură iarăși harta și observă cu uimire că apăruse alt punctișor, „Harry Potter”. Acest punct stătea chiar unde stătea el, la jumătatea culoarului de la etajul trei. Harry privi cu atenție. Punctișorul părea acum că lovește ușor statuia, cu bagheta lui magică. Harry își scoase și el bagheta și lovi ușor statuia. Nu se întâmplă nimic. Privi iar pe hartă. Lângă punctul care era chiar el, apăruse o mică bulă, în care scria „*Dissendium!*”

— *Dissendium!* șopti Harry, lovind din nou statuia cu bagheta.

Imediat, cocoșa statuii se deschise, ca pentru a lăsa să treacă o persoană foarte subțire. Harry răsuci din nou harta și o ascunse în faldurile robei, după care, scrutând coridorul, la dreapta și la stânga, își băgă întâi capul prin cocoșă, apoi își trase și restul corpului.

Alunecă o vreme pe o pantă de piatră, apoi ateriză pe pământul rece și umed. Se ridică în picioare, privind în jur. Era întuneric-beznă. Ridică bagheta și murmură:

„*Lumos!*” Văzu că se afla într-un tunel foarte îngust, de pământ. Luă harta, o atinse ușor cu bagheta și zise: „*Năzbâtie îndeplinită!*” Harta dispăru complet. O împături cu grijă și o ascunse bine, apoi, cu inima bătând să-i spargă pieptul, și fericit, și temător, Harry începu să înainteze prin tunel.

Tunelul avea o mulțime de cotituri. Părea mai degrabă vizuina unui iepure-gigant. Harry începu să meargă mai repede, împiedicându-se la tot pasul de solul denivelat, cu bagheta ridicată în fața nasului său.

Drumul părea să dureze de secole, dar Harry nu vedea în față decât minunatele dulciuri și bomboane... După aproximativ o oră, după cum aprecie Harry, tunelul începu să urce. Gâfâind, Harry zori și mai mult pasul. Fața îi ardea, dar picioarele îi erau reci-bocnă.

După zece minute, văzu în fața lui niște scări de piatră, tocite de vreme. Atent să nu facă nici cel mai mic zgomot, Harry începu să le urce. O sută de trepte, două sute, nu mai știa. Pierduse șirul, atent să nu îi alunece piciorul. Apoi, fără veste, se izbi cu creștetul de ceva tare.

Părea să fie o trapă. Harry stătea acolo, frecându-și vârful capului, ascultând cu atenție. Nu se auzea nici un zgomot deasupra lui. Încetișor, împinse trapa și trase cu ochiul în jur.

Se afla într-o pivniță, plină cu lăzi și cutii de lemn. Harry urcă în pivniță și închise trapa binișor, în urma lui. Aceasta se potrivea atât de bine cu podeaua prăfuită, încât nimeni nu ar fi putut să spună că acolo se afla vreo ușă. Harry se furișă spre scara de lemn, care ducea sus, de unde acum se auzeau voci, ca să nu mai vorbim de sunetul unui clopoțel, ori de câte ori se deschidea și se închidea ușa.

Stând și întrebându-se ce trebuia să facă, auzi deschizându-se o altă ușă, mult mai aproape de el. Cineva se pregătea să coboare în pivniță.

— Și mai adu și o cutie cu jeleuri în formă de melci, nu mai am aproape deloc! strigă o voce de femeie.

Pașii coborau. Harry își ținu răsufierea, ascuns după o ladă de lemn, atent la ce făcea omul. Acesta umbla în niște lăzi, în partea opusă locului în care se afla Harry. Acum era momentul. Poate că nu avea să i se mai ivească o altă șansă...

Încet și cu grijă, Harry începu să urce scările de lemn. Întoarse capul și văzu un spate enorm și o chelie strălucitoare, aplecată asupra unei lăzi. Harry ajunsese la ușa din capătul scărilor, o deschise și se trezi în fața casei de bani de la „Lorzii mierii”. Se furișă pe lângă ea, apoi, după câțiva pași, își îndreptă spinarea.

Erau atâția studenți de la Hogwarts, încât nimeni nu îl privi cu atenție. Se strecură printre ei, rotindu-și ochii în toate părțile și neputându-se împiedica să zâmbească numai gândindu-se la fața lacomă pe care ar fi făcut-o Dudley, dacă l-ar fi văzut unde era el în acel moment.

Erau zeci de rafturi, pline cu cele mai incredibile dulciuri, după care îți lăsa gura apă. Nuga cu cremă, pătrate de ciocolată, cu garnitură de cremă de nucă de cocos, de culoare roz, zeci și zeci de feluri de ciocolată, așezate la rând, bomboane cu fel de fel de arome, mingiuțe de șerbet, care pluteau prin aer, exact așa cum îi povestise Ron. Pe alt perete, se vedeau așa-numitele „Efecte speciale”, adică gumă de mestecat care exploda (umplând camera nu mici bule care nu se spărgeau zile în șir), bombonelele de mentă, care îți curățau dinții, bombonelele cu piper, care făceau să-ți ia foc gura, șoricei de înghețată, care te făceau să chițâi după ce îi mâncai, bomboane de mentă în formă de broască (după ce le mâncai, ți se părea că simți cum sar în stomacul tău), bomboane fragile, în formă de pană de scris, și tot soiul de bomboane care explodau în fel și chip.

Harry se alătură unui grup de studenți din anul VI, care se îngămădiseră în fața unui raft, pe care scria „Gusturi neobișnuite”. Aici îi văzu și pe Ron și pe Hermione, care studiau niște bomboanele cu gust de sânge. Se furișă în spatele lor.

— Nu, nu cred că lui Harry i-ar plăcea bomboanele astea, cred că sunt pentru vampiri, o auzi el pe Hermione spunând.

— Dar astea? o întrebă Ron, vârându-i sub nas niște bomboane care semănau cu gândacii de bucătărie.

— În nici un caz! făcu Harry.

Ron aproape că scăpă vasul cu bomboane.

— Harry! exclamă Hermione. Ce faci aici? Cum ai... Cum ai ajuns aici?

— Uau! făcu Ron cu admirație. Ai învățat cum să te materializezi în diferite locuri!

— Ei na! zise Harry, coborând vocea ca să nu îl audă cei din anul VI, când le povesti prietenilor lui despre „Harta Ștregarilor”.

— Cum de nu mi-au dat-o *mie*? întrebă Ron revoltat. Doar eu sunt fratele lor!

— Dar Harry n-o s-o păstreze pentru el, zise Hermione, ca și cum numai simpla idee de a o păstra ar fi îngrozit-o. O să i-o dea profesoarei McGonagall, nu-i așa, Harry?

— Nu, n-o să i-o dau! sări Harry.

— Nu ești în toate mințile? o certă Ron. Cum să dea din mână un lucru atât de valoros?

— În plus, dacă i-o dau, zise Harry, o să trebuiască să spun de unde o am și așa Filch o să afle că Fred și George au subtilizat-o din biroul lui!

— Dar cum rămâne cu Sirius Black? întrebă Hermione. În felul acesta, ar putea să pătrundă în castel. Profesorii ar trebui să știe despre existența acestor culoare secrete!

— N-are cum să pătrundă prin aceste culoare. Despre patru dintre ele știe și Filch. Unul este zidit, așa că nimeni nu poate pătrunde pe acolo, altul este păzit, ca să zic așa, de Salcia Bătăușă, iar altul este cel prin care am venit eu, iar intrarea lui este atât de bine mascată, încât Black nu ar putea să o vadă. În afară de cazul în care ar ști deja de el...

Harry ezită puțin, dar Ron îl linișți, arătându-i o înștiințare, prinsă pe partea dinăuntru a ușii magazinului.

DIN ORDINUL MINISTRULUI MAGIEI

Clienții sunt avertizați, că până la noi ordine, Dementorii vor patrula pe străzile din Hogsmeade, în fiecare seară, imediat după apusul soarelui. Această măsură a fost luată pentru a spori siguranța cetățenilor din Hogsmeade și se va renunța la ea o dată cu prinderea lui Sirius Black. Așa că este recomandabil pentru toată lumea să își termine cumpărăturile pe care le are de făcut, înainte de căderea nopții.

La Mulți Ani!

— Vedeți? întrebă Ron, încet. Aș vrea să-l văd și eu pe Black încercând să se strecoare la „Lorzii mierii”, cu Dementorii patrulând prin fața magazinului. Oricum, Hermione, proprietarii magazinului ar ști imediat dacă le-a spart cineva magazinul, doar locuiesc deasupra!

— Da, dar..., zise ea, străduindu-se să abordeze acum o altă problemă. N-ar fi trebuit să vii, Harry, doar nu ai nici o învoire semnată... Dacă află cineva, nu știu pe unde scoți cămașa! Și încă nu e seară! Dacă Sirius Black își face apariția chiar acum?

— Cu greu l-ar putea observa pe Harry acum, zise Ron, arătând spre perdeaua deasă

de zăpadă, care se vedea prin fereastră. Hai, Hermione, nu mai fi așa! E Crăciunul, Harry are și el nevoie de puțină distracție!

Hermione își mușcă buzele, extrem de preocupată.

— Ce, o să mă părăști tu? o întrebă Harry, zâmbind.

— Sigur că nu, cum crezi așa ceva? Dar... Zău așa, Harry...

— Ai văzut guma aia de mestecat care face explozie, Harry? îl întrebă Ron și îl trase spre standul respectiv. Și jeleurile în formă de melci? Dar bomboanele acide? Îmi amintesc că Fred și George mi-au dat una care mi-a făcut o gaură în mijlocul limbii. Ce i-a mai altoit mama cu mătura!

Ron se uită la bomboanele acide, zâmbind.

— Ce ziceți, l-aș putea păcăli pe Fred dacă i-aș zice că bomboanele astea cu gust și formă de gândaci de bucătărie sunt arahide în coajă, de fapt?

După ce Ron și Hermione au plătit pentru dulciurile cumpărate, toți trei ieșiră în viscolul de afară.

Hogsmeade arăta ca o felicitare de Crăciun. Căsuțele și magazinele erau ascunse sub un strat de zăpadă strălucitoare. Pe uși erau agățate coronițe făcute din rămurele de brad și împodobite festiv, iar în copaci ardeau lumânări vrăjite.

Harry tremura. Nici el, nici Ron și nici Hermione nu aveau pelerinele pe ei. Continuară să meargă de-a lungul străzii cu capetele plecate, ca să facă față rafalelor de vânt. Ron și Hermione strigau la tot pasul prin fularele de la gura:

— Poșta...

— „Zonko” e acolo...

— Am putea să mergem să vizităm și „Urlet în noapte”...

— Știți ce? făcu Ron, căruia îi clănțăneau dinții de frig. Mai bine mergem la „Trei măhuri”, să bem niște Berezero!

Harry nici că dorea altceva. Vântul sufla cu putere și nici nu își mai simțea mâinile de frig. Traversară și în câteva clipe intrau deja în micul han.

Era foarte aglomerat, mult zgomot, căldură și fum. O vrăjitoare scundă, foarte drăguță, îi servea la bar pe cei trei vrăjitori scandalagii, care ceruseră ceva.

— Este Madam Rosmerta. Mă duc să aduc băuturile, zise Ron, înroșindu-se puțin la față.

Harry și Hermione își făcură loc spre fundul sălii, unde se afla o masă liberă, între fereastră și bradul de Crăciun, care se afla chiar lângă cămin. După cinci minute, veni și Ron cu băutura caldă, în trei căni pline cu spumă.

— La mulți ani! zise el, ridicând cana.

Harry bău cu poftă. Era cea mai bună băutură pe care o băuse vreodată și care îi încălzi până și ultima părțică a corpului.

O adiere îi flutură părul. Se deschisese ușa de la „Trei măhuri”. Harry privi peste rama ochelarilor și mai-mai să se înece. În bar intraseră profesoara McGonagall și profesorul Flitwick, răspândind zăpadă împrejur. La scurt timp, fură urmași de Hagrid, care era cufundat într-o discuție aprinsă cu un om impozant, cu joben verde-smarald și pelerină prinsă pe umăr. Nimeni altul, decât Cornelius Fudge, Ministrul Magiei!

Într-o clipă, Ron și Hermione se repeziră spre Harry, împingându-l sub masă și vărsându-i Berezero pe el. Ud tot și cu ochii țintă la profesori, Harry îi văzu îndreptându-se spre bar, împreună cu Fudge. Se opriră puțin, după care pașii li se îndreptară chiar spre locul unde se aflau ei.

Undeva, deasupra lui, Hermione șopti:

— *Mobiliarbus!*

Bradul de Crăciun se săltă puțin de la locul lui, se deplasă și ateriză chiar în fața mesei lor, ascunzându-i de privirile profesorilor. Printre ramurile dese, Harry văzu patru scaune de la masa din dreapta lor deplasându-se puțin în spate și lăsând să se așeze pe ele cei trei profesori și Ministrul Magiei.

Imediat, de masa lor se apropiară două picioare, încălțate în pantofi cu tocuri înalte, și Harry auzi o voce de femeie:

— Apa minerală, vă rog?

— A mea! răspunse vocea profesoarei McGonagall.

— O halbă de bere...

— Aici, Rosmerta, zise Hagrid.

— Siropul de vișine și sifonul cu cuburi de gheață și umbreluță de...

— Mmm! se auzi profesorul Flitwick plescăind de plăcere.

— Atunci, romul de curmale este al dumneavoastră, domnule Ministru...

— Da, mulțumesc, Rosmerta, zise vocea lui Fudge. Ce mai faci, mă bucur că te văd iar... Nu vrei să bei și tu ceva cu noi?

— Mulțumesc, domnule Ministru...

Harry observă tocurile înalte îndepărtându-se spre bar și revenind repede la masa cu pricina. Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Cum de nu se gândise că acela era și pentru profesori ultimul sfârșit de săptămână din trimestru? Oare cât aveau de gând să stea acolo? Îi trebuia ceva timp să ajungă iar la „Lorzii mierii”, dacă dorea să ajungă în noaptea aceea la Hogwarts... Simți piciorul Hermionei bătăindu-se nervos.

— Ce vă aduce aici, domnule Ministru? întrebă Madam Rosmerta.

Harry văzu corpul masiv al lui Fudge întorcându-se, ca și cum ar fi verificat dacă nu trăgea cineva cu urechea. Apoi, zise în șoaptă:

— Sirius Black, cine altul? Cred că ai auzit ce s-a întâmplat la școală, de Halloween...

— Da, am auzit ceva, admise Madam Rosmerta.

— Ai spus la toată lumea, Hagrid? întrebă profesoara McGonagall exasperată.

— Credeți că Sirius Black se mai află prin împrejurimi, domnule Ministru? întrebă Madam Rosmerta îngrijorată.

— Sunt sigur! zise Fudge scurt.

— Știți că Dementorii mi-au răscolit barul de două ori? întrebă Madam Rosmerta, cam înțepată. Mi-au speriat de moarte clienții... Asta e rău pentru mine, domnule Ministru!

— Rosmerta dragă, doar știi că nici eu nu-i am la suflet, zise Fudge, neliniștit, dar asta e... Paza bună trece primejdia rea. M-am întâlnit cu câțiva dintre ei. Turbează de furie că Dumbledore nu-i lasă dincolo de porțile castelului.

— Și bine face, accentuă profesoara McGonagall. Cum să predăm cu ororile alea alături?

— Da, ai mare dreptate, zise și Flitwick, bălăbănindu-și un picior.

— Oricum, continuă Fudge, ei se află aici pentru a vă proteja de ceva și mai rău. Doar știți de ce e în stare Sirius Black...

— Eu încă mă îndoiesc de un lucru, zise Madam Rosmerta. Tot nu-mi vine să cred că a trecut de partea forțelor întunericului tocmai Sirius Black... Îmi amintesc de el atât de bine, de când era student la Hogwarts. Dacă mi-ar fi spus cineva atunci ce o să ajungă, i-aș fi zis că a băut prea multă bere.

— Și încă nu știi totul, Rosmerta, zise Fudge. Cele mai rele fapte nu sunt cunoscute decât de câțiva.

— Cele mai rele? murmură Madam Rosmerta, moartă de curiozitate. Adică mai rău decât să omori oamenii aceia nefericiți, în plină zi?

— Da, Madam Rosmerta, răspuse Fudge.

— Nu pot să cred! Ce poate fi mai rău de atât?

— Spui că-ți amintești de el de la Hogwarts, Rosmerta, murmură profesoara McGonagall. Știi cine era prietenul lui cel mai bun?

— Sigur! răspuse ea, zâmbind. Doar erau nedespărțiți, nu? De câte ori au venit aici! Întotdeauna mă făceau să râd până nu mai puteam. Perechea nedespărțită: Sirius Black și James Potter!

Harry scăpă din mână cana goală. Ron îi făcu semn cu piciorul.

— Exact! zise profesoara McGonagall. Black și Potter. Șefii micului lor grup. Amândoi inteligenți - deosebit de inteligenți, vreau să spun - dar nu cred să mai fi întâlnit alți doi care să facă atâtea năzbâtii...

— Știu și eu? zise Hagrid. Poate doar Fred și George Weasley...

— Ai fi putut să zici că sunt frați, zise și profesorul Flitwick. Nedespărțiți, într-adevăr!

— Cum să nu fie? spuse Fudge. Potter credea în el orbește. Si nimic nu s-a schimbat nici când au părăsit școala. Black a fost martor la cununia lui James cu Lily. Apoi, l-au ales pe Black nașul lui Harry. Băiatul nu știe nimic, desigur. Vă dați seama ce suferință ar fi pentru el...

— Pentru că Black s-a dovedit a fi în cârdășie cu Știm-Noi-Cine? întrebă Madam Rosmerta.

— Mai rău, draga mea, zise Fudge, coborând și mai mult vocea. Nu mulți cunosc faptul că James și Lily Potter aflaseră deja că Știm-Noi-Cine era pe urmele lor. Dumbledore, care întotdeauna a făcut tot posibilul să-i contracareze faptele lui Știm-Noi-Cine, avea o serie de spioni destoinici. Unul dintre ei i-a spus despre James și Lily, iar Dumbledore i-a pus imediat în gardă. I-a sfătuit chiar să se ascundă. Dar se știe prea bine că Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit nu era cineva de care să te poți ascunde așa de ușor. Dumbledore le-a mai spus că singura lor șansă era Vraja Fidelius.

— Adică? întrebă Madam Rosmerta curioasă-foc. Profesorul Flitwick își dresese glasul.

— Este o vrajă extrem de complexă, începu el, și implică ascunderea unui secret în adâncul unei ființe vii, de mare încredere, a unui așa-numit Păstrător de Secrete. În felul acesta, un astfel de secret este imposibil de aflat, dacă nu este divulgat chiar de Păstrătorul de Secrete. Fără contribuția acestuia, Știm-Noi-Cine ar fi putut să-i caute mult și bine pe James și pe Lily, în sătucul unde trăiau de ani de zile, și nu i-ar fi găsit niciodată, chiar dacă și-ar fi lipit nasul de fereastra sufrageriei lor.

— Black era Păstrătorul de Secrete al familiei Potter? șopti Madam Rosmerta.

— Normal, zise profesoara McGonagall. James i-a zis lui Dumbledore că Black ar prefera să moară decât să-i trădeze, că Black avea de gând să-și găsească și el o ascunzătoare... Cu toate astea, Dumbledore tot își făcea griji. Îmi amintesc că s-a oferit să fie chiar el Păstrătorul lor de Secrete...

— Fiindcă îl bănuia pe Black? întrebă Madam Rosmerta.

— Știa cu certitudine că cineva din preajma familiei Potter îl ținea la curent pe Știm-Noi-Cine cu tot ce se întâmpla acolo, zise profesoara McGonagall, încruntându-se. Ba chiar ne-a bănuit și pe noi că am trecut de partea întunericului și îi transmiteam o mulțime de informații lui Știm-Noi-Cine.

— Dar James Potter a insistat ca Black să fie Păstrătorul lui de Secrete?

— Da, așa a făcut, zise Cornelius Fudge, și la numai o săptămână după Vraja Fidelius...

— Black i-a trădat? întrebă Madam Rosmerta, cu răsuflarea tăiată.

— Da. Black se săturase cu rolul lui de agent dublu și avea de gând să-și declare credința față de Știm-Noi-Cine. Ba chiar se pare că plănuse momentul morții familiei Potter. Dar, așa cum cunoaștem cu toții, Știm-Noi-Cine și-a găsit nașul în micul Harry Potter. Cu puterile pierdute, teribil de slăbit, a dispărut fără urmă... Și așa, l-a lăsat pe Black în cea mai proastă poziție. Stăpânul lui a dispărut, tocmai când el își arătase adevărata față de trădător. Nu avea altă șansă, decât să încerce să fugă...

— Nemernicul, trădătorul, îl afurisi Hagrid în gura mare, încât jumătate din bar întoarse privirile spre el.

— Șșșt! îl readuse la tăcere profesoara McGonagall.

— Am dat nas în nas cu el, zise Hagrid, probabil că ultima oară înainte de a-i omorî pe bieții oameni. Eu l-am salvat pe Harry din casa distrusă, după moartea lui James și a lui Lily. L-am scos dintre ruine pe bietul micuț, cu cicatricea aceea îngrozitoare pe frunte... În plus, îi muriseră și ambii părinți... Atunci a apărut Sirius Black, pe motocicleta aia a lui. Nu știam ce căuta acolo. N-am știut niciodată că era Păstrătorul de Secrete al familiei Potter. De-abia auzise despre ce făcuse Știm-Noi-Cine, că se și înființase să vadă ce mai era de făcut. Iar eu, știți ce-am făcut? Ei bine, l-am consolată pe trădătorul acela ticălos! urlă iar Hagrid.

— Hagrid, te rog, interveni profesoara McGonagall, nu mai țipa așa!

— De unde era să știu? Am crezut că era supărat de moartea prietenilor lui... Si când colo, era trist de ce i se întâmplase stăpânului său, lui Știm-Noi-Cine! Apoi mi-a zis: „Hagrid, dă-mi-l mie pe Harry, eu trebuie să am grijă de el, doar sunt nașul lui...” Ha! Auzi! Dar eu aveam ordine clare de la Dumbledore și nu i l-am dat pe Harry, i-am zis că trebuie să meargă la mătușa și la unchiul lui. Black a încercat să mai zică ceva, dar în cele din urmă a renunțat. Mi-a dat chiar motocicleta lui, să-l duc pe Harry acolo. „Eu n-o să mai am nevoie de ea” mi-a zis... Trebuia să-mi închipui că e ceva necurat, doar știam cât de mult ținea la motocicleta lui. Atunci, de ce să mi-o dea mie? De ce să nu mai aibă nevoie de ea? Fiindcă era foarte ușor de depistat cu ea, de-aia! Dumbledore știa că el fusese Păstrătorul de Secrete al lui James și al lui Lily, iar Black era pe deplin conștient că după noaptea aceea nu mai avea altă șansă, decât să fugă! Era o chestiune de ore până ce Ministerul Magiei i-ar fi luat urma. Dar dacă i l-aș fi dat pe Harry, ei? Pariez că i-ar fi dat drumul în mare, când s-ar fi aflat deasupra ei! Fiul prietenului său cel mai bun! Dar când un vrăjitor o ia pe căi întunecate, nimeni și nimic nu mai contează pentru el...

Urmă o lungă tăcere, după cele spuse de Hagrid. Apoi, Madam Rosmerta zise cu satisfacție:

— Dar n-a reușit să scape! Ministerul Magiei l-a prins chiar a doua zi!

— Din păcate, nu noi l-am găsit, zise Cornelius Fudge, ci Peter Pettigrew, alt prieten de-al lui James. Înnebunit de durere, fără îndoială, și știind că Black fusese Păstrătorul de Secrete al lui Potter, Pettigrew a pornit el singur în urmărirea lui Black.

— Peter Pettigrew? Grăsanul ăla bondoc, care se ținea toată ziua scai de ei, la Hogwarts? întrebă Madam Rosmerta.

— Îi venera, pur și simplu, pe Potter și pe Black, zise profesoara McGonagall. N-a făcut niciodată parte din grupul lor, în care toți erau deosebiți, cu talente ieșite din comun și foarte inteligenți. Adesea m-am purtat foarte sever cu bietul băiat... Vă dați seama cât regret acum, zise ea și nasul i se înfundă, ca și cum ar fi căpătat brusc guturai.

— Ei lasă, Minerva, sări Fudge să o consoleze. De unde era să știi că o să moară ca un erou? Martori oculari - Încuiați, desigur, cât ne-am mai chinuit să le ștergem memoria - au declarat cu câtă vitejie l-a încolțit Pettigrew pe Black. Și că l-au auzit spunând cu tristețe: „James! Lily! Sirius, cum ai putut?” După care și-a scos bagheta magică. Dar Black era mai iute, desigur... L-a făcut praf și pulbere!

Profesoara McGonagall își suflă nasul și continuă:

— Ce băiat nesocotit! Cum de și-a imaginat? Doar știa că nici la duel nu se pricepea prea bine... Trebuia să lase totul în grija Ministerului Magiei...

— Vă spun eu că, dacă ajungeam înaintea lui Pettigrew, mugi Hagrid, nu m-aș mai fi încurcat cu nici o baghetă! I-aș fi smuls brațele și picioarele, unul câte unul!

— Vorbești și tu, Hagrid, ca să te afli în treabă! îl muștră Fudge. Numai Marii Maeștri din Escadrila Legii i-ar mai fi putut face față lui Black. Pe vremea aia, eram Ministru-adjunct la departamentul „Catastrofe Magice” și am ajuns primul la locul faptei, după ce Black i-a omorât pe bieții oameni. Si... Si n-o să uit niciodată ce-am văzut. Si astăzi mai visez uneori scena. Se căscase un crater în mijlocul șoselei, până la țevile de canalizare. Peste tot erau împrăștiate cadavre, iar Încuiații țipau înnebuniți. Și Black stătea acolo râzând, în fața a ce mai rămăsese din bietul Pettigrew: o grămăjoară de haine însângerate și un... un fragment din... Vocea lui Fudge se curmă brusc, după ce se auziră cinci nasuri suflate în batistă.

— Și asta a fost tot, Rosmerta, zise Fudge, întunecat. Black a fost ridicat de douăzeci de Mari Maeștri din Escadrila Legii și dus la Azkaban, iar Pettigrew a primit Ordinul Merlin, Clasa I, ca un fel de consolare - dacă se poate spune așa ceva - pentru biata lui mamă.

Madam Rosmerta suspină.

— E adevărat că Black a înnebunit?

— Aș vrea să fie așa, zise Fudge încetișor. Sunt convins că moartea stăpânului său l-a deabusolat o vreme. Moartea lui Pettigrew și a acelor Încuiați nu putea să fie decât acțiunea unui om nebun, încolțit și disperat... O faptă crudă... Fără nici un rost... Dar l-am văzut pe Black la ultima mea inspecție la Azkaban. Știți că majoritatea prizonierilor de acolo stau și bolborosesc singuri în întuneric, cu privirile pierdute... dar am fost șocat să văd cât de normal părea Black. Vorbea cât se poate de rațional. Ai fi crezut că era doar plictisit... M-a întrebat, cât se poate de rece, dacă am terminat de citit ziarul, fiindcă i-au lipsit foarte mult careurile de cuvinte încrucișate de când se afla la Azkaban. Da, am fost foarte uimit să văd ce mică influență avuseseră Dementorii asupra lui. Și doar era cel mai bine păzit deținut de acolo... Dementorii stăteau zi și noapte în fața ușii lui!

— Dar de ce credeți că a evadat, domnule Ministru? întrebă Madam Rosmerta. Doar nu ca să i se alăture iar - Doamne păzește! - lui Știm-Noi-Cine?!

— Păi, zise Fudge, foarte evaziv, cred că ăsta e planul lui... Dar sperăm să punem mâna pe el, înainte de asta. Știm-Noi-Cine, singur și fără prieteni, e una... dar să i se alăture cel mai credincios discipol al lui... Mă cutremur numai la gândul ce s-ar putea întâmpla...

Se auzi un zgomot de pahare puse pe masă.

— Cornelius, n-ai uitat că azi iei cina cu Dumbledore? zise profesoara McGonagall. Ar fi bine să ne grăbim spre castel, dacă vrem să ajungem la timp.

Sub nasul lui Harry, una câte una, perechile de picioare preluară din nou greutatea posesorilor lor. Tivurile pelerinilor defilă prin fața ochilor lui Harry. Tocurile înalte se îndreptară spre bar. Ușa barului se deschise din nou, zăpada fu suflată iar înăuntru, iar profesorii, împreună cu Fudge, dispărură.

— Harry?

HARRY POTTER - PRIZONIER LA AZKABAN

Fețele lui Ron și Hermione apărură pe sub fața de masă. Se uitau la el îngrijorați, fără să scoată un cuvânt.

— CAPITOLUL XI —

„FULGER”

Lui Harry nu îi era prea clar cum ajunsese iar în pivnița de la „Lorzii mierii” și nici cum ajunsese prin tunelul îngust la castel. Tot ce știa era că drumul înapoi i se păruse că durase foarte puțin. Făcea totul mecanic, cu capul plin de cele auzite cu câteva clipe mai înainte.

De ce nu îi spusese nimeni nimic? Dumbledore, Hagrid, domnul Weasley, profesoara McGonagall, Cornelius Fudge... De ce nu îi spusese nimeni că părinții lui muriseră, fiindcă îi trădase Sirius Black?

Ron și Hermione îi aruncară priviri îngrijorate cât dură cina, neîndrăznind să vorbească despre cele auzite, din cauza lui Percy, care se afla chiar lângă ei. Când se întoarseră în camera de zi, aici era mare aglomerație, iar Fred și George făcuseră să explodeze o jumătate de duzină de Bombe cu bălegar, pentru a nu dezminți atmosfera fericită de sfârșit de trimestru. Harry, care nu avea nici un chef să răspundă la întrebările lui Fred și George, dacă folosise sau nu harta, se strecură neobservat spre dormitor și se duse direct la separeul unde se afla patul lui. Împinse cărțile la o parte și găsi ce căuta: albumul legat în piele, pe care i-l dăduse Hagrid în urmă cu doi ani, plin cu fotografii vrăjite, care îi înfățișau pe mama și pe tatăl lui. Deschise albumul și începu să-l răsfoiască înfrigurat, până când...

Se opri la fotografia făcută chiar în ziua căsătoriei părinților săi. Își văzu tatăl, făcându-i fericit cu mâna. Părul vâlvoi - doar de la el îl moștenise Harry! - îi stătea în toate direcțiile. Apoi, o văzu pe mama lui, nespus de fericită, ținându-și proaspătul soț de mijloc... Și alături... Da, el trebuia să fie... Martorul lor... Până atunci, Harry nici măcar nu îl băgase în seamă...

Dacă nu ar fi știut, n-ar fi zis că era aceeași persoană. Fața nu îi era suptă și nici pământie. Era chiar chipeș, vesel și plesnea de sănătate. Oare deja era în slujba lui Cap-de-Mort când fusese făcută fotografia? Oare în acel moment plănuia moartea celor doi prieteni de lângă el? Bănuia măcar că îl așteptau doisprezece ani la Azkaban, doisprezece ani care urmau să îl facă de nerecunoscut?

„Dar Dementorii nu-l afectează aproape deloc”, se gândi Harry, „așa că nu aude țipătul sfâșietor al mamei mele, atunci când se află în preajma lor...”

Harry închise albumul, îl puse bine, își scoase hainele și se băgă în pat, asigurându-se că perdelele de la patul său erau trase.

Se auzi ușa dormitorului.

— Harry? făcu Ron, cu o voce șovăitoare.

Dar Harry se prefăcu adormit. Îl auzi pe Ron ieșind, după care se întoarse cu fața în sus, cu ochii pironiți în tavan.

O ură cum nu mai simțise vreodată îi umbla prin vene, ca o otravă. Îl vedea pe Black cum râde către el, ca și cum cineva i-ar fi pus în fața ochilor vechea fotografie. Ca și cum i s-ar fi derulat un film prin fața ochilor, Harry îl văzu pe Black spulberându-l cu bagheta pe Pettigrew (care aducea puțin cu Neville). I se părea că aude - deși nu știa cum era vocea lui Black - un murmur satisfăcut: „Veste bună, stăpâne, James m-a făcut Păstrătorul lui de Secrete...” Apoi, se auzi o altă voce, rea, și un râs înfiorător, același ca cel pe care îl auzea în capul lui, în momentul în care se afla în apropierea Dementorilor...

*

— Harry, arăți îngrozitor!

Harry nu adormise până în zori. Când se trezise, dormitorul era gol. Se îmbracă și coborî scările în spirală. Camera de zi era goală și ea, cu excepția lui Ron, care ronțăia o broscuță de mentă, frecându-și stomacul, și de Hermione, care își întinsese cărțile și caietele pe trei mese.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Harry.

— Au plecat! răspunse Ron. Ce, ai uitat că e prima zi de vacanță? E aproape ora prânzului... Chiar vroiam să urc să te trezesc...

Harry se așeză într-un fotoliu, în fața focului. Pe fereastră, se vedea cum ninge. Șmecherilă se lungise în fața focului, părând un covoraș portocaliu, cu dungi...

— Nu arăți bine deloc, zise și Hermione, privindu-l cu îngrijorare.

— Dar mă simt bine, zise Harry.

— Uite ce e, Harry, începu ea, nu trebuie să fii răvășit de ce ai auzit ieri. Ai grijă, doar, să nu faci cine știe ce prostie...

— Ca de exemplu? făcu Harry.

— Adică să nu încerci să te iei pe urmele lui Black, zise Ron. Harry putea să jure că repetaseră acea conversație cât dormise el. Nu mai zise nimic.

— N-ai să faci asta, nu-i așa, Harry? îl întrebă Hermione.

— Pentru că Black nu merită să mori din cauza lui! zise Ron. Harry îi privi. Păreau să nu priceapă nimic.

— Știți ce aud eu, ori de câte ori se apropie un Dementor de mine?

Ron și Hermione scuturară din capete, privindu-l cu simpatie.

— Aud glasul mamei mele, țipătul ei disperat... cum îl imploră pe Cap-de-Mort să mă cruțe pe mine. Dacă ați auzi și voi strigătele deznădăjduite ale mamelor voastre, chiar înainte de a muri, n-ați mai vorbi așa. Și dacă ați mai și afla că a fost trădată de cineva pe care îl credea prieten...

— Dar nu putem face nimic! zise Hermione îngrozită. Dementorii or să-l prindă și or să-l trimită iar la Azkaban... Așa-i trebuie!

— Doar ai auzit ce a spus Fudge, că pe el nu-l afectează apropierea Dementorilor, ca pe ceilalți, așa că pedeapsa nu este atât de grea pentru el...

— Adică, ce vrei să spui? sări Ron. Că vrei să-l... omori tu pe Black? Sau ce?

— Nu vorbi prostii, Ron, zise Hermione, cuprinsă de panică. Harry nu vrea să omoare pe nimeni, nu-i așa, Harry?

Din nou, Harry nu răspunse nimic. Nu știa ce avea să facă. Tot ce știa era că nu putea suporta ideea de a sta cu mâinile încrucișate, cât timp Black se bucura de libertate.

— Draco știe, zise Harry. Vă amintiți ce mi-a zis la ora de „Poțiuni”? „... eu, în locul tău, aș fi căutat să mă răzbun!”

— Adică vrei să spui că o să urmezi sfatul lui Draco și nu pe al nostru? întrebă Ron, furios. Știi doar cu ce s-a ales mama lui Pettigrew, după ce l-a înfruntat pe Black... Mi-a zis și tata: cu Ordinul Merlin, Clasa I, și cu degetul fiului ei, într-o cutiuță. Black ăsta e nebun, Harry, și e foarte periculos...

— Probabil că i-a spus tatăl lui, zise Harry, ignorându-l pe Ron, doar era în cercul lui Cap-de-Mort...

— De ce nu spui Știm-Noi-Cine? îl certă Ron.

— ... așa că știa că Black era un adept al lui Cap-de-Mort...

— ... și Reacredință ar fi foarte fericit, făcu Ron, ca și cum i-ar fi continuat ideea, să te vadă spulberat în patru vânturi, așa cum i s-a întâmplat lui Pettigrew! Gândește-te și tu, Harry, Draco ar da orice să ți se întâmple ceva, ca să nu mai poți să joci contra lui la următorul meci de Vâjthaț!

— Harry, te rog, îl imploră și Hermione, cu ochii plini de lacrimi, gândește-te bine. Black este foarte puternic și a făcut ceva... ceva foarte rău... Nu te expune pericolului, asta și urmărește Black! Oh, Harry, ai nimeri chiar în ghearele lui, dacă te-ai apuca să îl cauți! Tatăl și mama ta nu ar vrea să ți se întâmple nimic, cred că ești conștient... În nici un caz n-ar fi de părere că trebuie să-l cauți pe Black!

— Nu știi ce-ar fi vrut, fiindcă, datorită lui Black, nu am apucat să stau de vorbă niciodată cu ei! zise Harry apăsător.

Se lăsă o tăcere deplină, în care se auzi până și cum își întinde labele Smecherilă... Buzunarul lui Ron tresări nervos.

— Știți ce propun eu? întrebă Ron, încercând să schimbe subiectul. E vacanță, se apropie Crăciunul, hai să-i facem o vizită lui Hagrid! N-am mai fost de mult pe la el...

— Nu! făcu Hermione, categoric. Ron, doar știi că Harry nu are voie să părăsească școala!

— Ba, hai să mergem, o contrazise Harry. Tare aș vrea să-l întreb pe Hagrid cum se face că nu mi-a pomenit deloc despre Black, când mi-a povestit despre părinții mei!

Discuția se întorsese iar la Sirius Black, spre nemulțumirea lui Ron.

— Sau hai să jucăm șah, propuse Ron. Sau un remi... Are Percy unul...

— Nu, hai să mergem la Hagrid, zise Harry, cu hotărâre. Își luară pelerinele din dormitoare și trecură prin gaura din portret („La luptă, lași și fricoși, ce sunteți!”), după care străbătură culoarele pustii, ajunseră în holul de la intrare și ieșiră apoi pe ușa masivă din stejar.

Merseră agale pe pajiște, lăsând în urma lor dâre prin zăpada strălucitoare. Li se udaseră șosetele și tivul pelerinelor și le era frig. Pădurea Interzisă parcă era vrăjită, fiecare copac părând de argint, iar coliba lui Hagrid părea un uriaș tort de înghețată.

Ron bătu la ușă, dar nu răspunse nimeni.

— Doar n-o fi plecat pe vremea asta, zise Hermione, care începuse să tremure de frig. Ron își lipi urechea de ușă.

— Se aude totuși un zgomot ciudat, zise el. Ascultați și voi... Nu e Colț?

Harry și Hermione își lipiră și ei urechile de ușă. Din interiorul colibeii, răzbăteau gemete înfundate.

— Mai bine am chema pe cineva în ajutor, zise Ron nervos.

— Hagrid! strigă Harry. Hagrid, ești înăuntru?

Se auzi un zgomot de pași grei și ușa se întredeschise. Prin crăpătură, îi privea Hagrid, cu ochii roșii, iar vesta îi era udă de lacrimi.

— Ați aflat! zise el și își puse brațele pe umerii lui Harry.

Nu era de glumă: Hagrid era de două ori mai mare ca un om normal! Harry se clătină, gata să se prăbușească sub greutatea lui Hagrid. Fu salvat de Ron și de Hermione, care îl prinseră pe Hagrid, fiecare de câte un braț, eliberându-l pe Harry. Harry îi ajută și toți trei îl duseră pe Hagrid în colibă. Îl conduseră spre un scaun, în care se așeză Hagrid, prăbușindu-se cu fața peste masă și suspinând de zor. Fața îi era udă de lacrimi, care i se înnodau apoi în barba încâlcită.

— Hagrid, ce ai? îl întrebă Hermione, uimită.

Harry văzu o scrisoare cu aspect oficial, care zăcea deschisă pe masă.

— Ce e asta, Hagrid?

Hagrid începu să plângă și mai tare. Întinse scrisoarea spre Harry, îndemnându-l să o citească.

Dragă domnule Hagrid,

Cercetând cu atenție incidentul cu Hipogriful, care a atacat un student, și primind toate asigurările din partea domnului Dumbledore, am ajuns la concluzia că nu aveți nici o vină.

— Păi, asta e bine, Hagrid! zise Ron, bătându-l pe umăr. Dar Hagrid continuă să suspine și făcu un semn cu mâna lui uriașă, invitându-l pe Harry să citească mai departe.

Cu toate acestea, trebuie să vă spunem că suntem foarte preocupați de Hipogriful respectiv. Am luat în considerare reclamația domnului Lucius Reacredință și am hotărât să supunem problema atenției Consiliului pentru Eliminarea Creaturilor Periculoase. Audierea va avea loc pe 24 aprilie și vă somăm să fiți prezent în Londra, la această dată, împreună cu Hipogriful. Între timp, Hipogrifului trebuie să i se pună botniță și să fie izolat.

Cu stimă,

.....

După care urma o listă întreagă de nume de guvernatori ai școlii.

— Oh, făcu Ron. Dar spunei că Buckbeak nu e un Hipogrif rău, așa că sunt sigur că...

— Lasă, că-i știu eu pe ăștia din Consiliu, se revoltă Hagrid, ștergându-și ochii cu mânăca. Se leagă întotdeauna de cele mai interesante creaturi magice!

Un sunet din colțul camerei îi făcu pe Harry, Ron și Hermione să se uite într-acolo. Buckbeak, Hipogriful, stătea în colț ciugulind ceva, din care curgeau picături de sânge pe podea.

— Nu puteam să-l las în zăpadă, zise Hagrid. Singur! Și de Crăciun!

Harry, Ron și Hermione se uitară unul la altul. Nu fuseseră întotdeauna de aceeași părere cu Hagrid, în ceea ce privea „creaturile interesante” și pe care oamenii obișnuiți le-ar fi numit „creaturi periculoase”. Pe de altă parte, Buckbeak nu părea să prezinte vreun pericol. Ba, după standardele lui Hagrid, era chiar „drăguț”.

— Trebuie să-ți construiești o apărare-beton, zise Hermione, punând mâna pe brațul lui enorm. Numai astfel o să reușești să dovedești că Buckbeak nu este periculos.

— N-o să fie de nici un folos, zise Hagrid. Diavolul ăla de Lucius îi are pe toți în buzunar! Se tem de el! Și, dacă pierd procesul, Buckbeak o să fie...

Și Hagrid făcu un gest sugestiv la gât, după care își ascunse iar capul în mâini și începu să suspine.

— Dar n-ai vorbit și cu Dumbledore, Hagrid? întrebă Harry.

— El a făcut deja destule pentru mine, spuse Hagrid. Și are destule pe cap... Să-i țină la distanță pe Dementori, să ia toate măsurile împotriva lui Sirius Black...

Ron și Hermione îl priviră rapid pe Harry, ca și cum le-ar fi fost teamă ca prietenul lor să nu îl ia la trei păzește pe bietul Hagrid, fiindcă nu îi spusese adevărul despre Black. Dar Harry nu se îndură să îi zică nimic lui Hagrid, văzându-l cât de trist și nefericit era.

— Hermione are dreptate, Hagrid, îi spuse el. Nu trebuie să te dai bătut. Ai nevoie de

o apărare solidă. Noi suntem martori, dacă ai nevoie de noi.

— Sunt sigură, zise Hermione, că am citit undeva despre un caz asemănător, iar Hipogriful a scăpat nepedepsit. O să caut cazul ăsta, Hagrid, și o să ți-l aduc!

Hagrid începu să plângă și mai tare. Harry și Hermione se uitară spre Ron, implorându-i ajutorul.

— Ei... Ce ziceți, să fac un ceai? întrebă Ron. Harry se uită mirat la el.

— Așa face mama când cineva este trist, zise Ron, ridicând din umeri.

În cele din urmă, cu un ceai aburind în față, Hagrid își șterse ochii cu o batistă de mărimea unei fețe de masă și zise:

— Aveți dreptate, nu-l ajut cu nimic pe Buckbeak dacă mă dau bătut. Trebuie să lupt pentru el!

Colț ieși timid de sub masă și își puse capul pe genunchii lui Hagrid.

— Am fost atât de necăjit, zise Hagrid, cu o mână mân-gâindu-l pe Colț, pe cap, cu cealaltă ștergându-și fața, încât nici n-am avut grijă de el... Din cauza lui Buckbeak, pentru că nimănui nu-i plac orele mele...

— Nouă ne plac! sări imediat Hermione.

— Da, mult, zise Ron, încrucișându-și degetele pe sub masă. Și ce mai fac Trirâmele, Hagrid?

— Au murit, zise el, posomorât. Le-am dat prea multă salată...

— O, nu! făcu Ron și își mușcă buza.

— Iar Dementorii m-au făcut și ei să nu mă simt în apele mele, continuă Hagrid. Trebuie să trec mereu pe lângă ei, când mă duc să beau ceva la „Trei măhuri”. Parcă aș fi iar la Azkaban...

Tăcu, sorbind din ceai. Harry, Ron și Hermione își ținură răsuflarea. Nu-l auziseră niciodată pe Hagrid vorbind despre scurta lui ședere la Azkaban. După o pauză, Hermione îndrăzni să întrebe:

— Și e groaznic acolo, Hagrid?

— Nici n-aveți idee cât e de oribil, zise Hagrid încet. N-am văzut niciodată un loc mai îngrozitor. Am crezut că înnebunesc. Nu-mi treceau prin cap decât lucruri teribil de triste... Când am fost exmatriculat de la Hogwarts... Când a murit tata... Când am fost nevoit să renunț la Norbert...

Ochii i se umplură de lacrimi. Norbert era puiul de dragon pe care îl câștigase la un joc de cărți.

— Da... După un timp, nici măcar nu mai știi cine ești și ajungi să te întrebi dacă mai are rost să trăiești. Mă rugam să mor în somn, să nu mă mai trezesc a doua zi... Când mi-au dat drumul, m-am simțit de parcă m-aș fi născut din nou. Mi-au revenit toate amintirile fericite. Era așa de bine să trăiești! Și, ascultați-mă pe mine, Dementorii nu prea erau dispuși să mă lase să plec.

— Dar erai nevinovat! exclamă Hermione. Hagrid scoase un sunet disprețuitor.

— Chiar crezi că asta are vreo importanță pentru ei? Nu le pasă, atâta timp cât sunt înconjurați de sute de ființe umane, cărora le pot sorbi fericirea. Vinovat, nevinovat, nu contează!

Harry tăcu pentru o clipă, ațintindu-și ochii în cana cu ceai. Apoi zise:

— M-am gândit să-l fac scăpat pe Buckbeak, să-i dau drumul să zboare... Dar cum să-i explici unui Hipogrif că trebuie să se ascundă? Și... mi-a fost și teamă că încalc legea...

Ridică ochii spre ei, și lacrimi mari începură să i se rostogolească pe obraji.

— Nu vreau să mai ajung la Azkaban!

*

Vizita la Hagrid, deși cât se poate de tristă, avu efectul pe care scontaseră Ron și Hermione. Deși nu uitase de Black, Harry nu putea să facă fel de fel de planuri de răzbunare, dacă vroia să-l ajute pe Hagrid să își pledeze cauza în fața Consiliului pentru Eliminarea Creaturilor Periculoase. Împreună cu Ron și cu Hermione, meraseră a doua zi la bibliotecă și se întoarseră în camera de zi, pustie acum, cu brațele încărcate de cărți care i-ar fi putut ajuta să-i pregătească lui Hagrid apărarea, în sprijinul lui Buckbeak. Stăteau în fața focului și răsfoiau cărțile, citindu-și unul altuia pasajele mai interesante, pe care le găseau.

— Aici e ceva... Cazul din 1722... Da, dar Hipogriful a fost condamnat... Uh, și ce i-au făcut... Dezgustător!

— Asta ar putea fi de ajutor... Un Manticor a atacat pe cineva, în 1296, și Manticorul a scăpat... O, nu! A scăpat, fiindcă tuturor le-a fost frică să se apropie de el...

În acest timp, în restul castelului se făceau pregătirile pentru Crăciun. Totul era decorat frumos, deși rămăseseră doar câțiva studenți la Hogwarts. Pe coridoare, atârnavu ghirlande de vâsc, iar din fiecare ramură izvorau lumini misterioase. În Marea Sală, apăruseră cei doisprezece brazi, frumos împodobiți cu stelute aurii. Coridoarele erau invadate de arome înnebunitoare, care în Ajunul Crăciunului deveniseră atât de îmbietoare, încât până și Pungașul îndrăznise să scoată nasul din buzunarul lui Ron și să adulmece pofcios.

În dimineața de Crăciun, Harry fu trezit din somn de perna aruncată în capul lui de către Ron.

— Sculara! Cadourile!

Harry își puse ochelarii, străduindu-se să vadă în semiîntuneric ce se afla la picioarele patului său. Văzu o grămadă de cadouri. Ron se și apucase să sfâșie ambalajul în care erau învelite cadourile lui.

— Alt pulover de la mama! Hm... Iar maro! Vezi dacă n-ai și tu unul!

Da, avea și el. Doamna Weasley îi trimisese un pulover roșu-aprins, cu Leul Cercetașilor, brodat pe piept. Îi mai trimisese și prăjituri de casă, un tort și ciocolată. În timp ce puneă toate acestea la o parte, observă un pachet lung și subțire.

— Ce e acolo? întrebă Ron, ținând în mână o pereche de șosete, pe care tocmai le despachetase.

— Habar n-am...

Harry se apucă să desfacă pachetul și i se opri respirația de uimire și încântare. În pachet era o mătură nou-nouță, strălucitoare și frumoasă. Ron lăsă șosetele pe pat și se apropie să o vadă mai bine.

— Nu pot să cred, zise el, răgușit.

Era o mătură marca „Fulger”, identică cu mătura viselor lui, pe care Harry se ducea în fiecare zi să o vadă în vitrina magazinului cu ustensile și echipamente de Vâjthaț, de pe Aleea Diagon. Mânerul sclipea de-ți lua ochii. Harry îi simți vibrația când puse mâna pe el și îi dădu repede drumul. Mătura plutea în aer, nesuținută de nimeni, la înălțimea optimă, pentru ca el să poată să o încalcece. Harry își plimbă ochii de la numărul de înregistrare de pe mâner până jos, spre coada măturii, terminată cu două crenguțe perfect netede.

— Cine ți-a trimis-o? întrebă Ron, pe șoptite.

— Uită-te dacă nu e vreo carte de vizită, zise Harry. Ron răscoli tot ambalajul în care

fusesse împachetată mătura-minune.

— Nimic! Măi să fie! Cine oare o fi cheltuit atâta pe tine?

— Păi, zise Harry, uluit complet, tot ce pot să-ți spun sigur este că nu unchiul și mătușa mea!

— Pariez că e de la Dumbledore, zise Ron, dând ocol iar și iar măturii, pentru a nu-i scăpa nici un amănunt. Doar el ți-a trimis și pelerina care te face invizibil, tot anonim!

— Da, dar i-a aparținut tatălui meu, zise Harry. Dumbledore doar mi-o transmitea din partea lui... N-ar putea să cheltuiască atât de mult cu mine. Unde ar ajunge dacă ar face astfel de cadouri studenților?

— De aceea nici nu vrea să știi că e de la el! zise Ron. Ca nu cumva să zică vreun zevzec, ca Reacredință, că te favorizează cumva... Ah, Harry! Să vezi ce față o să facă Draco! O să se îmbolnăvească, nu alta! Doar e o mătură la cele mai înalte standarde internaționale!

— Încă nu-mi vine să cred, făcu Harry, mângâind mătura, în timp ce Ron se tăvălea pe pat de răs, numai la gândul figurii tâmpe, pe care o va face Draco la vederea măturii. Cine să fie?

— Știi cine ar mai putea fi! exclamă Ron, oprindu-se din răs. Lupin!

— Cum? întrebă Harry, acum începând el să râdă. Lupin? Dacă ar fi avut atâta aur, și-ar fi cumpărat niște haine, săracu'!

— Da, dar pe tine te place, nu se lăsă Ron. Știi că era plecat, când ți-ai distrus mătura veche. Probabil că s-a dus în Aleea Diagon, când a aflat cât de necăjit erai.

— Cum adică, era plecat? întrebă Harry. Era bolnav, când am avut noi meciul.

— Da, dar nu era nici în aripa spitalului, ți-o spun eu sigur, fiindcă spălam ploștile... Doar știi ce pedeapsă mi-a dat Plesneală!

Harry se încruntă.

— Nu-l văd eu pe Lupin având atâta bănet pentru o chestie ca asta!

— De ce râdeai?

Era Hermione, în halat și cu Șmecherilă în brațe, care era cam morocănos din cauza zgărzii din jurul gâtului.

— Nu-l aduce aici! urlă Ron, repezindu-se să-l ia pe Pungașul din pat și să-l bage în buzunarul de la pijama.

Dar Hermione nu-l mai auzea. Îi dăduse drumul lui Șmecherilă în patul lui Seamus și se uita cu gura căscată la mătură.

— Oh, Harry! Cine ți-a trimis-o?

— N-am nici cea mai vagă idee, zise Harry. Nu avea nici o carte de vizită sau orice alt indiciu...

Spre marea lor surpriză, Hermione nu păru nici fericită, nici încântată pentru Harry. Din contră, îi căzu fața și începu să-și muște buza.

— Ce-i cu tine? o întrebă Ron.

— Nu știu, făcu Hermione. Dar e cam ciudat, nu vi se pare? Doar e o mătură extra, nu-i așa? Ron oftă, exasperat.

— E cea mai bună, Hermione, dacă vrei să știi!

— Așa că trebuie să fi costat foarte mult...

— Probabil cât toate măturile Viperinilor la un loc! râse Ron.

— Atunci, cine să-i trimită lui Harry un astfel de cadou costisitor și nici măcar să nu-i spună că e de la el? întrebă Hermione.

— Și ce ne pasă? zise Ron nerăbdător. Harry, pot s-o încerc și eu? Te rog... Spune da!

— Cred că nimeni n-ar trebui să încerce mătura asta deocamdată, zise Hermione prudentă.

Harry și Ron se uitară la ea.

— Și cam ce crezi că are Harry de gând să facă? întrebă Ron ironic. Să măture podeaua cu ea?

Dar, înainte ca Hermione să poată răspunde, Șmecherilă făcu un salt de pe patul lui Seamus drept la pieptul lui Ron.

— DĂ-L AFARA! IMEDIAT! urlă Ron, în timp ce Șmecherilă îi sfâșia pijamaua, iar Pungașul se refugiase pe umărul lui Ron.

Ron îl apucă de coadă pe șobolan și încercă un șut spre Șmecherilă. Nu aprecie însă corect distanța și nimeri în cufărul lui Harry, ceea ce răsturnă cufărul, iar pe Ron îl făcu să țopăie pe loc și să urle de durere.

Lui Șmecherilă i se ridică deodată blana pe spinare. Se auzi un sunet prelung, foarte înalt. Spionoscopul scăpase din șosetele Unchiului Vernon și acum era pe podea, pâlپând și scoțând sunete înalte.

— Am uitat de el, zise Harry, ridicându-l de pe podea. Cum evit să port șosetele alea...

Spionoscopul se răsucea și clipea în palma lui Harry. Șmecherilă sâsâia și scuipa la el.

— Scoate animalul de-aici, Hermione, strigă Ron furios. Ron stătea pe patul lui Harry, frecându-și degetul de la picior.

— Nu poți să oprești chestia aia? îl întrebă Ron pe Harry. Hermione ieși din dormitor, ținându-l în brațe pe Șmecherilă, care nu-l slăbea din ochi pe Ron, aruncându-i priviri malițioase.

Harry înveli din nou Spionoscopul în șosetele Unchiului Vernon și îl aruncă în fundul cufărului. Nu se mai auzeau acum decât strigătele lui Ron, de durere și de furie. Pungașul se cuibărise în palmele lui Ron. Nu mai ieșise de mult din buzunarul lui Ron, iar Harry fu neplăcut surprins să constate că șobolanul, altădată atât de grăsuț, era acum numai piele și os. Ba chiar se părea că și năpârlise pe alocuri.

— Nu arată prea bine, bietul de el, nu-i așa? întrebă Harry.

— Din cauza stresului în care trăiește, zise Ron. Dacă n-ar fi grămada aia nesuferită de blană, n-ar avea nimic!

Dar Harry își aminti că femeia de la Menajerie spusese că șobolanii trăiesc cam patru ani. Harry se gândi fără să vrea că, în afară de faptul în care Pungașul ar dispune de puteri deosebite, șobolanul se afla la sfârșitul vieții lui. Și, contrar spuselor lui Ron, că Pungașul e plictisitor și nu e bun de nimic, era convins că prietenul lui o să sufere cumplit la moartea șobolanului.

În dimineața aceea, nu prea se făcea simțit spiritul Crăciunului în camera de zi a Cercetașilor. Hermione îl închisese pe Șmecherilă în dormitorul ei, dar era furioasă pe Ron, că încercase să-i dea un picior. Ron încă spumega contra lui Șmecherilă, care încercase iar să îi curme viața Pungașului. Harry renunțase să încerce să-i mai împace și își examina atent mătura, pe care o adusese cu el în camera de zi. Lucrul acesta, nu se știe din ce cauză, părea să o sâcâie pe Hermione. Nu zise nimic, dar se uită sumbru la mătură, ca și cum ar fi încercat și ea să-i critice motanul.

La ora prânzului, coborâră în Marea Sală și constatară cu uimire că mesele fuseseră trase la perete, iar în mijlocul sălii trona o masă lungă, cu douăsprezece locuri. Profesorii Dumbledore, McGonagall, Plesneală, Lăstar și Flitwick erau deja acolo, împreună cu Filch,

îngrijitorul, care, în locul obișnuitei sale haine maro, purta acum un frac vechi și cam mototolit. Se mai aflau acolo și trei studenți: doi din anul I, foarte timizi, și unul de la Viperini, din anul V.

— Sărbători fericite! zise Dumbledore, în timp ce Harry, Ron și Hermione se apropiau de masă. Fiindcă suntem așa de puțini, m-am gândit la aranjamentul ăsta. Stați jos... Luați loc!

Harry, Ron și Hermione se așezară la un capăt al mesei, cot la cot.

— Pocnitori! zise Dumbledore entuziasmat, dându-i una argintie lui Plesneală, care o luă în silă și o făcu să explodeze. Cu un mare Bang! pocnitoarea explodează și din ea ieși un coif țuguiat, de vrăjitoare, cu un vultur împăiat în vârf. Harry, amintindu-și de Bong, se uită pe furiș la Ron și amândoi mustăciră. Gura lui Plesneală se făcu pungă și împinse coiful, nervos, către Dumbledore. Acesta îl luă și îl puse imediat pe cap, în locul coifului său.

— Serviți-vă! îi îndemnă el, privindu-i cu veselie.

În momentul în care Harry lua o porție de cartofi copti, ușa Marii Săli se deschise din nou. Era profesoara Trelawney, alunecând spre ei, de parcă ar fi fost pe role. Își pusese în onoarea evenimentului o rochie verde și elegantă, care îi scotea în evidență și mai mult ochii verzi, strălucitori, foarte mari, ca de libelulă.

— Sybil, ce surpriză plăcută! făcu Dumbledore și se ridică în picioare.

— Am privit în globul meu de cristal, domnule director, și, spre marea mea surprindere, m-am văzut abandonându-mi prânzul solitar și venind să iau masa cu toată lumea. Cum puteam să nu iau în seamă acest semn al sorții? Am părăsit turnul meu și am venit cât de repede am putut. Vă rog să-mi scuzați întârzierea...

— Nu face nimic, ia loc, zise Dumbledore, cu ochii sclipind vesel. Lasă-mă să-ți ofer un scaun...

Și, într-adevăr, făcu un semn cu bagheta și săltă în aer un scaun, care se roti puțin în aer, înainte de a ateriza între Plesneală și McGonagall. Cu toate acestea, profesoara Trelawney nu se așeză. Ochii ei enormi se rotiră asupra celor din jurul mesei și deodată profesoara Trelawney scoase un strigăt.

— Ah, domnule director, zise ea, nu m-aș așeza... Cu mine, am fi treisprezece la masă! Nimic nu poate fi mai nefast. Când stau la masă treisprezece persoane, primul care se scoală de la masă va fi și primul care va muri!

— O să riscăm, Sybil, zise profesoara McGonagall, pierzându-și răbdarea. Stai jos, se răcește ciorba de curcan!

Profesoara Trelawney ezită, apoi se așeză pe scaunul gol, cu buzele strânse și ochii închiși, de parcă s-ar fi așteptat să cadă un trăsnet. Profesoara McGonagall băgă polonicul în cel mai apropiat castron.

— Vrei și tu ciorbă, Sybil? întrebă ea.

Profesoara Trelawney nu o luă în seamă. Deschise ochii, se uită iar la cei de la masă și întrebă:

— Dar unde este profesorul Lupin?

— Mi-e teamă că bietul de el este iar bolnav, răspunse Dumbledore, îndemnându-i pe toți din priviri să se servească. Păcat că s-a îmbolnăvit tocmai de Crăciun...

— Dar tu probabil că știai deja lucrul acesta, nu-i așa, Sybil? întrebă Minerva McGonagall ironic.

Profesoara Trelawney o privi pe McGonagall foarte rece.

— Sigur că știam, Minerva, zise ea, încet. Dar nu-mi place să mă laud că sunt

atotștiutoare. De multe ori, mă prefac că n-aș fi binecuvântată cu Ochiul Interior, ca să nu-i fac pe cei din jur să se simtă prost.

— Asta explică multe, zise profesoara McGonagall malițios. Vocea profesoarei Trelawney deveni ceva mai puțin misterioasă.

— Dacă vrei să știi, Minerva, am văzut în globul meu de cristal că profesorul Lupin nu se va afla printre noi o perioadă mai lungă de timp. Se pare că și el este conștient că i se apropie sfârșitul. Aproape că a fugit din camera mea, când m-am oferit să-i spun ce văd în globul de cristal, în legătură cu el.

— Îmi închipui, făcu profesoara McGonagall sec.

— Mă îndoiesc, zise Dumbledore, ceva mai tare, pentru a pune capăt discuției dintre profesoara Trelawney și profesoara McGonagall, că profesorul Lupin este în vreun pericol iminent. Severus, i-ai mai preparat o porție de poțiune?

— Da, domnule director, răspunse Plesneală.

— Foarte bine, zise Dumbledore. Atunci înseamnă că se va face bine în curând. Derek, ai gustat din cârnăciorii ăștia? Sunt excelenți!

Băiatul din anul I se înroși puternic la față, de emoție că Dumbledore i se adresase direct. Cu mâini tremurătoare, luă câțiva cârnăciorii.

Profesoara Trelawney se purtă aproape normal până spre sfârșitul mesei de Crăciun, două ore mai târziu. Gata să plesnească de atâta mâncare, Harry și Ron, cu coifurile de sărbătoare pe cap, se sculară primii de la masă. Atunci, ea scoase un țipăt îngrozit.

— Dragii mei, zise ea, care dintre voi s-a ridicat de la masă primul?

— Nu știu, zise Ron, privind jenat spre Harry.

— Mă îndoiesc că are vreo importanță, zise profesoara McGonagall acru, în afară de cazul în care vă așteaptă pe coridor vreun nebun, cu toporul în mână, gata să-l măcelărească pe primul care va ieși din Marea Sală!

Chiar și Ron izbucni în râs.

— Vii și tu? o întrebă Harry pe Hermione.

— Nu, zise Hermione. Vreau să vorbesc ceva cu profesoara McGonagall.

— Probabil vrea să vadă dacă se mai poate înscrie la vreo materie, căscă Ron plictisit, pe când străbăteau holul de la intrare unde nu se afla nici un nebun cu toporul.

Când se apropiară de gaura din portret, îl văzură pe Sir Cadogan care își petrecea seara Crăciunului împreună cu mai mulți călugări, mulți dintre ei foști directori la Hogwarts. Bineînțeles că se afla acolo și poneiul lui gras. Își ridică viziera și ridică spre ei o halbă de bere.

— La mulți ani! le ură el. Parola?

— *Trădător nemernic!*

— Ba voi sunteți așa! râse Sir Cadogan, dându-se la o parte ca să-i lase să treacă.

Harry se duse drept în dormitor, își luă noua mătură „Fulger” și trusa de întreținere a măturilor, pe care i-o făcuse Hermione cadou de Crăciun. Coborî apoi în camera de zi și se întrebă ce putea să îi mai facă măturii lui, care nu avea nici măcar rămurele îndoite, la coadă, care să trebuiască să fie tăiate, iar mânerul strălucea atât de tare încât nu ar fi avut nici un sens să îl mai lustruiască. El și Ron nu se mai săturau să o admire. Deodată, gaura din portret se deschise și intrară Hermione și profesoara McGonagall.

Deși era șefa casei lor, Harry nu o mai văzuse pe profesoara McGonagall decât o singură dată în camera lor de zi, iar atunci, numai ca să îi anunțe ceva deosebit de important. Harry și Ron se holbară la ea, amândoi cu mâinile pe „Fulger”. Hermione îi ocoli, se așeză într-un fotoliu și își băgă nasul într-o carte.

— Deci, asta e, făcu profesoara McGonagall, apropiindu-se de cămin și uitându-se la „Fulger”. Domnișoara Granger mi-a spus că ai primit o mătură, Potter!

Harry și Ron întoarseră privirile spre Hermione. Îi văzură nu mai fruntea roșie ca focul, pe deasupra cărții, care era cu fundul în sus, de altfel.

— Pot s-o văd și eu? întrebă profesoara McGonagall și, înainte de a căpăta vreun răspuns, le smulse mătura din mâini.

Începu să o examineze cu atenție, de la cap la coadă.

— Hm, pufni ea. Și nu era nici un bilețel, Potter? Nici o carte de vizită? Nici un indiciu, de orice fel?

— Nu, zise Harry, scurt.

— Da..., continuă profesoara McGonagall. Ei bine, mă văd silită să-ți confisc mătura, Potter.

— C-Cum? sări Harry în picioare. Dar de ce?

— Trebuie să văd dacă nu e blestemată în vreun fel, zise profesoara McGonagall. Eu nu sunt expertă în domeniu, dar Madam Hooch și profesorul Flitwick o să-i dea de capăt...

— *Să-i dea de capăt?* strigă Harry, privind-o pe profesoara McGonagall, ca și cum aceasta nu ar mai fi fost în toate mințile.

— N-o să le ia mai mult de două săptămâni, continuă profesoara McGonagall. O s-o primești înapoi, de îndată ce ne asigurăm că n-are vreun blestem asupra ei.

— Dar nu are nimic, zise Harry, cu vocea tremurându-i deja. Zău așa, doamnă profesoară...

— N-ai de unde să știi, Potter, zise profesoara McGonagall, cu înțelegere, până nu zbori cu ea. Și n-o să faci lucrul acesta până nu vedem dacă nu s-a acționat asupra ei. O să te țin la curent.

Profesoara McGonagall se întoarse pe călcâie și ieși prin gaura din portret, luând și mătura cu ea. Harry rămase înțepenit locului, uitându-se după ea și ținând în mână cutia cu cremă de lustruit. Ron se întoarse furios spre Hermione.

— *Ce ți-a trebuit să te duci fuga la McGonagall, poți să-mi spui și mie?* urlă el.

Hermione puse cartea alături și, deși încă mai era rozalie la față, îl înfruntă pe Ron cu curaj.

— Fiindcă am crezut, și profesoara McGonagall a fost de aceeași părere cu mine, că mătura i-a fost trimisă lui Harry de către Sirius Black!

— CAPITOLUL XII —

PATRONUS

Harry știa că Hermione fusese de bună-credință, dar asta nu îl împiedica să fie foc și pară contra ei. Fusese proprietarul celei mai bune măhuri din lume pentru câteva ore dar acum, din cauză că-și băgase ea nasul unde nu-i fierbea oala, nici măcar nu știa dacă o să o mai vadă înapoi vreodată. Și cum avea să arate frumoasa lui mătură, ultramodernă, după ce i se vor fi aplicat toate testele anti-blesteme? Și Ron era furios pe Hermione. După el, să-i aplici unui „Fulger” nou-nouț testele anti-blesteme era o adevărată crimă! Hermione, deși era convinsă că procedase corect, începuse să evite camera de zi. Harry și Ron bănuiau că își găsise refugiu în bibliotecă și nu făceau nimic ca să o scoată de acolo. Așa că fură chiar bucuroși când colegii lor se întoarseră la școală, imediat după Anul Nou, făcând să răsune iarăși turnul lor de zgomot și voie bună.

Chiar în prima noapte după începerea următorului trimestru, Baston îl căută pe Harry.

— Te-ai distrat bine de Crăciun? îl întrebă Baston și, fără să aștepte răspunsul lui Harry, se așeză și continuă, coborând vocea. M-am tot gândit, pe perioada Crăciunului, Harry... La ultimul meci, știi tu... Dacă Dementorii își fac apariția și la următorul meci? Nu ne putem permite lucrul acesta, așa că...

Baston făcu o pauză, încurcat.

— M-am gândit și eu la asta, interveni Harry. Profesorul Lupin mi-a promis că mă învață cum să le fac față. Începem săptămâna asta, n-a avut timp până la Crăciun...

— Aha, făcu Baston și fata i se destinse într-un zâmbet. În cazul ăsta, cu siguranță că nu vreau să renunț la un căutător atât de bun ca tine! Ți-ai comandat altă mătură?

— Nu, zise Harry.

— Păi, ce mai aștepți? Grăbește-te! Nu poți folosi „Steaua Căzătoare” contra Ochilor-de-Șoim!

— A primit un „Fulger”, de Crăciun! sări Ron.

— Un „Fulger”? Vorbești serios? Un „Fulger” *adevărat*?

— Stai, nu te bucura așa de tare, zise Harry, negru de supărare. Mi-a fost confiscată!

Si îi explică pe îndelete ce se întâmplase și că acum mătura lui era supusă testelor anti-blesteme.

— Blestemată? Cum ar fi putut fi blestemată? De către cine?

— Sirius Black! zise Harry. Se presupune că vrea să pună mâna pe mine și McGonagall e de părere că s-ar fi putut să mi-o fi trimis el.

Făcând cu mâna un semn a lehamite, ca și cum ar fi înlăturat orice posibilitate ca un criminal notoriu să fie pe urmele căutătorului său, Baston zise:

— Dar Black nu și-ar fi putut permite să cumpere o mătură marca „Fulger”! E un fugar, cu întreaga țară pe urmele lui. Cum ar fi putut să intre într-un magazin cu produse de calitate și să cumpere un „Fulger”?

— Da, și eu zic la fel, spuse Harry, dar McGonagall... Lui Baston îi pieri culoarea din obraji.

— Mă duc să vorbesc cu ea! promise el. O să o fac să înțeleagă că n-are nici un sens... Doar și ea dorește cu ardoare, la fel ca noi toți, să câștigăm Cupa... O să vezi, Harry... Auzi, un „Fulger”...

*

Lecțiile începură chiar de a doua zi. Nimănui nu îi era pe plac că trebuia să petreacă două ore la rând afară, în frig, dar Hagrid făcuse o vatră mare, în care ardea un foc zdravăn, în care se desfătau salamandrele lui. Luară parte, de fapt, la niște ore deosebit de plăcute, adunând frunze și lemnișoare uscate, pentru a menține tot timpul focul aprins. Șopârlele iubitoare de dogoare se hârjoneau, împrăștiind buștenii încinși. Ora de „Previziuni despre viitor” se dovedi mult mai puțin interesantă. Profesoara Trelawney îi învață să ghicească în palmă și nu pierdu ocazia să îi spună lui Harry că avea cea mai scurtă linie a vieții, pe care o văzuse ea vreodată.

Urma ora de „Apărare contra Magiei Negre” și Harry ardea de nerăbdare să ajungă în clasă. După conversația avută cu Baston, Harry dorea să înceapă cât mai curând lecțiile de contracarare a puterii Dementorilor.

— A, da, făcu profesorul Lupin, când îi aminti Harry la sfârșitul orei despre promisiunea făcută. Să vedem... Ce-ai zice de marți seara, la ora opt? Clasa unde se țin orele de „Istoria magiei” ar trebui să fie destul de încăpătoare... Doar nu putem aduce un Dementor adevărat, să te antrenezi pe el...

— Încă pare bolnav, nu-i așa? îi zise Ron lui Harry, în timp ce se îndreptau amândoi spre Marea Sală, pentru masa de prânz. Ce crezi că are?

Se auzi un țâțâit dezaprobat în spatele lor. Era Hermione, la picioarele unei armuri, chinându-se să închidă geanta care gema de atâtea cărți.

— De ce te țâțâi la noi? o întrebă Ron nervos.

— Ba deloc! zise ea cam de sus, reușind să-și salte iar geanta pe umăr.

— Ba da! Te-am auzit! Când ne întrebam de ce suferă Lupin...

— Păi, nu e evident? întrebă ea cu un aer de superioritate care te scotea din minți.

— Dacă nu vrei, nu ne spune și gata! o făcu Ron pe indiferentul.

— Bine, zise ea și trecu pe lângă ei.

— Habar n-are, zise Ron, privind cu ranchiună după Hermione. Vrea doar să intre în vorbă cu noi!

*

Marți seara, la ora opt, Harry părăsi Turnul Cercetașilor și se îndreptă spre clasa unde se țineau orele de „Istoria magiei”. Când ajunse el acolo, era întuneric și nu se vedea nimeni în clasă. Aprinse luminile, cu bagheta magică, și se puse pe așteptat. După numai cinci minute, apărură și profesorul Lupin, cu o cutie mare sub braț, pe care o înghesui în pupitrul profesorului Binn.

— Ce e ăsta? întrebă Harry.

— Un alt Bong, zise Lupin, scoțându-și haina. De marți tot caut prin castel și, spre norocul nostru, am mai găsit unul. Stătea în debaraua lui Filch! El o să întruchipeze aproape fidel un Dementor. Se va transforma automat într-un Dementor, când va da nas în nas cu tine și noi o să practicăm pe el. Pot să-l pun în clasa mea, când nu facem ore acolo. E un dulap sub catedră, care o să-i placă foarte mult.

— Bine, făcu Harry, ca și cum nu ar fi înțeles mare lucru, dar era bucuros că profesorul Lupin găsisese un înlocuitor atât de bun pentru un Dementor.

— Așa..., făcu profesorul Lupin și își scoase bagheta magică, îndemnându-i pe Harry să facă la fel. Vraja pe care vreau să te învăț, Harry, este foarte complicată, se învață în anii mai mari... Depășește Nivelele Obișnuite de Vrăjitorie. Se numește Vraja Patronus.

— Și cum se procedează? întrebă Harry nervos.

— Dacă este executată corect, apare un Patronus, răspunse Lupin, care este un fel de Anti-Dementor, un fel de protector, care se interpune ca un scut între tine și Dementor.

Harry se văzu deodată la adăpostul unei figuri uriașe, de mărimea lui Hagrid, care ținea o măciucă în mână.

— Un Patronus este un fel de forță pozitivă, continuă profesorul Lupin, un fel de proiecție a sentimentelor cu care se hrănesc Dementorii - speranță, fericire, dorința de a supraviețui - dar care nu simte disperare, ca toate ființele omenești, deci Dementorii nu-i pot face nici un rău. Dar trebuie să te previn, Harry, că vraja ar putea fi mult prea complexă pentru tine. Chiar mulți vrăjitori, care cunosc mult mai multe, au dificultăți în executarea ei.

— Și cum arată un Patronus? întrebă Harry curios.

— Capătă o formă unică pentru fiecare vrăjitor care îl conjură.

— Și cum poate fi conjurat?

— Cu o incantație care reușește numai dacă te poți concentra îndeajuns, cu toată puterea ființei tale, pe o singură amintire fericită din viața ta.

Harry se gândi la cel mai fericit moment din viața lui. Nimic din perioada în care a stat la familia Dursley, desigur... În cele din urmă, se opri asupra momentului în care a încălecat pentru prima oară o mătură.

— Am găsit! strigă el, încercând să se concentreze asupra momentului și să retrăiască senzația de fericire, dar și de gol în stomac.

— Incantația, zise profesorul Lupin, sună în felul acesta: „*Expecto patronum!*” Te-ai concentrat asupra unui moment fericit din viața ta?

— O, da! exclamă Harry, gândindu-se intens la acel moment. *Expecto patrono... Pardon!... patronum... Expecto patronum!*

Ceva țâșni vag din vârful baghetei sale, ceva argintiu și fără prea mare consistență.

— Ați văzut? întrebă Harry încântat. S-a întâmplat ceva...

— Foarte bine, zâmbi Lupin. Ești gata să încerci vraja asupra unui Dementor?

— Da, șopti Harry, strângând tare bagheta în mână și pășind în centrul clasei.

Încerca să se concentreze asupra primului zbor pe mătură, dar ceva încerca să se infiltreze în gândurile lui. În câteva clipe, urma să audă iar strigătul deznădăjduit al mamei sale și el nu vroia... Sau... Așa să fie oare?

Lupin deschise capacul cutiei.

Un Dementor se ridică încet din cutie, cu fața acoperită de glugă și întoarsă spre Harry. Din faldurile pelerinei ieșea o mână scârboasă, cadaverică. Dementorul ieși și se îndreptă încet spre Harry, hârâind zgomotos când trăgea adânc aer în piept. Un val de răceală îl cuprinse pe Harry...

— *Expecto patronum!* strigă Harry. *Expecto patronum! Expecto...*

Dar clasa și Dementorul începeau să-și piardă contururile... Harry simțea că se prăbușește iar prin ceața albă și densă. Vocea mamei sale răsuna mai sfâșietor ca niciodată în capul lui...

„Nu Harry! Te implor! Fac orice, dar nu Harry...”

„La o parte, fată nesocotită...”

— Harry!

Harry reveni la viață. Zăcea cu fața la pământ. Vedea iar conturul clasei. Nu era

nevoie să întrebe ce se întâmplase...

— Îmi pare rău, zise el, în timp ce o sudoare rece i se prelingea pe frunte.

— Ți-ai revenit? întrebă Lupin.

— Da, zise Harry și se rezemă de o bancă.

— Poftim! zise Lupin și îi întinse o broscuță de ciocolată. Mănâncă asta și pe urmă mai încercăm o dată. Nu mă așteptam să reușești din prima încercare. De fapt, aș fi fost uluit să reușești.

— E din ce în ce mai rău, zise Harry, mușcând din capul broscuței. Glasul ei se auzea și mai tare... și vocea lui Cap-de-Mort...

Lupin se făcu mai palid ca de obicei.

— Harry, dacă nu vrei să mai încerci, nu e nici o problemă... Te înțeleg prea bine...

— Nu! strigă Harry, îndesând restul ciocolatei în gură. *Trebuie!* Dacă mai apar Dementorii pe terenul de Vâjthaț când jucăm contra Ochilor-de-Șoim? N-am voie să mă mai prăbușesc o dată. Dacă pierdem meciul ăsta, pierdem și Cupa!

— Bine, zise Lupin, atunci alege, te rog, o altă amintire fericită, asta se pare că n-a avut prea multă putere...

Harry se gândi intens și în minte îi veni un moment din anul trecut, când casa Cercetașilor câștigase Campionatul dintre case.

— Gata? întrebă Lupin, gata să deschidă capacul cutiei, în care ascunsese Bongul.

— Gata! zise Harry, încercând să se gândească numai la momente fericite din viața lui și nu la clipa în care urma să apară Bongul.

— Acum! zise Lupin, ridicând capacul.

Camera se întunecă din nou și un suflu înghețat cuprinse totul. Dementorul ieși, îndreptându-se încet spre Harry.

— *Expecto patronum!* comandă Harry. *Expecto patronum!* *Expec...*

Ceața albă îi învălui simțurile... Contururi nedeslușite, enorme, îl înconjurară de pretutindeni... Apoi, auzi o altă voce, bărbătească, de data asta... înnebunită de groază și ea...

„Lily, ia-l pe Harry și fugi! E EL! Fugi! Eu încerc să-l rețin..., Se auzi cineva fugind... O ușă care se deschise, apoi se trânti la loc... Un râs pițigăiat, plin de răutate...

— Harry! Harry! Trezește-te...

Lupin îl pălmuia, ca să-l facă să-și vină în simțiri. De data asta nu îi trebui decât o clipă ca să înțeleagă de ce se afla pe podeaua prăfuită.

— Am auzit vocea tatălui meu, murmură el. Este prima oară când aud vocea lui... Încerca să-l rețină pe Cap-de-Mort, ca să îi dea mamei mele timp să fugă cu mine...

Harry își dădu seama că pe fața lui lacrimile i se amestecau cu sudoarea rece. Ca să nu-și dea seama Lupin, se aplecă și își ștersese fața cu poala robei, prefăcându-se că se leagă la șiret.

— L-ai auzit pe James? întrebă Lupin, cu o voce stranie.

— Da, ridică Harry capul, acum că își ștersese lacrimile. Cum, I-ați cunoscut și dumneavoastră pe tata?

— Da, zise Lupin. De fapt, eram prieteni buni la Hogwarts... Ascultă, Harry, poate ar trebui să ne oprim... E de ajuns pentru azi. Vraja asta este teribil de complexă... n-ar fi trebuit să te fac să treci prin tot chinul ăsta...

— Nu, zise Harry, ridicându-se în picioare. Mai încerc o dată! Nu m-am concentrat

asupra unei imagini îndeajuns de fericite, de aceea n-a mers...

Momentul în care aflase că este vrăjitor și urma să nu mai locuiască la familia Dursley în perioada cât era la Hogwarts! Dacă nici asta nu era o amintire fericită, atunci nu știa ce îl mai putea ajuta... Începu să se concentreze, amintindu-și cum se simțise când aflase că nu mai era nevoit să rămână în casa de la numărul patru, de pe Aleea Boschetelor. Harry se sculă în picioare, gata să înfrunte iar Bongul.

— Gata? întrebă profesorul Lupin, cu o figură care părea să spună că face acest lucru contrar rațiunii sale. Bine... Acum!

Deschise capacul pentru a treia oară și Dementorul începu să se îndrepte spre Harry. Clasa se întunecă din nou și fu învăluită de un frig cumplit...

— *Expecto patronum!* strigă Harry. *Expecto patronum!* *Expecto patronum!*

Țipătul răsună iar în capul lui Harry, numai că de data asta părea că vine de la un radio prost reglat. Mai încet... Și mai încet... Tot îl mai putea vedea pe Dementor... Apoi, din capătul baghetei lui Harry ieși o umbră argintie, uriașă, care se interpuse între el și Dementor. Harry tot își mai simțea picioarele ca de vată, dar de data asta era în picioare... Deși nu știa pentru cât timp...

— *Ridiculus!* strigă Lupin, făcând un pas înainte.

Se auzi un BONG!... și Patronus dispăru, împreună cu Dementorul. Harry se lăsă într-un scaun, simțindu-se obosit, ca și cum ar fi alergat mai mulți kilometri. Picioarele îi tremurau. Cu coada ochiului, îl văzu pe profesorul Lupin cum îl obligă pe Bong să intre la loc.

— Excelent! exclamă profesorul Lupin, venind spre Harry. Excelent, Harry, asta a fost un început bun!

— Mai putem încerca o dată? Vă rog, domnule profesor!

— Nu, acum nu! În nici un caz! A fost suficient pentru o singură seară. Poftim...

Și îi întinse o ciocolată, dintre cele mai bune.

— Mănâncă, Harry, ia cât mai multă ciocolată, altfel Madam Pomfrey o să-mi ia capul! Data viitoare, la aceeași oră, da?

— Da, zise Harry și mușcă din ciocolată.

Profesorul Lupin stingea luminile din clasă, care se reaprinseseră o dată cu dispariția Dementorului. Deodată, lui Harry îi trecu un gând prin cap.

— Domnule profesor, zise el, dacă l-ați cunoscut pe tata, atunci desigur că l-ați cunoscut și pe Sirius Black...

Profesorul Lupin se întoarse brusc.

— De unde ți-a venit ideea asta? întrebă el aspru.

— Păi, de nicăieri... Adică, știu că tata era prieten cu Black, pe vremea când învățau împreună la Hogwarts...

Lupin se relaxa.

— Da, sigur că îl cunoșteam. Sau cel puțin așa am crezut... Gata, Harry, du-te, s-a făcut deja foarte târziu...

Harry părăsi clasa, o luă pe coridor, iar când dădu colțul, se așeză pe postamentul armurii, ca să își termine ciocolata, regretând că adusese vorba despre Black, fiindcă era evident că lui Lupin nu îi convenise deloc. Apoi, gândurile lui Harry se întoarseră la mama și la tatăl lui...

Se simțea stors și gol pe dinăuntru, deși mâncase atâta ciocolată. Era îngrozitor să îți se învârtească prin cap vocile părinților tăi, chiar înainte de moartea lor. Nu le mai auzise de când era bebeluș. Dar știa că nu va fi în stare niciodată să producă un Patronus puternic

cu adevărat, atâta timp cât își dorea doar pe jumătate să nu mai audă vreodată vocile părinților lui...

„Sunt morți”, își spuse el, „și faptul că le auzi vocile, n-o să-i aducă nicicum înapoi. Mai bine să-mi revin și să mă adun, dacă vreau să câștigăm cupa la Vâjthaț!”

Se ridică în picioare, mânca și ultima bucățică de ciocolată și plecă spre Turnul Cercetașilor.

*

Ochi-de-Șoim jucaseră împotriva Viperinilor la o săptămână după începerea trimestrului. Viperinii câștigaseră, deși la scor foarte strâns. Aceasta era o veste bună pentru Cercetași, după cum îi anunțase și Baston, fiindcă, în cazul în care i-ar fi bătut și ei pe Ochi-de-Șoim, treceau pe locul doi. Așa că Baston mări numărul antrenamentelor la cinci pe săptămână. Aceasta însemna că, dacă punea la socoteală și orele Anti-Dementori, pe care le făcea cu Lupin și care îl epuizau mai mult decât șase antrenamente la Vâjthaț, lui Harry nu îi mai rămânea decât o singură seară pe săptămână ca să-și pregătească temele pentru acasă. Chiar și așa, Harry nu părea atât de epuizat ca Hermione, asupra căreia multele ore suplimentare începuseră să își spună cuvântul. În fiecare noapte, o puteai vedea pe Hermione într-un colț al camerei de zi, cu cărțile întinse pe mai multe mese, cu hărțile de „Aritmanție”, cu dicționarele de rune sau cu diagrame care îi înfățișau pe Încuiați ridicând greutatea, de exemplu. La toate acestea se adăugau sute de fișe și notițe. Abia mai avea timp să adreseze câte un cuvânt cuiva și se enerva când era întreruptă.

— Cum se descurcă oare? îl întrebă Ron în șoaptă pe Harry, arătând spre Hermione.

Harry tocmai se chinuia cu o lucrare despre „Otrăvurile nedetectabile”, pe care le-o dăduse Plesneală. Ridică privirile spre Hermione, care abia se mai vedea de după un mal-dăr de cărți, și întrebă absent:

— Cu ce să se descurce?

— Cu toate materiile suplimentare la care s-a înscris, răspunse Ron. Am auzit-o în dimineața asta vorbind cu profesoara Vector, vrăjitoarea care le predă „Aritmanția”. Vorbeau despre ora pe care au avut-o ieri, dar Hermione n-avea cum să fie acolo, fiindcă a fost cu noi la orele lui Hagrid despre „Grija pentru creaturile magice”! Iar Ernie Macmillan mi-a zis că nu lipsește de la nici o oră de „Studiul despre Încuiați”, dar majoritatea acestora sunt în același timp cu orele de „Previziuni despre viitor” și nici de la astea n-a lipsit niciodată!

Harry nu avea timp să dezbată misterul participării Hermionei la toate orele în același timp, fiind preocupat mai mult să-și termine lucrarea dată de Plesneală. Două secunde mai târziu fu întrerupt iar, de Baston, de data asta.

— Vești proaste, Harry, începu el încurcat. Vin de la profesoara McGonagall, la care m-am dus să vorbesc despre „Fulger”... M-a muștruluit că nu-mi aleg prioritățile cum trebuie, că sunt mai preocupat de câștigarea cupei, decât de viața ta... Asta fiindcă i-am zis că nu-mi pasă dacă te aruncă mătura la pământ după ce prinzi hoțoaica. S-o fi văzut în ce hal țipa la mine, de parcă cine știe ce aș fi spus... Apoi am întrebat-o cât mai durează testele anti-blesteme...

Se opri puțin, ca să o poată maimuțări mai bine pe profesoara McGonagall:

— „Cât va fi necesar, Baston!” Cred că trebuie să-ți comanzi o mătură, Harry... Există formulare de comandă la sfârșitul cărții „Care mătură?” Comandă-ți și tu un „Nimbus 2001”, așa cum are Draco.

— N-am de gând să-mi cumpăr nimic din ce consideră el că e bun! făcu Harry sec.

*

Ianuarie se scurse pe nesimțite și veni februarie, fără să aducă nici o schimbare în vremea cumplit de rece. Meciul contra Ochilor-de-Șoim era tot mai aproape, dar Harry tot nu își comandase altă mătură. Harry o întreba pe profesoara McGonagall ce mai știe despre „Fulgerul” lui, după fiecare oră de „Transfigurare”. Secondat de Ron, bineînțeles, care aștepta plin de speranță, în timp ce Hermione trecea pe lângă ei, cu fața întoarsă.

— Nu, Potter, încă nu pot să ți-o dau înapoi, îi răspunse profesoara McGonagall, a douăsprezecea oară când urma să fie întrebată același lucru.

Nici măcar nu îl lăsase să deschidă gura.

— I-am făcut majoritatea testelor anti-blesteme, dar profesorul Flitwick se teme ca nu cumva să i se fi aplicat măturii Vraja Răsucirii. O să te anunț eu când terminăm! Și te rog să nu mă mai plictisești cu întrebarea asta!

Și pentru ca lucrurile să stea și mai prost, lecțiile Anti-Dementor nu mergeau chiar atât de bine, precum sperase Harry. În mai multe încercări la rând, fusese în stare să producă un Patronus, dar atât de slab, încât acesta nu reușise să oprească înaintarea Dementorului. Nu reușea să îl facă decât să plutească, exact ca un nor semitransparent, în urma acestor încercări Harry rămânând secătuit și stors de energie. Se simțea neputincios și era furios pe el însuși, știindu-se vinovat că de-abia aștepta să audă iar vocile părinților săi, oricâtă durere îi producea acel lucru.

— Aștepți prea multe de la tine, îi zise profesorul Lupin, în cea de-a patra săptămână de încercări. Pentru un vrăjitor de treisprezece ani, e deja o realizare că ai făcut să apară un Patronus, oricât de slab ar fi acesta. În plus, acum nu mai leșini, nu-i așa?

— Am crezut că Patronus va face Dementorul să dispară sau măcar să-l oprească, zise Harry, descurajat.

— Un adevărat Patronus face acest lucru, într-adevăr, dar tu ai realizat deja foarte mult, într-un timp atât de scurt. Dacă mai apar și la meciul viitor de Vâjthaț, vei fi în stare să-i ții la distanță măcar atâta timp cât să poți ateriza pe pământ, în siguranță.

— Dar ați spus că o să-mi vină și mai greu, dacă sunt mai mulți Dementori la un loc...

— Am încredere deplină în tine, zâmbi profesorul Lupin. Poftim, drept răsplată, o să-ți dau ceva ce n-ai mai băut niciodată.

Și scoase două sticle din geanta lui.

— Berezero! exclamă Harry, fără să se gândească. Da, îmi place foarte mult!

Lupin ridică sprânceana.

— Oh, zise repede Harry, Ron și Hermione mi-au adus și mie să gust, când s-au întors de la Hogsmeade...

— Aha, făcu Lupin, dar continuă să îl privească bănuitor. Bine... Hai să bem pentru victoria Cercetașilor asupra Ochilor-de-Șoim! Deși eu n-ar trebui să fiu de partea nimănui, ca profesor...

Băură în tăcere, când, deodată, Harry dădu glas gândului care îl măcina de multă vreme:

— Ce este sub gluga unui Dementor? Profesorul Lupin lăsă sticla jos și zise gânditor:

— Hmm... Ei bine, cei care i-au văzut fața nu mai pot să ne spună cum arată, fiindcă un Dementor nu-și ridică gluga decât ca să folosească ultima lui armă, cea mai de temut.

— Care anume?

— A fost numită „Sărutul Dementorului” sau „Sărutul Morții”, spuse profesorul Lupin, cu un zâmbet chinuit. Asta face un Dementor când vrea să distrugă pe cineva complet. Așa că bănuiesc că există un fel de gură sub glugă, deoarece își clămpăne maxilarele și deschide gura, apropiind-o de victimă pentru a-i suge sufletul.

Harry vărsă o picătură din sticlă, fără să vrea.

— Cum adică, întrebă el, omoară...

— Nu, zise Lupin, ce face un Dementor e mult mai rău ca moartea. Poți exista fără suflet, atâta timp cât îți bate inima și-ți funcționează creierul, dar nu mai ești conștient de nimic, nu mai ai amintiri, nu mai ai nimic... Și nu există speranță să-ți mai revii. Pur și simplu continui să exiști și atât! Sufletul îți este pierdut pentru totdeauna...

Mai luă o gură și continuă:

— Asta îl așteaptă pe Black... A zis și în „*Profetul zilei*” de azi. Ministrul Magiei le-a dat voie Dementorilor să facă asta, de îndată ce pun mâna pe Black.

Harry se gândi puțin la grozăvia de a-ți fi supt sufletul pe gură, dar imediat gândurile îi zburară spre Black.

— O merită din plin! zise el.

— Crezi? întrebă profesorul Lupin, încetișor. Chiar ești convins că cineva, oricine, merită așa ceva?

Harry ar fi vrut să îi povestească lui Lupin tot ce auzise la „Trei măhuri”, cum Black îi trădase părinții, dar asta ar fi însemnat să admită că fusese la Hogsmeade fără permisiunea nimănui și știa că profesorul Lupin nu ar fi apreciat acest lucru. Așa că își termină Bereazero și părăsi clasa unde se țineau orele de „Istoria magiei”.

O parte din el ar fi vrut să nu fi întrebat niciodată ce se ascunde sub gluga unui Dementor, fiindcă adevărul era de-a dreptul oribil. Era atât de pierdut în gânduri, imaginându-și ce trebuie să simți când ți se absoarbe sufletul pe gură, încât nici nu o observă pe profesoara McGonagall pe coridor și intră în ea.

— Potter, fii atent pe unde mergi!

— Mă scuzați, doamnă profesoară...

— Tocmai te-am căutat în camera de zi a Cercetașilor. Uite cum stau lucrurile... Am făcut cam tot ce știam și nu pare să fie nimic rău cu mătura ta. Asta înseamnă că ai un prieten foarte bun pe undeva, Potter...

Harry rămase cu gura căscată. În mâna profesoarei McGonagall apăruse frumosul lui „Fulger”, mai minunat ca niciodată.

— Mi-l dați înapoi? întrebă Harry neîncrezător. Nu glumiți?

— Nu glumesc, zise profesoara McGonagall și în acel moment zâmbea cu adevărat. Cred că trebuie să te obișnuiești cu mătura înainte de meciul de sâmbătă, nu-i așa? Și... Potter, încearcă să câștigăm, da? Altfel, asta va fi al optulea an consecutiv când suntem învinși, așa cum a ținut profesorul Plesneală să-mi reamintească în seara asta...

Mut de uimire și de încântare, Harry se grăbi, cu „Fulger” pe umăr, spre Turnul Cercetașilor. De cum intră pe culoarul lor, Harry îl văzu pe Ron, care râdea cu gura până la urechi.

— Ți-a dat-o? Excelent! Mă lași s-o încerc și eu mâine?

— Sigur... Cum să nu? spuse Harry, fericit cum nu mai fusese niciodată în ultima lună. Știi... ar trebui să te împaci cu Hermione... A fost bine intenționată...

— Da, ai dreptate, zise Ron. E în camera de zi acum, învață... Nimic nou, nu?

În timp ce se apropiau de intrarea în Turnul Cercetașilor, îl văzură pe Neville rugându-se de Sir Cadogan să-i dea drumul să intre.

— Am scris-o pe ceva, zicea Neville cu lacrimi în glas, dar probabil că mi-a căzut din buzunar pe undeva...

— Ha! Să i-o spui lu' mutu'! strigă Sir Cadogan.

Apoi, observându-i pe Harry și pe Ron, continuă teatral:

— O, bravi cavaleri, veniți și puneți-l în lanțuri pe acest zevzec, care a vrut să pătrundă forțat în turnul nostru!

— O, ia mai taci din gură, îl repezi Ron și împreună cu Harry încercară să-l liniștească pe Neville.

— Am pierdut parola, se văită Neville. Și de-abia reușisem să-l conving să-mi dea parolele de săptămâna asta, fiindcă mereu le schimbă... Nu știu ce s-a întâmplat cu ele...

— *Superstraniu!* zise Harry parola.

Sir Cadogan păru foarte dezamăgit și cu greu se dădu la o parte, să-i lase să intre în camera de zi. Se auziră deodată zeci de exclamații și cu toții năvăliră în jurul lui Harry, ca să-i admire mătura ultimul tip.

— De unde o ai, Harry?

— Mă lași și pe mine să o încerc?

— Tu ai încercat-o, Harry? Cum merge?

— Ochi-de-Șoim n-au nici o șansă față de „Fulgerul” tău! Ei au „Curatlună 7”!

— Pot doar să o țin și eu puțin, Harry?

După aproximativ zece minute, timp în care „Fulger” trecu din mână în mână, admirat din toate unghiurile, mulțimea se împrăștie, iar Harry și Ron putură să o vadă, în sfârșit, pe Hermione, singura care nu se repezise să admire mătura, cufundată în studiu și evitându-le privirea. Harry și Ron se apropiară de ea. Hermione ridică privirea.

— Mi-a dat-o înapoi, Hermione, zise Harry, zâmbind la ea și arătându-i mătura.

— Vezi, Hermione? nu se putu abține Ron să nu zică. Mătura n-avea nimic!

— Da, dar ar fi putut avea, făcu Hermione. Bine că cel puțin știm sigur că nu este blestemată!

— Da, ai dreptate, admise Harry. Mă duc sus, să o pun bine!

— Lasă-mă pe mine să o duc, se rugă Ron. Tot trebuie să-i dau Pungașului tonicul.

Ron luă mătura cu multă grijă, ca și cum ar fi fost făcută din sticlă și începu să urce scările, spre dormitoarele băieților.

— Pot să stau și eu lângă tine? o întrebă Harry pe Hermione.

— Sigur că da, zise ea și dădu la o parte un maldăr de pergamente, eliberând un scaun.

Harry își aruncă o privire și văzu lucrarea interminabilă de la „Aritmanție”, pe care încă mai strălucea cerneala, o lucrare la fel de lungă pentru „Studiul despre Încuiați” („De ce au nevoie Încuiații de electricitate?”) și traducerea unui text scris în rune, de care se apuca Hermione tocmai atunci.

— Cum de reușești să te descurci cu atâtea materii? o întrebă Harry.

— Ei, muncă multă, știi tu, zise Hermione.

Stând atât de aproape de ea, Harry văzu că Hermione arăta aproape la fel de extenuată ca Lupin.

— De ce nu renunți la câteva? întrebă Harry, în timp ce ea căuta dicționarul de rune.

— Cum să fac asta? întrebă ea scandalizată.

— „Aritmanția” arată îngrozitor, zise Harry, uitându-se la niște hărți extrem de complicate, cu multe cifre.

— Nu, nu este deloc! Și e atât de interesantă! zise Hermione cu pasiune. E materia

mea favorită! Este...

Dar Harry nu mai apucă să afle ce era atât de minunat la „Aritmanție”. În acel moment, se auzi un urlat dinspre dormitorul băieților. Nimeni nu mai scoase nici un cuvânt, rămânând ca niște stane de piatră, cu ochii țintă la scări. Se auziră tropăieli, din ce în ce mai aproape, și își făcu apariția Ron, trăgând după el un cearșaf.

— UITE! urlă el din toți rărunchii, îndreptându-se furios spre masa la care stătea Hermione. UITE! mai zise el și îi aruncă cearșaful în față.

— Ron, dar ce...

— PUNGAȘUL! UITE! PUNGAȘUL!

Hermione se trase din fața lui Ron, rămânând cu gura căscată de uimire. Harry se uită la cearșaful din mâna lui Ron. Pe el erau niște pete, ca de...

— SÂNGE! strigă Ron în tăcerea mormântală, care se lăsase. A MURIT, BIETUL DE EL! ȘI ȘTII CE ERA PE PODEA?

— N-Nu, abia șopti Hermione.

Ron aruncă ceva pe traducerea Hermionei. Harry și Hermione se aplecară să vadă mai bine. Deasupra caracterelor ascuțite, se aflau câteva fire de păr de culoare portocalie! Păr de pisică!

CERCETAȘII CONTRA OCHILOR-DE-ȘOIM

Se părea că prietenia dintre Ron și Hermione ajunsese la sfârșit. Erau atât de porniți unul împotriva altuia, încât Harry nu prea vedea cum i-ar fi putut împăca. Ron era supărat-foc, fiindcă Hermione nu luase niciodată în serios încercările lui Șmecherilă de a-l mânca pe Pungașul și mai și pretindea că Șmecherilă era nevinovat și îi sugera să facă bine să-și caute șobolanul sub pat. Hermione, pe de altă parte, susținea sus și tare că Ron nu avea nici o dovadă că Șmecherilă îi mâncase șobolanul, că s-ar fi putut ca părul să fi rămas acolo dinainte de Crăciun și că Ron îi purta pică lui Șmecherilă încă de când îi aterizase în cap la „Menajeria magică”.

Harry era convins și el că Șmecherilă îl înfulecase pe Pungașul, dar când încercă să îi explice Hermionei că totul mergea în direcția aceea, Hermione se supără și pe Harry.

— Foarte bine, zise ea, n-ai decât să ții cu el. Mai întâi „Fulger”, apoi Șmecherilă, totul numai din vina mea, nu-i așa? Lasă-mă în pace, Harry, am o groază de învățat!

Ron era foarte afectat de pierderea șobolanului său.

— Hai, Ron, încerca să-l îmbărbăteze Fred, mereu te plângeai de cât de plictisitor era Pungașul. Era atât de bătrân, încât își pierduse și culoarea. Oricum, era pe ducă, bietul de el. Poate că e mai bine că a murit repede și nu s-a chinuit. O înghițitură - HLAP! - și gata! Cred că nici n-a simțit.

— Fred! exclamă Ginny indignată.

— Așa e, Ron, interveni și George. Doar tu singur ai spus că nu făcea altceva decât să doarmă și să mănânce.

— L-a mușcat odată pe Goyle, zise Ron, necăjit, și ne-a scăpat de Goyle, îți amintești, Harry?

— Da, așa e, admise Harry.

— Momentul lui de glorie, zise Fred, nefiind în stare să păstreze o față serioasă. Fie ca cicatricea de pe degetul lui Goyle să ne amintească întotdeauna de el. Lasă, Ron, o să-ți cumperi alt șobolan, când te mai duci la Hogsmeade. Ce rost are să-l jelești atât?

Străduindu-se din toate puterile să-l consoleze pe Ron, Harry îl convinse să vină și el la ultimul antrenament de Vâjthaț, înaintea meciului cu Ochi-de-Șoim, iar la sfârșitul antrenamentului putea să încalce și el pe „Fulger”. Asta păru să îl facă pe Ron să uite pentru o clipă de Pungașul („Excelent! Și pot să încerc să marchez și câteva goluri?”) Și astfel, plecară amândoi spre terenul de Vâjthaț.

Madam Hooch, care era mereu prezentă la antrenamente, ca să-l supravegheze pe Harry, a fost și ea impresionată de „Fulger”, ca toți ceilalți. L-a examinat amănunțit înainte de decolare și le-a împărtășit părerea ei autorizată.

— Ce echilibru are! Dacă seria „Nimbus” are vreun defect, atunci asta e! După câțiva ani de folosință, trage spre coadă. I-au modernizat și mânerul, mult mai elegant ca la „Curatună 7”, îmi amintește de vechiul model „Săgeata de Argint”... Păcat că nu se mai fac și azi... Ce mătură! Pe ea am învățat eu să zbor...

Și Madam Hooch continuă în nota asta o vreme, până când Baston interveni:

— Păi, Madam Hooch... dacă nu vă supărați, lăsați-l pe Harry să-și încerce noua mătură. Trebuie să se obișnuiască puțin cu ea...

— Oh, sigur, zise Madam Hooch. Poftim, Potter. Eu stau aici, cu Weasley...

Ea și Ron ieșiră de pe teren, așezându-se în tribună, iar echipa Cercetașilor se adună

în jurul lui Baston, pentru a primi ultimele instrucțiuni pentru meciul de a doua zi.

— Harry, am aflat pe cine vor folosi Ochi-de-Șoim drept căutător! Cho Chang, o fată din anul IV, drăguță-foc... Am sperat să nu fie în formă, să nu-și fi revenit după accidentul suferit la antrenament, zise Baston, fără să își poată ascunde dezamăgirea că Cho Chang se refăcuse. Pe de altă parte, zboară pe o „Cornet 260”, o joacă pe lângă „Fulger”!

Mai privi o dată cu admirație la mătura lui Harry, apoi îi îndemnă:

— Gata! Acum, hai să ne antrenăm!

În cele din urmă, Harry încălecă pe „Fulger” și se înalță în aer.

Era mai grozav decât își imaginase el. „Fulger” reacționa la cea mai mică manevră. Părea să îi citească gândurile mai degrabă, decât îi asculta comenzile.

Se înalță atât de sus, încât iarba de pe stadion abia se mai ghicea numai după culoarea ei întunecată. Harry făcu un viraj atât de brusc, încât Alicia Spinnet scoase un țipăt speriat, după care se redresa imediat în zbor lin. Apoi, Harry coborî brusc, încât aproape că atinse iarba cu călcâiele, după care se ridică iar repede în aer, la treizeci, patruzeci, cincizeci de metri...

— Harry, dau drumul la hoțoaică! strigă Baston.

Harry se întoarse și fugi din fața unui balon-ghiulea, până în fața porții. Îl evită cu multă ușurință și imediat observă hoțoaica aurie, făcându-și apariția din spatele lui Baston. Se repezi spre ea și, în mai puțin de zece secunde, o și avea în palmă.

Toată echipa izbucni în aplauze frenetice. Harry dădu drumul la hoțoaică, îi lăsă un avans, apoi se repezi iar după ea, unduind printre coechipieri. Harry o observă curând, lângă genunchiul lui Katie Bell, se îndreptă spre ea și o prinse din nou.

A fost cel mai grozav antrenament de până atunci. Toată echipa, inspirată de prezența lui „Fulger”, execută toate manevrele fără nici o greșeală. Când aterizară, Baston nu mai găsi absolut nimic de criticat, ceea ce, așa cum bine sublinie George Weasley, era pentru prima oară.

— Nu văd ce ne-ar putea opri mâine! exclamă Baston. Numai dacă... Harry, ai rezolvat problema cu Dementorii?

— Da, zise Harry cam fără tragere de inimă, gândindu-se la ce Patronus produsese el și dorind ca acesta să fi fost mult mai puternic.

— Dementorii n-or să-și mai facă apariția, Oliver, zise Fred, sigur de el. Dumbledore a luat cele mai drastice măsuri!

— Să sperăm, zise Baston. Mult noroc mâine și acum, spre turn!

— Eu mai rămân puțin, îi zise Harry lui Baston. I-am promis lui Ron că îl las să încalce pe „Fulger”!

În timp ce toată echipa se îndrepta spre vestiare, Harry se duse spre Ron, care și sărise parapetul, iar acum se afla pe teren. Madam Hooch adormise pe scaunul ei.

— Poftim! zise Harry, întinzându-i mătura lui Ron.

Ron, în plin extaz, încălecă mătura și zbură prin noaptea care se lăsa, în timp ce Harry se duse la marginea terenului, ca să îl vadă mai bine pe Ron. Noaptea se lăsase bine, când Madam Hooch se trezi în scaunul ei. Îi certă că o lăsaseră să doarmă atât și îi zori spre castel.

Harry își luă mătura pe umăr și împreună cu Ron se îndreptară spre castel, discutând aprins despre performanțele super-măturii, fenomenala ei accelerație și virajul aproape în loc.

Erau la jumătatea drumului spre castel, când Harry observă ceva care îi făcu inima să-i sară de la locul ei: doi ochi sclipind în întuneric.

Harry se opri, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Ce-i? întrebă Ron.

Harry arătă în direcția ochilor. Ron întinse bagheta și zise:

— *Lumos!*

Un fascicul luminos apăru la capătul baghetei și căzu pe iarbă, apoi se ridică, luminând crengile unui copac. Acolo, printre frunzele moarte stătea ghemuit Șmecherilă.

— Dă-te jos! urlă Ron și se aplecă să ia o piatră de pe jos. Dar înainte de a face ceva cu ea, Șmecherilă se făcu nevăzut, dintr-o singură zvâcnire din uriașa coadă, portocalie și vărgată.

— Vezi? se revoltă Ron. Îl lasă să umble tot așa, de capul lui! Probabil că-și clătește gâtulejul după Pungașul cu niscaiva păsărele...

Harry nu zise nimic, ci respiră ușurat. Pentru o clipă se temuse că ochii aceia aparțineau Spectrului. Porniră iar la drum, spre castel. Până ajunseră la intrarea castelului, luminată ca ziua, Harry nu mai vorbi cu Ron, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga.

*

Harry luă micul dejun de a doua zi împreună cu toți băieții din dormitor, care erau de părere că „Fulger” merita o gardă de onoare. Când intră în Sala Mare, cu „Fulger” pe umăr, toate capetele se întoarseră spre Harry, toți murmurând cu admirație. Harry observă cu o foarte mare satisfacție că Viperinilor li se lungise fața de un cot.

— I-ai văzut fața? întrebă Ron, chicotind fericit și uitându-se încă o dată la Draco. A rămas ca la dentist! Grozav!

Baston nu-și mai încăpea în piele nici el, din cauza măturii-minune.

— Pune-o aici, Harry, zise el, așezând mătura la mijlocul mesei, în așa fel, încât să i se poată vedea marca. Ochi-de-Șoim și Astropufii veniră repede, să o vadă mai îndeaproape. Cedric Diggory îl felicită pe Harry pentru un astfel de înlocuitor al lui „Nimbus 2000”. Iar prietena lui Percy, de la Ochi-de-Șoim, Luminița Limpede, îl întrebă dacă poate pune mâna și ea pe „Fulger”.

— Hei, Luminița, ai grijă, zise Percy, cu gura până la urechi, în timp ce fata examina mătura cu atenție, să nu cumva să ne sabotezi mătura! Am pus un pariu cu Luminița, pe zece galeoni, apropo de rezultatul meciului.

Luminița îi mulțumi lui Harry și se întoarse la masa ei.

— Harry, vezi, ai grijă să câștigi, îi șopti Percy. N-am zece galeoni! Da, Luminița, vin acum...

Și Percy se grăbi spre prietena lui.

— Și ești sigur că poți să strunești mătura asta, Potter? se auzi o voce rece și antipatică.

Venise și Draco Reacredință să arunce o privire mai de aproape. Bineînțeles, urmat de Crabbe și de Goyle!

— Da, așa cred, zise Harry, prefăcându-se nepăsător.

— Are fel de fel de îmbunătățiri, făcu Draco, pe un ton malițios. Păcat că nu e dotată și cu o parașută, pentru cazul în care se apropie vreun Dementor de tine...

Crabbe și Goyle chicotiră.

— Păcat că nu-ți poți atașa un braț în plus, Draco, i-o întoarse Harry. Sigur ar prinde hoțoaica în locul tău!

Echipa Cercetașilor râse în cor. Ochii spălăciți ai lui Draco se îngustară și mai mult,

pe când se îndepărta de masa Cercetașilor. Îl văzură pe Draco așezându-se la masa Viperinilor și toate capetele se strânseseră în jurul lui, șușotind. Fără îndoială că îl întrebau dacă mătura lui Harry era chiar marca „Fulger”.

La unsprezece fără un sfert, echipa Cercetașilor se îndreptă spre vestiare. Vremea era complet diferită, față de meciul contra Astropufilor. Era o zi rece, dar foarte senină, și sufla un vânticel abia simțit. Era vizibilitate perfectă și Harry, deși foarte nervos, începea să simtă emoția pe care numai un meci de Vâjthaț ți-o poate da. Auzeau murmure și pași care indicau că restul școlii se îndrepta spre stadion. Harry își scoase hainele obișnuite de școală și bagheta din buzunar. O băgă în bluza pe care o purta pe sub echipamentul de Vâjthaț, dar spera din tot sufletul să nu aibă nevoie de ea. Deodată, îi veni în minte profesorul Lupin și Harry se întrebă dacă era și el în tribune.

— Știți ce are fiecare de făcut, îi mai dăscăli Baston o dată, înainte de a pleca de la vestiare. Dacă pierdem și meciul ăsta, adio cupă! Așa că... jucați ca ieri și totul va fi OK!

Apărură pe teren, în aplauze tumultuoase. Echipa Ochilor-de-Șoim, în costume albastre, se afla deja la mijlocul terenului. Căutătorul lor, Cho Chang, era singura fată din echipă. Era mai scundă cu un cap ca Harry care nu se putu împiedica să nu observe că era extraordinar de drăguță. Îi zâmbi lui Harry, în timp ce căpitanii și echipele se salutau, iar Harry simți un gol în stomac, dar era sigur că nu din cauza emoției dinaintea jocului...

— Baston, Davies, dați mâna! zise Madam Hooch scurt. Căpitanii celor două echipe își strânseseră mâinile, prietenește.

— La fluierul meu, încălecați pe mături! Trei... doi... unu!

Harry zvâcni în aer, mai repede ca oricine altcineva. Începu să se rotească și să scruteze orizontul după hoțoaica aurie, ascultând însă și comentariul, care era făcut de același Lee Jordan, prietenul gemenilor Weasley.

— *Au început! Marea atracție a acestui meci este mătura „Fulger”, condusă de Harry Potter din echipa Cercetașilor! După revista „Care mătura?”, mătura „Fulger” va fi mătura campionatului mondial din anul ăsta și...*

— Jordan, ești așa de drăguț să ne spui și nouă ce se întâmplă în meciul ăsta? îl întrerupse profesoara McGonagall.

— *Da, doamnă profesoară, dar tocmai făceam o mică introducere. Și, fiindcă veni vorba, mătura „Fulger” are frâna inclusă în...*

— Jordan!

— *Bine, bine... Cercetașii sunt în atac, Katie Bell se pregătește să înscrie...*

Harry trecu în goană pe lângă Katie Bell și se îndreptă în partea opusă a terenului, unde văzuse ceva strălucitor. Observă cu coada ochiului că Cho Chang se ținea foarte aproape de el. Știa să zboare foarte bine. Se apropia de el razant, silindu-l să-și schimbe mereu direcția.

— Arată-i ce accelerație ai, Harry, urlă Fred, în timp ce abătea un balon-ghiulea din calea Aliciei Spinnet.

Harry accelerează în apropierea porților Ochilor-de-Șoim și Cho rămase în urmă. Katie Bell reușise să înscrie primele zece puncte pentru Cercetași, iar partea opusă a terenului, unde se aflau susținătorii echipei, izbucni în urale. Tocmai atunci, Harry observă hoțoaica aurie, undeva în apropiere de pământ.

Harry plonja imediat. Cho văzu ce făcuse și se luă după el. Harry accelerează, emoționat și încântat. Lupingurile erau specialitatea lui! Mai avea cam jumătate de metru și...

Din senin, un balon-ghiulea se apropie amenințător de Harry. Reuși să se ferească la timp, scăpând ca prin urechile acului, dar în acel moment crucial dispăru și hoțoaica aurie.

Se auzi un strigăt de dezamăgire din partea Cercetașilor, dar și aplauze furtunoase din partea susținătorilor Ochilor-de-Șoim, pentru balonul-ghiulea trimis la momentul oportun. Ca să-i învețe minte, George Weasley trimise și el un balon-ghiulea spre echipa Ochilor-de-Șoim, un jucător abia reușind să-l evite în ultima clipă.

— *Cercetașii conduc cu optzeci de puncte la zero și, uitați-vă, ce frumos zboară „Fulger”! Potter îl exploatează acum la maximum. Ah, ce întoarcere! „Cornet 260” este mult depășită! Ce echilibru! Câtă...*

— Jordan! Ești plătit să faci reclamă la marca „Fulger”? Comentează meciul, te rog!

Ochi-de-Șoim se repliaseră și înscriseră și ei de trei ori, astfel că acum diferența era de numai cincizeci de puncte. Dacă Cho prindea prima hoțoaica, Ochi-de-Șoim câștigau. Harry se lăsă puțin mai jos, scrutând în jur după hoțoaică. O sclipire aurie, niște aripioare... Hoțoaica se afla pe lângă porțile Cercetașilor...

Harry acceleră, cu ochii țintă la hoțoaică, dar, ca din senin, Cho apărui în fața lui și îi blocă drumul...

— Harry, nu e momentul să o faci pe cavalerul! urlă Baston, văzând că Harry se dă la o parte. Doboar-o de pe mătură, dacă e cazul! Ce stai?

Harry se întoarse și o văzu pe Cho zâmbind. Hoțoaica se făcuse iar nevăzută. Harry se înalță iar, fiind acum la aproape un metru deasupra terenului. Cu coada ochiului, o văzu iar pe Cho pe urmele lui. Se hotărâse să îl marcheze pe el, mai degrabă, decât să caute ea însăși hoțoaica. Bine... Dacă asta voia, o să suporte consecințele...

Plonja din nou, și Cho, convinsă că Harry văzuse hoțoaica, făcu la fel. Harry își întrerupse brusc plonjonul, ridicându-se în viteză, în timp ce Cho continua să se îndrepte spre pământ. Și, pentru a treia oară, văzu din nou hoțoaica! Strălucea deasupra terenului, în dreptul porților Ochilor-de-Șoim.

Harry acceleră. La fel făcu și Cho, foarte jos, în comparație cu Harry, care avea astfel un mare avantaj. Mai avea puțin și punea mâna pe hoțoaica aurie, când...

— Oh! făcu Cho, arătând în depărtare.

Distras de strigătul ei, Harry privi în direcția arătată de Cho.

Trei Dementori înalți, acoperiți cu glugi negre, priveau spre el.

Nu mai pierdu nici o clipă. Scoase repede bagheta și zise:

— *Expecto patronum!*

Ceva argintiu, o siluetă enormă, apărui la capătul baghetei sale. Știa că reușise, dar nu se opri să vadă ce se întâmpla cu Dementorii. Cu mintea surprinzător de limpede, Harry privea înainte. Mai avea puțin. Întinse mâna și abia avu timp să prindă mingiuța care se zbătea neputincioasă.

Se auzi fluierul lui Madam Hooch. Harry se întoarse și imediat fu asaltat, pur și simplu, de șase siluete în costume roșii. Întreaga echipă îl îmbrățișa, gata să-l dea jos de pe mătură. De jos se auzeau uralele înnebunite ale Cercetașilor.

— *Ăsta-i Harry!* striga Baston. *Așa te vreau!*

Alicia, Angelina și Katie îl sărutau, iar Fred îl prinsese de gât și îl strângea atât de tare, încât i se părea că în curând capul urma să i se desprindă de trup. Îmbulzindu-se care mai de care, echipa Cercetașilor reuși să aterizeze cu bine. Harry descăleca de pe mătură și văzu un grup de suporteri, cu Ron în frunte, alergând spre el. Până să se dezmeticească, mulțimea îl înghițise cu totul.

— Da! striga Ron, ridicând mâna lui Harry. Da! Da! Da!

— Bravo, Harry! îl felicită Percy. Zece galeoni pentru mine! Mă duc să văd unde este Luminița, scuză-mă...

— Bravo, Harry! urlă și Seamus.

— *Îngrozitor* de frumos! tună și Hagrid peste capetele mulțimii.

— Un Patronus de zile mari! auzi Harry în ureche.

Se întoarse și îl văzu pe profesorul Lupin, care era în egală măsură impresionat și încântat.

— Dementorii nu m-au afectat în nici un fel! se bucură Harry. N-am simțit nimic!

— Asta fiindcă... nu erau Dementori, îi zise profesorul Lupin. Vino să vezi...

Îl duse pe Harry spre marginea stadionului.

— L-ai speriat de moarte pe domnul Draco Reacredință! râse Lupin.

Harry se uită mirat. Unul peste altul, la pământ, chinându-se să își descâlcească robele negre, se aflau Draco, Crabbe, Goyle și Marcus Flint, căpitanul echipei Viperinilor. Se părea că Draco stătuse pe umerii lui Goyle. Deasupra tuturor, spumegând de furie, se afla profesoara McGonagall.

— O măgărie fără margini! striga ea. O încercare lașă și demnă de dispreț de a distra atenția căutătorului Cercetașilor! Sunteți pedepsiți, iar casa Viperinilor pierde cincizeci de puncte! O să vorbesc și cu profesorul Dumbledore despre asta, nici o grijă! Aha, uite-l că vine chiar acum!

Dacă mai lipsea ceva ca victoria și bucuria Cercetașilor să fie depline, atunci ce pățise Draco era chiar sarea și piperul! Ron apăruse lângă Harry și amândoi se prăpădeau de râs, văzându-i cum se chinuie să scape de robe. Draco reușise cu chiu cu vai, dar Goyle încă se mai zbătea în roba neagră.

— Hai, Harry, zise George. Urmează petrecerea Cercetașilor! În camera de zi!

— Vin! zise Harry, mai fericit ca nicicând în viața lui. Echipa Cercetașilor, încă în costumele roșii, deschidea drumul prin mulțime, îndreptându-se spre castel.

*

Harry se simțea ca și cum deja câștigaseră cupa la Vâjthaț. Petrecerea ținu până târziu în noapte. Fred și George dispărură o perioadă, după care se întoarseră cu brațele pline de Berezero și fel de fel de dulciuri.

— De unde le-ați luat? Cum? întrebă Angelina Johnson, când George începu să împrăstie broscuțe de mentă peste capetele mulțimii.

— Cu un mic ajutor din partea celor patru: Lunaticul, Șobo, Amprentă și Corn! șopti Fred la urechea lui Harry.

O singură persoană nu luă parte la petrecere: Hermione. Stătea într-un colț și, oricât de incredibil ar părea, se chinuie să citească „*Viața domestică și moravurile Încuiaților din Marea Britanie*”.

Harry se ridică de la masă, unde Fred și George începuseră să jongleze cu sticle de Berezero, și se duse la ea.

— Ai fost la meci? o întrebă Harry.

— Cum să nu? sări Hermione, cu o voce straniu de pițigăiată și ferindu-se să-l privească în ochi. Sunt foarte bucuroasă că am câștigat. Tu ai fost grozav, Harry, dar trebuie să citesc cartea asta până luni...

— Hai, Hermione, hai să guști și tu ceva, o rugă Harry, privind îngrijorat totuși la Ron și întrebându-se dacă era suficient de bine dispus, ca să îngroape securea războiului.

— Nu pot, Harry, mai am patru sute douăzeci și două de pagini de citit, zise Hermione, părând că intrase în panică deja. Oricum... lui nu i-ar conveni să vin și eu...

Și se uită spre Ron. N-avea nici un rost să mai insiste, mai ales că Ron se trezi tocmai atunci să zică, malițios:

— Dacă bietul meu șobolan nu ar fi fost *mâncat*, tare s-ar mai fi bucurat de musculițele astea de ciocolată! Se dădea în vânt după ele!

Hermione izbucni în lacrimi. Până să apuce Harry să o consoleze cumva, Hermione se ridică, își luă cartea sub braț și urcă în fugă scările spre dormitorul fetelor.

— De ce nu te împaci cu ea? îl întrebă Harry pe șoptite.

— Nu vreau! zise Ron încăpățânat. Măcar să fi dat vreun semn că îi pare rău sau că știe că a greșit... Dar ea se poartă ca și cum Pungașul ar fi în vacanță sau mai știu eu unde!

Petrecerea se termină numai când apărură pe nepusă-masă profesoara McGonagall la ora unu noaptea, în halatul ei ecosez și cu părul prins în fileu, trimițându-i la culcare. Harry și Ron urcară scările spre dormitor, încă discutând fazele meciului. În cele din urmă, obosit-mort, Harry trase paravanul din jurul patului său și adormi aproape instantaneu...

Avu un vis foarte straniu. Se făcea că se plimba printr-o pădure, cu „Fulger” pe umăr, pe urmele unei siluete argintii, pe care o observa doar din când în când, printre copacii șerpuitori. Dorind să o ajungă din urmă, Harry grăbi pasul, dar tot așa făcu și năluca... Harry începu să alerge și în fața lui auzi tropote de copite. Apoi, la o cotitură, se deschise o poieniță și...

— AUUUUUUU! NUUUUUUU!

Harry sări în capul oaselor, ca și cum cineva l-ar fi lovit în față. Dezorientat, într-un întineric deplin, Harry se împiedică în propriile lui haine și auzi pași dincolo de paravan. Din colțul celălalt al camerei se auzi vocea speriată a lui Seamus Finnigan:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Lui Harry i se păru că aude ușa dormitorului închizându-se. În cele din urmă, reuși să găsească deschizătura dintre draperii și le trase la o parte, moment în care Dean Thomas aprindea lumina.

Ron stătea în vârful patului, cu hainele alături și cu o expresie de groază întipărită pe chip.

— Black! Sirius Black! Cu un cuțit! reuși el să zică.

— *Cum?*

— Da! Aici! Adineauri! A sfâșiat draperiile de la pat! M-a trezit din somn!

— Ron, ești sigur că n-ai visat? îl întrebă Dean.

— Uită-te și tu la draperii! A fost aici, așa cum v-am spus!

Se sculară cu toții din paturi și se repeziră în jos, pe scările în spirală. În spatele lor, se auziră alte uși deschizându-se și voci speriate:

— Cine a țipat?

— Ce faceți?

Camera de zi era slab luminată de focul care abia mai pâlpaia. Peste tot nu se vedeau decât resturile de la petrecere și nimic altceva.

— Ron, chiar ești sigur că n-ai visat?

— L-am văzut, credeți-mă!

— Ce-i cu zgomotul ăsta?

— Profesoara McGonagall ne-a trimis la culcare! Apăruseră și câteva fețe, în halate de noapte și Căscând de zor. Se iviră și alți băieți.

— Excelent! Ce aventură! exclamă Fred Weasley.

— Toată lumea la culcare! zise Percy, care își prindea insigna, în timp ce vorbea.

— Percy, a fost Sirius Black, zise Ron. În dormitorul nostru! Cu un cuțit! M-a trezit

din somn!

În camera de zi se lăsă tăcerea.

— Aiureli! făcu Percy, alarmat totuși. La cât ai mâncat, e normal să fi avut un coșmar!

— Dacă îți spun...

— Termină, Ron, zău așa! Ajunge!

Profesoara McGonagall veni și ea. Trânti portretul în urma ei și intră în camera de zi a Cercetașilor, privindu-i furioasă.

— Mă bucur și eu că am câștigat meciul, dar ați întrecut orice măsură! Percy, mă așteptam la mai mult din partea ța!

— N-am autorizat eu așa ceva, doamnă profesoară, vă rog să mă credeți! zise Percy, pufnind indignat. Tocmai le spuneam să se ducă la culcare. Fratele meu, Ron, a avut un coșmar...

— NU A FOST NICI UN COȘMAR! urlă Ron. DOAMNĂ PROFESOARĂ, M-A TREZIT DIN SOMN! SIRIUS BLACK! CU UN CUȚIT ÎN MÂNĂ! APLECAT ASUPRA MEA!

Profesoara McGonagall se uită țintă la el.

— Nu fi caraghios, Weasley! Cum putea să treacă de Sir Cadogan?

— Întrebați-l! strigă Ron, arătând cu degetul spre Sir Cadogan. Dacă n-a văzut...

Privindu-l cu multă neîncredere pe Ron, profesoara McGonagall ieși iar pe coridor și vorbi cu Sir Cadogan. Toți ascultau cu urechile ciulite.

— Sir Cadogan, ați văzut pe cineva intrând în Turnul Cercetașilor?

— Sigur că da, buna mea domniță!

Se așternu tăcere, atât pe coridor, cât și în camera de zi.

— *A-Ați văzut cu ochii dumneavoastră?* întrebă profesoara McGonagall. Dar parola?

— O știa! zise Sir Cadogan, mândru nevoie-mare. Știa parolele din toate zilele săptămânii. Mi le-a citit de pe un petec de hârtie!

Profesoara McGonagall reveni în camera de zi, albă ca varul. Toți stăteau ca stanele de piatră.

— Care dintre voi, încep ea, amenințător, care bleg, dincolo de orice închipuire, a notat parolele pe o hârtiuța și a lăsat-o la voia întâmplării?

Se lăsă o tăcere și mai adâncă, punctată de suspine înăbușite. Neville, tremurând din cap până în picioare, ridică o mână șovăitoare.

— CAPITOLUL XIV —
RANCHIUNA LUI PLESNEALĂ

Nimeni nu mai închise ochii în noaptea aceea, în Turnul Cercetașilor. Toată lumea știa că se cerceta din nou castelul și așteptau cu toții în camera de zi vestea că Black fusese prins. Profesoara McGonagall veni în zori să-i anunțe că Black iar reușise să scape.

A doua zi, pe unde umblau erau evidente semnele de pază sporită. Flitwick fu văzut la intrarea în castel, arătând ușilor portretul lui Sirius Black și învățându-le să dea imediat de veste când îl recunosc. Filch umbla pe coridoare ca bezmetic, acoperind toate crăpăturile și găurile de șoarece. Sir Cadogan fusese concediat. Portretul lui fusese dus iar pe coridorul pustiu de la etajul șapte, iar doamna cea grasă se reîntorsese. Fusese restaurată cu foarte multă pricepere, dar era foarte nervoasă. Acceptase vechea slujbă, numai după ce i se promisese protecție suplimentară. Fură angajați câțiva trolți, drept gardă de corp, special pentru ea. Aceștia mărșăluiau amenințător pe coridor, scoțând mormăieli îngrozitoare și comparându-și măciucile.

Harry observă că statuia vrăjitoarei cu un singur ochi, de la etajul trei, rămăsese nepăzită, cu intrarea neastupată. Se părea că gemenii Weasley avuseseră dreptate că numai ei, iar acum și Harry, Ron și Hermione, erau singurii care cunoșteau intrarea secretă.

— Crezi că ar trebui să spunem cuiva? îl întrebă Harry pe Ron.

— Știm că n-a venit pe acolo, răspunse Ron. Dacă s-ar fi dat o spargere la „Lorzii mierii”, am fi aflat!

Ron devenise peste noapte o adevărată celebritate. Pentru prima oară, i se acorda lui mai multă atenție decât lui Harry și era cât se poate de evident că lui Ron îi plăcea această nouă experiență. Deși încă impresionat de cele întâmplate peste noapte, Ron era foarte bucuros să povestească oricui îl întreba, cu lux de amănunte, ce pățise el.

— ... dormeam și am auzit zgomote, ca și cum ar fi fost sfâșiat un material... Am crezut că visam. Dar m-am trezit și am văzut că o parte a draperiei de la patul meu era ruptă. M-am întors cu fața în sus și l-am văzut... Aplecat asupra mea, ca un schelet viu, cu părul încâlcit și murdar... Și cuțitul ăla lung, pe care îl ținea în mână... Și *felul* în care mă privea! M-am uitat și eu la el și am scos un țipăt. S-a speriat și a fugit!

— Și totuși, de ce? îl întrebă el pe Harry, după ce se depărtară fetele din anul II, care ascultaseră cu gura căscată povestea înfricoșătoare. De ce s-a speriat?

Si Harry se întrebese același lucru. De ce Black, după ce își dăduse seama că greșise patul, nu l-a redus la tăcere pe Ron, ca să se ducă apoi la Harry. Black dăduse dovadă, în urmă cu doisprezece ani, că prea puțin îi păsa dacă omora oameni nevinovați, iar de data asta avea de-a face cu cinci băieți, neînarmați, dintre care patru dormeau buștean.

— Probabil că și-a dat seama că îi va fi imposibil să iasă din castel, de vreme ce ai scos tu țipătul ăla, zise Harry, gânditor. Ar fi trebuit să ne omoare pe toți, ca să ajungă la portret, iar pe coridor ar fi dat nas în nas cu profesorii...

Neville căzuse în cea mai neagră dizgrație. Profesoara McGonagall era supărată-foc pe el. Îl pedepsise și îi și interzisese să mai meargă la Hogsmeade. În plus, le ordonase celorlalți să nu cumva să îi dea vreunul parola lui Neville. Bietul Neville era obligat să aștepte până venea cineva, ca să intre și el în camera de zi, nevoit să suporte strâmbăturile trolților care patruleau pe culoar. Însă nici una dintre aceste pedepse nu era așa de îngrozitoare ca cea pe care i-o pregătise bunica lui. La două zile după pătrunderea lui Black în turn, îi trimisese cel mai groaznic lucru pe care putea să-l primească un student de la

Hogwarts: o Urlătoare!

Bufnițele intrară, ca de obicei, la micul dejun, aducând corespondența. Lui Neville îi rămase îmbucătura în gât, când una dintre bufnițe lăsă în fața lui un plic mare și roșu. Harry și Ron, care stăteau în fața lui Neville, își dădură imediat seama că era o Urlătoare. Doar Ron primise și el una de la mama lui anul trecut...

— Fugi cu ea, Neville! strigă Ron.

Neville nu mai așteptă să i se spună de două ori. Înghăță plicul și fugi cu el afară din Marea Sală, spre hazul sălbatic al celor de la masa Viperinilor. Auziră totuși Urlătoarea, care explodă în holul de la intrare. Se auzi clar vocea bunicii lui Neville, amplificată ca prin minune de o sută de ori, reproșându-i că umpluse întreaga familie de rușine.

Necăjit pentru bietul Neville, Harry nu observă imediat că avea și el o scrisoare. Trebui să îi atragă atenția Hedwig, ciupindu-i ușor mâna.

— Oh... Mulțumesc, Hedwig...

Harry desfăcu plicul, în timp ce Hedwig ciugulea din fulgii de porumb ai lui Neville. Citi bilețelul din interior:

Dragă Ron și Harry,

Nu vrei să veniți la un ceai, diseară, la ora șase? Vin să vă iau eu de la castel. Așteptați-mă în holul de la intrare. Nu aveți voie să ieșiți singuri din castel!

*Cu drag,
Hagrid*

— Probabil că vrea să știe mai multe despre Black, făcu Ron. La ora șase seara, Harry și Ron ieșiră din turn, trecură în fugă pe lângă troli și se îndreptară spre holul de la intrare.

Hagrid îi aștepta deja acolo.

— Ei bine, Hagrid, zise Ron, probabil că vrei să auzi despre Black, direct de la sursă!

— Știu destule despre asta, zise el și îi conduse afară din castel.

— Oh, făcu Ron, ușor jignit și descumpănit.

Primul lucru pe care îl văzură de cum intrară în coliba lui Hagrid fu Buckbeak, care își întindea aripile pe cuvertura lui Hagrid, ciugulind niște viermi putreziți. Întorcând capul, dezgustat de scârboasa priveliște, Harry observă un costum maroniu, atârnat de dulapul lui Hagrid, și o cravată portocalie, absolut oribilă.

— Pentru ce sunt astea, Hagrid? întrebă Harry.

— Păi, mâine e vineri și se audiază cazul lui Buckbeak contra „Consiliului pentru Eliminarea Creaturilor Periculoase”. Mergem amândoi la Londra. Am luat două bilete pentru Autobuzul Salvator.

Harry se simți cam vinovat. Uitase complet că data audierii lui Buckbeak era atât de aproape. Și, judecând după expresia de pe fața lui Ron, și el uitase. Uitaseră și că îi promisese lui Hagrid să îl ajute să pregătească o apărare solidă pentru Buckbeak. „Fulger” le alungase totul din minte.

Hagrid le oferă câte un ceai și niște prăjiturile, dar ei refuzară dulciurile cu multă diplomație. Aveau de acum destulă experiență în legătură cu felul în care gătea Hagrid.

— Vreau să discut ceva cu voi, zise Hagrid, așezându-se între ei și părând neobișnuit de serios.

— Ce anume? întrebă Harry.

— Despre Hermione, zise Hagrid.

— Ce-i cu ea? zise Ron.

— E într-o stare jalnică, spuse Hagrid. De la Crăciun, a venit de mai multe ori să mă vadă. Se simte îngrozitor de singură. Mai întâi, nu ați vorbit cu ea din cauza măturii, acum, din cauza motanului...

— ... care l-a *mâncat* pe Pungașul, completă Ron furios.

— Fiindcă motanul ei a îndrăznit să se poarte ca toate pisicile, continuă Hagrid malițios. A și plâns de câteva ori, dacă vreți să știți... Trece printr-un moment foarte greu. După părerea mea, și-a luat mai mult decât poate înghiți. Să învețe la atâtea materii... Cu toate astea, a mai găsit timp să mă ajute și pe mine, cu apărarea în sprijinul lui Buckbeak... A găsit ceva extraordinar... Acum sunt convins că Buckbeak mai are o șansă...

— Hagrid, iartă-ne, și noi ar fi trebuit să te ajutăm, începu Harry, simțindu-se îngrozitor.

— Nu vă condamnați pentru asta, zise Hagrid, dând din mână. Dumnezeu știe că ați avut multe pe cap. V-am văzut la antrenamente, zi și noapte... Am vrut totuși să vă spun despre Hermione. Am crezut că apreciați mai mult o prietenie, decât o mătură sau un șobolan... Asta e tot.

Harry și Ron schimbă priviri vinovate între ei.

— Nici nu știi cât de îngrijorată a fost când Black era să te omoare, Ron! E o fată foarte bună, Hermione, ascultați-mă pe mine... Iar voi nici măcar nu vorbiți cu ea!

— Dacă ar fi renunțat la motanul ăla, aș fi vorbit cu ea, sări Ron, dar ea îi ține partea în continuare. E un criminal și ea nu vrea să audă nici un cuvânt împotriva lui!

— Ei, ce vrei? făcu Hagrid, bătând apăsător. Unii oameni se poartă absolut stupid, când e vorba de animalele lor favorite.

În spatele lui, Buckbeak tocmai scuipa niște resturi pe perna lui Hagrid.

Cât mai stătură la Hagrid, vorbiră numai despre șansele Cercetașilor de a câștiga cupa la Vâjthaț. La ora nouă, Hagrid îi conduse înapoi, la castel.

Când ajunseră în camera de zi, văzură multă lume bulucită în fața unui bilet de la avizier.

— Mergem la Hogsmeade, la sfârșitul săptămânii viitoare, zise Ron, care reușise să citească peste capetele celorlalți. Ce zici de asta?

— Păi, șopti Harry, se pare că Filch n-a zidit și pasajul secret...

— Harry! îi strigă Hermione chiar în ureche.

Speriat, Harry se uită în jur. Era Hermione, care dădea la o parte teancul de cărți care o ascunsese până atunci privirilor lor.

— Harry, tu auzi ceva? întrebă Ron ironic, fără să o privească pe Hermione.

— Ron, cum poți să-l lași să vină cu tine? După ce era să te omoare Black... Să știți că o să vă spun! Vorbesc serios!

— Aha, acum vrei ca Harry să fie exmatriculat! o repezi Ron. Nu-ți ajunge cât rău ne-ai făcut până acum!

Hermione deschise gura să zică ceva, dar, cu un mieunat slab, Smecherilă îi ateriză în poală. Hermione îl privi îngrozită pe Ron, văzând expresia de pe fața lui, îl luă repede pe Smecherilă și fugi spre dormitorul fetelor.

— Ei, ce zici de asta? îl întrebă Ron pe Harry, ca și cum ar fi continuat discuția întreruptă de Hermione. Data trecută, n-ai văzut mai nimic! Să vezi cum e înăuntru, la „Zonko”...

Harry mai verifică o dată dacă nu cumva îl auzea Hermione.

— Merg și eu, se învoi el. Dar de data asta, îmi pun pelerina care mă face invizibil.

*

Sâmbătă dimineată, Harry își puse pelerina în geantă, își ascunse în buzunar „Harta Ștrengarilor” și merse la micul dejun, împreună cu toată lumea. Hermione îi arunca priviri bănuitoare pe deasupra mesei, dar Harry îi evită privirea și avu grijă ca fata să-l vadă urcând înapoi scările de marmură, până ce plecă toată lumea.

— La revedere, Ron, strigă Harry ca să-l audă toată lumea. Ne vedem când te întorci! Ron zâmbi și îi făcu semn cu ochiul.

Harry urcă în fugă la etajul trei, scoțând din buzunar „Harta Ștrengarilor”, încă de pe drum. Ajungând la statuia vrăjitoarei cu un singur ochi, Harry netezi harta și se uită pe ea. Văzu un punct care se îndrepta spre el, iar sub punct scria: „Neville Poponeață”.

Harry scoase repede bagheta și murmură:

— *Dissendium!*

Azvârli geanta prin cocoașa statuii, dar până să intre și el, de după colț apăru Neville.

— Harry, am uitat că nici tu nu mergi la Hogsmeade!

— Salut, Neville! zise Harry, îndepărtându-se de statuie și ascunzând harta. Ce mai faci?

— Nimic, ridică Neville din umeri. Nu joci o partidă de „Aruncă în aer și fugi”?

— Păi... nu... trebuie să mă duc la bibliotecă să-mi fac lucrarea despre vampiri, pe care ne-a cerut-o Lupin...

— Vin și eu, se luminează Neville la față. Nici eu nu mi-am făcut-o!

— Oh, ce căscat sunt! făcu Harry. Am uitat că am terminat-o chiar azi-noapte!

— Și mai bine! se bucură Neville. Mă poți ajuta și pe mine! Nu prea am înțeles chestia cu usturoiul... Trebuie mâncat sau...

Neville își duse mâna la gură, speriat de ce văzuse peste umărul lui Harry.

Era Plesneală. Neville făcu un pas în urma lui Harry, ascunzându-se după el.

— Măi să fie! Ciudat loc de întâlnire V-ați găsit, zise Plesneală bănuitor.

Spre disperarea lui Harry, Plesneală se uită la ambele capete ale culoarului, apoi la statuia vrăjitoarei cu un ochi.

— Ne-am întâlnit... din întâmplare, zise Harry.

— Da? făcu Plesneală. Obiceiul tău, Potter, să apari în tot felul de locuri neașteptate, fără vreun motiv anume! Vă sfătuiesc cu frumosul să vă duceți degrabă în Turnul Cercețaișilor, acolo unde vă e locul!

Harry și Neville plecară, fără să mai spună nimic. Când să dea colțul, Harry întoarse capul și îl văzu pe Plesneală punând mâna pe capul statuii și examinând-o îndeaproape.

Harry reuși să-l bage pe Neville în camera de zi și apoi să-l păcălească, zicându-i că se duce să ia lucrarea de la bibliotecă, unde o lăsase în seara precedentă. Scăpând de privirile bănuitoare ale trolilor, Harry scoase iar harta și o ținu aproape de ochi.

Culoarul de la etajul trei părea pustiu. Harry aruncă o privire pe hartă și constată cu ușurare că punctulețul etichetat „Severus Plesneală” era deja în biroul său. Deschise cocoașa statuii și își dădu drumul pe panta de piatră, la capătul căreia îl aștepta geanta lui. Șterse „Harta Ștrengarilor”, apoi o luă la fugă spre pivnița de la „Lorzii mierii”.

Harry, ascuns complet privirilor de pelerina lui, intră în magazinul de dulciuri și se duse drept la Ron, împungându-l în spate cu degetul.

— Sunt eu, îi șopti Harry.
— De ce ai întârziat atât? șuieră Ron.
— Se învărtea Plesneală pe acolo...

Ieșiră în strada principală.

— Mai ești lângă mine? șopti Ron, din colțul gurii. E o senzație așa de ciudată...

Se duseră la poștă. Ron se prefăcu ocupat cu o scrisoare către Bill, fratele lui, din Egipt, pentru ca Harry să aibă timp să se uite în jur.

Bufnițele - cel puțin trei sute la număr - priveau în jos, spre el. Fel de fel de bufnițe, de la cele mai mari la unele minuscule, și de toate culorile. Văzu și bufnițe NEL („Numai Expediții Locale”), atât de mici, încât ar fi încăput în palma lui Harry.

Se duseră apoi la magazinul lui Zonko, atât de aglomerat, încât lui Harry îi trebuia toată îndemânarea din lume să nu dea peste cineva și să creeze panică. Erau acolo trucuri și păcăleli care ar fi satisfăcut până și cele mai grozave fantezii ale lui Fred și George. Harry îi spuse lui Ron ce vrea să îi cumpere și lui și îi pasă pe sub pelerină niște monede de aur. Părăsiră magazinul cu fondurile subțiate bine de tot, dar cu buzunarele pline de bombe cu bălegar, bomboane care produceau sughitul, săpunuri în formă de broaște și ceșcuțe de ceai, care te mușcau de nas.

Ziua era superbă și adia un vânt plăcut. Nici unul dintre ei nu avea chef să stea între patru pereți, așa că trecură de „Trei măhuri” și se îndreptară spre „Urlet în noapte”, cel mai băntuit conac din Marea Britanic. Conacul se afla pe un delușor, dominând sătucul, și părea straniu, chiar și la lumina zilei, cu ferestrele lui mari și cu grădina plină de buruieni.

— Chiar și fantomele de la Hogwarts o evită, îi spuse Ron lui Harry, pe când se sprijineau de gard și se uitau în sus, la clădire. Nick Aproape-Făr-de-Cap mi-a zis că a auzit că fantomele de aici sunt foarte neprietenoase. Nimeni nu poate intra înăuntru. Fred și George au încercat, desigur, dar toate intrările sunt zidite.

Încălzit de urcuș, Harry tocmai se gândea să-și scoată pentru câteva clipe pelerina, când auziră voci în apropiere. Cineva urca dealul, din partea opusă lor. Ceva mai târziu, își făcu apariția Draco, însoțit de nelipsiții Crabbe și Goyle. Vocea care se auzise era a lui Draco.

— Trebuie să primesc cât de curând o bufniță de la țata, care s-a dus la audiere contra lui Buckbeak și Hagrid, ca să le explice cum nu mi-am putut eu folosi mâna trei luni...

Crabbe și Goyle mustăciră.

— Tare aș vrea să-l ascult pe blegul ăla, păros, ce apărare și-a construit... Hipogriful e ca și mort!

Deodată, Draco îl observă pe Ron. Fața i se destinse într-un zâmbet răutăcios.

— Ce faci aici, Weasley?

Și Draco se uită la conacul de pe deal.

— Bănuiesc că ți-ar plăcea să locuiești aici, nu-i așa, Weasley? Ai avea și tu dormitorul tău... Am auzit că dormiți toți într-o cameră, așa e?

Harry îl apucă pe Ron de robă, ca să-l oprească să sară la gâtul lui Draco.

— Lasă-l în seama mea, îi șopti el lui Ron.

Era și păcat să fi pierdut o astfel de ocazie. Harry se duse în spatele celor trei, se aplecă și luă un pumn de noroi de pe jos.

— Tocmai vorbeam despre prietenul tău, Hagrid, continuă Draco să îl sâcăie pe Ron. Ne imaginam ce-o să spună el în apărarea Hipogrifului... Crezi că o să plângă, când o să-i taie Hipogrifului...

PLEOȘC!

Draco sări ca mușcat de șarpe, când fu împroșcat cu noroi, de la spate. Din părul lui blond se scurgeau picături negre și lipicioase.

— Ce se...

Ron trebui să se țină de gard, ca să nu se tăvălească pe jos de răs. Toți trei priviră speriați în jur, în timp ce Draco încerca să-și curățe părul.

— Ce-a fost asta? Cine a aruncat în mine cu noroi?

— Cam bântuit locul ăsta, nu? zise Ron, cu aerul unuia care comentează vremea.

Crabbe și Goyle erau de-a dreptul speriați. Mușchii lor nu făceau doi bani în fața unor fantome. Draco se uita înnebunit la peisajul pustiu din jurul lui. Harry făcu un pas spre o băltoacă din mijlocul drumului, plină de melci fără carapace.

PLEOȘC!

De data asta, avură parte de câțiva melci și Crabbe și Goyle. Goyle sărea într-un picior, încercând disperat să dea la o parte melcii, de pe ochii lui mici și răi.

— A venit din direcția asta, zise Goyle, arătând spre un punct aflat la aproximativ doi metri în dreapta lui Harry.

Crabbe înaintă orbește, cu mâna întinsă, ca un zombi. Harry se feri din calea lui, luă un băț și îi altoi câteva pe spinare. Harry răsă pe înfundate, când Crabbe făcu o piruetă aproape completă, încercând să vadă cine îndrăznise. Cum prin apropiere nu se vedea decât Ron, Crabbe se îndreptă ca un tanc spre el, dar Harry îi puse o piedică. Crabbe se împiedică, iar piciorul lui mare cât o lopată călca pe tivul pelerinei lui Harry. Aceasta se dădu la o parte, făcându-i pe Draco să se holbeze îngrozit.

— AAAAAH! urlă el și toți trei o luară la fugă, în josul dealului.

Harry își aranja iar pelerina, dar fără nici un rost, acum.

— Harry! se sperie Ron. Du-te repede înapoi la castel, dacă apucă Draco să spună cuiva...

— La revedere, zise Harry și o luă la fugă spre centrul satului.

O să creadă Reacredința că ce văzuse fusese adevărat? O să-l creadă cineva pe Draco? Nimeni nu știa despre pelerina lui... Nimeni, în afară de Dumbledore... Lui Harry i se strânse stomacul. Dumbledore o să știe ce s-a întâmplat, cu siguranță, dacă apuca Draco să spună cuiva...

Ajunse la „Lorzii mierii”, apoi în pivniță, înainte, prin tunelul strâmt, pe panta de piatră și afară, prin cocoașa statuii. Își scoase pelerina și o luă la fugă pe culoar, cât de tare era în stare...

Dacă ajungea Draco înaintea lui? Cât i-ar fi luat până să găsească un profesor? Sufla din greu, simțind o durere ascuțită în partea dreaptă. Trebuia să lase pelerina acolo, fiindcă l-ar fi dat de gol dacă Draco ajungea să spună totul unui profesor. O ascunse într-un colț întunecos, apoi începu să urce panta de piatră. Urca repede. Din cauza transpirației mâinile îi alunecau pe piatra netedă. Ajunse în sfârșit în cocoașa statuii și o deschise. Se strecură afară. Imediat după ce puse la loc cocoașa statuii cu un ochi, Harry auzi pași grăbiți pe culoar.

Era Plesneală. Se apropie de Harry în fugă și se opri în fața lui.

— Așa, deci, făcu el.

Pe fața lui se citea un imens triumf. Harry încercă să o facă pe nevinovatul, deși era cât se poate de conștient că avea fața transpirată și mâinile pline de noroi. Și le ascunse repede în buzunare.

— Vino cu mine, Potter! zise Plesneală.

Harry coborî scările în urma lui Plesneală, încercând să-și ștergă mâinile de haine,

fără să vadă profesorul. Coborâra în pivniță și ajunse în biroul lui Plesneală.

Harry mai fusese în biroul lui Plesneală numai o singură dată și atunci abia scăpase cu fața curată. Între timp, Plesneală mai achiziționase niște monstruoziități și scârboșenii, care stăteau în borcane orânduite pe rafturile din spatele biroului. Borcanele străluceau în lumina focului din cămin, reflectând și mai bine conținutul lor, ceea ce sporea atmosfera de teroare resimțită de Harry.

— Șezi! comandă Plesneală.

Harry se așeză, dar Plesneală continuă să rămână în picioare.

— Domnul Reacredință, începu el, a venit la mine cu o poveste foarte stranie, Potter...

Harry tăcu mălc.

— Mi-a spus că a dat de Ron Weasley pe dealul pe care se află conacul bântuit și părea să fie singur...

Harry tot nu zise nimic.

— Domnul Reacredință mi-a spus în continuare că, în timp ce stătea de vorbă cu Weasley, un pumn de noroi l-a lovit în ceafă. Ei, Potter, cum crezi tu că a fost posibil un asemenea lucru?

Harry încercă să pară cât se poate de surprins.

— De unde să știu eu, domnule profesor?

Plesneală îl privi fix în ochi, vreme îndelungată, ca și cum Harry ar fi fost un Hipogrif, care trebuia să fie îmblânzit. Harry se strădui din greu să nu clipească.

— Apoi, domnul Reacredință, adăugă Plesneală malițios, a văzut o stranie apariție. Știi care anume?

— Nu, zise Harry, încercând să facă o față nu numai nevinovată, dar și curioasă.

— Era capul tău, Potter. Plutind în aer! Se lăsă o tăcere cumplită.

— Mai bine s-ar duce să-l consulte Madam Pomfrey, începu Harry. Dacă a început să aibă vedenii din astea...

— Oare ce făcea capul tău, Potter, în Hogsmeade? întrebă Plesneală, fără să ridice vocea. Doar capului tău nu-i este permis să meargă la Hogsmeade...

— Știu asta, zise Harry, încercând să-și păstreze calmul. Se pare că Draco a avut haluci...

— N-A AVUT NICI UN FEL DE HALUCINAȚIE! urlă Plesneală, ieșindu-și din fire. Dacă a văzut capul tău acolo, înseamnă că și restul trupului era tot pe dealul cu pricina !

— Am fost în Turnul Cercetașilor, zise Harry, așa cum ați spus...

— Poate cineva să confirme acest lucru?

Buzele subțiri ale lui Plesneală se curbară într-un zâmbet amenințător și își puse mâinile pe brațele fotoliului în care stătea Harry, astfel încât fețele li se apropiaseră foarte tare.

— Așa, deci, o lume întreagă, de la Ministrul Magiei în jos, face tot posibilul să-l păzească pe *faimosul* Harry Potter de furia lui Sirius Black, dar *celebrul* Harry Potter se poartă ca și cum s-ar conduce după propriile sale reguli! Să-și spargă capetele oamenii de rând ca să-l protejeze cât mai bine, nu *nemaipomenitul* Harry Potter, care face ce știe și se duce unde vrea, fără să se gândească la consecințe!

Harry nu scoase un cuvânt. Plesneală încerca să îl provoace, ca să îl facă să mărturisească. Nu trebuia să-i dea satisfacția asta, doar nu avea nici o dovadă... încă...

— Semeni leit cu tatăl tău, Potter, zise Plesneală, cu ochii îngustați de ură. Și el a fișa

o aroganță dusă la extrem. Cu ceva talent la Vâjthaț, ne privea de sus pe noi, ceilalți. Se plimba țațoș, înconjurat de liota lui de prieteni. Da, o asemănare izbitoare... Arogant și...

— Tatăl meu nu era *arogant*! zise Harry, nemaiputându-se stăpâni. Și nici eu nu sunt!

— Nici el nu ținea cont de reguli, ca și tine, continuă Plesneală, profitând de avantajul pe care îl obținuse și foarte satisfăcut că îl enervase pe Harry. Regulile erau pentru muritorii de rând, nu pentru *stelele* din sport. Conta numai cine câștiga cupa la Vâjthaț. Avea capul atât de plin de fumuri, încât...

— GURA!

Harry zvâcni în picioare. Nu mai simțise o asemenea ură clocotind în pieptul lui, din seara aceea nefastă, în casa de pe Aleea Boschetelor. Nu îi păsa că fața lui Plesneală se făcuse lividă și că scăpăra scânteii din ochi.

— *Cum mi-ai spus, Potter?*

— V-am spus să nu mai ziceți minciuni despre tatăl meu! strigă Harry. Știu adevărul, e bine? Știu că v-a salvat viața! Domnul profesor Dumbledore mi-a spus! N-ați mai fi azi aici, dacă nu era tatăl meu!

Fața palidă a lui Plesneală căpătă acum culoarea laptelui stricat.

— Ți-a spus cumva și cum de a ajuns să mă salveze? șuieră el. Sau a considerat detaliul ăsta prea șocant pentru urechile sensibile ale celebrului Potter?

Harry își mușcă buzele. Nu știa cum se întâmplase și nu era dispus să recunoască acest lucru. Plesneală însă ghicise adevărul.

— N-aș vrea să-ți faci o idee... greșită despre tatăl tău, zise el, rânjind malițios. Crezi că a dat dovadă de vreun act de eroism? Atunci să-ți spun eu cum a fost! Prețiosul tău tată, împreună cu inteligenții lui prieteni, mi-au jucat o festă foarte *amuzantă*, după ei, desigur, care m-ar fi putut costa viața, dacă tatălui tău nu i s-ar fi făcut frică în ultimul moment. N-a fost nici un gest de eroism, și-a salvat lui pielea, de fapt. Dacă ar fi continuat farsa, cu siguranță că ar fi fost eliminat de la Hogwarts!

Plesneală rânji, dezvelindu-și dinții îngălbeniți.

— Întoarce-ți buzunarele pe dos, Potter! ordonă el, deodată. Harry nu făcu nici o mișcare. Își simțea sângele pulsându-i în urechi.

— Întoarceți buzunarele pe dos, Potter, sau te duc la domnul director! Imediat!

Alb de spaimă, Harry scoase din buzunar păcălelile pe care le cumpărase din magazinul lui Zonko și „Harta Ștrengarilor”.

Plesneală se repezi la punga cu șmecherii.

— Mi le-a dat, Ron, zise Harry, rugându-se să-l poată întâlni pe Ron, înainte ca acesta să dea ochii cu Plesneală. Mi le-a adus data trecută când a fost la Hogsmeade...

— Așa, deci... Și le-ai purtat în buzunar de atunci... Înduioșător! Și asta, ce-i?

Plesneală luase în mână harta. Harry încercă să pară cât mai impasibil.

— O bucată de pergament! ridică el din umeri. Plesneală o întoarse pe toate părțile, cu ochii la Harry.

— Probabil că n-ai nevoie de bucata asta de pergament *gol*, nu? Ce-ar fi să o arunc? făcu Plesneală, cu ochii țintă la Harry și întinse mâna spre foc.

— Nu! strigă Harry.

— Aha! Deci este alt... cadou prețios de la domnul Weasley, nu? Sau este... altceva? O scrisoare, poate, scrisă cu cerneală invizibilă... Sau instrucțiuni despre felul în care poți ajunge la Hogsmeade, fără să dai ochii cu Dementorii...

Harry clipi de mai multe ori. Ochii lui Plesneală radiau de fericire.

— Să vedem... Ia să cercetăm noi, murmură Plesneală, scoțându-și bagheta din

buzunar și netezind harta pe birou. *Dezvăluiește-ți secretul!* mai zise el, atingând pergamentul cu bagheta.

Nu se întâmplă nimic. Harry își încheștă pumnii pentru a-și opri tremurul mâinilor.

— *Arată-te!* zise Plesneală, lovind mai tare pergamentul. Pergamentul rămase tot alb. Harry respiră adânc, de câteva ori, încercând să-și păstreze calmul.

— *Profesorul Plesneală, care predă la Hogwarts, îți comandă să-i arăți ce secret ascunzi!* mai zise el, izbind pergamentul cu bagheta.

Ca și cum o mână invizibilă ar fi început să scrie, pe pergament apăru următorul text: „*Domnul zis Lunaticul îl felicită pe domnul Plesneală pentru măiestria lui și îl roagă să nu-și mai bage nasul în treburile altora*”.

Plesneală îngheță. Harry se holba la mesajul care apăruse pe pergament și care continuă în același stil: „*Domnul Corn*

este de acord cu domnul Lunaticul. Ar vrea doar să adauge că domnul Plesneală este un țap troglodit!”

Ar fi fost cât se poate de hazliu, dacă situația n-ar fi fost tragică. Și mesajul nu se oprea aici: „*Domnul Amprentă nu mai contenește să se mire cum de a ajuns profesor la Hogwarts un astfel de idiot!*”

Harry închise ochii îngrozit. Când îi deschise, văzu și ultimele cuvinte: „*Domnul Șobo îi spune la revedere și n-am cuvinte domnului Plesneală și îl sfătuiește să facă bine să-și mai spele părul ăla slinos!*”

Harry își băgă repede capul între umeri, parcă așteptând să cadă lovitura.

— Așa, vasăzică, făcu Plesneală, mai vedem noi ce-i cu asta... Plesneală se îndreptă spre cămin, luă o mână din praful strălucitor, aflat într-un vas, și îl aruncă în foc, strigând:

— Lupin! Vreau să te întreb ceva...

Nevenindu-i să creadă, Harry se holba la foc. Se auzi un pocnet și focul se înteți o clipă, după care își făcu apariția profesorul Lupin, scuturându-și hainele ponosite de cenușa care se prinsese de ele.

— M-ai chemat, Severus? întrebă el cu blândețe.

— Da, te-am chemat! strigă el și se îndreptă, clocotind de furie, spre biroul său. L-am controlat pe Potter în buzunare și uite ce-am găsit!

Plesneală arătă spre bucata de pergament, pe care încă mai străluceau mesajele insolente. O expresie ciudată apăru pe fața lui Lupin, pe care încercă să și-o mascheze cât mai bine.

— Ei? întrebă Plesneală.

Lupin continua să se uite fix la pergament. Harry avu impresia că își încropește în fugă un plan.

— Ei? făcu iar Plesneală. Pergamentul ăsta e plin de Magie Neagră, domeniul tău, dacă nu mă înșel... De unde crezi că are Potter un asemenea lucru?

Lupin îi aruncă o privire iute, avertizându-l ca nu cumva să se bage în vorbă.

— Plin de Magie Neagră? repetă el încetișor. Chiar crezi asta, Severus? Mie mi se pare că e un simplu pergament învățat să insulte pe oricine încearcă să facă vrăji asupra lui. O copilărie, desigur, n-are cum să fie periculos... Probabil că Harry l-a luat dintr-un magazin cu păcăleli!

— Copilărie, da? Păcăleală? făcu Plesneală, neîncrezător și încă foarte furios. Ce magazin crezi că are astfel de lucruri? Nu crezi, mai degrabă, că l-a obținut chiar de la cei care l-au produs?

Harry nu înțelese la ce se referea Plesneală și se părea că nici Lupin.

— Vrei să spui că de la domnul Șobo și ceilalți? întrebă Lupin. Harry, Îl cunoști pe vreunul dintre acești indivizi?

— Nu, răspunse Harry repede.

— Vezi, Severus? întrebă profesorul Lupin. Mie mi se pare a fi un produs de la „Zonko”...

Ron năvăli în birou, ținându-se cu mâna de piept și abia mai respirând, și, foarte pe fază, zise gâfâind:

— Eu... Eu... i l-am dat... S-a găsit la... „Zonko”, acum câțiva ani...

— Ei bine, făcu profesorul Lupin, frecându-și mâinile mulțumit, se pare că ne-am lămurit, Severus... Sper că pot să-l pun bine, da?

Nu mai așteptă răspunsul lui Plesneală și îi luă pergamentul din mâini, îl împături și îl băgă în buzunar. Harry, Ron, veniți cu mine! Fiindcă tot ne-am întâlnit vreau să vă spun ceva despre lucrările voastre despre vampiri... Scuză-ne, Severus...

Harry nu îndrăzni să-și ridice privirile spre Plesneală, în timp ce ieșea din birou. El, Ron și profesorul Lupin nu scoaseră o vorbă, până în holul de la intrare. Aici, Harry se întoarse spre Lupin:

— Domnule profesor, eu...

— Nu trebuie să-mi dai nici o explicație, zise profesorul Lupin și se uită în jur, coborând vocea. Din întâmplare, știu că pergamentul ăsta este o hartă, care a fost confiscată de Filch, cu ani în urmă...

Harry și Ron îl priviră uimiți.

— Nu mă interesează cum a ajuns în mâinile tale. Sunt totuși cât se poate de uimit că nu l-ai predat, mai ales după întâmplarea cu bilețelul cu parole, de săptămâna trecută... Îmi pare rău, dar nu ți-l pot da înapoi, Harry!

Harry se aștepta la lucrul acesta și nu protestă, mai ales că era curios să-l întrebe pe profesorul Lupin unele lucruri.

— De ce a zis profesorul Plesneală că îl am chiar de la ce-i care l-au făcut?

— Pentru că, începu profesorul Lupin și ezită puțin, aceștia te-ar fi putut ademeni afară din școală, așa puși pe șotii cum erau...

— I-ați cunoscut? întrebă Harry foarte uimit.

— Da, i-am cunoscut odinioară, zise profesorul Lupin, privindu-l pe Harry cu severitate. Să nu te aștepti să te mai acopăr și altă dată, Harry. Nu te pot încuraja în încercarea ța de a da de Sirius Black. Am crezut că întâmplarea cu Dementorii a însemnat mai mult pentru tine, Harry. Doar știi că părinții tăi și-au dat viața ca să te ferească pe tine de pericol. Nu prea știi să le răsplătești sacrificiul... Te pui în situații limită numai de dragul unor trucuri ieftine...

Și profesorul Lupin se îndepărtă, lăsându-i pe Harry într-o stare mai proastă decât fusese în biroul lui Plesneală. Abia târându-și pașii, Harry și Ron urcară treptele de marmură. Trecând pe lângă statuia vrăjitoarei cu cocoasă și un singur ochi, Harry își aminti că pelerina era tot acolo, dar nu îndrăzni să o ia.

— E numai vina mea! izbucni Ron. Eu te-am convins să mergi la Hogsmeade. Profesorul Lupin avea dreptate, a fost o prostie... Nu trebuia să facem așa ceva...

Se opri brusc, deoarece ajunseseră pe coridorul pe care patruleau trolii și o văzură pe Hermione apropiindu-se de ei. Harry îi aruncă doar o privire și fu convins că Hermione aflase deja ce se întâmplase. Inima i se strânse. Oare îi spusese și profesoarei McGonagall?

— Ai venit să jubilezi? o repezi Ron. Tu ne-ai pârât?

— Nu, zise Hermione. Am venit să vă spun și vouă...

HARRY POTTER - PRIZONIER LA AZKABAN

Și, cu ochii în lacrimi, le întinse scrisoarea pe care o ținea în mână.
— Hagrid a pierdut procesul, zise ea. Buckbeak va fi executat!

— CAPITOLUL XV —
FINALA LA VÂJTHAȚ

— Mi-a trimis... asta, zise cu greu Hermione.
Harry luă scrisoarea udă. Pe alocuri, lacrimile o făcuseră aproape imposibil de citit.

Dragă Hermione,
Mi s-a permis să-l aduc pe Buckbeak cu mine, la Hogwarts, data execuției urmând a se fixa ulterior.

Lui Beaky i-a plăcut la Londra.
N-o să uit niciodată cât de mult m-ai ajutat...

Hagrid

— Nu pot face așa ceva! strigă Harry. Buckbeak este inofensiv!

— Tatăl lui Draco i-a băgat în sperieți pe cei din Consiliu, zise Hermione. Știți doar cum e... Nu i-a fost greu să intimideze o mână de moșnegi senili... O să urmeze un recurs, așa se obișnuiește, dar nu văd nici o rază de speranță... Nu cred că mai putem schimba ceva...

— De data asta n-o să te mai lăsăm să faci tu totul, singură... O să te ajutăm și noi! îi zise Ron.

— O, Ron!

Hermione îl îmbrățișă pe Ron, izbucnind în plâns. Ron, uitându-se speriat la ea și neștiind ce să facă, o bătu pe creștetul capului. În cele din urmă, Hermione îi dădu drumul.

— Ron, zise ea, suspinând, să știi că îmi pare foarte rău de Pungașul... Crede-mă!

— Ei, lasă, făcu Ron, ceva mai liniștit că-i dăduse drumul din îmbrățișare, era bătrân, bietul de el... Nu mă ajuta în nici un fel. Și, cine știe, poate că mama și tata or să-mi cumpere o bufniță acum...

Măsurile de securitate, introduse după a doua pătrundere forțată a lui Sirius Black în castel, nu le permisă lui Harry, Ron și Hermione să meargă să îl vadă pe Hagrid în seara aceea. Vorbiră cu el doar la ora de „Grija pentru creaturile magice”.

Hagrid părea să fie complet năucit de verdictul Consiliului.

— E numai vina mea... Parcă aveam limba legată... Stăteau acolo, în fața mea, în robele lor negre, și eu m-am zăpăcit complet... Mi-am împrăștiat toate hârtiile pe care le aveam și am uitat toate datele pe care te-ai chinuit tu, Hermione, să le găsești pentru mine. Apoi s-a sculat Reacredință și și-a făcut numărul, după care tot Consiliul a zis ca el...

— Mai e și un recurs, Hagrid, nu te descuraja, zise Ron. O să muncim pe rupte, de data asta!

Se îndreptară spre castel, împreună cu toți colegii. În fața lor, îl văzură pe Draco, între Crabbe și Goyle, uitându-se înapoi și râzând cu subînțeles.

— N-are nici un rost, Ron, zise Hagrid, când erau pe treptele castelului. Lucius Reacredință îi are pe toți cei din Consiliu în buzunarul de la vestă! O să am grijă ca Beaky să-și petreacă timpul care i-a mai rămas cât mai frumos. Îi datorez acest lucru...

Hagrid se întoarse brusc și se îndreptă spre cabana lui, cu fața ascunsă în batistă.

— Uitați-vă la mălai-mare ăla!

Draco, Crabbe și Goyle stăteau pe treptele castelului și râdeau de Hagrid.

— Ați mai văzut ceva mai jalnic? îi întrebă Draco pe Crabbe și pe Goyle. Și se presupune că ăsta e profesorul nostru...

Harry și Ron făcură un pas spre Draco. Hermione fu însă mai rapidă și ajunse prima.
PLEOSC!

Îl plesnise pe Draco peste față, cu toată puterea. Draco se clătină sub forța loviturii. Crabbe, Goyle, Ron și Harry făcură un pas înapoi, când Hermione ridică mâna a doua oară, amenințător.

— Să nu mai îndrăznești să spui așa ceva despre Hagrid! Un prăpădit ca tine! Un rău, un nemernic, un...

— Hermione! încercă Ron să o potolească, văzând-o că ridică mâna iar.

— Lasă-mă-n pace, Ron! zise Hermione și își scoase bagheta.

Draco se dădu înapoi. Crabbe și Goyle se uitară la el, așteptând instrucțiuni, deși nu-și mai reveneau din uimire.

— Să mergem, zise Draco și toți trei se făcură nevăzuți pe treptele care coborau spre dormitoarele Viperinilor.

— Hermione! exclamă Ron uimit, dar și impresionat.

— Harry, să faci tot posibilul să-l bați în finala la Vâjthaț! zise ea, încă furioasă. Nu cred că o să pot să suport dacă o să câștige ei!

— Avem ora de „Farmece”, zise Harry, uimit și el de ieșirea Hermionei. Să mergem! Urcară treptele de marmură, îndreptându-se spre clasa profesorului Flitwick.

— Ați întârziat, băieți! le spuse Flitwick supărat, când Harry întredeschise ușa. Haideți, intrați repede și scoteți-vă baghetele! Azi învățăm Vraja Veseliei. Ne-am împărțit deja în două grupe...

— Unde e Hermione?

Harry se uită și el în jur. Nu se vedea pe nicăieri, deși Harry era convins că se aflase în dreapta lui când se pregătea să deschidă ușa clasei.

— Foarte straniu, zise el, uitându-se la Ron. S-o fi dus la toaletă?

Dar Hermione nu își făcu apariția toată ora.

— I-ar fi prins bine și ei vraja asta, zise Ron râzând cu gura până la urechi după terminarea orei de „Farmece”, în drum spre Marea Sală, unde îi aștepta prânzul.

Hermione nu veni nici la masă. Când ajunseră la desert, efectele Vrajei Veseliei se cam epuizară, iar Harry și Ron începură să își facă griji.

— Dacă i-a făcut ceva Draco? întrebă Ron, oarecum îngrijorat, în timp ce se îndreptau spre Turnul Cercetașilor.

Trecură pe lângă troli, îi dădură parola doamnei grase din tablou („*Richitipichiti!*”) și ajunseră în camera de zi.

Hermione era la o masă, dormind adânc, cu capul pe cartea de „Aritmanție”. Se așezară de o parte și de alta. Harry o trezi.

— Ce... Ce-i? sări Hermione dezorientată. Unde suntem? Ce oră avem acum?

— Mai avem douăzeci de minute până la ora de „Previziuni despre viitor”, îi zise Harry. Hermione, de ce n-ai venit la ora de „Farmece”?

— Cum? Ah, nu se poate, se văită Hermione, am uitat de ora de „Farmece”!

— Cum să uiți? Doar erai cu noi, când am ajuns în fața clasei!

— Nu-mi vine să cred! făcu Hermione. Era supărat domnul profesor? Of, numai din cauza lui Reacredință! Mă gândeam la el și am pierdut noțiunea timpului!

— Știi care e părerea mea, Hermione? o întrebă Ron, privind la cartea de „Aritmanție”, pe care fața o folosise drept pernă. Cred că nu mai faci față... Încerci să faci

prea multe!

— Ba nu! zise ea cu încăpățănare, dându-și părul la o parte de pe ochi și uitându-se disperată după geantă. Am încurcat lucrurile, asta e tot! Mă duc să-l caut pe profesorul Flitwick și să-i cer scuze... Ne vedem la ora de „Previziuni despre viitor”!

Hermione se întâlnește cu ei la capătul scării spre clasa profesoarei Trelawney. Părea foarte afectată.

— Tot nu-mi vine să cred că am ratat Vraja Veseliei! Și profesorul Flitwick mi-a dat de înțeles că s-ar putea să ne pice tocmai ea la examen...

Urcară scările în camera obscură din turn, învăluită în mirosul ei greoi. În centrul fiecărei mese, strălucea un glob de cristal, cu o ceață albă în interior. Harry, Ron și Hermione se așezară la aceeași masă.

— Credeam că nu învățăm să citim viitorul în globul de cristal decât în ultimul trimestru, șopti Ron, ferindu-se să nu îl audă profesoara Trelawney.

— Nu te mai plânge, îi zise Harry. Asta înseamnă că am terminat cu ghicitul în palmă. Începusem să mă cam satur să o văd tot dându-și ochii peste cap, ori de câte ori se uita în palma mea!

— Bună ziua tuturor! se auzi vocea misterioasă, atât de bine cunoscută, și profesoara Trelawney își făcu apariția din umbră.

Parvati și Lavander scoaseră exclamații încântate, cu fețele luminate de ceața din globul de cristal.

— M-am hotărât să vă fac cunoștință cu globul de cristal puțin mai devreme decât am prevăzut inițial, zise profesoara Trelawney, cu spatele la foc și rotindu-și ochii prin încăperea. Mesagerele destinului m-au informat că o să vi se dea la examen despre globul de cristal și m-am decis să vă las să exersați mai mult cu el...

Hermione strâmbă din nas.

— *Mesagerele destinului*, o maimuțări ea pe profesoara Trelawney. Să fim serioși! Cine fixează temele pentru examenul la această materie? Ea, desigur! Ce precizie uluitoare!

Hermione nici măcar nu se obosi să coboare vocea, așa că profesoarei Trelawney nu îi fu greu să o audă. Cu fața ascunsă în umbră, profesoara Trelawney continuă totuși, fără să pară să o fi auzit.

— Arta de a ghici în globul de cristal este foarte rafinată, zise ea visătoare. Nu mă aștept să vedeți ceva chiar de la prima încercare. O să începem prin exerciții de eliberare a minții de orice influențe și de exersare a Ochiului Interior.

Ron începu să se hlizească necontrolat și trebui să își acopere gura cu palma, pentru a-și înăbuși chicotelile.

— Lăsați subconștientul să iasă la suprafață, continuă profesoara Trelawney, și aveți încredere în Ochiul vostru Interior!

Și astfel începu lecția... Harry se simțea de-a dreptul stupid, privind ca prostul la globul de cristal și încercând să nu se gândească la nimic. Un singur cuvânt, repetat la nesfârșit („Idioțenie! Idioțenie!”), i se învârtea prin minte. Și nu îl ajuta deloc faptul că Ron izbucnea în hohote înfundate, iar Hermione țâțâia de zor.

— Ați văzut ceva? îi întrebă el, după un sfert de oră de zgâială fără rost.

— Da, făcu Ron. Văd că masa asta e arsă... De la o lumânare care s-a topit pe ea!

— Ce pierdere de vreme! zise Hermione. În timpul ăsta puteam să mă pun la punct cu Vraja Veseliei!

Profesoara Trelawney trecu printre mese.

— Vrea cineva să-l ajut să interpreteze ce vede? întrebă ea, în clinchetul brățărilor de la mână.

— Eu nu! șopti Ron. E evident ce vrea să însemne ce văd eu în globul meu! Că o să fie o ceață a naibii diseară!

Harry și Hermione izbucniră în râs.

— Ei, vă rog, făcu profesoara Trelawney, în timp ce toate capetele se întoarseră spre ei.

Parvati și Lavander erau de-a dreptul revoltate.

— Perturbați undele electromagnetice, le zise profesoara Trelawney și se apropie de masa lor.

Începu să se uite în globurile lor de cristal. Lui Harry i se strânse inima. Știa ce avea să urmeze...

— E ceva aici, zise profesoara Trelawney, aplecându-se mult asupra globului de cristal. Se mișcă ceva... Dar ce să fie asta?

Harry putea să parieze pe orice, inclusiv pe mătura lui neprețuită, că n-avea să urmeze nimic bun. Și, într-adevăr...

— Oh, dragul meu, începu profesoara Trelawney, uite, se vede mai clar ca niciodată... Of, Doamne... Se apropie de tine... N-a fost nicicând mai aproape... Spec...

— O, nu! sări Hermione. Nu începeți iar cu Spectrul ăla de doi bani!

Profesoara Trelawney se uită la Hermione cu ochii ei enormi. Parvati și Lavander șușotiră ceva între ele și amândouă o țintuiră cu privirea pe Hermione. Profesoara Trelawney se ridică în picioare, privind-o foarte supărată pe Hermione.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, draga mea, dar încă de când ai venit în clasa asta mi-am dat seama că nu ai harul acestei arte divine... Da, nu cred să fi avut vreodată un student cu o minte atât de opacă...

Se făcu brusc tăcere. După un moment, Hermione izbucni:

— Foarte bine! zise Hermione, îndesându-și în geantă cartea de „Previziuni despre viitor”. Foarte bine! repetă ea, punându-și geanta pe umăr, mai-mai să-l răstoarne pe Ron. Atunci, renunț!

Și, spre uimirea întregii clase, Hermione deschise trapa și coborî scara, dispărând din raza lor de vedere.

Fură necesare câteva minute bune, pentru ca toată lumea să reușească să se concentreze din nou. Profesoara Trelawney părea să fi uitat despre Spectrul pe care îl văzuse. Se întoarse brusc și se îndepărtă de masa la care stăteau Ron și Harry. Respira greu și își strânse și mai mult șalul în jurul ei.

— Oooo! exclamă Lavander. Dar, doamnă profesoară, dumneavoastră ați văzut de mult că Hermione o să ne părăsească! Mai țineți minte? „În jurul Paștelui, cineva dintre noi ne va părăsi pentru totdeauna.”

Profesoara Trelawney arboră zâmbetul ei misterios.

— Da, draga mea, am știut, într-adevăr, că domnișoara Granger ne va părăsi. Am sperat totuși că am interpretat greșit semnele... Ochiul Interior poate fi o povară, uneori, ascultați-mă pe mine...

Lavander și Parvati erau impresionate la culme și se traseră puțin ca să-i facă loc profesoarei Trelawney să se așeze la masa lor.

— Ce zi a fost asta pentru Hermione! șopti Ron, oarecum cu respect.

— Da, aprobă Harry.

Harry se uită în globul lui de cristal, dar nu văzu nimic mișcându-se. Nimic, în afară

de ceață. Chiar văzuse profesoara Trelawney Spectrul din nou? Urma să îl vadă și el? Asta-i mai lipsea, cu finala la Vâjthaț bătând la ușă...

Sărbătoarea de Paști nu le tihni. Anul III avea foarte multe teme. Neville Poponeață părea la capătul puterilor și nu era singurul.

— Nici n-avem timp să ne bucurăm de sărbătoarea de Paști! izbucni Seamus Finnigan într-o după-amiază. Examenele sunt încă departe și toți ne-au dat atât de mult de învățat!

Dar nimeni nu avea atâtea de făcut ca Hermione. Chiar și fără „Previziuni despre viitor”, tot avea mai multe ore ca oricine. De obicei, era ultima care părăsea camera de zi, târziu în noapte, și prima care ajungea la bibliotecă, a doua zi. Avea cearcăne mari, ca Lupin, și mereu părea gata să izbucnească în lacrimi.

Ron luase asupra lui toată greutatea pregătirii noii apărări pentru Hagrid și Buckbeak. Frunzărea neconținut volume enorme, cum ar fi „*Psihologia Hipogriților*”, „*Periculos sau nu? Un studiu asupra brutalității Hipogriților*” și altele. Era atât de absorbit de ce făcea, încât uitase să-l mai repeadă până și pe Șmecherilă.

Harry, pe de altă parte, trebuia să-și împartă ziua între studiu, antrenament și discuții nesfârșite cu Baston, în legătură cu tacticile pe care urmau să le folosească în finală. Meciul dintre Cercetași și Viperini era programat pentru prima sâmbătă de după Paști. Viperinii conduceau în campionat cu exact două sute de puncte. Asta însemna, cum le amintea Baston ori de câte ori avea prilejul, că trebuiau să-i bată pe Viperini cu mai mult de două sute de puncte. Și mai însemna că toată greutatea meciului stătea pe umerii lui Harry, fiindcă prinderea hoțoaicei aurii însemna deja o sută cincizeci de puncte.

— Asta înseamnă, îi tot repeta el lui Harry, că trebuie să prinzi hoțoaica numai și numai după ce am marcat peste cincizeci de puncte, altfel câștigăm meciul, dar pierdem cupa! Deci, Harry, trebuie să prinzi hoțoaica numai dacă...

— Gata, Oliver, am înțeles! urlă Harry.

Toată casa Cercetașilor era obsedată de meciul care se apropia. Nu mai câștigaseră cupa la Vâjthaț de când legendarul Charlie Weasley (unul dintre frații mai mari ai lui Ron) jucase pe post de căutător.

Dar Harry se îndoia că exista cineva, chiar și Baston, care să dorească mai mult ca el însuși să câștige. Râca dintre el și Draco era mai mare ca oricând. Draco încă îi mai purta pică pentru pumnul de noroi aruncat în față, la conacul „Urlet în noapte”, de la Hogsmeade. Și era cu atât mai turbat împotriva lui Harry, cu cât acesta reușise - nu se știa cum - să scape nepedepsit de profesorul Plesneală. Pe de altă parte, Harry nu îi putea ierta faptul că îl sabotase la jocul contra Ochilor-de-Șoim. Dar cel mai mult și mai mult, Harry dorea să i-o plătească pentru ce îi făcuse Draco lui Hagrid și lui Buckbeak. Vroia să îl învingă pe Draco în fața întregii școli.

Nimeni nu își amintea să mai fi existat vreun meci care să fie așteptat cu atâta emoție. La sfârșitul sărbătorilor de Paște, tensiunea dintre cele două echipe, și implicit dintre cele două case, ajunsese la punctul maxim. Izbucneau pe coridoare mici conflicte între Viperini și Cercetași din te miri ce, toate culminând cu internarea în aripa spitalului a unui Cercetaș din anul IV și a unui Viperin din anul VI, din ale căror urechi ieșeau neconținut lipitori.

Harry resimțea foarte tare atmosfera încărcată. Nu putea să meargă pe coridoare, fără ca vreun Viperin să nu încerce să-i pună piedică. Grabe și Goyle apăreau din senin, oriunde s-ar fi dus Harry, și se retrăgeau dezamăgiți, când îl vedeau pe Harry înconjurat de multă lume. Baston ordonase ca Harry să fie însoțit pretutindeni, în cazul în care Viperinii ar fi încercat să-l scoată din acțiune. Întreaga casă a Cercetașilor era atât de entuziasmată de acest lucru, încât Harry avea mereu dificultăți să ajungă la timp la ore, fiind înconjurat de

un alai vesel și zgomotos. Mai mult decât siguranța personală, pe Harry îl preocupa siguranța măturii sale „Fulger”. Când nu zbura pe ea, o încuia cu grijă în cufărul său și adesea se repezea în pauze să vadă dacă era tot acolo.

*

În camera de zi a Cercetașilor, orice altă activitate fu abandonată în noaptea dinaintea meciului. Chiar și Hermione își puse cărțile la o parte.

— Nu pot! zise ea nervoasă și agitată. Nu pot să mă concentrez!

Era un zgomot infernal. Din cauza emoției, Fred și George erau mai gălăgioși și mai exuberanți ca de obicei. Într-un colț, Oliver Baston era aplecat asupra machetei terenului de Vâjthaț, punând pe ea și dirijând cu bagheta mici figurine, care reprezentau jucătorii, murmurând ceva numai de el știut. Angelina, Alicia și Katie se prăpădeau de râs la glumele lui Fred și George.

Harry, Ron și Hermione stăteau retrași, încercând să nu se gândească la ziua următoare, fiindcă Harry, de câte ori își amintea de meci, avea senzația oribilă că ceva foarte mare încerca să-i iasă din stomac.

— Lasă, o să fie bine, îl asigură Hermione, deși pe față i se citea și ei îngrijorarea. O să vezi...

— Doar avem un „Fulger” în echipă, făcu Ron.

— Da, zise Harry, fără convingere, simțind iarăși junghiul din stomac.

Fu o adevărată binecuvântare când Oliver Baston se ridică în picioare și strigă:

— Echipă! La culcare!

*

Harry dormi cât se poate de prost. Mai întâi visă că întârziase și Baston urla la el: „Unde ai fost până acum? A trebuit să-l folosim pe Neville în locul tău!” Apoi visă că Draco și întreaga echipă a Viperinilor venise la meci călare pe dragoni. Zbura cu o viteză periculoasă, încercând cu disperare să evite flăcările trimise spre el din gura dragonului călărit de Draco. Imediat își dădu seama că nici nu era călare pe „Fulger”. Visă cum se prăbușea la pământ și asta îl trezi brusc.

Îi trebuiră câteva secunde ca să își dea seama că meciul nu avusese încă loc, că se afla în patul lui, în siguranță, și că Viperinilor nu li se va permite niciodată să joace călare pe dragoni. Îi era teribil de sete. Se sculă încetișor și se duse să-și toarne un pahar cu apă, din carafa de lângă fereastră.

Împrejurimile castelului erau pustii. Nu sufla nici măcar o boare peste copacii din Pădurea Interzisă. Salcia Bătăușă stătea neclintită și părea complet nevinovată. Se părea că erau condiții perfecte pentru meci.

Harry era gata să se întoarcă în pat, când ceva îi atrase privirile. Pe pajiștea argintie, în lumina lunii, stătea la pândă un fel de animal.

Harry se repezi la noptiera lui, își luă ochelarii și se întoarse la fereastră, să vadă mai bine. Nu se putea! Nu putea să fie Spectrul... Nu acum... Tocmai înainte de meci...

Cercetă din nou împrejurimile castelului și, după câteva clipe, îl văzu iar. Stătea la marginea pădurii acum... Nu era nici un fel de Spectru sau vreun animal fioros. Era o pisică! Harry răsufală ușurat, când recunoscuse coada vărgată și portocalie. Era doar Șmecherilă...

Doar Șmecherilă? Harry se uită mai atent, strivindu-și nasul de fereastră. Șmecherilă stătea pe loc. Harry mai observă și altceva care se mișca printre copaci.

În următorul moment, își făcu apariția de după copaci, înaintând pe pajiște! Era un câine negru, enorm și zburlit! Șmecherilă i se alătură și amândoi își continuară drumul pe pajiște. Ce să însemne asta? Cum putea să fie Spectrul, care prevestea moartea lui? Doar îl vedea și Șmecherilă!

— Ron! șuieră Harry. Ron, trezește-te!

— Uh? Ce-i? Încă nici nu s-a luminat de zi... Ce-i cu tine, Harry?

— Hai să vezi ceva...

Harry se duse iar la fereastră. Câinele și Șmecherilă dispăruseră. Harry se sui pe pervaz, ca să vadă chiar până la intrarea în castel, dar nu erau nici acolo. Unde dispăruseră?

Un sforăit prelung îi zise că Ron adormise la loc.

*

Când intrară în Marea Sală, a doua zi dimineață, echipa Cercetașilor fu întâmpinată cu aplauze furtunoase. Harry nu se putu abține să nu zâmbească din toată inima, când văzu că și cei de la Ochi-de-Șoim și Astropuffii îi aplaudau tot pe ei. Viperinii făcură fel de fel de grimase și strâmbături, când veniră și ei la micul dejun. Harry observă că Draco era și mai palid ca de obicei.

Baston nu mai contenea să-și invite echipa să mănânce bine, dar el nu se atinse de nimic. Apoi, îi zori spre teren, pentru a vedea care erau condițiile de joc, înainte de a năvăli toată lumea pe stadion. Ieșiră din Sala Mare în aceleași aplauze entuziaste.

— Mult noroc, Harry! îi strigă Cho Chang. Harry simți cum i se urcă sângele în obraji.

— Așa... Nici un pic de vânt... Soarele strălucește puternic, vizibilitatea este perfectă... terenul uscat... Ar trebui să fim mulțumiți...

Baston făcea pași mari pe teren, cu toată echipa pe urmele lui. Apoi, văzură ușa castelului deschizându-se și lumea bulucindu-se spre stadion.

— La vestiare, zise Baston, scurt.

Nimeni nu scoase o vorbă, cât își puseră costumele roșii. Harry se întrebă dacă toți se simțeau ca el: ca și cum ar fi mâncat ceva care îi picase greu la stomac. În următoarea secundă, Baston zise:

— Gata! E vremea să ieșim pe stadion!

Intrară pe teren într-un vacarm de nedescris. Trei sferturi din public purtau însemnele Cercetașilor, rozete, stegulețe, costume roșii. Pe pancartele lor și pe steagul desfășurat se vedea Leul auriu al Cercetașilor. Aproape peste tot se vedeau cuvinte de îmbărbătare pentru Cercetași: „Victorie pentru Cercetașii”, „Cupa e a Leului!” Cu toate acestea, existau și vreo două sute de persoane care arborau culoarea verde a Viperinilor. Șarpele argintiu al Viperinilor strălucea pe zeci de steaguri. Profesorul Plesneală se afla în primul rând, îmbrăcat în verde, ca toată lumea, afișând zâmbetul lui nesuferit.

— *Și iată-i pe Cercetași!* strigă Lee Jordan care era comentator, ca de obicei. *Potter, Bell, Spinnet, Johnson, Weasley, celălalt Weasley și Baston. Echipa actuală este considerată drept cea mai bună pe care au avut-o Cercetașii în ultimii ani și...*

Comentariul lui Jordan fu înecat în huiduielile Viperinilor, din capătul lor de teren.

— Au apărut pe teren și cei de la Viperini, cu căpitanul lor, Flint. A făcut câteva schimbări de ultimă oră, bazate mai degrabă pe dimensiuni, decât pe prețuri...

Alte huiduieli din partea Viperinilor acoperiră vocea lui Lee Jordan. Harry era însă de aceeași părere cu Jordan. Singurul relativ scund din echipă era Draco, în rest, toți erau niște matahale.

— Căpitani, dați mâna unul cu altul! comandă Madam Hooch.

Flint și Baston se apropiară strângându-și mâinile cu putere, ca și cum fiecare ar fi vrut să-i frângă degetele celuilalt.

— Încălecați pe mături! zise iar Madam Hooch. Trei... doi... unu!

Șuieratul fluierului ei se pierdu în urale puternice, în timp ce paisprezece mături se înălțau în văzduh. Din cauza vitezei, părul lui Harry flutura spre spate. Cu coada ochiului, îl văzu pe Draco pe urmele lui. Acceleră și porni să scruteze orizontul în căutarea hoțoaicei aurii.

— *Cercetașii atacă! Alicia Spinnet se îndreaptă spre porțile Viperinilor... Bravo, Alicia! Ah, nu! Mingea este interceptată de Warrington, de la Viperini... Bong! Ce baloane-ghiulea au trimis Fred și George Weasley! Johnson interceptează... Cercetașii iar în atac! Hai, Angelina, bravo... Ah, ferește-te, Angelina, vine un balon-ghiulea drept spre tine... A marcat! ZECE LA ZERO PENTRU CERCETAȘI!*

După ce marcă, Angelina se retrase din preajma porților Viperinilor. Marea de costume roșii era în delir.

— AUU!

Angelina Johnson fu gata să cadă de pe mătură, îmbrâncită brutal de Flint.

— Scuze, făcu Flint, când mulțimea începu să-l huiduie. N-am văzut-o!

În clipa următoare, Fred Weasley îi dădu, ca din greșeală, o măciucă în cap, încât nasul lui Flint se strivi de coada propriei sale mături, începând să sângereze puternic.

— Ajunge! strigă Madam Hooch, repezindu-se între ei. Penalizare pentru Cercetași, pentru atac neregulamentar! La fel și pentru Viperini, pentru atacul precedent asupra Angelinei Johnson!

— Și dumneavoastră, doamnă, se bosumflă Fred, dar nu avea ce face.

Alicia țâșni spre porțile Viperinilor.

— *Uraaa! Bravo, Alicia! urlă Lee Jordan. A marcat! DOUĂZECI LA ZERO PENTRU CERCETAȘI!*

Harry întoarse puțin capul și îl văzu pe Flint, al cărui nas încă mai sângera, și pe Baston, care se învârtea ca un leu în fața porții lor, cu fălcile încleștate.

— *Baston se pregătește... Sigur, e un portar excelent, dar lovitura asta va fi foarte greu de parat... Ex-tra-or-di-nar! Nu-mi vine să-mi cred ochilor! A SALVAT ECHIPA DE LA UN GOL SIGUR!*

Fericit, Harry continuă să zboare de la un capăt la altul al terenului, cu ochii ținți după hoțoaică, fiind și foarte atent la comentariul lui Lee. Era esențial să îl țină pe Draco la distanță de hoțoaică, până când Cercetașii îi devansau pe Viperini cu mai mult de cincizeci de puncte...

— *Cercetașii în posesia balonului, nu, Viperinii! Nu! Iar Cercetașii! Katie Bell se îndreaptă spre porțile Viperinilor... Nu! ăsta a fost un fault INTENȚIONAT!*

Montague, de la Viperini, îi apăruse lui Katie în față și, în loc să prindă mingea, o apucase pe ea de cap. Katie se dezechilibra, abia reușind să se redreseze pe mătură, dar scăpă balonul.

Katie se repezi la Montague, urlând la el, în timp ce Madam Hooch dădu alt penalti. Katie reuși să prindă iar mingea și marcă.

— *TREIZECI LA ZERO! Așa vă trebuie, necinstiți și mizerabili ce...*

— Jordan, dacă nu comentezi într-un mod cât mai imparțial...

— *Dar așa a fost, doamnă profesoară!*

Harry simți că îi tresaltă stomacul, de emoție. Văzuse hoțoaica, în preajma porții lor, dar nu trebuia să o prindă încă. Dacă o vedea și Draco...

Prefăcându-se atent asupra unui punct, Harry întoarse mătura și se îndreptă în viteză spre porțile Viperinilor. Și îi ținu figura... Draco se năpusti pe urmele lui Harry, convins că acesta văzuse hoțoaica...

VUJJT!

Un balon-ghiulea vâjâi foarte aproape de urechea lui Harry, dar îl depăși și îl lovi pe Derrick, o matalahă de la Viperini.

VUJJT!

De data asta, balonul-ghiulea zdrobi umărul lui Harry. Bole, alt atacant de la Viperini, se apropie și el de Harry.

Într-o frântură de secundă, Harry îi văzu pe amândoi îndreptându-se spre el, cu măciucile ridicate...

În ultima clipă, Harry cârmi mătura în sus, zburând ca o săgeată, iar Derrick și Bole intrară unul în altul cu toată puterea!

— *Ha! Ha! Ha!* nu se putu abține Jordan, văzându-i pe cei doi înaintași de la Viperini frecându-și scăfârliile. *Păcat, băieți! N-ați învățat că trebuie să vă sculați devreme, ca să ajungeți un „Fulger”! Cercetașii la balon din nou... Angelina, urmărită de Flint... Învinețește-i ochiul, Angelina!... A fost doar o glumă, doamnă profesoară! Ah, nu! Flint prinde balonul, se îndreaptă spre porțile Cercetașilor... Apără, Baston, te rog...*

Dar Flint înscrise pentru Viperini. Izbucniră urale din partea galeriei Viperinilor, iar Lee înjură atât de urât, încât profesoara McGonagall încercă să-i ia megafonul de comentator...

— *Mă scuzați, doamnă, n-o să se mai întâmple... Vă promit! Scorul este acum treizeci la zece... Cercetașii pun mâna iar pe minge...*

Era cel mai urât meci la care participase sau asistase Harry vreodată. Înfuriați la culme că Cercetașii aveau atât de repede un așa de mare avantaj, Viperinii nu se dădeau în lături de la nimic, pentru a pune mâna pe balon. Bole o pocni pe Alicia cu măciuca și avu tupeul să spună că i se păruse că fata era balonul-ghiulea. În revanșă, George Weasley îi stâlci mutra lui Bole. Madam Hooch împărțea pedepse în dreapta și în stânga, la ambele echipe. Baston reuși să salveze altă minge, iar Cercetașii mai înscriseră o dată. Era patruzeci la zece pentru Cercetași.

Între timp, hoțoaica aurie se făcuse nevăzută.

Reacredință continua să se țină ca o umbră de Harry, care se uita fără încetare după hoțoaica aurie și abia aștepta momentul ca Cercetașii să aibă un avantaj de cincizeci de puncte.

Katie marcă. Cincizeci la zece. Fred și George Weasley o înconjuraseră, cu măciucile ridicate, în caz că se ivea vreun Viperin să o altoiască, drept represalii. Bole și Derrick profitară de absența fraților Weasley și trimiseră câte un balon-ghiulea spre Baston. Acesta fu lovit în plin în stomac, de ambele baloane-ghiulea. Baston se răsuci în aer, ținându-se strâns de mătură, complet năucit.

Madam Hooch interveni prompt.

— *Nu se atacă portarul dacă balonul nu este în preajma porților sale! urlă ea la Bole și la Derrick. Lovitură liberă pentru Cercetași!*

Angelina trase cu sete și marcă. Șaizeci la zece. Câteva clipe mai târziu, Fred

Weasley reuși să-l facă pe Warrington să scape balonul. Alicia îl prinse imediat și înscrisse alt gol: șaptezeci la zece!

Suporterii Cercetașilor se dezlănțuiseră. Urlau și fluierau de mama-focului. Conduceau cu șaizeci de puncte! Dacă Harry prindea acum hoțoaica aurie, cupa era a lor!

Harry simțea sutele de ochi ațintiți asupra lui, în timp ce zbura mult deasupra terenului, cu Draco foarte aproape în spatele lui.

Și în clipa următoare, o văzu! Sclipea în soare, la aproape un metru deasupra lui.

Harry se repezi în sus, accelerând puternic. Era gata să prindă hoțoaica aurie, când mătura lui începu să piardă din viteză...

Îngrozit, Harry întoarse privirile, ca să vadă ce se întâmpla. Înnebunit că Harry era pe punctul de a pune mâna pe hoțoaică, Draco reușise cu ultimele puteri să prindă mătura lui Harry și o trăgea în jos.

— Tu...

Harry era atât de nervos, că se întinse să îi tragă una lui Draco. Nu ajunse la el însă. Gâfâind de efortul pe care îl depunea ca să se țină pe urmele lui Harry, Draco era desfigurat de oboseală, dar ochii îi sclipeau răutăcios. Obținuse ce își propusese: Harry nu prinsese hoțoaica! Aceasta dispăru din nou.

— Lovitură liberă! Lovitură liberă! urlă Madam Hooch, repezindu-se spre locul incidentului, în timp ce Draco se îndepărta pe mătura lui „Nimbus 2001” N-am mai pomenit așa joc murdar!

— GUNOIULE! RĂU ȘI NECINSTIT! urla Lee Jordan, stând cât mai departe de profesoara McGonagall. EȘTI UN B...

Se opri la timp, cu ochii la profesoara McGonagall. Dar ea nici nu-l auzise. Nervoașă la culme, ridicase și ea pumnul în direcția lui Draco. Îi căzuse pălăria și urla furioasă.

Alicia execută pedeapsa, dar era atât de nervoașă, încât rată cu numai câțiva centimetri. Echipa Cercetașilor își pierduse din concentrare, în timp ce Viperinii erau în al nouălea cer, încântați de măgăriile pe care i le făcea Draco lui Harry.

— *Viperinii la minge, se îndreaptă spre gol... Și Montague marchează! Șaptezeci la douăzeci, pentru Cercetași...*

Harry îl marca acum atât de aproape pe Draco, încât li se atingeau genunchii. Harry trebuia să-l țină iar pe Draco la distanță de hoțoaica aurie...

— Du-te mai încolo, Potter! urlă Draco, deranjat de Harry, care îi apăruse brusc în față, în momentul în care schimbase direcția.

— *Angelina prinde mingea pentru Cercetași... HAI, ANGELINA! HAI ODATA!*

Harry privi în jur. Cu excepția lui Draco, întreaga echipă a Viperinilor, chiar și portarul, se repezise să o blocheze pe Angelina...

Harry își întoarse mătura și se repezi razant, cu toată viteza, în Viperini.

— AAAAAAAHH!

Viperinii se împrăștiară, când „Fulger” vâjâi printre ei. Angelina avea drum liber.

— A MARCAT! A MARCAT! URAAA! CERCETAȘII CONDUC CU OPTZECI LA DOUĂZECI!

Harry, care aproape că intrase cu capul în parapet, se opri la timp, întoarse brusc mătura și ajunse iar la centrul terenului.

Apoi, văzu ceva care îi făcu inima să i se oprească în piept: Draco zbura, triumfător, spre un punct strălucitor, la firul ierbii...

— Hai, hai mai repede! își îmboldi Harry mătura. Câștiga tot mai mult teren. Se apropia în cea mai mare viteză de Draco. Fentă la timp un balon-ghiulea trimis de Bole

spre el și ajunse în dreptul gleznelor lui Draco... Acum era la același nivel cu el...

Cu un ultim efort, Harry își împinse trupul în față și dădu drumul la mătură, ținându-se numai cu picioarele. Cu o mână îi dădu un ghiont lui Draco, iar cu cealaltă...

— Da! strigă el triumfător, cu mâna în sus.

Întreg stadionul explodează în urale. Micuța minge își zbătea degeaba aripioarele în mâna lui Harry.

Baston se îndreaptă spre Harry, cu ochii în lacrimi, îl prinse în brațe și începu să hohotească de plâns pe umărul lui. Alte două îmbrățișări îl anunță că veniseră și Fred și George. Apoi auzi vocile celor trei fete din echipă:

— Am câștigat! Am câștigat cupa!

Îmbrățișați, toți Cercetașii din echipă coborâră grămadă pe pământ, strigând și plângând de fericire.

Valuri-valuri, suporterii Cercetașilor năvăliră pe teren. Sute de mâini îi băteau prietenește pe spate. Harry nu auzea decât vuietul făcut de suporterii care îl îmbrățișau fericiți. Cu toții fură purtați pe umeri spre vestiare. Într-o străfulgerare, îl văzu pe Hagrid, cu o mulțime de stegulețe și rozete roșii, și îl auzi strigând:

— Bravo, Harry! I-am bătut! Să vezi ce-o să se bucure Buckbeak când o să-i spun!

Mai încolo, Percy țopăia ca un apucat, uitând de demnitatea pe care i-o impunea funcția.

Profesoara McGonagall plângea mai tare decât Baston, ștergându-și ochii cu un steag enorm. Harry reuși să-i vadă și pe Ron și pe Hermione, care își croiau cu greu drum prin mulțime, ca să ajungă la el.

Cuvintele erau de prisos. Îl priveau fericiți pe Harry, în timp ce mulțimea îi purta pe toți membrii echipei spre marginea terenului, unde îi aștepta Dumbledore să le dea Cupa.

Ah, acum puteau să fie și Dementori prin preajmă! În timp ce Baston îi întindea Cupa, iar el o ridica spre mulțime, Harry era convins că ar fi produs cel mai grozav Patronus în acele momente!

PREDICȚIA PROFESOAREI TRELAWNEY

Euforia lui Harry, legată de faptul că lui i se datorase în cea mai mare măsură câștigarea Cupei la Vâjthaț, ținu cel puțin o săptămână. Chiar și vremea părea să participe la fericirea Cercetașilor. Iunie se apropia, astfel că zilele deveniseră cât se poate de senine, făcându-i pe toți să nu se gândească decât la plimbări pe pajiștea din jurul castelului sau îndemnându-i să stea tolăniți în iarba proaspătă, cu o cană mare alături, plină cu suc de dovleac, de la gheață. Poate și la un joc cu Puahbile sau să se uite la calmarul gigant, care se ridica la suprafața lacului.

Dar nu era posibil așa ceva. Examenele băteau la ușă și, în loc să lenevească la aer curat, erau obligați să rămână în castel, chinându-și mințile să se concentreze asupra vreunei materii, în timp ce adierea aerului de vară pătrundea prin ferestrele deschise. Chiar și Fred și George Weasley se pregăteau pentru examene, dornici să ia cât mai multe NOV (Nivele Obișnuite de Vrăjitorie). Percy se pregătea pentru TVEE (Teste de Vrăjitorie Extrem de Epuizante), cea mai mare distincție care se acorda la Hogwarts. Și, fiindcă dorea să lucreze la Ministerul Magiei, trebuia să obțină cele mai mari note. Devenise foarte irascibil și dădea pedepse aspre tuturor celor care tulburau liniștea serilor din camera de zi. De fapt, singura persoană care era și mai îngrijorată decât Percy era Hermione.

Harry și Ron renunțaseră să o mai întrebe cum de reușea să asiste la diferite ore în același timp, dar problema reveni în actualitate, când văzură orarul examenelor ei. Pe prima coloană scria:

Luni

Ora 9: „Aritmanție”

Ora 9: „Transfigurare”

Prânzul

Ora 13: „Farmece”

Ora 13: „Studiul vechilor rune”“

— Hermione? întrebă Ron, precaut, fiindcă Hermione era gata să explodeze, ori de câte ori o întrerupea cineva din învățat. Ești... Ești sigură că ai copiat bine orarul examenelor?

— Cum? se sperie ea și se uită pe orarul examenelor. Sigur că da!

— Are vreun rost să te întrebăm cum crezi că o să poți da două examene deodată? făcu Harry.

— Nu! răspunse ea laconic. A văzut cineva cartea mea de „Numerologie și gramatică”?

— Oh, da, vroiam să citesc ceva ușor înainte de culcare, zise Ron ironic, dar în șoaptă, ca să nu îl audă decât Harry.

Hermione începu să răscolească maldărul de cărți și caiete de pe masa ei. Tocmai atunci, pe geamul deschis își făcu apariția Hedwig, cu un bilețel în cioc.

— E de la Hagrid, zise Harry, citind bilețelul. Recursul s-a fixat pe data de șase.

— Chiar data la care terminăm noi toate examenele! zise Hermione, continuând să-și caute cartea de „Aritmanție”.

— Și se ține chiar aici, continuă Harry să citească. O să vină cineva de la Ministerul Magiei și călăul...

Hermione ridică brusc capul.

— Cum? Aduc călăul la procesul de recurs? Dar asta sună ca și cum n-ar mai fi nici o speranță!

— Da, așa se pare, zise Harry încetișor.

— Dar nu se poate! exclamă Ron. Mi-am petrecut o groază de timp cu pregătirea apărării, nu se poate să nu țină seama de nimic!

Dar Harry avea cumplitul sentiment că Lucius Reacredință decisese deja în numele „Consiliului pentru Eliminarea Creaturilor Periculoase”. Draco, foarte spăsit după înfrângerea suferită de Viperini, devenise mai agitat și mai bine dispus în ultimele zile. Din comentariile răutăcioase, care ajunseseră și la urechile lui Harry, reieșea că Draco era convins că Buckbeak va fi executat și că se bucura foarte tare că avusese și el o contribuție la acest lucru. Harry abia se abținuse să nu îl plesnească și el, așa cum făcuse Hermione.

Iar cel mai îngrozitor lucru era că nu se puteau duce până la Hagrid să îl consoleze, fiindcă măsurile severe de securitate se mențineau în continuare, iar Harry nu îndrăznea să-și recupereze pelerina din cocoșa statuii vrăjitoarei cu un singur ochi.

*

Începură examenele și o tăcere neobișnuită se așternu în castel. Luni, cei din anul trei ieșiră livizi la față de la examenul de „Transfigurare”, comparându-și răspunsurile și rezultatele, văitându-se de testele care li se dăduseră. Printre altele, și acela de a transforma un ceainic într-o broască țestoasă! Hermione îi enervă pe toți, plângându-se că țestoasa ei semăna mai degrabă cu o țestoasă fără carapace. Ca și cum i-ar fi păsat cuiva de fleacul ăsta! Fiecare avea griji mult mai mari...

— A mea păstrase în continuare mânerul ceainicului, în locul cozii...

— Ce credeți, e normal ca unei țestoase să-i iasă aburi pe gură?

— A mea încă avea culoarea ceainicului... Ce ziceți, o să-mi scadă multe puncte?

După un prânz luat în cea mai mare grabă, urmă examenul la „Farmece”. Hermione avusese dreptate. Într-adevăr, profesorul Flitwick le dădu Vraja Veseliei. Din cauza emoției, Harry exagera cu vraja lui, încât Ron fu cuprins de un râs isteric și fu condus în altă clasă, ca să se liniștească. Îi trebui mai mult de o oră până își reveni complet și fu în stare să-și facă și el vraja.

După masa de seară, se duseră toți în turnul lor, dar nu ca să se culce, ci ca să-și revizuiască materia la „Grija pentru creaturile magice”, „Poțiuni” și „Astronomie”.

Hagrid apăru la examenul de a doua zi cu o expresie foarte îngrijorată. Nu îi stătea capul la examen. Le dăduse fiecăruia în grijă câte un tub cu Trirâme proaspete. Ca să treacă examenul, trebuiau numai să aibă grijă ca după o oră Trirâmele să fie încă în viață. Și, cum Trirâmele se dezvoltă cel mai bine dacă erau lăsate în legea lor, acela fu cel mai ușor examen, iar Harry, Ron și Hermione avură timp berechet să stea de vorbă cu Hagrid.

— Beaky e cam deprimat, le zise el, prefăcându-se că se apleacă să verifice dacă Trirâmele lui Harry mai erau în viață. Nu mai rezist... Oricum, mâine o să aflăm...

După-amiază, dădură examen la „Poțiuni”, care se dovedi un adevărat dezastru. Oricât s-a străduit, Harry n-a reușit să facă Decoctul Confuziei, preparat de el, să devină mai consistent, iar Plesneală, care urmărea totul cu un aer răzbunător, mângăli ceva în carnetul lui, care semăna din nefericire mult prea bine cu un zero...

Apoi, urmară examenele la „Astronomie”, la miezul nopții, în cel mai înalt turn al castelului, la „Istoria magiei”, miercuri dimineața, unde Harry scrisese tot ce îi spusese la cofetărie Florean Fortescue despre vrăjitoarele din perioada medievală, dorindu-și din toată

inima să fi avut la el câteva bomboane mentolate, răcoritoare, în atmosfera înăbușitoare din clasa în care se ținea examenul. Miercuri după-amiază, sub un soare necruțător, susținură examenele la „Ierbologie”, în serele pline de aburi. Veni și o nouă seară, care îi găsi în camera lor de zi, toți cu cefele arse de soare și tânjind la seara următoare, când toate examenele se vor fi terminat.

Penultimul lor examen, din dimineața de joi, era la „Apărare contra Magiei Negre”, care se dovedi cel mai neobișnuit și straniu examen pe care îl susținuseră vreodată. Profesorul Lupin inventase un fel de cursă cu obstacole, care trecea printr-un iaz în care se afla un Fluidem, apoi printr-o serie de porți, păzite de o groază de Pălării Roșii, după care o lua printr-o mlaștină încurcată, unde un Hinchipun le dădea instrucțiuni greșite la tot pasul. Cursa se încheia cu aventura dintr-un cufăr enorm, unde trebuiau să intre și să înfrunte un Bong.

— Excelent, Harry! îl felicită profesorul Lupin, la ieșirea din cufăr. Ai nota maximă!

Încântat de succesul lui, Harry mai rămase, ca să îi vadă și pe Ron și pe Hermione cum se descurcau. Ron făcu totul ca la carte, până când ajunse în mlaștină, unde Hinchipunul reuși să îl zăpăcească în asemenea măsură, încât se înfundă în nămol până la piept. Hermione se descurcă excelent, până ajunse la Bong. După un minut de stat acolo, Hermione ieși din cufăr, țipând speriată.

— Hermione, o întrebă profesorul Lupin, ce s-a întâmplat?

— D-Doamna pro-profesoară McGonagall! se bâlbâi Hermione. A zis... că o să pic toate examenele!

Le-a luat ceva timp să o calmeze pe Hermione. După ce au văzut-o că și-a revenit, Harry și Ron o luară cu ei spre castel. Ron era înclinat să facă haz de spaimile lui Hermione și de Bongul pe care îl produsese, dar o anume întâlnire de pe treptele castelului îi abătu gândurile de la acest lucru.

Cornelius Fudge, transpirând în pelerina lui prinsă pe umăr, scruta împrejurimile castelului. Când dădu cu ochii de Harry, Fudge zise:

— Ce mai faci, Harry? Vii de la examene, presupun... Mai ai vreunul?

— Mai avem unul, răspunse Harry.

Ron și Hermione rămăseseră cu un pas mai în urmă, stânjeniți că Fudge, nu le adresase vreun cuvânt și lor.

— Ce zi frumoasă, continuă Fudge, aruncând un ochi spre lac. Ce păcat... Mare păcat...

Oftă din greu și se uită la Harry.

— Am venit aici, Harry, cu o misiune foarte neplăcută, mai zise Fudge. „Consiliul pentru Eliminarea Animalelor Periculoase” m-a trimis drept martor la execuția unui Hipogrif nebun. Asta fiindcă tot vroiam să vin la Hogwarts, să văd care mai e situația cu Sirius Black...

— Asta înseamnă că recursul a fost respins? întrebă Ron, făcând un pas înainte.

— Nu, n-a avut loc încă... Se ține în după-amiaza asta, zise Fudge privindu-l curios pe Ron.

— Deci, poate nu va trebui să fiți martor la nici o execuție, îndrăzni Ron. Poate că Hipogriful o să fie achitat!

Înainte ca Fudge să zică ceva, apărură doi vrăjitori în spatele lui. Unul era atât de bătrân, încât părea că urma să își dea duhul sub ochii lor, celălalt era un tânăr în toată puterea, cu mustață neagră. Harry își imagină că sunt reprezentanți ai „Consiliului pentru Eliminarea Animalelor Periculoase”, cu atât mai mult cu cât vrăjitorul bătrân arată spre

coliba lui Hagrid și zise cu o voce stinsă:

— O, Doamne, sunt prea bătrân pentru asta... E la două, nu-i așa, Fudge?

Cel tânăr, cu mustața neagră, arătă ceva spre cingătoarea lui și Harry văzu cum mângâie cu degetul mare tăișul ascuțit al unui topor strălucitor.

Ron deschise gura să zică ceva, dar Hermione îl înghionti să tacă și îl împinse spre ușa de la intrare.

— De ce nu m-ai lăsat să-i zic vreo două? întrebă Ron supărat. Ai văzut? Aveau toporul pregătit! Asta se cheamă dreptate?

— Ron, tatăl tău lucrează la Ministerul Magiei, nu-i poți spune lucrurile astea șefului său, zise Hermione, dar și ea era tristă și dezamăgită. Dacă de data asta Hagrid își păstrează cumpătul și își argumentează cazul cum trebuie, n-au cum să-l execute pe Buckbeak...

Dar Harry își dădu prea bine seama că Hermione nu credea nici ea ce spunea. La masa de prânz, toți vorbeau deodată, încântați că se terminau examenele în după-amiaza aceea. Numai Harry, Ron și Hermione stăteau deoparte, făcându-și griji pentru Hagrid și Buckbeak.

Harry și Ron aveau ultimul examen la „Previziuni despre viitor”. Hermione, la „Studiul despre Încuiări”. Urcară treptele de marmură împreună. Hermione se opri la etajul unu, iar Harry și Ron urcară spre etajul șapte, până în camera rotundă a profesoarei Trelawney, la ușa căreia se înghesuiseră toți colegii lor, încercând să recapituleze materia pentru ultima oară, cât așteptau să le vină rândul.

— Ne examinează pe fiecare în parte, îi informă Neville, după ce Harry și Ron se așezară lângă el.

Neville ținea pe genunchi cartea „*Deslușirea viitorului*”, deschisă la pagina dedicată ghicitului în globul de cristal.

— Voi ați văzut vreodată ceva în globul vostru de cristal? îi întrebă el cu un aer nefericit.

— Nu, zise Ron absent, cu ochii pe ceasul de la mână. Harry știa că socotea cât timp mai rămăsese până la începerea recursului.

Coada de la ușa profesoarei Trelawney se micșora foarte încet. De fiecare dată când cobora cineva scara argintie, era repede asaltat:

— Ce te-a întrebat? Ai știut? Dar toți refuzau să răspundă.

— Mi-a zis că a citit în globul ei de cristal că, dacă vă spun ceva, o să mi se întâmple un accident îngrozitor, se văicări Neville, când se întoarse de la examen.

Îi veni rândul și lui Ron.

— Îi convine, pufni Ron. Încep să cred că Hermione a avut dreptate în legătură cu ea. E o impoștăre bătrână!

— Da, făcu Harry, cu ochii la ceas. Bine ar fi să termine mai repede cu noi...

Era deja ora două.

Parvati coborî scara, mândră-foc.

— A spus că am toate atuurile unui adevărat Mesia, se laudă ea. Am văzut... Ei, o mulțime de lucruri... Succes, Ron!

Și Parvati se repezi spre Lavander.

— Ronald Weasley! anunță bine cunoscuta voce enigmatică de la capătul scării.

Ron se strâmbă spre Harry și urcă.

Harry rămăsese ultimul din clasă. Se sprijini cu spatele de perete, cu ochii la zborul unei muște în jurul ferestrei luminate de soare și cu mintea și inima la Hagrid.

După douăzeci de minute, reapăru Ron.

— Ei, cum a fost? îl întrebă Harry.

— Aiurea! făcu Ron. N-am văzut nimic, așa că am inventat și eu niște chestii... Nu cred că am convins-o, deși...

— Ne întâlnim în camera de zi! zise Harry, când auzi vocea profesoarei Trelawney: „Harry Potter!”

În camera din turn era mai înăbușitor ca oricând. Focul pâlpâia, deși era vară, iar mirosul înecăcios și greoi umplea toată încăperea. Harry începu să tușească și se împiedică de toate mesele și scaunele până ajunse la locul unde stătea profesoara Trelawney, în fața unui glob mare de cristal.

— Bună ziua, dragul meu, zise ea cu blândețe. Te rog să te uiți atent... nu te grăbi... și să-mi spui ce vezi...

Harry se aplecă asupra cristalului și se uită cât se poate de atent la el, dorindu-și din tot sufletul să vadă și altceva în afară de ceața lăptoasă, dar nu îi apăru nimic.

— Ei? întrebă profesoara Trelawney, după o vreme. Ce vezi?

Căldura devenise insuportabilă, iar mirosul era și mai pătrunzător, din cauza aromelor care ardeau în focul din imediata lor apropiere. Se gândi la ce spusese Ron și se hotărî să se prefacă și el că vede ceva în globul de cristal.

— Păi, începu Harry, parcă... o umbră neagră... hm...

— Cu ce seamănă? întrebă profesoara Trelawney. Gândește-te, Harry, gândește-te bine...

— Cu un Hipogrif! zise el, încercând să pară cât mai convingător.

— Ah! exclamă profesoara Trelawney, scriind ceva pe pergamentul întins pe genunchii ei. S-ar putea să fie necazul pe care îl are Hagrid cu Ministerul Magiei... Mai uită-te... Ce mai vezi? Hipogriful pare să aibă... cap sau nu?

— Da! zise Harry cu hotărâre.

— Ești sigur? îl întrebă profesoara Trelawney. Ești foarte sigur, Harry? Nu vezi ceva rostogolindu-se pe pământ și în spatele Hipogrifului, un călău cu toporul ridicat?

— Nu! spuse Harry, care acum se simțea foarte rău.

— Nu vezi sânge? Nu-l vezi pe Hagrid plângând?

— Nu! zise Harry iar, dorindu-și din tot sufletul să poată pleca din camera aceea. Nu, arată bine... zboară...

Profesoara Trelawney suspină.

— Bine, dragul meu, zise ea. Cred că o să ne oprim aici... M-ai cam dezamăgit... Dar sunt sigură că ți-ai dat toată silința!

Simțindu-se ușurat, Harry își luă geanta și dădu să plece, când o voce răgușită zise de undeva, din spatele lui:

— *Se va întâmpla la noapte!*

Harry se întoarse pe călcâie. Profesoara Trelawney se crispase în fotoliul ei. Ochii îi rămăseseră ațintiți în gol și bolborosea ceva.

— P-Poftim? întrebă Harry.

Profesoara Trelawney păru să nu-l fi auzit. Își dădu ochii peste cap. Harry fu cuprins de panică. Profesoara arăta ca și cum urma să fie scuturată de convulsii în curând. Harry ezită, gândindu-se să o ducă în aripa spitalului, când profesoara Trelawney vorbi cu aceeași voce răgușită, atât de deosebită de vocea ei obișnuită.

— *Lordul Întunericului zace singur și părăsit de toți prietenii. Acum doisprezece ani, servitorul lui a fost încătușat. Înainte de miezul nopții, acesta se va elibera și se va duce să-și întâlnească stăpânul. Lordul Întunericului va renaște cu ajutorul slugii lui*

credincioase, mai puternic și mai înfricoșător ca niciodată. La noapte... înainte de miezul nopții...

servitorul... eliberat... reîntâlnirea cu stăpânul său...

Capul profesoarei Trelawney îi căzu în piept și ea bolborosi ceva. Apoi, brusc, își reveni și zise cu glasul ei obișnuit:

— Scuză-mă, dragul meu, nu știu ce a fost cu mine... Căldura asta insuportabilă, probabil... Cred că am ațipit o clipă...

Harry stătea împietrit, cu ochii țintă la ea.

— S-a întâmplat ceva, dragul meu? întrebă profesoara Trelawney îngrijorată.

— Păi... tocmai mi-ai spus că Lordul Întunericului se va ridica din nou... ajutat de servitorul său...

Profesoara Trelawney privi în jur, uimită.

— *Lordul Întunericului? Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit?* Dragul meu, cu așa ceva nu are dreptul nimeni să glumească... Se va ridica din nou... Să fim serioși...

— Dar dumneavoastră ați spus asta...

— Cred că ai ațipit și tu un pic, dragul meu! zise profesoara Trelawney. N-aveam cum să prezic ceva atât de ieșit din comun și de prost-gust!

Harry coborî scara în spirală, gândindu-se dacă aceea fusese o adevărată predicție, făcută de profesoara Trelawney, sau era doar un mod teatral, pe care îl alesese ea ca să marcheze încheierea examenului.

Zece minute mai târziu, trecea în fugă pe lângă trolii de pază, din Turnul Cercetașilor. Încă îi mai răsunau în minte cuvintele profesoarei Trelawney. Colegii lui treceau pe lângă el, în direcție opusă, râzând și glumind, îndreptându-se spre terenul de joacă, eliberați de stresul examenelor. Când intră prin gaura din portret, camera de zi era aproape goală. Într-un colț, îl așteptau Ron și Hermione.

— Profesoara Trelawney, zise Harry, gâfâind, tocmai mi-a spus că...

Dar se opri brusc, când văzu expresia de pe fețele lor.

— Buckbeak a pierdut! îl anunță Ron trist. Hagrid ne-a trimis asta...

Biletul lui Hagrid era foarte scurt, fără urme de lacrimi, dar se părea că mâna îi tremurase necontrolat, încât abia se putea citi.

Am pierdut recursul. Execuția, la. apusul soarelui. Nu puteți face nimic. Nu vreau să veniți la mine.

Hagrid

— Trebuie să mergem! hotărî Harry. Nu-l putem lăsa singur să-l aștepte pe călău!

— Dar e la apus... Nici noi, dar mai ales tu, zise Ron, n-avem voie să ieșim din castel...

Harry își prinse capul în mâini, gândindu-se.

— Dacă am avea pelerina de la tata...

— Unde este? întrebă Hermione.

Harry îi spuse că o lăsase în cocoașa statuii vrăjitoarei cu un singur ochi.

— Și dacă mă vede iar Plesneală în apropierea statuii, nu știu pe unde scot cămașa! zise Harry.

— Da, dacă te vede pe tine, zise Hermione. Cum se deschide cocoașa vrăjitoarei?

— O atingi cu bagheta și zici: „*Dissendium!*” Dar... Hermione nu mai așteptă să audă și restul frazei. Străbătu în fugă încăperea și ieși prin gaura din portret.

— Doar nu s-a dus să o ia, zise Ron, holbându-se după ea.

Ba chiar așa și făcuse. Hermione se întoarse peste un sfert de oră, cu pelerina împăturită cu grijă, ascunsă în roba ei.

— Hermione, nu știu ce e cu tine, în ultimul timp! zise Ron, mirat la culme. Mai întâi, l-ai plesnit pe Draco, apoi ai renunțat la cursurile profesoarei Trelawney, acum...

Hermione păru mai degrabă flatată.

*

Merseră la masă, împreună cu ceilalți, dar după ce terminară, nu se întoarseră în Turnul Cercetașilor. Harry avea pelerina ascunsă sub roba sa, în dreptul pieptului. Trebuia să stea cu mâinile la piept, ca să ascundă umflătura. Stătură ascunși într-o cameră de lângă holul de la intrare, ascultând cu atenție, până ce acesta se goli. Mai auziră și ultimii pași, traversând holul, apoi ușa care se închise cu zgomot. Hermione își scoase capul cu grijă din ascunzătoarea lor.

— În regulă! zise ea. Nu e nimeni, să ne ascundem sub pelerină...

Strânși unii în alții și mergând încet, ca să nu îi audă nimeni, traversară holul, coborâră treptele de piatră și ajunseră în curtea castelului. Soarele începuse să apună, dincolo de Pădurea Interzisă, tivind cu auriu vârfulurile copacilor.

Ajunseră la coliba lui Hagrid și ciocăniră la ușă. Răspunsul nu veni așa curând. În cele din urmă, apăru Hagrid, care se uită mai întâi să vadă cine venise. Tremura și era alb ca varul.

— Noi suntem! șopti Harry. Suntem sub pelerina care ne face invizibili. Dă-ne drumul înăuntru, ca să ne-o putem scoate.

— N-ar fi trebuit să veniți, zise Hagrid, dar se dădu la o parte din ușă și îi lăsă să intre. Închise ușa repede, iar Harry trase pelerina de pe ei.

Hagrid nu izbucni în plâns și nici nu li se aruncă de gât. Arăta ca cineva care nu știa nici pe ce lume se află, nici încotro să o ia. Starea asta de neajutorat era chiar mai rea decât să îl vadă plângând.

— Vreți un ceai?

Mâinile sale mari tremurau când se întinseră după ceainic.

— Unde e Buckbeak, Hagrid? întrebă Hermione, nesigură.

— L-am... L-am dus afară, zise Hagrid, vărsând lapte pe masă, când se aplecă să le pună în ceai. Ciugulește și el pe aleea cu dovleci. Am crezut de cuviință să-l las să mai respire puțin aer curat, să se mai uite la copaci, înainte de...

Mâna lui Hagrid începu să tremure și mai tare și scăpă pe jos cana cu lapte.

— Lasă-mă pe mine, Hagrid, zise Hermione și se aplecă să ștergă pe jos.

— Mai am o cană în dulap, zise Hagrid, așezându-se și ștergându-și sudoarea de pe frunte.

Harry și Ron schimbă între ei priviri neputincioase.

— Crezi că nu mai e nimic de făcut, Hagrid? întrebă Harry ca să-l consoleze. Poate Dumbledore...

— A încercat, zise Hagrid, dar Consiliul are puteri mai mari ca el. Le-a spus că Buckbeak nu este periculos, dar ei sunt speriați... I-a amenințat Lucius Reacredință, doar îl știți cum e... Călăul este chiar un prieten de-al lui... Macnair se numește... Ei, dar cel puțin o să se sfârșească repede, fără dureri... Și o să fiu lângă Bucky...

Lui Hagrid i se puse un nod în gât. Își aruncă ochii de jur împrejur, ca și cum ar fi

vrut să găsească ceva în colibă, care să-l ajute și să-i mai aline durerea.

— Domnul Dumbledore o să vină și el când... când o să se întâmple... Așa mi-a scris de dimineată... A zis că vrea să fie alături de mine. Un mare om, Dumbledore asta...

Lui Hermione, care căuta altă cană de lapte în dulapul lui Hagrid, îi scăpă un suspin. Veni spre ei, cu cana în mână, abia stăpânindu-și lacrimile.

— O să stăm și noi cu tine, Hagrid, zise ea, dar Hagrid scutură din capul lui cu părul zburlit.

— Nu, voi trebuie să vă întoarceți la castel. V-am spus doar că nu vreau să fiți de față. Și, oricum, n-aveți voie să fiți aici. Mai ales tu, Harry... Dacă află Dumbledore sau Fudge, n-o să-ți fie bine...

Hermione nu se mai putu stăpâni. Pe fața ei se prelingeau lacrimi mari și grele. Încercă din răsuferință să și le ascundă în fața lui Hagrid, făcându-și treabă în jurul ceainicului. Apoi, pe când se pregătea să umple cana cu lapte, ca să-și adauge fiecare în ceai, Hermione scoase un țipăt.

— Ron! Nu-mi vine să cred, dar parcă e Pungașul... Ron se uită prost la ea.

— Ce tot vorbești acolo?

Hermione întoarse cana cu fundul în sus. Luptându-se să nu pice jos, Pungașul alunecă în cele din urmă pe masa lui Hagrid.

— Pungașule! strigă Ron, nevenindu-i a crede. Ce cauți tu aici?

Ron îl prinse de mijloc și îl apropie de lumină. Pungașul arăta groaznic. Era mai slab ca niciodată și blana îi căzuse pe porțiuni mari. Se zbătea în mâinile lui Ron, ca și cum ar fi vrut să scape.

— Nu te teme, încercă Ron să își liniștească șobolanul. Nu e nici un motan pe-aici... Nimeni care ți-ar putea face vreun rău.

Hagrid se ridică deodată în picioare. Fața lui, care de obicei era congestionată, acum devenise albă ca hârtia.

— Vin...

Harry, Ron și Hermione se uitară și ei. În depărtare, se vedea un grup de oameni coborând treptele castelului. În frunte era Dumbledore, cu barba argintie strălucind în lumina apusului. Lângă el se afla Fudge, iar în spatele lor veneau moșneguțul din Consiliu și Macnair, călăul.

— Trebuie să plecați, zise Hagrid, tremurând din toate încheieturile. Nu trebuie să vă găsească aici... Plecați odată!

Ron îl băgă pe Pungașul în buzunar și Hermione luă pelerina.

— Vă dau drumul prin spate, le zise Hagrid.

Îl urmară prin grădina din spatele casei. Harry se simțea straniu, mai ales după ce îl văzu pe Buckbeak ciugulind prin grădină. Buckbeak părea să înțeleagă că se întâmpla ceva neobișnuit. Își întoarse capul lui ascuțit dintr-o parte în alta și dădu nervos de câteva ori cu ciocul în pământ.

— Lasă, Beaky, încercă Hagrid să-l liniștească, lasă, o să fie bine... Hai, plecați! Grăbiți-vă!

Dar ei nu se clintiră din loc.

— Hagrid, nu putem să te lăsăm singur...

— O să le spunem cum a fost în realitate...

— Nu pot să-l omoare...

— Plecați! zise Hagrid furios. Și așa mi-e destul de greu... Nu vreau să vă știu și pe voi în pericol...

Nu mai aveau ce face. Hermione aruncă pelerina peste Harry și peste Ron, moment în care auziră ciocănituri în ușa lui Hagrid. Apoi, auziră mai multe voci la intrarea din față a colibei. Hagrid privi spre locul în care fuseseră ei cu o clipă mai înainte.

— Plecați repede, le șopti el cu o voce răgușită. Nu vreau să auziți...

Intră apoi în cabană, în timp ce ușa de la intrare se deschidea.

Îngroziți, înconjurată cu grijă coliba lui Harry. Când ajunseră în partea cealaltă a colibei, auziră ușa de la intrare deschizându-se din nou.

— Mai repede, zise Hermione. Nu vreau să văd sau să aud... Vă rog...

Începură să urce încet panta spre castel. Soarele dispăruse aproape cu totul, cerul se întunecase, doar în partea dinspre apus se mai observa o pată rubinie.

Ron se opri în loc.

— Ron, te rog, făcu Hermione.

— Din cauza Pungașului. Nu vrea să...

Ron se aplecase, încercând să-l bage iar pe Pungașul în buzunar, dar șobolanul parcă înnebunise. Chițâia ca un apucat, se zbătea și încerca să-și înfigă colții în mâna lui Ron.

— Pungașule! îl repezi Ron pe șoptite. Eu sunt, prostule! Auziră voci bărbătești în spatele lor.

— O, Ron, te rog, mai repede...

— Pungașule, stai liniștit!

Mai făcură câțiva pași. Ca și Hermione, Harry nu dorea nici el să audă nimic. Ron se opri din nou.

— Nu pot să-l potolesc, zise Ron. Pungașule, taci, or să ne audă toți!

Șobolanul chițâia disperat în continuare, dar nu suficient de tare ca să acopere zgomotele care veneau din grădina lui Hagrid. Se auzeau voci bărbătești, agitație, apoi căderea bruscă a toporului.

Hermione se clătină.

— Au făcut-o! îi zise ea lui Harry. Nu-mi vine să cred, cum au putut să-l omoare?

— CAPITOLUL XVII —

MOTANUL, ȘOBOLANUL ȘI DULĂUL

Mintea lui Harry se opri în loc, din cauza grozăviei situației. Stăteau toți trei sub pelerină, îngroziți la culme. Ultimele raze de soare aruncau umbre sângerii pe pajiștea din jurul castelului. Apoi, chiar în spatele lor, auziră un urlet sălbatic.

— Hagrid! murmură Harry.

Fără să stea pe gânduri, se întoarse, ca și cum ar fi vrut să se ducă înapoi. Ron și Hermione îl prinseră de câte un braț.

— Nu putem să ne întoarcem, șopti Ron, alb ca varul. O să-l băgăm într-un bucluc și mai mare, dacă ne prind în coliba lui.

Hermione respira des și neregulat.

— Cum au putut? hohoti ea. Cum au putut?

— Hai, lasă, încercă să o consoleze Ron, ai cărui dinți păreau să îi clănțâne în gură.

Își continuară drumul spre castel, mergând încet, ca să nu iasă cumva de sub pelerină. Lumina dispărea repede. Când ajunseră lângă castel, noaptea îi învălui cu totul, ca o vrajă grea.

— Pungașule, potolește-te odată, zise Ron pe șoptite, apăsându-și buzunarul de la piept.

Șobolanul se zbătea înnebunit. Ron se opri iar, încercând să îl bage cât mai adânc în buzunar.

— Ce se întâmplă cu tine, șobolan tâmpit? strigă el. Auu!

M-a mușcat!

— Ron, mai încet, îl potoli Hermione. Fudge o să fie aici într-o clipă...

— Dar nu vrea... să stea liniștit...

Pungașul era îngrozit, asta era clar. Se zbătea din toate puterile, încercând să scape din strânsoarea lui Ron.

— Ce-o fi cu el?

Dar Harry știa ce se întâmpla. Târându-se pe pământ, cu ochii sclipindu-i în întuneric, Șmecherilă se apropia tiptil de ei. Harry nu era sigur dacă Șmecherilă îi vedea sau fusese atras de chițâielile Pungașului.

— Șmecherilă! gemu Hermione. Pleacă, pleacă de lângă noi! Dar motanul se apropia tot mai mult...

— Pungașule... Stai! NU!

Prea târziu! Șobolanul reușise să scape din mâinile lui Ron și o zbughise pe pajiște. Cu un salt, Șmecherilă se luă după el și, înainte ca Harry și Hermione să îl poată opri, Ron ieșise de sub pelerină și se luase după motan, dispărând în întuneric.

— Ron! strigă Hermione.

Harry și Hermione se înțeleseră dintr-o privire și o luară pe urmele lui Ron. Cum era imposibil să alerge cu pelerina pe ei, ieșiră de sub ea, cu pelerina fluturând ca un drapel în urma lor. Auzeau numai pașii lui Ron, înaintea lor, și blestemele la adresa lui Șmecherilă.

— Nu te atinge de el! La o parte! Pungașule, vino aici! Se auzi o bufnitură.

— *Te-am prins!* Pleacă de-aici, motan nesuferit!

Harry și Hermione aproape veniră în nas, împiedicându-se de Ron, care era culcat la pământ. Era plin de noroi, dar Pungașul era la locul lui, în buzunarul de la piept.

— Ron, treci repede sub pelerină! îi zise Hermione, gâfâind. Dumbledore... Fudge...

or să fie aici în câteva secunde...

Dar, înainte de a se ascunde sub pelerină, auziră zgomotul făcut de niște labe uriașe. Ceva se apropia de ei, prin întuneric... Era un câine enorm, cu ochii spălăciți și cu o blană neagră și jegărită.

Harry băgă mâna după baghetă, dar era prea târziu. Dintr-un salt, câinele era deja cu labele lui enorme pe pieptul lui, Harry simțindu-i în față răsuflarea fierbinte și văzându-i colții ascuțiți...

Dar saltul îl aruncă mai departe de Harry, câinele rostogolindu-se pe pământ, amețit de căzătură. Părea să-și fi rupt coastele... Harry îi auzi mârâielile și știu că se pregătea de un nou atac...

Ron era deja în picioare. Când câinele sări din nou, Ron îl împinse pe Harry la o parte, iar câinele își înfipse colții în brațul lui Ron. Harry se repezi la câine, dar rămase doar cu un smoc din blana lui în mână. Câinele îl trăgea cu repeziciune pe Ron, ca și cum ar fi târât după el o păpușă din cârpe...

Apoi, Harry primi o nouă lovitură, pe nepusă-masă, fără să-și dea seama de unde. Căzu din nou la pământ și o auzi pe Hermione țipând de durere, apoi se prăbuși și ea la pământ. Harry reuși să-și scoată bagheta, simțind cum sângele îi șiroiește pe frunte...

— *Lumos!* zise el cu ultimele puteri.

La lumina din capătul baghetei, văzu trunchiul gros al unui copac. În goana lor după Pungașul, nimeriseră în preajma Salciei Bătăușe, care își agita brațele în toate direcțiile, încercând să îi lovească, pentru a-i ține la distanță. Și acolo, la baza copacului, Harry văzu dulăul mare și negru trăgându-l pe Ron printr-o gaură aflată între rădăcinile salciei. Ron se zbătea furios, dar capul și pieptul dispăruseră deja prin gaură...

— Ron! strigă Harry, încercând să înainteze, dar o ramură fu gata să-l lovească mortal, reușind doar să îl azvârle la distanță.

Acum nu se mai vedeau decât picioarele lui Ron, pe care acesta și le încrucișase între două rădăcini, încercând să se ancoreze de ele. Apoi se auzi un pârâit, ca un pocnet de armă. Unul dintre picioarele lui Ron se rupsesse și în clipa următoare ambele picioare dispărură și ele în gaură.

— Harry, trebuie să ne ducem după ajutoare, strigă Hermione.

Sângera și ea, salcia o izbise și o rănise la umăr.

— Nu, dulăul ăla e așa de mare, încât o să-l înfulece pe dată... N-avem timp...

— Dar n-o să reușim să trecem de salcie fără ajutor...

O altă rafală de lovituri se abătu peste ei, Salcia Bătăușă reușind să-i atingă doar cu rămurelele de la vârful crengilor.

— Dacă el a reușit să intre, o să reușim și noi! zise Harry. Gâfâind, Harry încercă să se apropie mai mult de salcie, să găsească un unghi din care să se poată strecura la baza trunchiului, dar fiecare încercare a sa era zădărnicită de loviturile sălbatice ale salciei.

— Ajutor! Ajutor! începu să strige Hermione, fără prea mare speranță.

Șmecherilă se strecură printre ramurile salciei, ca un șarpe, și apăsă cu laba pe un buton de pe una dintre rădăcini.

Brusc, salcia încremeni. Nu se mai mișca nici măcar o frunză de pe ramurile ei.

— Șmecherilă, șopti Hermione, prinzându-se strâns de brațul lui Harry. Cum de-a știut?

— E prieten cu câinele ăla, se încruntă Harry. I-am mai văzut împreună. Hai, vino și ține bagheta gata pregătită!

Se repeziră pe urmele lui Șmecherilă, dar până să ajungă la el, nu-i mai văzură decât

coada, vârgată și portocalie, ieșind din gaura prin care dispăruse Ron, tras de dulău. Harry se târî înainte, își băgă mai întâi capul prin gaură și se lăsă să alunece printr-un fel de tunel. La lumina din capătul baghetei sale, Harry văzu urechile lui Șmecherilă, la câțiva pași înaintea lui. Câteva clipe mai târziu, ateriză și Hermione lângă el.

— Unde e Ron? întrebă ea, înnebunită de groază.

— Pe aici! o îndemnă Harry, mergând aproape pe vine. L-am văzut pe Șmecherilă înaintea noastră...

— Oare unde duce tunelul ăsta? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată, din spatele lui Harry.

— Nu știu, răspunse Harry. E și el marcat pe „Harta Ștrengarilor”, dar Fred și George mi-au zis că nimeni nu a trecut vreodată pe aici. E pe undeva, pe la marginea hărții, dar se pare că iese tot în Hogsmeade...

Înaintau cât de repede puteau, aproape dând cu nasul de pământ. Coada lui Șmecherilă apărea și dispărea în fața lor. Tunelul era foarte lung. Părea la fel de lung ca cel care ieșea în pivnița de la „Lorzii mierii”. Harry nu se gândea decât la Ron și la ce ar fi putut să îi facă acel câine uriaș. Respira greu și des, aproape alergând, atât cât îi permitea poziția chirchită...

Apoi, tunelul începu să se lărgească și putură să stea drept în picioare. La o cotitură, Șmecherilă dispăru cu totul... În fața lor, se vedea o lumină, pâlپând printr-o crăpătură...

Se opriră amândoi o secundă, ca să-și mai tragă sufletul. Înaintară iar, ridicând baghetele să vadă la lumina lor ce era dincolo de deschiderea aceea.

Era o cameră, foarte prăfuită și în mare dezordine. Tapetul se cojise de pe pereți, iar podeaua avea numai pete. Mobila era toată distrusă, ca și cum cineva ar fi lovit în ea. Ferestrele erau barate cu scânduri.

Harry privi spre Hermione, cerându-i părerea. Deși îngrozită, ea dădu din cap. Harry se strecură prin deschidere, plimbându-și privirile prin cameră. Camera era goală, dar la dreapta lor se deschidea o ușă care dădea într-un fel de hol întunecat. Hermione îl prinse iar strâns de braț pe Harry și își pironi ochii pe ferestrele barate cu scânduri.

— Harry, șopti ea, îngrozită. Cred că suntem în conacul bântuit!

Harry privi în jur. Lângă ei, se afla un scaun distrus aproape complet. Lipseau scânduri din el, iar un picior era smuls de tot.

— O stafie nu putea face așa ceva, șopti el.

Deodată, auziră un zgomot deasupra lor. Era cineva la etaj. Amândoi își pironiră privirile în tavan. Strânsoarea Hermionei era așa de puternică, încât Harry își simțea degetele amorțite. Ridică sprâncenele la ea. Fata dădu iar din cap și slăbi strânsoarea.

Cât puteau de încet, străbătură holul și începură să urce scara șubredă. Totul era acoperit cu un strat gros de praf, cu excepția podelei, pe care se vedea o dără prin praf, ca și cum ceva ar fi fost târât la etaj.

Ajunseră în sfârșit sus.

— *Nox!* șoptiră ei și luminile din vârfurile baghetelor lor se stinseră. Numai o singură ușă de pe palier era deschisă. Înaintară încetișor spre ea. Dinăuntru, se auzeau zgomote. Cineva gemea și curând îl auziră și pe Șmecherilă torcând liniștit. Schimbară repede priviri între ei și dădură din cap.

Strângând bagheta la piept, Harry deschise ușa larg.

Pe un pat magnific, cu baldachin, stătea Șmecherilă, care începu să toarcă și mai tare, la vederea lor. Pe podea, ținându-se de piciorul care stătea la un unghi straniu, stătea Ron.

Harry și Hermione se repeziră spre el.

- Ron! Ești întreg? Cum te simți?
- Unde este dulăul?
- Nu e nici un câine, bombăni Ron. Harry, e o cursă...
- Cum...
- *Dulăul este el!... Este un Animagus!*

Ron privi peste umărul lui Harry. Harry se întoarse imediat. Din umbră, ieși un bărbat care se repezi și închise ușa, ca să nu poată ieși nimeni.

O masă de păr murdar și încâlcit îi atârna până la umeri. Dacă nu s-ar fi văzut urma unui zâmbet în ochii înfundați în orbite, ai fi putut crede că este un cadavru. Pielea, ca de ceară, era așa de întinsă pe pomeții osoși, încât capul părea un simplu craniu. Dinții galbeni schițau un zâmbet slab. Era Sirius Black.

- *Expelliarmus!* strigă el, îndreptând spre ei bagheta lui Ron.

Bagheta lui Harry și a Hermionei zburară în aer, iar Black le prinse imediat. Făcu un pas înainte, cu ochii ațintiți asupra lui Harry.

— Știam eu că o să vii în ajutorul prietenului tău, zise Black, cu o voce hârâită, care părea să nu mai fi fost folosită de o groază de vreme. Tatăl tău ar fi făcut același lucru pentru mine. Foarte curajos din partea ta. Mă bucur că nu ai cerut ajutorul vreunui profesor. În felul acesta, totul o să meargă mult mai ușor...

Referirea la tatăl său, îl făcu pe Harry să-și iasă din sărite. Simțea că îi clocotește sângele în tâmpile și furia izbucni din pieptul său. Pentru prima oară, regretă cu adevărat că nu avea o baghetă magică. Nu pentru a se apăra, ci pentru a ataca, pentru a ucide! Vru să se repeadă spre Black, dar două mâini îl prinseră de brațe.

- Nu, Harry, îi șopti Hermione, cu vocea împietrită. Ron i se adresează lui Black.

— Dacă vrei să-l omori pe Harry, atunci să știi că o să trebuiască să ne omori pe noi, mai întâi! strigă el, deși efortul de a sta în picioare îi îndepărtă și bruma de culoare, pe care o mai avea în obraji, și îl făcu să se clatine.

O luminiță tremură în ochii lui Black.

- Întinde-te pe jos, îl sfătui el pe Ron, cu blândețe. O să-ți faci și mai rău la picior...

— M-ai auzit? zise Ron, cu mai puțină vehemență, ținându-se de Harry, ca să nu se prăbușească. O să trebuiască să ne omori pe toți trei!

- O să omor numai o singură persoană, în noaptea asta, rânji Black.

— Și ce-i cu asta? îi aruncă Harry cu dispreț, căutând să se îndepărteze de Ron și de Hermione. Doar ultima dată nu ți-a păsat că omori atâția Încuiați, numai ca să ajungi la Pettigrew... Ce, te-a înmuiat cumva șederea la Azkaban?

- Harry! șopti Hermione. Ține-ți gura!

— Cum să tac? El mi-a omorât mama și tatăl! urlă Harry, căutând cu un nou efort să se elibereze din strânsoarea lui Ron și a Hermionei.

Uitase tot: de vrăji, de faptul că era scund și slab, că avea numai treisprezece ani, în timp ce Black era înalt, un adult în toată puterea cuvântului. Tot ce dorea era să îi facă lui Black cât mai mult rău, fără să îi pese ce se va întâmpla mai departe...

Poate din cauza uimirii că Harry putea face un lucru atât de stupid, Black nu ridică bagheta la timp. Harry îl apucă pe Black de încheietură și îl făcu să scape baghetele din mână. Cu celălalt braț, Harry îl izbi pe Black la cap, dintr-o parte, și amândoi se izbiră de perete...

Se cree un vacarm de nedescris. Hermione și Ron țipau, iar baghetele smulse din mâna lui Black se ciocniră între ele, scăpărând scânteii, care trecură la câțiva centimetri de fața lui Harry. Harry simți brațul lui Black contorsionându-se sălbatic, dar îl ținu strâns în

continuare, în timp ce cu mâna cealaltă îl lovea pe Black pe unde putea.

Dar mâna liberă a lui Black ajunsese la gâtul lui Harry...

— Nu, hârâi Black, am așteptat prea mult momentul acesta...

Mâna lui Black se încleștă pe gâtul lui Harry, care începu să tușească, în timp ce ochelarii îi alunecară pieziș pe nas.

Apoi, piciorul lui Hermione țâșni brusc și îl lovi pe Black la genunchi. De durere, Black îi dădu drumul lui Harry. Ron se aruncă și el asupra baghetei din mâna lui Black și Harry auzi un clănțănit pe podea...

Se eliberă din grămadă și văzu pe jos propria lui baghetă. Acum era momentul! Harry se repezi spre ea, dar...

— Auuu!

Șmecherilă se hotărâse să participe și el și își înfipse adânc ghearele în brațul lui Harry. Harry reuși să-l azvârle într-o parte, dar acum motanul se îndrepta spre bagheta lui Harry...

— NU! N-AI SĂ FACI ASTA! urlă Harry și îi dădu un picior lui Șmecherilă, care se rostogoli cât colo, mieunând și scuipând.

Harry puse mâna pe baghetă, se întoarse...

— La o parte! le strigă el prietenilor lui.

Dar ei erau deja pregătiți. Hermione sări în lături, cu buza sângerând, și apucă bagheta ei și a lui Ron. Ron se trase și el mai la o parte, gemând de durere și cu ambele mâini ținându-și piciorul rupt.

Black stătea jos, lângă perete, abia respirând. Pieptul lui slab se ridica și cobora sacadat, cu ochii țintă la Harry, care se apropia de el, cu bagheta îndreptată spre inima lui Black.

— Vrei să mă omori, Harry? întrebă acesta, abia șoptit.

Harry se opri, privindu-l de sus, cu bagheta încă îndreptată spre inima lui Black. Acestuia îi apăruse o vânătaie urâtă deasupra ochiului stâng și îi curgea sânge din nas.

— Mi-ai omorât părinții! strigă Harry.

Vocea îi tremura, dar mâna ținea ferm bagheta magică. Black îl privi cu niște ochi adânc înfundați în orbite.

— Nu neg asta, zise el foarte liniștit, deodată. Dar dacă ai ști întreaga poveste...

— Întreaga poveste? urlă Harry. I-ai *vândut* lui Cap-de-Mort! Asta e tot ce trebuie să știi!

— Trebuie să mă ascuți, zise Black și în vocea lui se simți un fel de grabă. O să regreti dacă n-o să mă ascuți... Nu înțelegi...

— Înțeleg mult mai bine decât crezi tu! zise Harry, cu o voce mai tremurătoare ca oricând. Tu n-ai auzit-o niciodată, nu-i așa? Încercând să-l oprească pe Cap-de-Mort să mă omoare... Iar tu... tu ai făcut lucrul acela îngrozitor...

Înainte ca cineva să mai spună un cuvânt, ceva vărgat și portocaliu se strecură pe lângă Harry și se așeză pe pieptul lui Black, chiar în dreptul inimii lui. Black clipi și se uită cu recunoștință la motan.

— Lasă, dă-te la o parte, zise el și încercă să îl împingă pe Șmecherilă.

Dar Șmecherilă își înfipse ghearele în hainele lui Black și nu se dădu dus. Își întoarse fața lui urâtă și turtită spre Harry și îl privi cu ochii lui de pisică, galben-verzui. Hermione suspină necăjită.

Harry se uită la Black și la Șmecherilă, ținând strâns bagheta. Și ce dacă trebuia să omoare și motanul? Mare pagubă! Doar era în căldășie cu Black... Dacă vroia să moară,

încercând să-l protejeze pe Black, treaba lui! Iar faptul că a vrut să-l salveze pe Șmecherilă, asta demonstra că Black ținea mai mult la un motan, decât ținuse la părinții lui...

Harry ridică bagheta. Venise momentul final. Acum putea să își răzbune părinții. O să îl omoare pe Black. Trebuia să facă lucrul acesta... Moment mai prielnic nici că se putea...

Secundele treceau și Harry stătea tot acolo, cu bagheta ridicată. Black se uita în sus, la el, iar Șmecherilă stătea pe pieptul lui Black. Ron respira cu greu, iar Hermione tăcea mâlc.

Deodată, se auzi un zgomot...

Se auziră apropiindu-se pași înăbușiți. Pe scări era cineva!

— Suntem aici! strigă Hermione, deodată. Repede! Sirius Black!

Black tresări puternic, aproape reușind să îl dea jos pe Șmecherilă. Harry strânse bagheta și mai mult. „Acum! Fă-o acum!” zicea o voce în interiorul capului său. Pașii se apropiau acum grăbiți, iar Harry încă nu se hotărâse...

Ușa se deschise brusc, într-un jet de scânteii roșii, și profesorul Lupin năvăli în încăpere, livid la față și cu bagheta gata pregătită. Ochii lui se opriră întâi asupra lui Ron, care zăcea pe podea, asupra Hermionei, care se ascundea după ușă, asupra lui Harry, care stătea cu bagheta ridicată și îndreptată spre pieptul lui Black, și apoi se opri asupra lui Black însuși, sângerând și prăbușit la picioarele lui Harry.

— *Expelliarmus!* strigă Lupin.

Lui Harry îi zbură iar bagheta din mână. La fel făcură și cele două baghete, pe care le ținea Hermione în mână. Lupin le prinse imediat și se uită iar la Black, pe pieptul căruia stătea Șmecherilă, protejându-l.

Harry rămăsese nemișcat, simțind în interiorul lui un gol imens. Nu o făcuse. Nu îl ținuseră nervii. Black avea să fie predat din nou Dementorilor.

Apoi vorbi Lupin, cu o voce în care se simțea emoția:

— Unde este ăla, Sirius?

Harry se uită repede la Lupin. Nu mai înțelegea nimic. Despre cine vorbea? Se întoarse și așteptă și el răspunsul lui Black.

Pe fața lui Black nu se citea nimic. Rămase nemișcat câteva clipe, după care ridică mâna și arată spre Ron. Uluit complet, Harry se uită la Ron, care rămăsese cu gura căscată.

— Dar atunci, făcu Lupin, privind-l intens pe Black, ca și cum ar fi încercat să îi citească gândurile, de ce nu și-a făcut apariția până acum? Doar dacă...

Și Lupin se opri, cu ochii măriți, ca și cum ar fi văzut ceva dincolo de Black, pe care nimeni altcineva nu mai era în stare să îl vadă...

— Doar dacă el a fost... Dacă nu cumva ați schimbat locurile între voi, fără să-mi spuneți...

Țintuindu-l în continuare cu privirea pe Lupin, Black aprobă încetișor din cap.

— Domnule profesor, strigă Harry, ce se întâmplă cu... Dar Harry nu mai apucă să-și termine fraza, fiindcă ceea ce văzu făcu să i se oprească vorbele în gât. Lupin coborî bagheta, se apropie de Black și îl ajută să se ridice în picioare, făcându-i pe Șmecherilă să cadă la podea, după care îl îmbrățișă pe Black ca pe un frate. Harry simți un gol în stomac.

— NU SE POATE! strigă Hermione.

Lupin îi dădu drumul lui Black și se întoarse spre Hermione, care se holba la Lupin, nevenindu-i a crede.

— Dumneavoastră... Cum...

— Hermione...

— ... de sunteți... prieten cu el?

— Hermione, Calmează-te, te rog...

— Nu am spus nimănui, continuă ea să strige. V-am acoperit atâta vreme...

— Hermione, ascultă-mă, o rugă Lupin. Stai să-ți explic...

Harry simți din nou că îi tremură tot trupul, nu de frică, ci zguduit de un nou val de furie.

— Am avut încredere în tine! îi aruncă Harry în față, uitând că îi era profesor, și-n tot timpul ăsta erai prieten cu Black!

— Aici greșești, îi zise Lupin. Nu am fost prieten cu Sirius timp de doisprezece ani, dar acum sunt... Lasă-mă să-ți explic...

— NU! strigă Hermione. Harry să nu ai încredere în el! L-a ajutat pe Black să pătrundă în castel! Și el îți vrea moartea! E *om-lup*!

Se așternu o tăcere deplină. Toți ochii se întoarseră spre Lupin, care era surprinzător de calm, deși un pic mai palid.

— N-ai fost la înălțime, Hermione, așa cum ești tu de obicei, îi zise el. Ai nimerit una din trei, din păcate... Nu l-am ajutat pe Sirius să intre în castel și nu vreau moartea lui Harry. În nici un caz... Dar nu pot să neg că sunt *om-lup*...

Și fața i se întristă.

Ron făcu un efort supraomenesc să se scoale în picioare, dar căzu la pământ, gemând de durere. Lupin se îndreptă spre el, îngrijorat, dar Ron îl repezi cu ură:

— *Nu te apropia de mine, om-lup!*

Lupin rămase ca împietrit. După câteva clipe, se întoarse spre Hermione:

— De câtă vreme știi?

— De mult de tot, zise Hermione. De când am făcut lucrarea pe care ne-a cerut-o profesorul Plesneală...

— Cred că ar fi încântat, zise Lupin cu răceală. Din cauza asta v-a dat lucrarea despre oamenii-lupi... Doar-doar și-o da seama cineva ce însemnau simptomele mele... Ai verificat fazele lunii și ai văzut că atunci mă îmbolnăveam? Sau ți-ai dat seama atunci când Bongul s-a transformat în lună, când m-am apropiat de el?

— Ambele! zise Hermione cu calm.

Lupin se strădui să râdă.

— Ești cea mai inteligentă vrăjitoare, din clasa ta de vârstă, pe care ara întâlnit-o vreodată, Hermione!

— Ba nu sunt deloc, șopti Hermione. Dacă aș fi fost un pic mai deșteaptă, aș fi spus tuturor ce sunteți cu adevărat!

— Dar știi deja, Hermione, zise Lupin. Cel puțin, profesorii...

— Dumbledore te-a angajat, știind că ești *om-lup*? întrebă Ron. Ce, nu e în toate mințile?

— Da, unii profesori au fost de părerea ta, spuse Lupin. A trebuit să se străduiască din greu până să-i facă să înțeleagă că sunt demn de încredere...

— **ȘI S-A ÎNȘELAT!** urlă Harry. **ÎN TOT ACEST TIMP, NU AI FĂCUT ALTCEVA, DECÂT SĂ-L AJUȚI PE EL!**

Și arătă spre Black, care se așezase pe pat, cu capul în mâini. Șmecherilă sări lângă el și i se cocoță pe genunchi, torcând mulțumit. Ron se îndepărtă cât putu de straniul cuplu, trăgându-și piciorul.

— Nu l-am ajutat pe Sirius, mai zise o dată Lupin. De ce nu-mi dați voie să vă explic?

Și Lupin le aruncă înapoi baghetele. Harry o prinse din zbor, uimit peste măsură.

— Poftim! zise Lupin, punându-și bagheta la cingătoare. Acum voi sunteți înarmați și noi nu. În condițiile astea, ne lăsați să vă explicăm?

Harry nu mai știa ce să creadă. Dacă era un șiretlic?

— Dacă nu l-ai ajutat, întrebă el furios, de unde ai știut că e aici?

— Harta, răspuse Lupin. „Harta Ștregarilor”. Stăteam în birou și o examinam...

— Și cum de știai cum se folosește? întrebă Harry bănuitor.

— Cum să nu știu? zise Lupin și dădu din mână, nerăbdător. Doar am ajutat la scrierea ei... Eu sunt Lunaticul, asta era porecla mea la școală...

— *Dumneavoastră?* întrebă Harry, recăpătându-și brusc respectul față de profesorul lui.

— Realitatea e că în seara asta m-am uitat la hartă, mai ales fiindcă mi-am imaginat că tu, Ron și Hermione o să vă furișați afară din castel, ca să mergeți să-l îmbărbătați pe Hagrid, înainte de execuția Hipogrifului. Și am avut dreptate, nu-i așa?

Se uită la ei, începând să meargă prin încăpere, ridicând mici nori de praf.

— Probabil că ați avut pelerina tatălui tău, Harry...

— De unde știți de pelerină?

— Numai eu știu de câte ori l-am văzut pe James dispărând sub ea... Problema e că, deși aveai pelerina, „Harta Ștregarilor” vă putea vedea. V-am urmărit cum ați plecat din castel, până la coliba lui Hagrid. După douăzeci de minute, ați părăsit coliba lui Hagrid și v-ați întors spre castel, numai că de data asta mai era ceva cu voi...

— Cum? întrebă Harry. Ba nu, nu mai era nimeni cu noi!

— Nu mi-a venit să cred, continuă Lupin, ignorând întreruperea lui Harry. Ba chiar am bănuir că funcționa prost harta... Cum putea *el* să fie cu voi?

— Nu era nimeni cu noi! repetă Harry.

— Apoi, am văzut alt punctuleț îndreptându-se repede spre voi: Sirius Black... L-am văzut cum v-a tras pe doi dintre voi spre Salcia Bătăușă...

— Pe unul dintre noi, zise Ron, furios.

— Nu, Ron, îl contrazise Lupin. Pe doi dintre voi! Se opri din mers, privindu-l pe Ron.

— Pot să mă uit și eu puțin la șobolanul tău? întrebă profesorul Lupin.

— Cum? întrebă Ron. Ce are a face Pungașul cu toate astea?

— Totul se leagă de el, zise Lupin. Mi-l dai să-l văd puțin? Ron ezită, dar apoi băgă mâna în buzunar. Pungașul se lupta cu disperare să scape din mâna lui Ron, care trebui să-l țină strâns de coadă, ca să nu îl scape. Șmecherilă stătea tot pe piciorul lui Black, dar scotea sunete amenințătoare.

Lupin se apropie de Ron. Păru că nici nu mai respiră, din cauza concentrării cu care îl privea pe Pungașul.

— Ce-i? întrebă Ron, ținându-și la piept șobolanul, care părea speriat de-a binelea.

Cum poate fi implicat în toată tărașenia asta Pungașul?

— Nu e un șobolan, mârâi Black, deodată.

— Ce vrei să spui? Cum să nu fie șobolan?

— Nu este, zise și Lupin. Este un vrăjitor.

— Un Animagus, le explică Black, care se numește Peter Pettigrew!

LUNATICUL, ȘOBO, AMPRENTĂ ȘI CORN

Le luă câteva secunde bune, ca să fie în stare să își dea seama de absurditatea situației. Apoi, Ron dădu glas gândurilor pe care le avea și Harry:

— Nu sunteți întregi la minte! Nici unul dintre voi!

— Ridicol! zise și Hermione abia șoptit.

— Peter Pettigrew e mort! El l-a ucis acum doisprezece ani! strigă Harry, arătând spre Black, iar fața i se contorsionă violent.

— Am vrut, rânji Black, descoperindu-și dinții îngălbeniți. Dar micul Pettigrew a fost mai iute ca mine... Nu și de data asta însă...

Șmecherilă fu aruncat la pământ, în timp ce Black se întindea să pună mâna pe Pungașul. Ron țipă de durere, sub greutatea lui Black.

— Sirius! NU! strigă Lupin, așezându-se între Black și Ron. Nu poți să faci asta, fără să le explicăm... Trebuie să înțeleagă ce s-a întâmplat...

— Le explicăm după aceea, mârâi Black, încercând să îl dea la o parte pe Lupin.

În tot acest timp, Pungașul se zbătea și scotea țipete disperate. Ron era numai zgârieturi, pe față și pe gât, în încercarea șobolanului de a scăpa din mâinile băiatului.

— Dar... Sirius... au dreptul să știe! gâfâi Lupin, luptându-se cu Black. A fost atâta vreme animalul favorit al lui Ron...

Sunt unele lucruri, pe care nici măcar eu nu le înțeleg... Îi datorezi mai ales lui Harry o explicație, Sirius!

Black renunță să mai încerce să pună mâna pe Pungașul, deși tot îl mai țintuia cu ochii lui înfundați în orbite. Pungașul se ascunsese în palmele lui Ron, zgâriate și mușcate.

— Bine, atunci, se învoi Black, spune-le ce ai de spus, dar repede, Remus. Vreau să comit acum crima pentru care am stat la Azkaban atâția ani...

— Sunteți nebuni amândoi, nebuni de legat! strigă Ron, tremurând din toate încheieturile și parcă cerând ajutorul prietenilor lui. M-am săturat de toată povestea asta!

Încercă să se ridice, sprijinindu-se pe piciorul sănătos, dar Lupin aținti bagheta asupra Pungașului.

— Trebuie să mă ascuți, Ron, zise profesorul Lupin. Numai să-l ții bine pe Peter cât mă ascuți...

— NU E PETER! E PUNGAȘUL! urlă Ron, încercând să facă șobolanul să intre la loc, în buzunarul lui.

Pungașul însă se lupta din toate puterile. Ron se clătină, gata să își piardă echilibrul. Harry îl prinse la timp și îl obligă să se așeze pe pat. Apoi, ignorându-l pe Black, se întoarse spre Lupin.

— Dar au fost martori care l-au văzut pe Pettigrew murind, zise Harry. O stradă întregă!

— Au spus doar ce au crezut că văd! zise Black, privind cu sălbăticie la șobolanul care încă se mai zbătea să scape din mâinile lui Ron.

— Toată lumea a crezut că Sirius l-a omorât pe Peter, zise Lupin, dând din cap. Chiar și eu... Până în seara asta, când am văzut clar pe hartă. „Harta Ștrengarilor” nu minte niciodată! Peter trăiește, Harry, și Ron îl ține în mână!

Harry se uită la Ron, iar când ochii li se întâlniră, amândoi se înțeleseră din priviri: Și Black, și Lupin își pierduseră mințile! Povestea lor nu avea nici cap, nici coadă. Cum putea

Pungașul să fie Peter? Probabil că șederea la Azkaban reușise să-l facă pe Black să își piardă mințile, dar cum de îi făcea jocul profesorul Lupin?

Interveni și Hermione, surprinzător de calmă, ca și cum ar fi încercat să îl facă pe profesorul Lupin să renunțe la farsa aceea...

— Domnule profesor, începu ea, Pungașul nu poate fi Peter Pettigrew... Nu poate fi adevărat, doar știți asta...

— De ce nu poate fi adevărat? întrebă profesorul Lupin, foarte calm și el, ca și cum ar fi fost la ore și Hermione ar fi ridicat o problemă care trebuia dezbătută.

— Fiindcă... Fiindcă toată lumea ar fi știut dacă Pettigrew era un Animagus. Am învățat despre Animagi cu doamna profesoară McGonagall și am studiat și eu lista cu cei care sunt capabili de acest lucru. Ministerul Magiei ține o strictă evidență a lor, indicând în ce fel de animal se pot transforma și ce semne și particularități au... Și... am căutat-o și pe doamna profesoară pe listă și am văzut că nu au fost decât șapte Animagi în secolul acesta și Pettigrew nu era printre ei...

Harry tocmai o admira pe Hermione cât de serios se pregătea ea la lecții, când Lupin izbucni în râs.

— Așa e, Hermione! zise el. Dar Ministerul Magiei n-a știut niciodată că la Hogwarts au mai existat trei Animagi, neincluși pe nici o listă!

— Remus, te-am rugat să te grăbești, interveni Black, privindu-l cu ură pe Pungașul, care se zbătea neputincios. Am așteptat doisprezece ani să mă răzbun pe el, nu mai pot...

— Bine, se învoi profesorul Lupin, dar trebuie să mă ajuți, Sirius, eu știu doar începutul...

Lupin se opri. În spatele lor, se auzise un zgomot. Ușa se deschise ca prin farmec. Toți ochii se uitară țintă la ea, apoi Lupin scoase capul afară din cameră, dar pe palier nu era nimeni.

— Nu e nimeni...

— Locul e bântuit de stafii! zise Ron.

— Nu e bântuit de nici o stafie, zise Lupin, continuând să se uite mirat la ușă. N-a fost niciodată... Zgomotele și strigătele pe care le auzeau sătenii mi se datorau mie...

Își dădu părul cărunt din ochi, se gândi puțin și zise:

— De aici a început totul... de îndată ce am devenit om-lup... Nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă nu aș fi fost mușcat de un alt om-lup și dacă nu aș fi fost atât de nesocotit, încât...

Se opri puțin, părând foarte obosit. Ron dădu să zică ceva, dar Hermione îl potoli imediat, privindu-l cu foarte mare atenție pe Lupin.

— Eram foarte mic când am fost mușcat. Părinții mei au încercat totul, dar pe vremea aceea nu exista leac. Poțiunea pe care mi-o face Plesneală a fost foarte recent descoperită. Ea mă face să nu fiu un pericol pentru alții dacă o iau regulat, toată săptămâna dinainte de a fi lună plină. Mă zvârcolesc în camera mea, un biet lup care nu prezintă pericol, și aștept să nu mai fie lună plină... Însă înainte de a se descoperi Poțiunea Lupis, eram un adevărat pericol, mă transformam într-un monstru, o dată pe lună. Pe atunci, era imposibil să fiu admis student la Hogwarts. Nici un părinte n-ar fi fost de acord să-și expună copilul pericolului pe care îl reprezentam. Dar a fost numit director la Hogwarts domnul Dumbledore, care s-a dovedit foarte înțeleghător. El a fost de părere că, dacă se iau o serie de precauții, nu vedea nici un pericol ca eu să nu studiez la Hogwarts...

Lupin oftă și se uită la Harry.

— Ți-am spus, Harry, că Salcia Bătăușă a fost plantată în anul în care am ajuns eu la

Hogwarts. Adevărul e că a fost plantată tocmai fiindcă venisem eu la Hogwarts...

— Și Lupin îi privi pe toți, trist.

— Tunelul care duce la ea a fost construit ca să îl pot folosi eu. O dată pe lună mă închideam aici și mă transformam în lup. Salcia a fost plantată la capătul tunelului, ca nu cumva să dea cineva întâmplător peste mine, în momentul în care eram periculos.

Harry nu prea vedea cum avea asta legătură cu ce îl interesa pe el, dar asculta și el atent. Nu se mai auzeau decât chițâielile desperate ale Pungașului.

— În acele zile, transformarea mea în lup era foarte dureroasă. Eram izolat de restul oamenilor, ca să nu îi mușc cumva, așa că mă mușcam și mă zgâriam pe mine însumi. Sătenii auzeau zgomotele și urletele mele, punându-le pe seama unor spirite violente. Dumbledore încurajă aceste zvonuri, astfel încât chiar și azi, când conacul este liniștit, oamenii tot îl ocolesc... Dar, deși transformarea în lup era dureroasă, eram fericit cum nu mai fusesem vreodată. Acum aveam și eu prieteni... Trei prieteni foarte buni... Sirius Black... Peter Pettigrew... și, bineînțeles, James Potter, tatăl tău, Harry. Nu se putea ca prietenii mei să nu observe că dispăream o dată pe lună. Inventam o groază de povești. O dată, le-am spus că era bolnavă mama și că trebuia să mă duc să o văd... Eram îngrozit că n-or să mai vrea să fim prieteni, când vor descoperi ce sunt de fapt... Dar ei, ca și tine Hermione, și-au dat seama de adevăr... Și nu m-au părăsit! Din contră! Ca să îmi facă aceste perioade mai suportabile, au devenit și ei Animagi.

— Și tata? întrebă Harry mirat.

— Da, bineînțeles, zise Lupin. Trei ani de zile au cercetat fără încetare, dar în cele din urmă au descoperit cum puteau face lucrul acesta. Tatăl tău și Sirius erau cei mai inteligenți studenți de la Hogwarts și asta a fost un adevărat noroc, fiindcă transformările în animale pot avea urmări foarte periculoase... De aceea, Ministerul Magiei ține o atât de strânsă evidență a celor în stare de așa ceva. Peter a fost foarte mult ajutat de Sirius și de tatăl tău ca să reușească. În cele din urmă, în anul V, au reușit! Puteau să se transforme fiecare în câte un animal, atunci când o doreau.

— Dar cum v-a ajutat pe dumneavoastră lucrul acesta? întrebă Hermione mirată.

— Nu puteau să-mi țină tovărășie ca oameni, așa că stăteau cu mine ca animale. Un lup este periculos pentru oameni mai ales. Se furișau afară din castel în fiecare lună, la adăpostul pelerinei lui James. Peter, sub înfățișarea celui mai mic animal, se putea strecura mai ușor sub ramurile salciei și acționa butonul de pe una dintre rădăcinile ei. Salcia se potolea și ei străbăteau tunelul până la mine. Sub influența lor, am devenit mult mai puțin periculos. Aveam tot înfățișare de lup, dar mintea mea nu mai nutrea gânduri sălbatice când eram în apropierea lor.

— Mai repede, Remus, zise Black, care îl țintuia cu privirea pe Pungașul, cu un fel de foame în priviri.

— Ajung și la miezul problemei, Sirius, ajung imediat și acolo... Acum, că ne puteam transforma toți în animale, ni se deschideau în față infinite posibilități. Noaptea, păraseam „Urlet în noapte” și cutreieram satul și împrejurimile castelului. Sirius și James își aleseseră special niște animale uriașe în care să se transforme, ca să poată ține în frâu un lup. Mă îndoiesc că a mai existat vreodată un student care să știe mai multe ca noi despre castel și despre Hogsmeade... Și astfel am ajuns să alcătuim „Harta Ștregarilor” și să o semnăm cu porecele noastre. Sirius este Amprentă. Peter era Șobo. James era Corn.

— Ce fel de animal..., începu Harry, dar Hermione îl fulgeră cu privirea.

— Și tot era periculos să lași un lup în libertate... Dacă îi păcălea pe toți și mușca pe cineva? Și azi mă chinuie gândul acesta, oftă Lupin. Făceam multe boacăne, de care ne

amuzam apoi copios. Eram și noi tineri și fără griji, mândri de istețimea noastră... Adesea, mă simțeam vinovat că îi înșelam încrederea lui Dumbledore... El mă adusese la Hogwarts, cum n-ar fi făcut-o nimeni altcineva, și eu încălcăm regulile pe care le stabilise el pentru siguranța mea și a celorlalți. N-a știut niciodată nici faptul că aveam trei prieteni buni care se puteau transforma în animale, în mod ilegal. Dar tentația era prea mare. De fiecare dată când ne întâlneam și plănuiam viitoarele noastre aventuri, uitam de toate...

Fața lui Lupin se înăsprî și în voce i se simțea dezgustul.

— Tot anul ăsta m-am luptat cu mine însumi, întrebându-mă dacă să-i spun lui Dumbledore sau nu că Sirius e un Animagus. Dar n-am făcut-o. De ce? Fiindcă am fost laș. Fiindcă ar fi trebuit să-i spun că i-am înșelat încrederea cât am fost la școală și că i-am făcut și pe alții să se abată de la reguli... Iar încrederea lui Dumbledore era și este totul pentru mine! M-a primit la Hogwarts când eram copil și m-a acceptat și ca profesor, într-o perioadă când nimeni nu-mi dădea de lucru fiindcă eram ce eram... Astfel mi-am liniștit conștiința, spunându-mi că dacă Sirius ar fi pătruns în castel, ar fi făcut-o numai folosind Magia Neagră, pe care o învățase de la Cap-de-Mort, că faptul că era un Animagus nu avea nici o importanță. Deci Plesneală a avut oarecum dreptate în privința mea...

— Plesneală? întrebă Black, luându-și pentru prima oară ochii de la Pungașul și îndreptându-i spre Lupin. Ce legătură are el?

— E și el la Hogwarts, Sirius, răspuse Lupin. Predă aici... Lupin se uită la Harry, Ron și Hermione.

— E și el la școală și a luptat din răputeri contra numirii mele ca profesor de „Apărare contra Magiei Negre”. Tot anul i-a împuiat capul lui Dumbledore să nu se încreadă în mine. Are și el motivele lui... Înțeleg... Sirius i-a jucat o festă, la care am avut o mare contribuție și eu...

Black se arată satisfăcut.

— Să-i fie învățătură de minte! zise el. Ne-a spionat tot timpul să afle ce punem la cale... A sperat tot timpul că o să descopere ceva care să ducă la exmatricularea noastră de la Hogwarts...

— Severus era foarte curios să știe unde dispar eu în fiecare lună, le spuse Lupin lui Harry, lui Ron și lui Hermione. Eram în același an și... Eh... nu prea ne simpatizam reciproc. Nu-i plăcea mai ales de James. Cred că era invidios pe talentul lui James la Vâjthaț... Oricum, într-una din seri, m-a văzut, în timp ce mă ducea Madam Pomfrey spre Salcia Bătăușă, ca să mă transform. Sirius găsi amuzant să îi spună lui Plesneală că, dacă vroia să afle unde mă duceam, n-avea decât să apese cu un băț lung butonul de pe rădăcina salciei și să se ia după mine. Bineînțeles că Plesneală n-a rezistat ispitei și a făcut ce-i spusese Sirius. Dacă ar fi trecut mai departe de această încăpere, ar fi dat nas în nas cu un lup mare și fioros. Dar lui James, auzind ce făcuse Sirius, i s-a părut foarte periculos și s-a dus după Plesneală să-l oprească. Plesneală a apucat totuși să mă vadă, la capătul tunelului. Dumbledore i-a interzis să spună cuiva, dar din acel moment a știut ce sunt...

— Deci, de aceea nu vă are la inimă Plesneală, fiindcă este convins că ați participat la farsă, zise Harry.

— Exact! făcu o voce scârboasă, din spatele lui Lupin.

Severus Plesneală își scoase pelerina lui Harry, cu bagheta îndreptată spre Lupin.

SERVITORUL CREDINCIOS AL LUI CAP-DE-MORT

Hermione scoase un țipăt. Black sări în picioare. Harry tresări, ca și cum ar fi trecut prin el un curent electric.

— Am găsit asta lângă trunchiul Salciei Bătăușe, zise Plesneală și aruncă pelerina, atent să țină bagheta îndreptată spre pieptul lui Lupin.

— Da, foarte utilă, Potter, zise Plesneală. Mulțumesc...

Plesneală găfâia, obosit de efortul făcut, dar se vedea că triumfa.

— Vă întrebați, probabil, cum de-am știut că sunteți aici, zise el, cu ochii sclipindu-i de răutate. Am fost în biroul tău, Lupin, fiindcă ai uitat să-ți iei poziunea în seara asta și m-am gândit să ți-o aduc eu... Și noroc că am făcut așa... ăăă... vreau să spun, noroc pentru mine... fiindcă pe biroul tău am găsit o hartă. Am aruncat o privire și am aflat tot ce doream să știu. Te-am văzut dispărând în tunelul de lângă trunchiul Salciei Bătăușe.

— Severus, începu Lupin, dar Plesneală îl opri brutal:

— I-am zis de atâtea ori directorului că îl ajuți pe prietenul tău din școală să intre în castel... Și iată dovada! Nu mi-am închipuit însă că o să ai tupeul să-l ascunzi aici...

— Severus, greșești, zise repede Lupin. Nu știi totul... Sirius nu a venit ca să-l omoare pe Harry...

— Încă doi pentru Azkaban în seara asta, zise Plesneală cu frenezie. Tare sunt curios să văd ce zice Dumbledore de chestia asta... El care zicea că nu ești periculos, Lupin... că ești un lup *dresat*... Hm!

— Biet nebun bătrân, zise Lupin încet. Chiar crezi că merită să trimiți un om la Azkaban, pentru o răcă din tinerețe?

BANG!

Și din capătul baghetei lui Plesneală țâșniră corzi subțiri, care îl înlănțuiră pe Lupin peste gură, încheieturi și glezne. Acesta își pierdu echilibrul și căzu pe podea, incapabil să mai facă vreo mișcare. Black înaintă spre Plesneală, dar acesta își țintui bagheta chiar între ochii lui Black.

— Nu aștept decât să-mi dai cel mai mic motiv și jur că o fac! îl amenință Plesneală.

Black se opri. Era imposibil să spui pe a cărui față se citea mai multă ură.

Harry stătea acolo, ca paralizat, neștiind ce să facă sau pe cine să creadă. Se uită la Ron și la Hermione. Ron părea la fel de nedumerit ca și el, chinându-se să îl potolească pe Pungașul. Hermione însă făcu un pas spre Plesneală și zise pe nerăsuflăte:

— Domnule profesor, n-ar fi deloc rău să auzim ce au de zis, nu credeți?

— Domnișoară Granger, deja sunteți la un pas de a fi exmatriculată de la Hogwarts, o puse la punct Plesneală. Dumneavoastră, Weasley și Potter ați plecat din castel fără permisiunea nimănui, așa că ați face bine să vă țineți gura!

— Da, dar dacă s-a făcut o nedreptate...

— GURA! AM ZIS SĂ TACI, FATĂ PROASTĂ CE EȘTI! urlă Plesneală, părând dintr-o dată că nu mai era în toate mințile. NU VORBI DESPRE CE NU ÎNȚELEGI!

Din capătul baghetei lui, îndreptată în continuare spre fața lui Black, țâșniră câteva scânteii. Hermione nu mai zise nici păs.

— Cât de dulce e răzbunarea, zise Plesneală, uitându-se spre Black. Atât mi-am dorit ca eu să fiu acela care te prinde!

— Te privește, Plesneală, zise Black disprețuitor. Dacă băiatul ăsta (și arată spre Ron)

duce șobolanul în castel, vin și eu...

— Ah, dar cine a zis ceva de castel? făcu Plesneală. Nu cred că trebuie să mergem atât de departe... Nu trebuie decât să-i chem pe Dementori, de îndată ce ieșim prin tunelul de sub salcie. Sunt sigur că vor fi foarte fericiți să te revadă, Black... Atât de fericiți, încât îți vor da... acel mic sărut...

De pe fața lui Black pieri și bruma de culoare pe care o mai avea.

— Trebuie să mă ascuți! izbucni el. Șoarecele ăla... Uită-te la el!

Dar Plesneală avea în ochi o sclipire pe care Harry nu i-o mai văzuse niciodată. Părea dincolo de orice rațiune.

— Să mergem! Toată lumea! zise el.

Pocni din degete și capetele corzilor cu care era legat Lupin zburară în mâna lui.

— Eu o să trag *lupul* după mine, zise el zeflemitor. Poate că Dementorii se vor îndura să-i dea și lui o sărutare...

Înainte de a ști ce face, Harry traversă camera și bară ușa cu spatele.

— Dă-te la o parte, Potter, ai făcut destule pe ziua de azi, mârâi Plesneală. Dacă nu eram eu să-ți salvez prețioasa piele...

— Profesorul Lupin ar fi putut să mă omoare de zeci de ori anul ăsta dacă ar fi avut de gând, zise Harry. Am fost singur cu el de o mulțime de ori, când m-a învățat cum să fac față Dementorilor. Dacă vroia să-l ajute pe Black, de ce nu a terminat cu mine atunci?

— Nu-mi cere mie să-ți spun cum funcționează mintea unui lup, zise el cu dispreț. Hai, dă-te la o parte, Potter!

— SUNTEȚI DE-A DREPTUL PATETIC! urlă Harry. FIINDCĂ ȘI-AU BĂTUT JOC DE DUMNEAVOASTRĂ, CÂND ERAȚI COLEGI, NU VREȚI NICI MĂCAR SĂ-I ASCULTAȚI...

— TACI DIN GURĂ! NU-ȚI DAU VOIE SĂ VORBEȘTI CU MINE ÎN FELUL ACESTA! țipă Plesneală, părând să-și fi ieșit cu totul din minți. Așa tată, așa fiu, ce mă mai mir? Am venit să te salvez, ar trebui să cazi în genunchi și să-mi mulțumești! Mare scofală ai fi făcut dacă te-ar fi omorât! La fel ca taică-tu! Prea arogant ca să se întrebe măcar dacă nu cumva a greșit în privința lui Black... Acum, pleacă din calea mea, Potter, altfel... TE FAC EU SĂ TE DAI LA O PARTE! Harry se hotărî într-o fracțiune de secundă. Înainte ca Plesneală să apuce să facă un pas spre el, Harry ridică bagheta.

— *Expelliarmus!*

Dar nu era numai vocea lui cea care strigase. Urmă o bubuitură care făcu ușa să se zgâlțâie din țâțâni. Plesneală fu ridicat în aer, apoi trântit de perete, pe care se scurse până la pământ. De sub părul de pe frunte, i se prelingea un firisor de sânge. Își pierdu cunoștința.

Harry privi în jur. Atât Hermione, cât și Ron, folosiseră în același timp vraja de dezarmare. Bagheta lui Plesneală descrise un arc prin aer și ateriză pe pat, lângă Șmecherilă.

— Nu trebuia să faceți asta, le zise Black. Trebuia să mi-l fi lăsat mie...

Harry evită privirea lui Black. Nici acum, Harry nu era convins că procedase cum trebuie.

— Am atacat un profesor! Oh, am atacat un profesor! țipă Hermione îngrozită, uitându-se speriată spre Plesneală, care tot nu-și revenise. Ne așteaptă mari necazuri...

Lupin se lupta să se dezlege. Black se aplecă și făcu el lucrul acesta. Lupin se îndreptă din șale, frecându-și încheieturile, acolo unde corzile îi lăsaseră urme.

— Mulțumesc, Harry, zise el.

— Încă nu cred sută la sută ce ne-ai zis, făcu Harry.

— Atunci, interveni Black, a venit vremea să-ți dăm niște dovezi! Băiete, dă-mi-l pe Peter... Imediat!

Ron îl strânse pe Pungașul la piept.

— Să nu te apropii de el! strigă Ron. Vrei să spui că ai evadat de la Azkaban numai ca să pui mâna pe șobolanul meu? Adică pe...

Ron se opri și se uită disperat la Harry și la Hermione, așteptând să îi sară în ajutor.

— Bine, continuă el, mai mult adresându-se lui Harry și lui Hermione. Să zicem că Pettigrew s-a transformat într-un șobolan... Păi, sunt milioane de șobolani în lume! De unde știe el, care a stat la Azkaban, că tocmai ăsta e cel pe care îl vânează?

— Da, trebuie să recunoaștem, Sirius, zise Lupin, ridicând sprâncenele spre Black, că e o întrebare bună. Cum ai aflat unde se ascunde Pettigrew?

Black își băgă mâinile ca niște gheare sub robă și scoase de acolo un ghemotoc de hârtie, pe care îl netezi și apoi îl arătă tuturor.

Era fotografia lui Ron și a părinților lui, care apăruse în „*Profetul zilei*”, vara trecută. Pe umărul lui Ron se vedea foarte bine Pungașul.

— De unde ai făcut rost de asta? îl întrebă Lupin, uimit la culme.

— De la Fudge, răspuse Black. Când a venit vara trecută în inspecție la Azkaban, mi-a lăsat ziarul lui. Si pe prima pagină era Peter... pe umerii acestui băiat... L-am recunoscut imediat, doar îl văzusem de atâtea ori transformându-se în șobolan... Iar articolul din ziar spunea că băiatul se întorcea în acel moment la Hogwarts, unde se afla și Harry, de altfel...

— Doamne! exclamă Lupin, uitându-se la șobolanul de pe prima pagină. Da, uită-te la laba lui din față...

— Ce-i cu ea? întrebă Ron provocator.

— Îi lipsește un deget! zise Black.

— Da, sigur... Extraordinar! făcu Lupin. Și l-a tăiat el singur, nu e așa?

— Da, chiar înainte de a se transforma, răspuse Black. Când l-am încolțit, a zbierat în gura mare, ca să-l audă toți cei prezenți, că eu i-am trădat pe Lily și pe James. Apoi, înainte de a putea să-l blestem, a ridicat bagheta și i-a omorât pe toți cei care se aflau în jurul lui, apoi s-a transformat în șobolan și s-a făcut nevăzut în canalizare, împreună cu ceilalți șobolani...

— Cred că ai auzit și tu, Ron, completă Lupin, că singura bucată care s-a găsit din Pettigrew a fost degetul lui.

— Ei, da! făcu Ron neîncrezător. Probabil că s-o fi bătut cu alți șobolani și așa și-a pierdut degetul! Doar e în familie de foarte mulți ani, de...

— De doisprezece ani, nu? întrebă Lupin. Nu te-ai întrebat niciodată cum se face ca un șobolan să trăiască atât de mult?

— Păi, zise Ron, nu prea convins, fiindcă am avut noi mare grijă de el...

— Dar acum nu arată prea bine, zise Lupin. Cred că a slăbit mult, de când a aflat că Sirius este în libertate...

— L-a speriat de moarte, motanul ăsta nebun! strigă Ron, arătând spre Șmecherilă, care torcea mulțumit pe pat.

Nu era adevărat, își aduse Harry aminte, deodată. Pungașul începuse să arate rău, cu mult înainte de a-l cumpăra Hermione pe Șmecherilă... De când Ron s-a întors din Egipt, adică de când evadase Black!

— Acest motan nu este nebun deloc, zise Black și îl mângâie pe Șmecherilă pe cap. E

cel mai inteligent motan pe care l-am întâlnit vreodată. A știut imediat ce-i poate pielea lui Peter, de cum l-a văzut! Iar când m-a întâlnit pe mine, a știut imediat că nu eram un câine adevărat. A durat câțva timp până i-am câștigat încrederea și până am reușit să comunic cu el. I-am zis ce căutam și de atunci m-a ajutat întotdeauna.

— Ce vrei să spui? întrebă Hermione, dintr-o suflare.

— A încercat să mi-l aducă pe Pettigrew, dar n-a reușit, așa că a furat parolele de la intrarea în turn și mi le-a dat mie. După câte am înțeles, le-a luat de pe noptiera unui băiat...

Mintea lui Harry aduna, însetată, tot acest puhoi de informații. Era absurd... și totuși...

— Dar Peter a aflat ce se petrecea și acest motan - Șmecherilă, parcă ați zis că-l cheamă - mi-a zis că Peter a lăsat urme de sânge pe cearșaf... Probabil că s-a mușcat singur... Doar își mai înscenase moartea si altă dată...

Asta avu darul să îi amintească lui Harry de moartea părinților lui.

— Nici nu e de condamnat că și-a înscenat moartea, strigă Harry, fiindcă știa că o să-l omori, așa cum mi-ai omorât părinții!

— Nu! sări Lupin. Harry...

— Și acum, vrei să-l căsăpești și pe el!

— Da, așa am să fac, zise Black, uitându-se crunt la Pungașul.

— Atunci, ar fi trebuit să-l las pe Plesneală să te ducă Dementorilor, strigă Harry.

— Harry, chiar nu-ți dai seama? îl întrebă Lupin. Până acum, am crezut că Sirius ți-a trădat părinții și Pettigrew a aflat și l-a urmărit pe Sirius, ca să-i răzbune... Dar a fost invers, de fapt! Peter i-a trădat pe părinții tăi, iar Sirius s-a luat pe urmele lui...

— Nu e adevărat! urlă Harry. El era Păstrătorul lor de Secrete! A spus-o chiar el, înainte să veniți dumneavoastră! A recunoscut că i-a omorât!

Harry arătă spre Black, care stătea pe pat, abătut, și clătina din cap într-o parte și în alta. Surprinzător, dar ochii lui părură să se însuflețească.

— Harry, zise el, e ca și cum i-aș fi omorât cu mâna mea. Eu i-am convins în ultima clipă, pe Lily și pe James, să renunțe la mine și să-l ia pe Pettigrew ca Păstrător de Secrete... Pentru asta sunt de condamnat, știu prea bine... În noaptea în care au murit ei, m-am dus să văd dacă Peter era în siguranță, dar acesta nu mai era în ascunzătoarea lui. Cu toate astea, nu se vedea nici o urmă de luptă. Ceva nu era în regulă. M-am îngrijorat și am plecat imediat spre casa părinților tăi. Când am ajuns acolo, am văzut casa distrusă și pe ei morți. Atunci mi-am dat seama ce făcuse Peter! Ce făcusem eu, de fapt...

Vocea i se stinse și Black își întoarse capul.

— Gata! Ce-a fost a fost, nu mai putem să-i înviem, zise Lupin cu o hotărâre pe care Harry nu i-o cunoștea. Acum, nu mai avem de făcut decât un singur lucru: să dovedim ce s-a petrecut de fapt. Ron, dă-mi șobolanul!

— Ce aveți de gând să-i faceți dacă vi-l dau? întrebă Ron îngrijorat.

— Să-l forțez să-și recapete adevărata înfățișare! zise Lupin. Dacă e într-adevăr un șobolan, n-o să pățească nimic!

Ron ezită o clipă, dar apoi îi întinse șobolanul lui Lupin. Pungașul începu iar să se agite disperat și să țipe. Ochii i se bulbucaseră, părând gata să-i iasă din orbite.

— Ești gata, Sirius? întrebă Lupin.

Black luase deja de pe pat bagheta magică a lui Plesneală. Se apropie de Lupin și de șobolan și ochii începură parcă să îi ardă în cap.

— Împreună, deodată? întrebă Black.

— Da, așa cred că are mai repede efect, răspunse Lupin, ținându-l pe Pungașul într-o mână și bagheta în cealaltă. La comanda mea de trei... Unu... doi... TREI!

Un fulger alb-albăstrui izbucni din capetele celor două baghete. Pentru o clipă, Pungașul rămase suspendat în aer. Ron țipă. Șobolanul căzu la podea. Urmă altă lumină și apoi...

Era ca în filme. Ca și cum erau martori la creșterea accelerată a unui copac. Apăru mai întâi capul, apoi țâșniră mâinile și picioarele și, în final, pe locul unde fusese Pungașul apăru un om, mișcându-și mâinile necontrolat. Șmecherilă începu să scuipe amenințător, de pe patul pe care stătea, iar blana i se ridicase pe spinare.

Era un bărbat foarte scurt, abia dacă era puțin mai înalt ca Harry sau ca Hermione. Părul lui subțire era lipsit de culoare și foarte neîngrijit. În vârful capului, avea o chelie mare. Părea să fi fost un bărbat rotofei, care slăbise extrem de mult, într-un timp foarte scurt. Pielea îi era pătată, ca blana Pungașului, iar chipul lui păstra ceva din înfățișarea unui șobolan, cu nasul ascuțit și cu ochii mici și apoși. Se uita la ei, respirând agitat. Harry îi surprinse privirea spre ușă și repede înapoi, spre ei.

— Ce mai faci, Peter? întrebă Lupin, pe un ton plăcut, ca și cum era obișnuit ca toți șobolanii din jurul lui să se transforme în vechi prieteni de școală! Nu ne-am văzut de un car de ani...

— S-Sirius... R-Remus...

Chiar și vocea lui Pettigrew amintea de chițaitul unui șobolan. Pettigrew își îndreptă iar ochii spre ușă.

— Prietenii mei, continuă el. Bunii mei prieteni...

Black ridică bagheta amenințător, dar Lupin îl apucă de încheietura mâinii și îl privi cu înțeles. Apoi, se întoarse iar spre Peter și îi vorbi cu același ton cald, ca și cum ar fi fost cei mai buni prieteni.

— Tocmai vorbeam, Peter, despre ce s-a întâmplat în noaptea când au fost omorâți James și Lily. Te asigur că ai pierdut cele mai palpitante momente, atunci când te zbăteau și țipai în mâna lui Ron...

— Remus, strigă Pettigrew și Harry observă că pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, doar nu-l crezi pe el! El a încercat să mă omoare pe mine!

— Da, am auzit, făcu Lupin, pe un ton mult mai rece. Tare aș vrea să clarific câteva lucruri cu tine, Peter, dacă ești atât de bun...

— Iar acum a venit să încerce să mă omoare iar! strigă Pettigrew, în pragul isteriei, arătând spre Black, iar Harry observă că folosea degetul mijlociu, fiindcă îi lipsea arătătorul. El i-a omorât pe James și pe Lily și acum vrea să mă omoare și pe mine! Remus, trebuie să mă ajuți...

Fața lui Black deveni și mai cadaverică, în timp ce îl țintuia cu ochii lui înfundați în orbite.

— Nimeni n-o să-ți facă nimic, zise Lupin, până nu ne ajuți să mai lămurim câteva lucruri, Pettigrew!

— Ce să lămuiriți? se sperie Pettigrew și ochii i se îndreptară iar spre ușă și spre ferestrele bătute în cuie. Știam că o să vină după mine! Știam eu! Am trăit cu groaza asta timp de doisprezece ani!

— Știai că o să evadeze Sirius de la Azkaban, când nimeni altcineva n-o mai făcuse? se miră Lupin, ridicând din sprânceană.

— Cunoaște Magia Neagră ca nimeni altul! strigă Pettigrew pițigăiat. Altfel, cum ar fi scăpat de acolo? Desigur că Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit l-a învățat fel de fel de trucuri!

Black începu să râdă. Un râs oribil, necruțător, prevestitor de nenorociri.

— Cap-de-Mort să mă învețe pe mine? întrebă Black. Pettigrew clipi des, ca și cum Black plesnise un bici în fața ochilor lui.

— Ce, tremuri la auzul numelui fostului tău stăpân? întrebă Black zeflemitor. Cred și eu, adepții lui nu prea te aveau la inimă!

— Nu știu ce vrei să spui, Black, murmură Pettigrew și respirația i se accelerează și mai mult.

Fruntea i se umpluse acum cu broboane de sudoare.

— Nu de mine te-ai ascuns tu, timp de doisprezece ani, continuă Black, ci de discipolii lui Cap-de-Mort! Am aflat multe la Azkaban, Peter... Toți sunt convinși că ai murit, altfel n-ai mai fi existat acum... I-am auzit spunând fel de fel de grozăvii în somn. Se pare că sunt convinși că ai făcut un joc dublu. Cap-de-Mort s-a dus acasă la James și la Lily, dar tot acolo și-a găsit nașul. Și sper că știi că nu toți discipolii lui sunt la Azkaban... Mai sunt și unii în liberate, nu-i așa? O mulțime care pretind că își recunosc greșeala din trecut, dar care abia așteaptă să le vină iar rândul... Și atunci, să te păzești, Pettigrew! Dacă scapi de mine...

— Nu știu ce tot spui acolo, făcu Pettigrew, mai pițigăiat ca niciodată.

Își șterse fruntea cu manșeta și se uită la Lupin.

— Cred că nu crezi tot ce îndrugă asta... E nebun, Remus!

— Trebuie să admit, Peter, zise Lupin, că oricât m-aș strădui tot nu pot să înțeleg de ce și-ar dori un om nevinovat să-și petreacă doisprezece ani din viață în pielea unui șobolan...

— Nevinovat, dar speriat, strigă Pettigrew, fiindcă eu am fost acela care l-a trimis pe unul dintre cei mai buni oameni ai lor la Azkaban! Pe trădătorul și spionul Sirius Black!

Fața lui Black se contorsiona.

— Cum îndrăznești, urlă el, cu o voce care păru să fie mai degrabă a unui dulău. Eu, spionul lui Cap-de-Mort? De câte ori m-a văzut cineva lingușindu-i pe cei mai puternici ca mine? În schimb tu, Peter... Nu înțeleg cum de n-am văzut lucrul ăsta de la început... Întotdeauna ți-a plăcut să fii prieten cu cei puternici, ca aceștia să aibă grijă de tine, nu-i așa? La început, ne-ai lingușit pe noi... Pe mine, pe Remus și pe James...

Pettigrew își șterse iar fruntea. Respira tot mai greu și abia își găsea cuvintele.

— Eu? Spion? Nici nu știu... cum poți să zici... ăăă... asemenea...

— Lily și James te-au făcut Păstrătorul lor de Secrete, numai fiindcă i-am îndemnat eu, șuieră Black, atât de amenințător, că Pettigrew se dădu un pas înapoi. Mi s-a părut un plan grozav... O păcăleală excelentă... Cel puțin, așa am crezut... Că astfel îl puteam păcăli pe Cap-de-Mort, care s-ar fi repezit asupra mea... Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că ei puteau să aleagă ca Păstrător de Secrete un nemernic slab și lipsit de talente, ca tine! Cred că a fost momentul vieții tale, să poți să-i spui lui Cap-de-Mort că știi unde se ascund James și Lily Potter!

Pettigrew murmură cuvinte fără șir, din care Harry prinse unele, cum ar fi „lunatic”, „nebuie”, dar în același timp observă că Pettigrew devenise pământiu și privea tot mai des spre ușă.

— Domnule profesor Lupin, întrebă Hermione, pot să spun și eu ceva?

— Sigur, Hermione, zise Lupin, cu multă amabilitate.

— Ei bine, începu ea, Pungașul... adică, vreau să spun, omul acesta... a dormit trei ani de zile în dormitor cu Harry... Dacă e sluga credincioasă a Celui-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit, cum de nu i-a făcut nici un rău lui Harry?

— Poftim! triumfă Pettigrew, arătând spre Hermione cu mâna lui ciuntită.

Mulțumesc, fetițo! Ai văzut, Remus? Nu am clintit un fir de păr din capul lui Harry! De ce aș fi făcut-o?

— Îți spun eu de ce nu te-ai atins de Harry! zise Black. Fiindcă nu faci niciodată nimic, dacă nu ai ceva de câștigat! Cap-de-Mort a dispărut de doisprezece ani, se spune că e pe jumătate mort... Cum era să comiți o crimă sub nasul lui Dumbledore, numai ca să te pui bine cu o ruină de vrăjitor, complet lipsit de puteri? A, da, dacă protectorul tău și-ar fi anunțat sosirea și tu ai fi considerat că nu era nici un pericol pentru tine dacă i te alăturai iar...

Pettigrew deschise gura să zică ceva, de mai multe ori la rând, dar părea că își pierduse capacitatea de a vorbi.

— Eh... domnule Black... Sirius, începu Hermione, timid. Black tresări și se întoarse spre Hermione, ca și cum se dezobișnuise de tot să i se mai adreseze cineva cu politețe.

— Cum se face, dacă nu vă supărați, că ați scăpat de la Azkaban? Ați folosit Magia Neagră?

— Mulțumesc încă o dată! sări Pettigrew, dând din cap. Exact! Așa cum spuneam eu...

Dar Lupin îl reduse la tăcere, cu o privire înghețată. Black se încruntă la Hermione, dar nu ca și cum l-ar fi supărat întrebarea ei, ci gândindu-se la răspuns.

— Nu știu cum am reușit, zise el. Cred că nu mi-am pierdut mințile numai din cauza faptului că știam că sunt nevinovat. Amintirile și gândurile mele nu erau fericite, așa că Dementorii n-au avut cu ce să se hrănească pe seama mea... În felul acesta, nu am înnebunit și astfel, știind cine sunt, nu mi-am pierdut nici puterile. Și, atunci când n-am mai putut suporta, m-am transformat în câine, în celula mea. Dementorii nu văd, ei se călăuzesc numai după emoțiile și sentimentele oamenilor. Bănuiesc că sentimentele mele, în postură de câine, nu erau atât de complexe, erau mai puțin... umane. Probabil că nu mi-au mai dat nici o importanță, fiind siguri că mi-am pierdut mințile și că în felul acesta n-am cum să le mai fac probleme... Dar, deși foarte slăbit, și lipsit de orice speranță că pot să-i îndepărtez de mine fără o baghetă magică, atunci când l-am văzut pe Peter în poza aceea de ziar, mi-am dat seama că e alături de Harry, la Hogwarts, și că abia așteaptă un semn că Forțele Întunericului ar reveni...

Pettigrew scutura din cap și încerca să zică ceva, dar nu putea decât să se uite speriat la Black, de parcă ar fi fost hipnotizat.

— ... gata să lovească în momentul în care ar fi fost sigur de aliații lui, continuă Black, fericit să-l predea și pe ultimul Potter, atunci am știut că trebuie să fac ceva! Eram singurul care știa că Peter trăiește...

Harry își aminti că domnul Weasley îi spusese doamnei Weasley că paznicii de la Azkaban l-au auzit pe Black bolborosind în somn: „El e la Hogwarts”.

— Era ca și cum cineva ar fi aprins o văpaie în capul meu, continuă Sirius Black, pe care Dementorii nu o puteau stinge... Devenise o obsesie... dar îmi menținea mintea trează. Și astfel, într-o noapte când mi-au adus mâncarea, m-am furișat pe lângă ei, sub înfățișare de câine. E mult mai greu pentru ei să simtă emoțiile unui câine. Eram atât de slab, încât m-am putut strecura prin cele mai neașteptate locuri. Am înotat apoi până pe uscat. Am luat-o spre nord, spre Hogwarts, păstrându-mi înfățișarea de câine. Am trăit de atunci în Pădurea Interzisă, cu excepția zilei în care am venit să văd meciul de Vâjthaț... Ești la fel de talentat ca tatăl tău, Harry...

Se uită la Harry, care de data asta nu-i mai ocoli privirile.

— Credeți-mă, zise Black, nu i-am trădat eu pe James și pe Lily! Mai bine aș fi murit,

decât să fac asta!

În cele din urmă, Harry îl crezu. De emoție, simțea un nod în gât, așa că preferă să dea doar din cap.

—Nu!

Era Pettigrew, care căzuse rugător în genunchi, ca și cum aprobarea din cap a lui Harry fusese condamnarea sa la moarte. Se târî în genunchi, cu mâinile împreunate, ca și cum s-ar fi rugat de ei să-l ierte.

— Sirius... sunt eu... Peter... prietenul tău... Doar nu vrei...

Black îi dădu un picior și Pettigrew icni.

— Hainele mele sunt îndeajuns de murdare, nu trebuie să mai pui și tu mâna pe ele! făcu Black.

— Remus! scânci Pettigrew, întorcându-se acum spre Lupin. Doar nu crezi așa ceva... Nu ți-ar fi spus Sirius și ție că s-a schimbat planul?

— Nu și dacă ar fi crezut că eu sunt spionul! zise Lupin. Așa ai crezut, Sirius, nu-i așa?

— Te rog să mă ierți, Remus, zise Black.

— Nu face nimic, Amprentă, vechiul meu prieten, zise Lupin, ridicându-și puțin manșeta. Și eu te rog, la rândul meu, să mă ierți că am crezut că tu erai spionul...

— Sigur că da, zise Black și pe fața lui apăru un fel de zâmbet chinuit, în timp ce își sufleca și el manșeta. O facem împreună?

— Da, așa e corect, zise Lupin, încruntându-se.

— Doar n-aveți de gând... Nu se poate, se sperie Pettigrew și se duse imediat la Ron. Ron, spune tu, n-am fost eu șobolanul tău favorit? Doar n-o să-i lași să mă omoare... Ești de partea mea, nu este așa?

Dar Ron îl privea pe Pettigrew cu o scârbă infinită.

— Când mă gândesc că te-am lăsat *să dormi cu mine...*

— Băiatul meu drag... Stăpâne, se târî Pettigrew până la Ron și se prinse cu mâinile de piciorul lui. Nu se poate să-i lași... N-am fost eu un șobolan bun și drăguț cu tine?

— Faptul că ai fost un șobolan mai bun, decât ai fost ca om, nu prea îți face cinste, Pettigrew, zise Black cu asprime.

Ron, palid de durere, își trase piciorul din încleștarea lui Pettigrew. Pettigrew continuă să se târască, de data asta până la Hermione, apucând-o de marginea robei.

— Fată dragă... tu ești deșteaptă... n-o să le dai voie... Hermione își trase roba din mâinile lui Pettigrew și se trase îngrozită la perete.

Tremurând din tot trupul, Pettigrew întoarse capul spre Harry.

— Harry... Cât de mult semeni cu tatăl tău... Ești exact ca el...

— CUM ÎNDRĂZNEȘTI SA ÎL ROGI PE EL SĂ TE IERTE? urlă Black. CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ-L PRIVEȘTI MĂCAR ÎN OCHI? CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ POMENEȘTI DESPRE JAMES ÎN FAȚA LUI?

— Harry, continuă Pettigrew, cu mâinile întinse rugător spre Harry, fără să-l bage în seamă pe Black. James nu i-ar fi lăsat să mă omoare... El ar fi fost înțelegător... m-ar fi iertat...

Black și Lupin se apropiară de Pettigrew și îl trântiră la podea. Acesta rămase acolo, îngrozit și cu ochii holbați la ei.

— I-ai trădat pe James și pe Lily! strigă Black, care tremura și el. Negi lucrul acesta?

Pettigrew izbucni în plâns. Era o priveliște îngrozitoare. Ca și cum ar fi fost un copil mare și chel, plângând necontrolat.

— Sirius, parcă n-ai ști... Îl cunoști doar pe Cap-de-Mort... dar cred că nu ai habar ce instrumente de tortură avea, ce mijloace diabolice folosea... Eram îngrozit... Eu nu am fost niciodată atât de curajos ca tine, ca Remus și ca James. N-am vrut, dar el m-a forțat...

— NU MINȚI! strigă Black. AI ÎNCEPUT SĂ ÎI FURNIZEZI INFORMAȚII CU UN AN ÎNAINTE DE A MURI JAMES ȘI LILY! ERAI SPIONUL LUI!

— Doar ajunsese să controleze totul... Ce puteam să mai fac? Ce aveam de câștigat dacă îl refuzam?

— Ce aveai de câștigat dacă i te opuneai celui mai crunt vrăjitor care a existat vreodată? zise Black, furios la culme. Salvai sute de vieți nevinovate! Atât!

— Nu, nu înțelegi... M-ar fi omorât, Sirius!

— ATUNCI, MAI BINE MUREAI! continuă să strige Black. ERA MULT MAI BINE DECÂT SĂ ÎȚI TRĂDEZI PRIETENII! NOI AȘA AM FI FĂCUT PENTRU TINE!

Black și Lupin stăteau umăr la umăr, cu baghetele magice ridicate.

— Trebuia să-ți fi dat seama, Pettigrew, zise Lupin, încetișor, că dacă nu te omora Cap-de-Mort, te-am fi omorât noi! Adio, Peter!

Hermione își acoperi fața cu mâinile și se întoarse spre perete.

— Nu! strigă Harry și alergă spre Pettigrew, așezându-se în fața lui. Nu puteți să-l omorâți!

Black și Lupin îl priviră mirați.

— Harry, din cauza *nimicului* ăstuia au murit părinții tăi, se încruntă Black. Gunoiul ăsta ar fi asistat și la moartea ta, fără să ridice un deget! L-ai auzit! Pielea lui murdară a contat mai mult decât familia ta!

— Știu, zise Harry. Dar îl luăm cu noi la castel și îl predăm Dementorilor. Numai nu-l omorâți.

— Harry! strigă Pettigrew și îi îmbrățișă genunchii. Mersi... E mai mult decât mă așteptam... Mersi...

— Ia mâinile de pe mine, îl repezi Harry, cu dezgust. N-o fac pentru tine, ci fiindcă știu că tatăl meu n-ar fi vrut ca prietenii lui cei mai buni să ajungă niște ucigași numai din cauza ta!

Nimeni nu se mișcă și nici nu scoase vreun sunet. Se auzea doar răsuflarea sacadată a lui Pettigrew, în timp ce își apăsa mâinile pe piept. Black și Lupin se uitară unul la altul, după care amândoi coborâră baghetele deodată, ca la un semn.

— Tu ești singura persoană care poate hotărî lucrul acesta, Harry, îi zise Black. Dar gândește-te bine... Doar știi ce-a făcut...

— O să mergă la Azkaban! repetă Harry. Dacă cineva merită să stea acolo, atunci sigur el este acela...

Pettigrew scâncea îngrozit, în spatele lui Harry.

— Bine, zise Lupin. Dă-te la o parte, Harry!

— Harry ezită.

— Nu vreau decât să-l leg, zise Lupin. Jur!

Harry se dădu la o parte. Corzi subțiri țâșniră din bagheta lui Lupin și Pettigrew căzu la podea, legat fedeleș.

— Dar dacă te transformi iar în șobolan, te omorâm! strigă Black. De acord, Harry?

Harry privi la figura jalnică de pe podea și dădu din cap, astfel ca Pettigrew să-l poată vedea.

— Așa, făcu Lupin, recăpătându-și tonul de profesor. Ron, nu pot să dreg oasele atât

de bine ca Madam Pomfrey, așa că o să-ți imobilizez piciorul, până ajungem la castel.

Se duse spre Ron și îi atinse ușor piciorul cu bagheta, murmurând: „*Ferula!*” Bandaje lungi fixară imediat piciorul lui Ron de niște atele. Lupin îl ajută să se ridice în picioare. Ron se sprijini pe piciorul rănit și nu se mai strâmbă de durere.

— Da, e mult mai bine, zise el. Mulțumesc!

— Ce facem cu profesorul Plesneală? întrebă Hermione, uitându-se la el.

— N-are nimic, zise Lupin, aplecându-se și luându-i pulsul. Doar că ați fost puțin prea... entuziaști! Cred că ar fi mai bine să nu-l trezim, până nu ajungem la castel... Îl putem lua așa cum e...

Murmură apoi „*Mobilicorpus!*” și mâinile și picioarele lui Plesneală începură să se miște ca și cum ar fi fost mânuite cu sfori. Stătea acum în picioare, numai capul îi mai atârna încă pe piept, arătând ca o uriașă păpușă pe sârmă. Era săltat de la pământ câțiva centimetri, cu picioarele bălăbănindu-i-se fără viață. Lupin strânse pelerina lui Harry și o băgă în buzunar.

— Îl legăm pe asta, zise Black cu dispreț, arătând spre Pettigrew, de doi dintre noi, ca să fim mai siguri!

— De mine! zise Lupin.

— Și de mine, spuse Ron nervos și înaintă șchiopătând spre Pettigrew.

Black făcu să apară alte corzi cu care legă mâna stângă a lui Pettigrew de mâna dreaptă a lui Lupin și mâna dreaptă de mâna stângă a lui Ron. Ron parcă avea fața împietrită. Resimțea purtarea lui Pettigrew ca pe o insultă adusă lui însuși. Șmecherilă se dădu jos din pat și o luă înaintea lor, afară din cameră, cu coada portocalie și stufoasă ridicată foarte sus.

— CAPITOLUL XX —
SĂRUTUL DEMENTORULUI

De când se știa, Harry nu mai făcuse parte dintr-un alai mai straniu... Șmecherilă deschidea drumul, coborând pe scări. Urmau Lupin, Pettigrew și Ron, care păreau concurenți la cursa cu șase picioare! Urma Plesneală, care plutea absent, vârful picioarelor lui atingând fiecare treaptă a scării, susținut în felul acesta de propria lui baghetă, pe care Sirius o ținea îndreptată spre el. Harry și Hermione încheiau ciudatul convoi.

Trecerea prin tunel s-a dovedit deosebit de dificilă, Lupin, Pettigrew și Ron întâmpinând cele mai mari greutăți. Lupin încă mai ținea bagheta îndreptată spre Pettigrew. Harry îi văzu târându-se prin tunel, în șir indian. Șmecherilă continua să fie deschizător de drum. Harry venea imediat după Sirius, care îl făcea și pe Plesneală să alunece prin tunel, în fața lui. Balansându-se dintr-o parte în alta, Plesneală se tot pocnea cu capul de tavanul jos al tunelului, iar Harry avu senzația că Sirius nici măcar nu încerca să îl ferească.

— Cred că știi ce înseamnă asta, Harry, îi zise Sirius, în timp ce avansau prin tunel. Dacă îl predăm pe Pettigrew...

— O să fii liber! zise Harry.

— Da, și asta, făcu Sirius, dar nu știu dacă ți-a spus cineva că eu sunt nașul tău...

— Da, știu, răspunse Harry.

— Asta înseamnă că părinții tăi mi te-au încredințat... în cazul în care li s-ar fi întâmplat ceva...

Harry așteptă să continue. Oare Sirius vroia să spună ce credea el?

— Sigur, n-am nimic împotriva, zise Sirius, înțeleg... dacă vrei să stai în continuare la mătușa și la unchiul tău... Dar, mi-ar face plăcere să te mai gândești la asta... O dată ce numele meu va fi iar reabilitat, dacă simți nevoia... unui alt cămin...

Harry simți în stomac un fel de explozie.

— Cum? Să stau cu tine? strigă Harry, dând cu capul din greșeală de tavanul tunelului. Să nu mai stau la familia Dursley?

— Ah, am crezut că vrei și tu... Dar nu-i nimic... înțeleg... nu trebuie să-ți faci probleme... Am crezut doar...

— Sigur că vreau! Cum poți crede că mai vreau să stau cu ăia? strigă Harry, cu o voce răgușită, aproape ca a lui Sirius. Ai casa ta? Când mă mut la ține?

Sirius se întoarse să îl privească. Plesneală se pocni iar cu capul de tavan, dar lui Sirius nici că îi păsa.

— Vrei? întrebă el. Nu glumești?

— Cum să glumesc?

Fața chinută a lui Sirius se destinsese pentru prima oară într-un zâmbet adevărat. Schimbarea era izbitoare. Era ca și cum o persoană cu zece ani mai tânără apărea de sub masca feței scheletice. Pentru o clipă, Harry îl recunoscuse pe cel care râdea din toată inima la nunta părinților săi.

Nu mai vorbiră nimic, până ajunseră la capătul tunelului. Șmecherilă ieși primul. Desigur că apăsase cu laba pe butonul de pe rădăcina salciei, fiindcă Lupin, Pettigrew și Ron ieșiră, fără să se audă vreun zgomot de atac agresiv din partea copacului.

Sirius avu grijă să-l scoată întâi pe Plesneală, apoi se dădu la o parte, să iasă Harry și Hermione, după care ieși și el.

Se lăsase întunericul. Singurele lumini proveneau de la ferestrele castelului. Fără un

cuvânt, porniră spre el. Pettigrew nu încetase să tremure și din când în când se văita. În mintea lui Harry nu se învârtea decât un gând: urma să nu mai stea la unchiul lui! Va locui împreună cu Sirius Black, cel mai bun prieten al părinților săi. Alt gând îi umbri bucuria. Ce-or să zică unchiul și mătușa lui când vor afla că nu mai stă la ei, ci la fostul ocnaș, pe care îl văzuseră de atâtea ori la televizor?

— Ai grijă, Peter, îl amenință Lupin, ținându-l cu bagheta, o mișcare greșită și...

Mergeau încet, dar în curând luminile din castel se văzură mult mai bine. Plesneală plutea în continuare pe lângă ei, cu bărbia atârându-i inertă pe piept. Dar deodată...

Un nor se dădu la o parte și la lumina lunii văzură umbre mișcându-se pe pământ. Plesneală intră în Lupin, Pettigrew și Ron, care se opriseră brusc. Sirius încrămeni. Întinse mâna lateral, pentru a-i opri pe Harry și pe Hermione să înainteze.

Harry observă că Lupin se făcuse deodată rigid, începând apoi să se contorsioneze.

— O, Doamne! se sperie Hermione. Nu și-a luat poziunea în seara asta! Ce facem?

— Fugiți! strigă Sirius. În momentul ăsta!

Dar Harry nu putea să fugă, Ron era legat de Lupin! Făcu un pas spre el, dar Sirius îl împinse la o parte.

— Lasă, că am eu grijă! zise Sirius. Fugiți!

Se auzi un mârâit înspăimântător. Capul lui Lupin se alungea tot mai mult. La fel și corpul. Spatele i se cocoșa, iar pe mâini și pe față îi apăru păr. Mâinile i se terminau acum cu gheare încovoiate. Șmecherilă se arcui speriat și se dădu înapoi, iar blana i se ridică iar pe spate.

În timp ce Lupin se transforma în lup, Sirius dispăru de lângă Harry și se transformă și el în dulăul mare și negru. Lupul se eliberă din legătura care îl ținea aproape de Ron și de Pettigrew, iar dulăul negru îl prinse cu colții de gât, trăgându-l cât mai departe de cei doi. Cele două animale se înfruntau acum, rânjind colții, mârâind și scoțând ghearele unul la altul...

Harry rămăsese ca trăsmit, mult prea prins de luptă, ca să se mai gândească la ceva. Îl trezi strigătul Hermionei...

Pettigrew se repezise după bagheta lui Lupin. Ron, nesigur pe piciorul lui, căzuse la pământ. Se auzi un pocnet, o lumină puternică și Ron rămase nemișcat. Alt pocnet și Șmecherilă fu azvârlit în înalturi, după care căzu la pământ, într-o grămadă inertă.

— *Expelliarmus!* strigă Harry, îndreptându-și bagheta spre Pettigrew.

Bagheta lui Lupin zbură în aer și apoi dispăru din vedere...

— Stai pe loc! strigă Harry, făcând un pas înainte.

Prea târziu! Pettigrew se transformase în șobolan, reușind să iasă din legătura care îl ținut de Ron. Harry nu mai auzi decât un fâșâit ușor prin iarbă.

Se auziră urlete înfricoșătoare. Harry se întoarse spre cele două animale. Lupul o luase la fugă spre Pădurea Interzisă...

— Sirius, a scăpat Pettigrew! S-a transformat în șobolan! strigă Harry.

Sirius sângera. Era zgâriat pe bot și pe spinare, dar la strigătul lui Harry ridică brusc capul și o luă la fugă spre pădure.

Harry și Hermione se aplecară asupra lui Ron.

— Ce i-o fi făcut? șopti Hermione.

Ron stătea cu ochii pe jumătate închiși și cu gura căscată. Era viu, nu încăpea nici o îndoială, dar părea să nu îi recunoască pe nici unul.

— Nu știu, zise Harry și se uită disperat în jur.

Black și Lupin dispăruseră. Nu mai era lângă ei decât Plesneală, care însă atârna inert

în aer.

— Hai să-i ducem în castel și să cerem ajutorul cuiva, zise Harry, dându-și la o parte părul din ochi. Hai...

Dar din depărtare auziră un urlet prelung, un scheunat... Al unui câine rănit...

— Sirius! șopti Harry, încercând să spintece întunericul cu privirile.

Avu un moment de ezitare, dar nu puteau să îi facă nimic lui Ron, în acel moment, iar Black părea să aibă nevoie de ajutorul lor...

Harry începu să alerge, cu Hermione în urma lui. Urletul părea să fi venit dinspre lac. Se îndreptară într-acolo, dar Harry se opri deodată din fugă, fiind învăluit de un val de frig. La început, nu-și dădu seama ce era...

Urletul încetase. Ajunși la malul lacului, văzură de ce: Sirius se transformase iar în om. Stătea în patru labe, cu mâinile acoperindu-și capul.

— *Nuuuuu!* gema el. *Vă roooooog...*

Și atunci, Harry îi văzu. Erau Dementori - cel puțin o sută - care înaintau spre ei. Stătu în loc, simțind ceața și frigul cumplit din jur, pătrunzându-i în toate măruntaiele...

— Hermione, strigă el, gândește-te la momentul cel mai fericit din viața ta!

Harry își ridică bagheta, clipind furios că nu reușea să se elibereze mai repede de ceața aceea. Scutură din cap, încercând să îndepărteze senzația de leșin și țipătul slab, care începea să se facă auzit în mintea lui...

O să trăiesc împreună cu nașul meu! N-o să-i mai văd niciodată pe unchiul și pe mătușa mea!

Se forță să nu se gândească decât la Sirius, și la nimic altceva, și începu incantația:

— *Expecto patronum! Expecto patronum!*

Black tresări violent, se întoarse cu fața în sus și rămase nemișcat, de o paloare cadaverică.

N-o să pățească nimic! O să stau împreună cu el!

— *Expecto patronum! Expecto patronum!* Hermione, ajută-mă și tu! *Expecto patronum!*

— *Expecto...*, începu Hermione. *Expecto... Expecto...* Dar nu fu în stare să termine. Dementorii se apropiau tot mai mult, fiind acum la mai puțin de jumătate de metru de ei. Formaseră un fel de zid în jurul lui Harry și Hermione și se apropiau tot mai mult de...

— *Expecto patronum!* strigă Harry, încercând să alunge țipătul din urechile lui. *Expecto patronum!*

O dără subțire, argintie, țâșni din bagheta lui, plutind în fața sa. În acel moment, Harry o văzu pe Hermione leșinând lângă el. Era singur... Complet singur...

— *Expecto patronum! Expecto patronum!*

Harry își simți genunchii atingând iarba umedă și rece. Cu un efort supraomenesc, încercă să se gândească iar... *Sirius era nevinovat... Total nevinovat... N-o să pățească nimic! O să stau cu el!*

— *Expecto patronum!* strigă el cu ultimele puteri.

La pâlpăirea slabă a tremurătorului Patronus produs de el, Harry văzu un Dementor, oprindu-se la câțiva pași de el. Nu putea să meargă mai departe de ceața slabă... O mână subțire, cadaverică, ieși de sub pelerină. Dementorul încerca să alunge ceața slabă, produsă de Harry.

— Nu... Nu, mai zise Harry. E nevinovat... *Expecto... Expecto patronum...*

Harry îi vedea în jurul lui și le auzea răsuflarea șuierătoare. Dementorul care stătea cel mai aproape de el, păru să cântărească situația. Apoi, își ridică brațele scheletice și își

îndepărtă gluga.

Unde ar fi trebuit să fie ochii, nu era decât piele pământie, întinsă la maximum peste orbitele goale. Dar văzu o gură... O gură deschisă, o gaură, de fapt, fără nici o formă, care absorbea aerul cu un zgomot înfiorător.

Harry fu cuprins de panică. O frică teribilă îl paraliză, pur și simplu. Nu se mai putea mișca și nici vorbi. Patronus produs de el pâlpâi și mai tare și dispăru.

Ceața îl învăluia tot mai mult. Trebuia să reziste... *Expecto patronum!*... Nu mai vedea nimic... *Expecto patronum!*... Întinse mâna spre Sirius și îl prinse de braț... Nu... N-aveau cum să-l ia cu ei...

Dar o pereche de mâini osoase și puternice îl prinseră pe Harry de gât și încercau să-l îndrepte cu fața în sus. Simțea deja răsuflarea Dementorului... Știa că vroia să termine cu el mai întâi... În urechi îi răsună strigătul disperat al mamei lui... Probabil că acela era ultimul lucru pe care avea să-l mai audă vreodată...

Apoi, copleșit de ceața apăsătoare, lui Harry i se păru că vede o ceață tremurătoare, argintie, care se făcea tot mai mare... I se păru că se cufundă și mai mult în iarbă...

Cu fața în jos, mult prea slăbit ca să se poată mișca, Harry deschise ochii. O lumină strălucitoare scâldea totul în jur. Țipătul dispăruse din urechile lui și parcă nu mai era atât de frig...

Ceva îi alunga pe Dementori... Lumina puternică îi înconjură... pe el, pe Sirius și pe Hermione... Zgomotele șuierătoare ale respirației Dementorilor se îndepărtau... Era cald din nou, în jurul lor...

Recăpătându-și încet forțele, Harry ridică puțin capul și în lumina aceea văzu un animal care traversa lacul... Ștergându-și sudoarea care i se prelingea în ochi, Harry se uită mai bine, încercând să-și dea seama ce fel de animal era acela... Părea un unicorn. Străduindu-se să nu-și piardă iar cunoștința, Harry văzu că unicornul se oprește, odată ajuns pe malul celălalt al lacului. Pentru o clipă, Harry își dădu seama că unicornul fusese chemat acolo de cineva, care acum îl mângâia pe cap... Cineva care i se păru foarte cunoscut... Dar, nu... nu putea să fie el...

Harry nu mai înțelegea nimic. Nu mai putea să gândească. Simți că îl părăsesc iar puterile și leșină în iarbă.

— CAPITOLUL XXI —
SECRETUL HERMIONEI

— Ce întâmplare neplăcută... Foarte neplăcută... E un miracol că n-a murit nimeni... N-am mai auzit așa ceva... De tunet... Noroc că ai fost tu cu ei, Severus...

— Mulțumesc, domnule Ministru...

— Ordinul Merlin, Clasa II, cred... Dacă pot, chiar Clasa I...

— Vă mulțumesc din suflet, domnule Ministru!

— Ce tăietură urâtă... Black ți-a făcut-o, desigur...

— De fapt, domnule Ministru, Potter, Granger și Weasley sunt de vină...

— Nu se poate!

— Black i-a vrăjit! Mi-am dat seama imediat! Vraja Confundus, desigur, judecând după comportamentul lor. Păreau toți să creadă că ar exista posibilitatea ca Black să fie nevinovat! Nu erau răspunzători de faptele lor! Pe de altă parte, Black ar fi putut profita de intervenția lor ca să scape... Era evident că erau convinși că puteau să-l prindă ei singuri pe Black! Au scăpat ca prin urechile acului. Asta însă le-a dat o mare încredere în ei, din păcate... Mai ales lui Potter, care întotdeauna s-a bucurat de un regim privilegiat...

— Ei, Plesneală, vezi tu, toți avem o mică slăbiciune pentru Potter...

— Și totuși, credeți că e bine pentru el să i se ofere un astfel de tratament special? Eu am încercat întotdeauna să îl tratez ca pe oricare alt student... Și orice alt student ar fi imediat exmatriculat! Fie doar și pentru faptul că și-a pus prietenii într-un așa de mare pericol. Gândiți-vă numai, domnule Ministru, a încălcat toate regulile școlii! După toate măsurile de protecție luate special pentru el, să plece noaptea din castel, în compania unui om-lup și a unui criminal! În plus, am motive să cred că a fost la Hogsmeade, fără permisiunea nimănui...

— Ei, Plesneală, o să vedem... O să vedem... Sunt copilării prostești...

Harry asculta, cu ochii închiși. Se simțea amețit. Cuvintele pe care le auzea păreau să își facă loc cu greu de la ureche spre creier, îi venea greu să înțeleagă despre ce vorbeau. Își simțea picioarele ca de plumb și pleoapele la fel, fără să poată să le deschidă. Ar fi vrut să zacă acolo tot restul vieții lui...

— Comportamentul Dementorilor este uluitor și de neînțeles... Ai idee ce i-a făcut să se retragă, Severus?

— Nu, domnule Ministru. Când mi-am venit în simțiri, ei se retrăgeau deja spre pozițiile lor de la intrarea în castel...

— Extraordinar! Și totuși, Black, Harry și fata...

— Toți zăceau inconștienți, când am ajuns eu la ei. L-am legat fedeleș, desigur, pe Black și am pus și farmece asupra lui, normal, după care i-am adus pe toți la castel.

Urmă o pauză. Creierul lui Harry părea să se dezmorească încet, încet, făcându-l pe Harry să simtă un gol tot mai mare în stomac...

Reuși să deschidă ochii. Vedeau totul ca prin ceață. Cineva îi scosese ochelarii de la ochi. Zăcea pe un pat de spital. La capătul salonului, reuși să o zărească pe Madam Pomfrey, aplecată asupra unui pat. Harry zâmbi. Pe sub brațul lui Madam Pomfrey, văzuse claia de păr ca focul a lui Ron.

Harry întoarse capul pe pernă. Pe patul din dreapta lui, se afla Hermione. În lumina lunii, Harry văzu că Hermione ținea ochii larg deschiși, ca și cum ar fi fost împietrită. Când văzu că Harry se trezise, îi făcu semn să tacă și arătă spre ușa întredeschisă. De pe coridor,

se auzeau vocile lui Plesneală și Fudge.

Madam Pomfrey se îndrepta acum prin întuneric spre patul lui Harry. Se întoarse spre ea și văzu că ținea în mână cea mai mare ciocolată pe care o văzuse vreodată.

— Ți-ai revenit! zise ea scurt.

Puse ciocolata pe noptiera lui Harry și cu un ciocănel începu să o spargă în bucăți.

— Ce face Ron? întrebă Harry și Hermione, într-un glas.

— O să supraviețuiască! zise ea, încruntându-se. Cât despre voi, o să stați aici, până zic eu! Potter, ce vrei să faci?

Harry se ridicase în capul oaselor, își pusese ochelarii și își luase bagheta magică.

— Trebuie să vorbesc cu domnul director, zise el.

— Potter, zise ea, încercând să-l potolească, stai liniștit, l-au prins pe Black! E închis într-o cameră de la etaj. Dementorii sunt gata să-i dea Sărutul Morții, din clipă în clipă...

— Cum?

Harry sări din pat. Hermione făcuse și ea la fel. Dar zgomotul făcut de ei fusese deja auzit pe coridor. Fudge și Plesneală își făcură apariția.

— Harry! Harry, ce-i cu tine? întrebă Fudge îngrijorat. Trebuie să stai în pat! I-ai dat ciocolată, Madam Pomfrey?

— Domnule Ministru, ascultați-mă! strigă Harry. Sirius Black este nevinovat! Peter Pettigrew și-a înscenat moartea! L-am văzut cu ochii noștri, în seara asta! Nu puteți să le permiteți Dementorilor să-i facă asta lui Black! E...

Dar Fudge clătina capul încetișor, cu un zâmbet de înțelegere pe chip.

— Știu că ați suferit Vraja Confundus... Ați trecut prin încercări cumplite... Întinde-te la loc, avem noi grijă de toate...

— BA NU! urlă Harry. AȚI CONDAMNAT UN OM NEVINOVAT!

— Domnule Ministru, ascultați-ne! strigă și Hermione. Venise lângă Harry și îl privea rugător pe Fudge. Și eu l-am văzut pe Pettigrew! Era șobolanul lui Ron... E un Animagus... Pettigrew, vreau să spun...

— Vedeți, domnule Ministru, în ce stare de confuzie sunt? interveni Plesneală. Vedeți ce le-a făcut Black?

— BA NU SUNTEM ÎN NICI O STARE DE CONFUZIE! își ieși Harry din fire.

— Domnule Ministru! Domnule profesor! Mă văd nevoită să insist să plecați, zise Madam Pomfrey. Potter e pacientul meu și nu trebuie să fie stresat...

— Dar nu sunt stresat deloc! zise Harry, furios și pe Madam Pomfrey. Încerc doar să le explic ce s-a întâmplat! Dar nu vor să mă asculte deloc...

Madam Pomfrey însă îndesă o bucată enormă de ciocolată în gura lui Harry, care se înecă și începu să tușească. Madam Pomfrey profită de ocazie și îl băgă iar în pat.

— Vă rog, domnule Ministru, plecați... Copiii ăștia au nevoie de multă îngrijire...

Ușa se deschise din nou. Era Dumbledore. Harry înghiți cu greu bucata de ciocolată și se ridică iar.

— Domnule profesor, Sirius Black...

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Madam Pomfrey, isterizată de-acum, ce e asta, spital sau ce? Domnule director mă văd nevoită să insist...

— Te rog să mă scuzi, Poppy, dar trebuie să le spun ceva domnului Potter și domnișoarei Granger, zise Dumbledore foarte calm. Tocmai am vorbit cu Sirius Black...

— Probabil că v-a spus și dumneavoastră aceeași poveste pe care a implantat-o și în mintea lui Potter, nu-i așa? întrebă Plesneală. Ceva despre un șobolan și cum că Pettigrew ar fi în viață...

— Da, într-adevăr, așa mi-a spus, făcu Dumbledore, privindu-l atent pe Plesneală, prin ochelarii lui în formă de semilună.

— Și ce spun eu nu contează deloc? izbucni Plesneală. Peter Pettigrew n-a fost în conacul bântuit și nici n-am văzut vreo urmă de-a lui în jurul castelului!

— Asta fiindcă vă pierduseți cunoștința, domnule profesor, zise Hermione, de bunăcredință. Si nici n-ați venit la timp ca să auziți...

— Domnișoară Granger, ȚINE-ȚI GURA!

— Ei, și tu, Severus! interveni Fudge. Domnișoara nu și-a revenit încă, fii și tu înțeleghător...

— Aș vrea să vorbesc numai cu Harry și cu Hermione, zise Dumbledore, fără nici un fel de menajamente. Cornelius, Poppy, Severus, vă rog să ne lăsați singuri!

— Dar, domnule director, izbucni Madam Pomfrey, au nevoie de tratament, de odihnă...

— Mai târziu, zise Dumbledore. Insist...

Madam Pomfrey își strânse buzele, ofensată, și ieși din încăpere, trântind ușa după ea. Fudge se uită la ceasul mare, de aur, care îi atârna din buzunarul de la vestă.

— Cred că au sosit Dementorii, zise el. Mă duc să-i primesc. Te aștept sus, Dumbledore.

Fudge se duse la ușă și o ținu deschisă pentru Plesneală, dar acesta nu dădu semne că ar vrea să iasă.

— Sper că nu credeți o iotă din ce v-a îndrugat Black, șopti el, cu ochii țintă la Dumbledore.

— Vreau să mă lăsați singur cu Harry și cu Hermione, repetă Dumbledore.

Plesneală făcu un pas spre Dumbledore.

— Sirius Black a dovedit că e capabil de crimă, încă de la șaisprezece ani, zise el. Sper că n-ați uitat asta, domnule director? Ați uitat că odată, demult, a încercat să mă omoare și pe mine?

— Memoria mea este la fel de bună ca întotdeauna, Severus, zise Dumbledore, fără să-și piardă cumpătul.

Plesneală se răsuci pe călcâie și ieși pe ușa pe care încă o mai ținea deschisă Fudge. După ce ușa se închise în urma lor, Dumbledore se întoarse spre Harry și Hermione. Amândoi începură să vorbească în același timp...

— Domnule profesor, Black v-a spus adevărul! L-am văzut cu ochii noștri pe Pettigrew...

— ... a reușit să scape, când profesorul Lupin s-a transformat în lup...

— ... e șobolan...

— ... laba lui din față, adică atunci și-a tăiat el însuși un deget...

— Pettigrew l-a atacat pe Ron, nu Sirius... Dumbledore ridică mâna să oprească torentul de vorbe.

— Ascultați-mă cu atenție și vă rog să nu mă întrerupeți, fiindcă nu avem decât foarte puțin timp la dispoziție, zise el calm. Nu există nici o dovadă care să susțină spusele lui Black, în afară de mărturia voastră. Și mărturia unor vrăjitori de treisprezece ani nu va convinge pe nimeni. O stradă întregă a zis că l-a văzut pe Sirius omorându-l pe Pettigrew. Chiar eu am depus mărturie la Ministerul Magiei că Sirius a fost Păstrătorul de Secrete al familiei Potter.

— Profesorul Lupin poate confirma și el, zise Harry, fără a fi în stare să se abțină.

— Profesorul Lupin este acum în adâncurile Pădurii Interzise și nu poate confirma

nimic! Când va redeveni om, va fi prea târziu, Sirius va fi mai mult decât mort. În plus, mărturia unui om-lup nu va avea prea mare importanță. Iar faptul că Lupin și Black erau buni prieteni...

— Dar...

— Ascultă-mă, Harry! Nu mai avem timp, înțelegeți? Vedeți și singuri cât de convingătoare este versiunea profesorului Plesneală...

— Dar el îl urăște pe Sirius, strigă Hermione disperată, din cauza unei farse stupide din tinerețe...

— Sirius nu s-a purtat nici el ca un om nevinovat. A atacat-o pe doamna grasă din tablou, a intrat în dormitorul băieților cu un cuțit în mână... Fără Pettigrew, nu avem nici o șansă să comutăm pedeapsa lui Sirius.

— Dar dumneavoastră ne credeți, nu-i așa?

— Da, vă cred, zise Dumbledore, încet, dar eu nu am puterea să fac lumea să vadă adevărul sau să răstorn hotărârea Ministrului Magiei!

Harry se uită la fața gravă a lui Dumbledore și simți că îi fuge pământul de sub picioare. Se obișnuise cu ideea că Dumbledore putea să rezolve toate problemele. Se așteptase ca și de data asta Dumbledore să aibă o soluție miraculoasă. Dar, de data asta, nu... I se năruie și ultima speranță.

— Ceea ce ne lipsește, zise Dumbledore și își plimbă ochii de la Harry la Hermione, este mai mult *timp*...

— Dar, începu Hermione, însă se opri brusc, rămânând cu privirea fixă. Oh...

— Fiți atenți, le zise Dumbledore, vorbind rar și clar. Sirius este închis în biroul profesorului Flitwick, la etajul șapte. A treisprezecea fereastră din Turnul de Vest. Dacă totul decurge fără incidente, o să puteți salva mai mult de o singură viață inocentă, în noaptea asta. Dar luați aminte, amândoi: nu trebuie să fiți văzuți de nimeni! Domnișoară Granger, cunoașteți prea bine riscurile... *Nu trebuie să fiți văzuți!*

Harry nu mai înțelegea nimic. Dumbledore se întoarse și porni spre ușă. Ajuns acolo, le mai aruncă o ultimă privire.

— Acum, o să vă încui aici. E, zise el, consultându-și ceasul, douăsprezece fără cinci minute. Domnișoară Granger, trei întoarceri ar trebui să fie suficiente... Mult noroc!

— Noroc? se miră Harry, de îndată ce ușa se închise în urma lui Dumbledore. Trei întoarceri? Despre ce vorbește? Ce trebuie să facem?

Dar Hermione căuta ceva pe sub roba ei. Scoase de acolo un lanț superb de aur.

— Harry, vino! zise ea grăbită. Repede!

Harry se apropie de ea, complet uluit. Văzu că Hermione avea în jurul gâtului lanțul de aur, de care atârna o clepsidră.

— Poftim și ție! zise ea și aruncă lanțul și în jurul gâtului lui. Ești gata?

— Gata pentru ce? întrebă Harry, nedumerit la culme. Hermione întoarse clepsidra de trei ori.

Camera întunecoasă de spital dispăruse. Lui Harry i se părea că zbură, foarte repede și de-a-ndăratelea. Forme și culori amestecate treceau repede pe lângă el. Urechile începură să îi vâjâie. Încercă să strige, dar nu își auzi propria voce...

Apoi, simți iar pământul sub picioare și totul căpătă sens.

Stătea alături de Hermione în holul de la intrare, pustiu în acel moment. Prin ușă întredeschisă, o rază de soare răzbătea pe podeaua pietruită. Se uită îngrijorat la Hermione, simțind lanțul de aur în jurul gâtului.

— Hermione, ce...

— Intră aici! zise ea și îl apucă de mână pe Harry, trăgându-l spre ușa unei camere de serviciu.

Hermione deschise ușa și îl împinse pe Harry înăuntru, printre mături și găleți. Închise apoi repede ușa după ei.

— Cum... Ce se întâmplă, Hermione?

— Ne-am întors în timp, șopti Hermione, scoțând lanțul de aur de la gâtul lui Harry. Suntem cu trei ore în urmă...

Harry se ciupi de pulpă. Îi veni să urle de durere, dar asta elimina posibilitatea să fi avut vreun coșmar bizar.

— Dar...

— Șșt! Vine cineva! Cred că... Cred că suntem noi! Hermione asculta cu urechea lipită de ușă.

— Se aud pași care coboară... Da, cred că suntem noi, când am plecat spre Hagrid...

— Vrei să spui, șopti Harry, că suntem în camera asta și în același timp coborâm scările?

— Da, răspunse Hermione, tot cu urechea lipită de ușă. Sunt sigură că noi suntem! Și mergem foarte încet, fiindcă ne aflăm sub pelerina ta...

Se opri brusc, continuând să-și ciulească urechile.

— Acum coborâm scările de la intrare...

Hermione stătea pe o găleată întoarsă. Extrem de îngrijorat, Harry ar fi dorit să mai afle câte ceva...

— De unde ai clepsidra?

— Se cheamă Clepsidra Timpului, șopti Hermione, și mi-a dat-o profesoara McGonagall, ca să pot participa la toate orele suplimentare, pe care mi le-am ales. M-a pus să jur că n-o să spun la nimeni. A fost nevoită să facă fel de fel de demersuri la Ministerul Magiei, ca să mi se permită să am și eu așa ceva. Le-a spus că sunt o elevă model și că niciodată, sub nici o formă, n-o să folosesc clepsidra în alte scopuri, în afară de participarea la orele de studiu... Așa reușeam să particip la mai multe ore în același timp... Acum, înțelegi? Dar... Harry, nu înțeleg ce vrea Dumbledore să facem... Cum putem să-l ajutăm pe Sirius, dacă ne întoarcem cu trei ore înapoi?

Harry se uită la fața ascunsă în umbră a lui Hermione.

— Probabil că acum s-a întâmplat ceva ce am putea să schimbăm... Dar ce? întrebă el pe șoptite. Acum trei ore, mergeam spre coliba lui Hagrid...

— Da, așa e, zise Hermione. Am auzit cum plecam din castel... Harry se încruntă. Îi trebuia întreaga concentrare de care era în stare să se gândească la ce puteau face.

— Dumbledore a zis că vom putea salva mai mult de o viață nevinovată...

Și imediat își dădu seama!

— O să-l salvăm și pe Buckbeak, Hermione!

— Dar cum îl poate ajuta asta pe Sirius?

— Dumbledore ne-a spus a câta fereastră este biroul lui Flitwick, acolo unde este închis Sirius! Îl ducem pe Buckbeak acolo și îl salvăm pe Sirius pe fereastră! Pe spinarea lui Buckbeak! O să scape amândoi!

După fața lui Hermione, Harry își dădu seama că fata era îngrozită.

— Ce să facem, trebuie să încercăm, nu-i așa? zise Harry. Se ridică în picioare și își lipi și el urechea de ușă.

— Parcă nu se mai aude nimeni... Să mergem!

Harry deschise ușa cu grijă. Holul era gol. Cât de repede puteau și cât mai fără

zgomot, se repezică pe scările de piatră. Umbrele se lungeau, iar peste vârfurile copacilor văzură iar strălucirea arămie a soarelui.

— Dacă se uită acum cineva pe fereastră..., scânci Hermione și se întoarse spre castel.

— Să alergăm în pădure, propuse Harry. Ne ascundem după copaci și pândim momentul.

— Da, dar trebuie să trecem pe lângă sere, zise Hermione. Și trebuie să nu ne uităm nici la ușa de la intrarea în coliba lui Hagrid, fiindcă altfel ne vedem pe noi!

Gândindu-se la ce spusese Hermione, Harry începu să alerge spre pădure. Hermione îl urma îndeaproape. Trecură pe lângă grădina cu legume, apoi pe lângă sere, unde se opriră o clipă să-și tragă sufletul, după care o luară iar la fugă, ocolind cu grijă Salcia Bătăușă și îndreptându-se spre adăpostul pădurii. Ascuns după copaci, Harry se opri și privi după Hermione. Veni și ea în câteva secunde, gâfâind din greu.

— Până acum, e bine, zise ea, abia trăgându-și sufletul. Trebuie să ne strecurăm pe lângă coliba lui Hagrid. Ferește-te să fii văzut, Harry!

Merseră tot pe la marginea pădurii, ascunși de copaci. Când ajunseră foarte aproape de casa lui Hagrid, auziră un ciocănit la ușă. Se ascunseră repede după un stejar bătrân și priviră spre colibă. În ușă apăru Hagrid, livid la față și tremurând tot, uitându-se să vadă cine ciocănise la ușă. Și Harry își auzi propria voce!

— Noi suntem! șoptea el. Suntem sub pelerina care ne face invizibili. Dă-ne drumul înăuntru, ca să ne-o putem scoate.

— N-ar fi trebuit să veniți, zicea Hagrid.

— Asta e cel mai straniu lucru pe care l-am făcut până acum, șopti Harry.

— Să mai înaintăm puțin, îi zise Hermione, trebuie să fim cât mai aproape de Buckbeak...

Se strecurară cu grijă printre copaci, până văzură Hipogriful nervos, legat de un gard din apropierea aleii cu dovlecii plantați de Hagrid.

— Acum? șopti Harry.

— Nu încă! zise Hermione. Dacă îl furăm acum, Consiliul va spune că Hagrid i-a dat drumul... Trebuie să așteptăm până îl văd ei că e legat de gard!

— Asta înseamnă că o să mai avem la dispoziție aproximativ șaiszeci de secunde! zise Harry.

Totul părea imposibil.

În acel moment, se auzi un zgomot de porțelan spart, din interiorul colibeii lui Hagrid.

— Hagrid! A spart cana cu lapte! zise Hermione. În curând, o să-l găsim pe Pungașul...

Și, într-adevăr, aproape imediat, se auzi țipătul speriat și surprins al Hermionei.

— Hermione, zise Harry, ce-ar fi să intrăm și să-l luăm pe Pettigrew...

— Nu! strigă Hermione speriată. Nu înțelegi că încalcăm cea mai importantă regulă a vrăjitoriei? Nimeni nu are voie să schimbe timpul! Ai auzit ce a zis domnul profesor... Dacă suntem văzuți...

— Păi, am fi văzuți doar de noi și de Hagrid!

— Harry, ce-ai zice dacă te-ai vedea pe tine însuți dând buzna în coliba lui Hagrid? întrebă Hermione.

— Păi, așa zice că nu sunt în toate mințile! răspunse Harry. Sau că e vorba de Magie Neagră...

— Exact! Și n-ai mai înțelege nimic! S-ar putea chiar să te ataci pe tine însuți! Înțelegi acum? Profesoara McGonagall mi-a povestit că s-au întâmplat lucruri îngrozitoare

cu vrăjitori care au modificat timpul... Mulți dintre ei, și-au omorât duplicatul din trecut sau din viitor, fără să înțeleagă ce se petrecea!

— Bine, se lăsă Harry convins. A fost numai o idee. Am crezut că...

Dar Hermione îl înghionti și arătă în direcția castelului. Harry privi într-acolo și îi văzu coborând treptele de piatră pe Dumbledore, pe Fudge, pe bătrânul reprezentant al Consiliului și pe Macnair.

— Acum, urmează să ieșim noi din coliba lui Hagrid! șopti Hermione.

Și, într-adevăr, Hagrid deschise ușa și Harry se văzu pe el, pe Hermione și pe Ron ieșind din colibă. Era, desigur, cea mai stranie senzație din viața lui: să stea acolo, ascuns după copac, și să se privească pe sine însuși, lângă parcela cu dovleci.

— Lasă, Beaky, lasă, o să fie bine..., îi zicea Hagrid lui Buckbeak, încercând să-l liniștească.

Apoi îl văzură întorcându-se spre ei și îl auziră zicând:

— Vă dau drumul prin spate... Și apoi, comentariile lor:

— Hagrid, nu putem să te lăsăm singur...

— O să le spunem cum a fost în realitate...

— Nu pot să-l omoare...

— Plecați! zise Hagrid, furios. Și așa mi-e destul de greu... Nu vreau să vă știu și pe voi în pericol...

Harry o văzu apoi pe Hermione aruncând pelerina peste el și peste Ron și o auzi spunând:

— Mai repede... Nu vreau să văd sau să aud... Vă rog...

Auziră apoi niște ciocănituri la ușa lui Hagrid. Sosise micul pluton de execuție. Hagrid dădu din cap și se întoarse în colibă, lăsând ușa întredeschisă. Harry văzu cum iarba din jurul colibeii lui Hagrid se mișcă sub pașii a trei persoane, care se grăbeau să plece de acolo. Erau el, Ron și Hermione... Dar acum, Harry și Hermione puteau auzi ce se întâmplase după plecarea lor.

— Unde este monstrul? auziră vocea rece a lui Macnair.

— A... Afară, reuși Hagrid să spună.

Harry se retrase în umbra copacului, văzându-l pe Macnair că se uită pe fereastră, după Buckbeak. Apoi, îl auziră pe Fudge:

— Păi... mai trebuie să citesc actul oficial prin care ești înștiințat de execuție, Hagrid... O s-o fac repede, apoi tu și Macnair trebuie să-l semnați. Trebuie să fie prezent și Macnair, așa e procedura...

Fața lui Macnair plecă de la fereastră. Venise momentul. Atunci ori niciodată!

— Tu rămâi aici, îi șopti Harry Hermionei. Mă duc singur! Când auzi iar vocea lui Fudge, Harry ieși de după copac, sări gardul și se apropie de Buckbeak.

— „*Consiliul pentru Eliminarea Creaturilor Periculoase*” a hotărât ca Hipogriful pe nume Buckbeak, numit de acum înainte *CONDAMNAT*, să fie executat pe 6 iunie, la apusul soarelui...

Foarte atent ca nu cumva să clipească, Harry se uită fix în ochii fioroși și portocalii ai Hipogrifului și se înclină în fața lui. Buckbeak îndoii și el puțin genunchii lui acoperiți cu solzi, apoi reveni la poziția inițială. Harry se apucă să desfacă sfoara care îl ținea pe Buckbeak legat de gard.

— *Execuția se va face prin decapitare, de către Macnair, călăul numit de Consiliu...*

— Hai, Buckbeak, îl îndemnă Harry, vino cu mine... Vreau să te ajut... Încetișor...

— Hagrid, aici trebuie să semnezi, se auzi iar vocea lui Fudge.

Harry reuși să dezlege sfoara și trase de ea, dar Buckbeak se înțepeni pe picioarele din față.

— Hai, să terminăm odată, se auzi vocea reprezentantului Consiliului. Hagrid, poate ar fi mai bine ca tu să rămâi aici...

— Nu, vreau să fiu alături de el... Nu pot să-l las singur, în asemenea momente...

Se auziră pași în interiorul colibeii, apropiindu-se de ușă.

— Buckbeak, mișcă-te odată! șuieră Harry și trase mai tare de funia din jurul gâtului Hipogrifului.

Hipogriful începu să meargă, dând din aripi, supărat. Erau la circa jumătate de metru de pădure, putând fi observați foarte ușor, dacă cineva ar fi ieșit atunci din colibă.

— Un moment, Macnair, se auzi vocea lui Dumbledore. Parcă trebuia să semnezi și tu...

Pașii se opriră. Harry trase iar de sfoară. Buckbeak începu să meargă ceva mai repede.

De după copaci, se ivi fața îngrijorată a Hermionei.

— Grăbiți-vă! le zise ea.

Harry mai auzea încă vocea lui Dumbledore, din interiorul colibeii. Smuci funia din jurul lui Buckbeak. Mormăind supărat, Buckbeak porni în galop.

— Repede! Repede! gemu Hermione, ieșind de după copaci și apucând și ea de funie, pentru a-l trage pe Buckbeak.

Buckbeak o luă la fugă. Harry întoarse capul. Grădina lui Hagrid nu se mai vedea deloc.

— Acum, ne oprim, zise Hermione, ca nu cumva să ne audă...

Ușa colibeii lui Hagrid se deschise cu zgomot. Harry, Hermione și Buckbeak rămaseră încremeniți. Până și Hipogriful părea să asculte cu cea mai mare atenție.

Liniște... Apoi...

— Unde este? întrebă reprezentantul Consiliului. Unde a dispărut monstrul?

— Era legat aici! exclamă furios călăul. L-am văzut cu ochii mei!

— De nemaipomenit! exclamă Dumbledore și în vocea lui se citea bucuria.

— Beaky! făcu Hagrid.

Se auzi un vâjâit și apoi toporul se înfipse în ceva. Probabil că Macnair îl aruncase cu furie în gard. Apoi, toată lumea începu să vorbească deodată. Auziră clar vocea lui Hagrid, printre suspine:

— A fugit! A fugit! Binecuvântat fie cioculețul lui! Probabil că s-a smuls din funie! Deșteptul meu!

Buckbeak începu să tragă iar de funie, încercând să se ducă la Hagrid.

Harry și Hermione se opintiră să îl țină în loc, înfigându-și călcâiele în pământ.

— Probabil că l-a dezlegat cineva! șuieră Macnair. Să cercetăm împrejurimile, să mergem în pădure...

— Macnair, îl întrebă Dumbledore, chiar crezi că dacă l-a furat cineva, l-a pus să meargă pe pământ? Cercetează văzduhul, dacă vrei... Hagrid, tare mi-ar plăcea o cană cu ceai... Sau un coniac, dacă ai!

— Oh... Sigur, sigur, domnule director... Pofțiți în colibă! Harry și Hermione continuară să asculte, în tăcere. Auziră pași, blestemele călăului, apoi ușa se închise și totul se cufundă în liniște.

— Acum, ce facem? șopti Harry, privind în jur.

— Trebuie să stăm și să așteptăm până ajung ei iar la castel, zise Hermione. Numai

după aceea, mergem să-l salvăm pe Sirius! N-o să fie închis în biroul lui Flitwick decât după vreo două ore... Oh, o să fie foarte dificil...

Se uită îngrijorată spre adâncul pădurii. Soarele avea să dispară în curând.

— Nu putem să mai stăm, șopti Harry. Altfel, n-o să mai vedem Salcia Bătăușă și n-o să mai putem s-o ocolim...

— Ai dreptate, fu Hermione de acord și apucă strâns funia din jurul gâtului Hipogrifului. Dar nu uita, Harry, nu trebuie să fim văzuți!

Înaintară pe la marginea pădurii, întinericul începând să-i învăluie din toate părțile. Se opriră în spatele unui pâlț de copaci și se uitară după salcie.

— Uite-l pe Ron! zise Harry, deodată.

O siluetă învăluită în umbră alerga pe pajiște și strigătele ei răsunau în liniștea apusului.

— Nu te atinge de el! La o parte! Pungașule, vino aici!

Apoi, văzură alte două siluete, materializându-se din neant. Harry se văzu pe sine, urmat de Hermione, amândoi alergând după Ron. Apoi îl văzură pe Ron plonjând.

— L-am prins! Tu pleacă de-aici, motan nesuferit!

— Uite-l și pe Sirius! strigă Harry.

În secunda următoare, un dulău negru ieși de sub rădăcinile salciei. Îl doborî la pământ pe Harry, apoi începu să-l tragă pe Ron după el...

— Pare chiar mai groaznic, privit de aici, șopti Harry, văzând cum Ron dispare printre rădăcinile salciei. Au! Uite, ne pocnește salcia, și pe mine și pe tine... Ce senzație stranie...

Salcia Bătăușă își rotea crengile de la bază, încercând să-i lovească. Se văzură amândoi încercând să evite loviturile și să se apropie de trunchi. Apoi salcia rămase nemișcată.

— A apăsat Șmecherilă pe butonul de pe rădăcină! șopti Hermione.

— Acum, ne strecurăm noi pe sub crengi... Gata, am intrat în tunel!

Imediat după intrarea lor în tunelul subteran, salcia începu să se zbată iar cu furie. Câteva secunde mai târziu, auziră pași apropiindu-se. Erau Dumbledore, Macnair, Fudge și bătrânelul din partea Consiliului... Se îndreptau spre castel.

— Imediat ce am intrat în tunel! zise Harry. Ah, dacă ar fi fost și Dumbledore cu noi...

Apoi, Harry continuă, cu amărăciune:

— Da, dar ar fi venit și Fudge și Macnair... Pariez că Fudge i-ar fi dat ordin lui Macnair să-l omoare pe Sirius imediat!

Îi urmăriră pe cei patru urcând treptele castelului, până ce dispărură prin ușa masivă de stejar. Pentru câteva secunde, împrejurimile rămaseră pustii, apoi se auziră pași.

— E Lupin! zise Harry, în timp ce se uitau la silueta care cobora în fugă treptele castelului, îndreptându-se spre Salcia Bătăușă.

Harry se uită spre cer. Luna intrase cu totul în nori.

Văzură cum Lupin ia o creangă și acționează butonul de pe rădăcinile salciei. Copacul își opri zbaterile și Lupin dispăru și el prin tunelul subteran.

— Ah, cum de n-a văzut pelerina... De ce n-a luat-o? șopti Harry, întorcându-se spre Hermione. Dacă m-aș duce acum și aș lua-o, Plesneală nu ar mai putea să intre și...

— Harry, nu trebuie să fim văzuți!

— Cum poți să stai fără să faci nimic? o certă Harry. Doar să te uiți și atât... Mă reped să iau pelerina!

— Harry, nu!

Și Hermione îl apucă de marginea robei, exact la timp, fiindcă tocmai venea Hagrid, cântând de mama-focului și îndreptându-se spre castel, cu o sticlă în mână. Se împleticea ușor și bălăbănea întruna sticla...

— Vezi? făcu Hermione. Vezi ce s-ar fi putut întâmpla? Trebuie să nu fim văzuți! Nu, Buckbeak!

Hipogriful făcea încercări desperade să se smulgă din funie și să se ducă la Hagrid. Harry apucă și el de funie, străduindu-se, alături de Hermione, să țină Hipogriful în loc. Continuară să îl privească pe Hagrid care mergea pe șapte cărări, până când acesta dispăru din vedere. Buckbeak se potoli, plecându-și trist capul.

După nici două minute, ușa castelului se deschise iar și Plesneală coborî scările în fugă, spre Salcia Bătăușă.

Harry își strânse pumnii, când îl văzu pe Plesneală oprindu-se puțin și ridicând ceva de la pământ. Era pelerina lui...

— Jos mâinile de pe ea! șuieră Harry.

— Șșșt! îl potoli Hermione.

Plesneală acționează și el butonul care oprea salcia și dispăru din vedere, punându-și pelerina pe umeri.

— Asta a fost, șopti Hermione. Suntem toți înăuntru. Acum, trebuie să așteptăm până ieșim iar...

Hermione îl legă pe Buckbeak de un copac și se așeză pe pământ, cu genunchii în brațe.

— Harry, e ceva ce n-am înțeles, zise Hermione. Cum se face că Dementorii nu l-au luat pe Sirius? Îmi amintesc că i-am văzut venind, apoi am leșinat, probabil. Erau atât de mulți...

Harry se așeză și el lângă Hermione și începu să îi povestească ce văzuse, cum se apropiase un Dementor de el și cum deschisese gura lui hidoasă, când ceva argintiu traversă lacul și îi obligă pe Dementori să se retragă.

Hermione rămase cu gura ușor căscată.

— Dar ce o fi fost sclipirea aceea argintie?

— Numai un singur lucru îi putea face pe Dementori să se retragă, îi explică Harry. Un Patronus adevărat, unul foarte puternic...

— Dar cine să-l fi produs?

Harry nu răspunse imediat, gândindu-se la persoana pe care o văzuse pe malul celălalt al lacului. Știa ce gândise în acel moment, dar cum se putea să fi fost el?

— Nu ți-ai dat seama după siluetă? continuă Hermione. Să fi fost unul dintre profesori?

— Nu, zise Harry, nu era un profesor...

— Dar trebuie să fi fost un vrăjitor foarte puternic, dacă a reușit să producă un astfel de Patronus, ca să-i gonească pe Dementori... Nu l-ai putut zări la lumina împrăștiată de Patronus? Doar ziceai că era foarte strălucitoare...

— Ba da, l-am văzut, zise Harry abia auzit. Dar s-ar fi putut să fie numai imaginația mea... Nu mai gândeam ca lumea... Imediat după asta, am leșinat...

— Pe cine crezi că ai văzut?

— Cred, zise Harry și înghiți cu greu, numai gândindu-se cât de straniu o să i se pară Hermionei, cred că l-am văzut pe tatăl meu...

Harry se uită spre Hermione și văzu că acum avea gura căscată de-a binelea. Îl privea

cu un fel de milă, amestecată cu îngrijorare.

— Harry, tatăl tău e... mort... Doar știi...

— Știu, zise Harry, repede.

— Crezi că era fantoma lui?

— Nu știu... Părea o persoană în carne și oase...

— Dar atunci...

— Poate că a fost o halucinație, zise Harry, dar părea el... Am doar atâtea fotografii, doar știi...

Hermione continua să se uite la el cu aceeași îngrijorare, ca și cum s-ar fi întrebat dacă mai era în toate mințile.

— Știu că sună aiurea, zise Harry.

Se întoarse și se uită la Buckbeak, care scormonea pământul cu ciocul, părând să caute viermișori. Dar de fapt abia dacă îl vedea pe Buckbeak. Se gândea la tatăl lui, la bunii lui prieteni din școală... Lunaticul, Șobo, Amprentă și Corn... Oare toți trei împreună făcuseră să apară acel Patronus? Șobo apăruse în seara aceea... când toată lumea îl credea mort... Oare era la fel și cu tatăl său? Sau avusese vedenii? Figura aceea era foarte departe, dincolo de lac, dar pentru o clipă, înainte de a-și pierde cunoștința, fusese sigur că își văzuse tatăl...

Frunzele începură să foșnească în adierea nopții. Luna apărea și dispărea de după nori. Hermione urmărea cu încordare ce se întâmplă la gura tunelului.

În cele din urmă, după aproape o oră...

— Ieșim! șopti Hermione.

Se ridicară amândoi în picioare. Buckbeak întoarse capul. Îi văzură pe Lupin, Pettigrew și Ron ieșind primii printre rădăcinile salciei. Apoi urmă Hermione, iar după ea Plesneală, legănându-se în aer. Apărură și Harry, și Sirius. Cu toții se îndreptau spre castel.

Harry își simțea inima bătând să-i spargă pieptul. Se uită spre cer. Dintr-o clipă în alta, norul se va da la o parte, făcând loc lunii...

— Harry, zise Hermione, intuind exact la ce se gândea Harry, să nu ne grăbim... Nu trebuie să fim văzuți! Oricum, n-avem ce face în acest moment...

— Deci tu zici să-l lăsăm iar pe Pettigrew să scape! zise Harry încet.

— Cum ai vrea să găsești un șobolan în iarbă, pe întuneric? se enervă ea. Nu putem face nimic! Am venit să-l ajutăm pe Sirius și nimic altceva!

— Bine, bine!

Luna ieși din nori. Văzură micul convoi oprindu-se și observă mișcări ciudate.

— Începe! zise Hermione. Lupin se transformă în lup!

— Hermione, zise Harry, deodată. Trebuie să facem ceva!

— De câte ori să-ți spun că n-avem voie să...

— Da, știu: să intervenim în desfășurarea lucrurilor! Știu, dar Lupin va fugi în câteva clipe spre pădure! Adică spre noi!

Hermione tresări.

— Repede! gemu ea, repezindu-se să-l dezlege pe Buckbeak. Ce facem? Unde ne ascundem? În curând, or să apară și Dementorii...

— Hai la Hagrid! zise Harry. Nu e nimeni la el!

Alergară cât de repede putură, cu Buckbeak după ei.

Auzeau deja urletele lupului în spatele lor...

Coliba lui Hagrid se zărea în fața lor. Harry se rezezi în ușă și reuși să o scoată din țâțâni. Hermione și Buckbeak trecură în goană pe lângă el și intrară în colibă. Intră și Harry

și zăvorâ ușa în urma lui. Colț începu să scoată urlete prelungi.

— Șșșt, Colț, noi suntem! îl potoli Hermione și începu să-l mângâie pe cap. Abia am scăpat!

Și Hermione răsuflă ușurată.

— Da...

Harry se uită spre fereastră. Era foarte greu să observi ceva de la distanța aceea. Buckbeak se simțea în elementul lui în casa lui Hagrid. Se așeză în fața focului și își strânse aripile, părând să se pregătească de somn.

— Mă duc iar afară, zise Harry. Nu văd ce se întâmplă de aici... Nici n-o să știm când să intervenim!

Hermione îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu, nu fac nimic altceva, o asigură Harry. Nu intervin cu nimic... Dar dacă nu vedem ce se întâmplă, de unde o să știm când e momentul să-l salvăm pe Sirius?

— Bine, se învoi Hermione. O să te aștept aici... cu Buckbeak... Dar, Harry, fii foarte atent! Dacă vezi vreun lup... sau Dementorii...

Harry ieși afară și dădu un ocol colibeii. Auzi un urlet în depărtare. Însemna că Dementorii se apropiau de Sirius. În curând, el și Hermione vor alerga spre Sirius...

Harry se îndreptă spre lac, cu inima gata să îi sară din piept. În curând, urma să apară acel Patronus...

Pentru o fracțiune de secundă, Harry se opri nehotărât. „Nu trebuie să fiți văzuți!” Dar el nu vroia să fie văzut, ci să vadă el... mai bine... Trebuia să știe sigur...

Iată Dementorii. Sute. Se scurgeau încet, din toate direcțiile, spre malul lacului. Se îndreptau spre Harry. Nu, nu vroia să se afle iar în preajma lor...

Harry începu să alerge pe marginea lacului. Nu se mai gândea decât la tatăl său... Dacă fusese el... Trebuia să se convingă... Trebuia...

Harry se apropie de lac, dar nu văzu pe nimeni acolo. Pe malul opus al lacului, văzu pâlpâiri argintii... Era încercarea lui de a produce un Patronus...

Chiar la mal, văzu un tufiș și se ascunse după el, uitându-se cu înfrigurare printre frunze. Pe malul celălalt, licăririle argintii se stinseră. Nu mai putea de emoție. În curând, în câteva clipe...

— Vino! murmură el. Tată, unde ești? Vino...

Dar nu apăru nimeni. Harry se uită la Dementorii de pe malul celălalt al lacului. Unul dintre ei își dădea jos gluga. Acum! Unde era misteriosul salvator? Dar nimic nu se ivi de data asta...

Brusc, i se făcu lumină în cap. Înțelese! Nu fusese tatăl său, ci el însuși!

Harry se ridică în picioare, din spatele tufișului, își ridică bagheta magică și strigă din toate puterile:

— *Expecto Patronum!*

Din vârful baghetei sale țâșni nu ceva slab, abia pâlpâind, ci izvorî brusc o lumină orbitoare, care luă forma unui animal uriaș, cu sclipiri argintii. Se strădui să vadă ce era. Părea un cal. Plecase de pe malul pe care se afla el și acum înainta pe suprafața neagră a lacului. Îl văzu înclinând capul și pregătindu-se să-i atace pe Dementorii... Alerga în jurul siluetelor lungite în iarbă, iar Dementorii începuseră să se retragă, împrăștiindu-se în întunecimile din care ieșiseră... Plecaseră!

Patronus se întoarce și reveni spre malul pe care stătea Harry. Nu era un cal. Nici unicorn nu era. Strălucea puternic, ca și luna de deasupra lui. Se apropia de el...

Se opri pe mal, în fața lui Harry. Copitele lui nu făceau nici un zgomot și nici nu

lăsau vreo urmă în pământul moale. Îl privi țintă pe Harry, cu ochii lui enormi, de culoarea argintului. Înclină încet capul cu coarne de cerb și atunci Harry își dădu seama cine era acea apariție.

— Corn! șopti Harry.

Dar, în timp ce degetele lui tremurătoare se îndreptau spre apariția strălucitoare, aceasta dispăru ca prin farmec. Harry rămase pironit locului, cu nervii întinși la maximum. Apoi, tresări speriat și se întoarse în direcția tropăielilor pe care le auzise. Era Hermione însă, care îl trăgea pe Buckbeak după ea.

— Ce-ai făcut? strigă ea. Ai zis că doar te uiți!

— Tocmai ne-am salvat viețile din nou! zise Harry. Treci aici, după tufiș, și îți explic...

Hermione ascultă ce i se întâmplase lui Harry și pentru a treia oară în seara aceea rămase cu gura căscată.

— Te-a văzut cineva?

— Da! zise el. Dar, nu înțelegi? Eram eu! Mi s-a părut doar că era tatăl meu!

— Harry, eu nu pot să cred... Să alungi tu singur puhoiul ăla de Dementori... Trebuie să fii un vrăjitor foarte experimentat pentru asta...

— De data asta, am știut sigur că pot să conjur un Patronus puternic... Doar o mai făcusem, ai înțeles?

— Știu și eu... Harry, uite la Plesneală!

Se uită pe malul opus al lacului. Plesneală își revenise. Cu bagheta lui magică, făcuse să apară târgi, pe care pusese formele inerte din iarbă: Harry, Black și Hermione. O a patra targa, cu Ron, fără nici o îndoială, plutea alături de Plesneală. Apoi, cu bagheta îndreptată spre târgi, le dirija spre castel.

— Acum! zise Hermione. E momentul să acționăm! Mai avem cam trei sferturi de oră până când Dumbledore închide ușa spre spital. În timpul ăsta, trebuie să-l salvăm pe Sirius și să ne întoarcem în camera noastră de spital, până își dă seama cineva că am fost plecați...

Mai așteptară puțin, cu privirile țintă la lacul în care se oglindeau norii. Buckbeak se plictisise și începuse iar să caute viermișori.

— Crezi că e deja în biroul lui Flitwick? întrebă Harry, uitându-se la ceas.

Se uită spre castel și începu să numere ferestrele din partea dreaptă a Turnului de Vest.

— Uite! șopti Hermione. Vine cineva dinspre castel!

Harry scrută întunericul. Omul se grăbea spre una dintre intrări. Îi strălucea ceva la cingătoare...

— Macnair! zise Harry. S-a dus să-i aducă pe Dementori! Acum, Hermione!

Hermione se prinse de spatele lui Buckbeak și Harry o ajută să încalece. Apoi se cățăară și el, în fața Hermionei. Făcu din sfoară un fel de căpăstru, ca să îl poată struni pe Buckbeak.

— Gata? o întrebă pe Hermione. Ține-te bine de mine! Și Harry îl înghionti pe Buckbeak cu călcâiele. Buckbeak se ridică în înaltul cerului.

Harry se ținea strâns cu picioarele și simțea aripile mari ale Hipogrifului fâlfâind sub ei. Hermione se prinsese cu putere de mijlocul lui Harry și murmură încontinuu:

— O, nu! O, nu! Nu-mi place asta deloc... Dar chiar deloc!

Harry îl făcu pe Buckbeak să urce și mai sus, spre ultimele etaje ale castelului. Trase tare de partea stângă a hamului improvizat și Buckbeak o coti la stânga. Harry se străduia să numere ferestrele, în timp ce zburau pe lângă ele...

— Prr! strigă el, de parcă Buckbeak ar fi fost un cal înaripat, și trase tare frâul spre el. Buckbeak se opri. Oarecum... Dacă nu puneau la socoteală faptul că săltau în sus și în jos, în ritmul bătailor de aripi care îl mențineau pe Buckbeak la nivelul ferestrei.

— Uite-l! strigă Harry, când se apropie de fereastră. Profită de momentul în care aripile lui Buckbeak se lasă și se întinse spre fereastră, ciocnind în geam.

Black ridică privirile. Sări de pe pat și se apropie de fereastră, încercând să o deschidă, dar aceasta era încuiată.

— Dă-te la o parte, Sirius! strigă Hermione, în timp ce își scotea bagheta magică, neuitând să se țină strâns de Harry, cu mâna stângă.

— *Alohomora!* Fereastra se dădu în lături.

— Cum... Dar cum? se miră Black, uitându-se la Hipogrif.

— Încalecă! îi zise Harry, strângându-l pe Buckbeak între coapse, pentru a-l menține cât mai la punct fix. Nu mai e vreme! Trebuie să te scoatem de aici, Macnair s-a dus să-i aducă pe Dementori!

Black se ridică în mâini pe pervaz și își strecură prin fereastră capul și umerii. Noroc că era atât de slab... În câteva secunde, reuși să scoată și un picior, pe care îl puse pe spatele lui Buckbeak, și apoi își trase tot corpul, încălecând în spatele Hermionei.

— Bravo, Buckbeak! strigă Harry. Acum, sus! înalță-te până în vârful turnului!

Hipogriful își luă avânt, dând din aripile lui puternice, și în curând se aflau chiar în vârful Turnului de Vest. De îndată ce Buckbeak ateriza, Harry și Hermione se și dădură jos de pe spatele lui.

— Sirius, fugi! strigă Harry. În curând or să intre în biroul lui Flitwick și își vor da seama că ai scăpat!

Buckbeak dădea nerăbdător din copite, scuturând din cap.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt băiat? Cu Ron? întrebă Sirius.

— E bine! Nu și-a revenit încă, dar Madam Pomfrey spune că o să se facă bine! Hai, pleacă odată!

Dar Black continua să se uite la Harry.

— Oare cum aș putea vreodată să vă mulțum...

— Pleacă! strigară Harry și Hermione, într-un glas. Black îl struni pe Buckbeak spre înaltul cerului, Harry și Hermione fiind nevoiți să se dea la o parte din calea aripilor puternice ale Hipogrifului.

— O să ne revedem, sunt sigur! strigă Black. Harry, ești cu adevărat fiul tatălui tău!

Buckbeak se înalță tot mai sus, și mai sus... El și călărețul lui deveneau tot mai mici... Luna intră în nori și ei dispărură din vedere...

— CAPITOLUL XXII —
DIN NOU POȘTA VIA BUFNIȚĂ

— Harry!

Hermione îl trăgea de mânecă, uitându-se îngrijorată la ceas. Mai avem exact zece minute să ajungem înapoi, în aripa spitalului, fără să ne vadă nimeni... Înainte ca Dumbledore să închidă ușile...

— Bine, zise Harry, dezlipindu-și cu greu privirile de pe cer. Să mergem!

Se strecurară pe ușa din spatele lor și coborâră o scară în spirală. Când ajunseră aproape jos, auziră voci. Se lipiră de perete și își ascuțiră urechile. Păreau să fie Fudge și Plesneală. Mergeau grăbiți pe culoarul de la baza scărilor.

— Sper ca Dumbledore să nu ne facă greutăți, zicea Plesneală. Sărutul Dementorului va fi executat imediat?

— Da, de îndată ce Macnair se întoarce cu Dementorii. Toată povestea asta cu Black a fost chiar jenantă. Nici nu știi cu câtă nerăbdare aștept să-i informez pe cei de la „Profetul Zilei” că în sfârșit l-am prins pe Black! Cred că or să vrea să-ți ia și ție un interviu, Plesneală... Și, de îndată ce Harry își va recăpăta rațiunea, va dori și el, desigur, să le spună celor de la ziar cum l-ai salvat tu...

Harry își încleșta maxilarele. Observă rânjetul lui Plesneală, în timp ce trecea împreună cu Fudge, pe lângă nișa în care se ascunsese el și Hermione. Pașii se îndepărtară, până nu se mai auziră deloc. Harry și Hermione mai așteptară câteva secunde, ca să fie siguri că plecaseră, apoi o luară la fugă în direcția opusă. Coborâră o scară, încă una, traversară un coridor... Apoi, auziră un râs nesuferit...

— Peeves! murmură Harry, prinzând-o pe Hermione de încheietură. Intră aici!

Se năpustiră într-o clasă pustie, la timp să nu fie observați de Peeves. Peeves părea în toane foarte bune. Sărea și se învârtea pe coridor, prăpădindu-se de râs.

— Oh, ce oribil e! șopti Hermione, lipindu-și urechea de ușă. Pariez că e așa de fericit numai fiindcă Dementorii urmează să-i dea Sărutul Morții lui Sirius...

Hermione se uită iar la ceas.

— Trei minute, Harry!

Așteptară până ce Peeves se îndepărtă, apoi ieșiră tiptil și o luară iar la fugă.

— Hermione, ce se întâmplă dacă nu ajungem la timp, înainte de a închide Dumbledore ușile? întrebă Harry, gâfâind.

— Nici nu vreau să mă gândesc, gemu Hermione, uitându-se iar la ceas. Un minut!

Ajunseră aproape de intrarea în spital.

— E bine, își făcu Hermione curaj. Se aude vocea lui Dumbledore. Repede, Harry!

Parcurseră ultimii metri de coridor. Ușa se deschise și puteau vedea deja spatele lui Dumbledore.

— Acum, o să vă încui aici. E, zise el, consultându-și ceasul, douăsprezece fără cinci minute. Domnișoară Granger, trei întoarceri ar trebui să fie suficiente... Mult noroc!

Dumbledore ieși din camera de spital cu spatele, scoțându-și bagheta, ca să zăvorască ușa. Harry și Hermione intrară în panică. Dumbledore privi în sus și un zâmbet pișicher îi apără pe sub mustață.

— Ei? întrebă el, încet.

— Am reușit! zise Harry dintr-o suflare. Sirius a scăpat! A fugit călare pe Buckbeak! Dumbledore strălucea de fericire.

— Bravo vouă! Hai, intrați!

Harry și Hermione intrară în camera de spital. Nu se afla acolo decât Ron, care zăcea tot fără cunoștință, în patul său. În spatele lor, se auzi cheia răsucindu-se în broască. Harry și Hermione se urcară în paturile lor. Hermione ascunse bine Clepsidra Timpului între faldurile robei ei. În acel moment, se întoarse și Madam Pomfrey, din biroul ei.

— Parcă l-am auzit pe domnul director plecând, zise ea. Sper că acum pot să am și eu grijă de pacienții mei...

Era într-o dispoziție foarte proastă. Harry și Hermione acceptară ciocolata, pe care le-o dădu ea, fără nici un fel de protest. Madam Pomfrey așteptă, ca să se asigure că o mâncaseră pe toată. Dar Harry abia putea înghiți. Atât el, cât și Hermione, așteptau cu sufletul la gură... Apoi, deodată, în timp ce luau o a patra bucățică de ciocolată de la Madam Pomfrey, auziră un murmur care creștea fulgerător în intensitate. Voci agitate și supărate răsunau de undeva, de deasupra lor...

— Ce-i asta? întrebă Madam Pomfrey, îngrijorată. Vocile nervoase și revoltate ajunseseră aproape la ușa lor.

Madam Pomfrey își aținti ochii spre ușă.

— Ce-o fi în capul lor? zise ea. Chiar nu-și dau seama că or să trezească pe toată lumea?

Harry se străduia să înțeleagă ce spuneau vocile. Erau foarte aproape...

— Probabil că a reușit să se facă nevăzut, Severus. Trebuia să lăsăm pe cineva cu el... Ah, când o să audă mâine presa...

— NU S-A FĂCUT NEVĂZUT! URLĂ PLESNEALĂ. NU TE POȚI FACE NEVĂZUT ȘI NICI APĂREA DIN SENIN ÎN ACEST CASTEL! ASTA... ARE LEGĂTURĂ... CUMVA... CU... POTTER!

— Severus, fii rezonabil! Harry a fost închis în camera asta de spital...

BANG!

Ușa camerei se izbi de perete.

Fudge, Plesneală și Dumbledore năvăliră în cameră. Numai Dumbledore era perfect calm. Ba chiar părea că îi place întreaga situație. Fudge era negru de supărare, dar nici pe departe ca Plesneală...

— SĂ MĂRTURISEȘTI IMEDIAT, POTTER! CE-AI FĂCUT? CUM?

— Domnule profesor Plesneală, controlați-vă, vă rog! strigă Madam Pomfrey.

— Da, Plesneală, păstrează-ți calmul, interveni și Fudge. Doar am văzut cu toții că ușa era încuiată...

— EI L-AU AJUTAT SĂ SCAPE! SUNT SIGUR! țipă Plesneală, arătând spre Harry și Hermione.

Fața i se strâmbase de mânie, iar din gură împrăștia peste tot numai salivă.

— Calmează-te odată! se supără Fudge. Spui numai aiureli!

— NU-L CUNOȘTI PE POTTER! strigă Plesneală. EL A FĂCUT-O, N-AM NICI O ÎNDOIALĂ!

— Ajunge, Severus, te rog, interveni Dumbledore, cât se poate de calm. Gândește-te și tu puțin... Ușa era încuiată... Eu am încuiat-o acum zece minute, când am plecat. Madam Pomfrey, copiii ăștia au părăsit patul sau nu?

— Sigur că nu! zise Madam Pomfrey. Am stat cu ei, de îndată ce ați ieșit dumneavoastră!

— Poftim, Severus! zise Dumbledore, cu același calm. Doar dacă ești convins că Hermione și Harry pot fi în două locuri în același timp... Altfel, nu văd de ce i-am mai

deranja...

Plesneală stătea acolo, uitându-se când la Fudge, care era uimit de ieșirea lui, când la Dumbledore, ai cărui ochi sclipeau pe sub ochelari. Se întoarse brusc pe călcâie și ieși din încăpere, cu roba fluturând în urma lui.

— Și-a pierdut complet mințile, zise Fudge, uitându-se după el. Să fiu în locul tău, Dumbledore, l-aș supraveghea îndeaproape.

— Nu, n-are nimic, zise Dumbledore. E doar foarte dezamăgit. Nu l-au mai ținut nervii...

— Parcă numai el ar fi dezamăgit! făcu Fudge. Să vezi ce-or să se repeadă asupra mea cei de la „*Profetul zilei*”! L-am prins pe Black și ne-a scăpat iar de sub nas! Nu mai rămâne decât să afle că a scăpat și Hipogriful de execuție și am ajuns de râsul lumii! Eh... Mai bine plec să-i anunț pe cei de la Minister...

— Și Dementorii? întrebă Dumbledore. Sper că îi luați de-aici!

— O, sigur, zise Fudge, trecându-și absent mâna prin păr. Vor trebui să plece... Nu mi-aș fi putut închipui niciodată că vor fi în stare să aplice Sărutul Morții unui copil complet nevinovat! Și-au pierdut cu totul controlul... Chiar din noaptea asta îi trimit înapoi la Azkaban! Poate punem niște dragoni la intrarea în castel... Ne mai gândim...

— Ce i-ar mai plăcea lui Hagrid! râse Dumbledore, privindu-i pe furiș pe Harry și pe Hermione.

După ce Dumbledore și Fudge părăsiră camera, Madam Pomfrey se repezi la ușă și o închise iar cu cheia. Bombănind nervoasă, plecă iar în biroul ei.

Se auzi un geamăt slab în celălalt capăt al camerei. Se trezise Ron! Îl vedeau stând în capul oaselor și frecându-și nedumerit creștetul.

— Ce... Ce s-a întâmplat? gemu el. Harry? De ce suntem aici? Unde este Sirius? Unde e Lupin? Ce s-a întâmplat?

Harry și Hermione se priviră cu înțeleș.

— Explică-i tu, zise Harry, servindu-se cu încă o bucățică de ciocolată.

*

Când părăsiră spitalul, a doua zi la prânz, Harry, Ron și Hermione constatară cu surprindere că nu mai era nimeni în castel. Era clar că, din cauza căldurii și eliberați de povara examenelor, colegii lor se duseseră iar în excursie la Hogsmeade. Nici Ron și nici Hermione nu simțeau nici o tragere de inimă să se ducă și ei acolo, așa că hoinăriră împreună cu Harry în jurul castelului, nemaisăturându-se să comenteze evenimentele extraordinare din noaptea trecută și întrebându-se unde erau Sirius și Buckbeak în acel moment.

Se așezară pe malul lacului. Uitându-se la calmarul uriaș, care își agita tentaculele la suprafața apei, Harry pierdu firul conversației și ochii i se opriră iar pe malul opus al lacului.

Dintr-acolo galopase spre el animalul acela straniu...

Cineva se interpuse între ei și soare. Umbra uriașă era a lui Hagrid, care avea ochii umflați, dar mai-mai să-i plesnească pieptul de fericire. Își șterse fruntea cu o batistă de mărimea unei fețe de masă și le zise:

— Știu că n-ar trebui să fiu fericit pentru cele petrecute noaptea trecută, dar nu mă pot abține, fiindcă... Ia să vedem, ghiciți?

— Ce să ghicim? întrebă ei, prefăcându-se tare curioși.

— Beaky! A scăpat! E liber! Am serbat evenimentul toată noaptea!

— Splendid! exclamă Hermione, aruncându-i lui Ron o privire plină de reproș, fiindcă acesta era pe punctul de a izbucni în râs.

— Da... Probabil că nu l-am legat ca lumea... Mi-am făcut griji totuși... M-am temut să nu-l fi mâncat cumva profesorul Lupin azi-noapte... Dar el a zis că n-a mâncat nimic peste noapte!

— Cum? întrebă Harry repede.

— Ah, cum n-ați auzit? întrebă Hagrid, coborându-și vocea, deși nu era nici țipenie de om în jur. Plesneală... Le-a spus Viperinilor că profesorul Lupin e un om-lup! Și că azi-noapte hoinărea în jurul castelului. Bietul de el... își face bagajele acum...

— Își face bagajele? strigă Harry. De ce?

— Păi, fiindcă pleacă, zise Hagrid, surprins că Harry îl întrebase așa ceva. Și-a dat demisia azi-dimineață... A zis că nu vrea să riște să i se mai întâmple o dată...

Harry sări în picioare.

— Mă duc să-l văd! le zise el prietenilor săi.

— Dar dacă și-a dat demisia...

— ... nu cred că mai putem face ceva...

— Nu-mi pasă, eu tot mă duc! Ne întâlnim tot aici!

*

Ușa de la biroul profesorului Lupin era deschisă. Își strânsese aproape toate lucrurile. Vasul gol, în care stătuse Fluidemul era lângă valiza lui roasă de vreme, care era deschisă și aproape plină. Lupin stătea aplecat peste ceva de pe biroul lui. Își ridică doar privirea spre Harry.

— Am văzut că vii, zise el zâmbind și îi arătă „Harta Ștrengarilor”, la care tocmai se uita.

— Hagrid ne-a spus! zise Harry. Că ați demisionat... Nu e adevărat, nu-i așa?

— Ba da, din păcate, oftă Lupin, trăgând sertarele și golindu-le de conținutul lor.

— Dar de ce? strigă Harry. Sper că nu-și închipuie Ministerul Magiei că aveți vreun amestec în dispariția lui Sirius...

Lupin se duse la ușă și o închise.

— Nu. Profesorul Dumbledore a făcut tot posibilul să îl convingă pe Fudge că de fapt am vrut să vă salvez pe voi, oftă iar Lupin. Asta a fost ultima picătură pentru Plesneală. Faptul că a pierdut Ordinul Merlin l-a durut tare... Astfel că, din greșeală, desigur, a lăsat să-i scape azi la micul dejun că sunt om-lup...

— Doar nu plecați din cauza asta! zise Harry. Lupin zâmbi chinuit.

— Măine dimineață, Harry, vor începe să vină bufnițe de pretutindeni, cu scrisori din partea părinților îngrijorați, cărora nu le va face nici o plăcere ca odraslele lor să aibă ca profesor un om-lup. Și îi înțeleg. O, Doamne, aș fi putut să vă mușc pe unul dintre voi! Nu trebuie să se mai întâmple niciodată asta!

— Dar sunteți cel mai bun profesor de „Apărare contra Magiei Negre” pe care l-am avut vreodată! strigă Harry. Nu plecați!

Lupin clătină din cap, dar nu zise nimic. Continuă să-și golească sertarele. Apoi, în timp ce Harry se gândea cum ar fi putut să-l convingă să nu plece, Lupin spuse:

— Din câte mi-a spus domnul director, ai salvat o mulțime de vieți nevinovate aseară, Harry! Sunt foarte mândru că ți-ai însușit ce ți-am predat eu! Povestește-mi și mie despre

fantasticul Patronus...

— Dar de unde știți acest lucru? întrebă Harry uimit.

— Păi, ce altceva ar fi putut să alunge puzderia de Dementori?

Harry îi povesti tot ce se întâmplase. După ce termină, observă că profesorul Lupin zâmbea mulțumit.

— Da, tatăl tău se transforma întotdeauna în cerb! spuse Lupin. Ai ghicit corect! De aceea își luase numele de Corn...

Lupin aruncă și ultimele cărți în valiză, închizând la loc sertarele biroului și întorcându-se spre Harry.

— Poftim, am adus asta de la conacul bântuit, noaptea trecută, zise el și îi întinse pelerina. Și...

Ezită puțin, dar îi dădu înapoi și „Harta Ștrengarilor”.

— Nu mai sunt profesorul tău, așa că nu mă simț vinovat că-ți dau înapoi harta. Eu n-am ce face cu ea, dar sunt sigur că tu, Ron și Hermione o s-o folosiți cu folos!

Harry luă harta și zâmbi.

— Mi-ați spus, zise Harry, că Lunaticul, Șobo, Amprentă și Corn au vrut să mă ademenească să ies din castel... Că așa au socotit ei că era mai distractiv...

— Chiar asta am și vrut! zise Lupin, aplecându-se să își închidă valiza. Sunt convins că tatăl tău ar fi fost total dezamăgit dacă fiul lui nu ar fi descoperit nici un pasaj secret care să ducă afară din castel!

Se auzi un ciocănit. Harry ascunse repede harta și pelerina. Era profesorul Dumbledore, care nu păru deloc surprins să îl găsească pe Harry acolo.

— Te așteaptă trăsura, Remus, îi zise Dumbledore.

— Mulțumesc, domnule director!

Lupin își luă valiza ponosită și vasul Fluidemului.

— Atunci... La revedere, Harry, zise el, zâmbind. Mi-a făcut mare plăcere să-ți fiu profesor. Vă rog, domnule director, nu mă conduceți până la poartă... Mă descurc eu...

Harry avu impresia că Lupin căuta să plece cât mai repede posibil.

— La revedere, Remus, zise Dumbledore grav.

Lupin își eliberă mâna dreaptă, ca să îi poată strânge mâna lui Dumbledore. Apoi, cu un ultim zâmbet spre Harry, Lupin ieși din birou.

Harry se așeză pe un scaun, cu ochii în pământ. Auzi ușa închizându-se și ridică privirea. Dar Dumbledore era tot acolo.

— De ce ești trist, Harry? îl întrebă el. Ar trebui să fii foarte mândru și fericit, după isprăvile de aseară.

— Și ce contează? zise Harry încrunțat. Pettigrew a scăpat!

— Cum ce contează, Harry? făcu Dumbledore. Contează și încă foarte mult. Datorită ție, am aflat adevărul. Ai salvat un om nevinovat de la o soartă cumplită.

Soartă cumplită, își aminti Harry. Lordul Întunericului va renaște cu ajutorul slugii lui credincioase, mai puternic și mai înfricoșător ca niciodată. La noapte... înainte de miezul nopții... servitorul... eliberat... reîntâlnirea cu stăpânul său... Prezicerea profesoarei Trelawney!

— Domnule director, ieri, la examenul de la „Previziuni despre viitor”, doamna profesoară Trelawney s-a purtat foarte... foarte straniu...

— Da? se miră Dumbledore. Adică... Eh... *mai* straniu ca de obicei?

— Da... Vocea i s-a înăsprit și a prezis ce v-am spus! zise Harry și se uită la Dumbledore. Apoi, și-a revenit și nu și-a amintit nimic din ceea ce spusese... Credeți că a

fost... o prezicere adevărată?

Dumbledore păru să fie destul de impresionat.

— Da, s-ar putea, Harry, zise el gânditor. Asta ar fi a doua prezicere adevărată... Ar trebui să-i ofer o mărire de salariu!

— Dar...

Harry se uită la Dumbledore de-a dreptul uluit. Cum putea să ia totul în glumă?

— Dar eu i-am oprit pe Sirius și pe profesorul Lupin să-l omoare pe Pettigrew... Asta înseamnă că numai din cauza mea...

— Ei, nu-i chiar așa, încercă să îl liniștească Dumbledore. Nu te-a învățat nimic experiența cu Clepsidra Timpului?

Consecințele acțiunilor noastre sunt întotdeauna atât de complicate, atât de diferite, încât prezicerea viitorului devine o problemă foarte complicată, într-adevăr... Profesoara Trelawney, draga de ea, e dovada vie că este cum spun eu. Ai dat dovadă de multă noblețe sufletească, salvând viața lui Pettigrew!

— Da, dar dacă el îl ajută pe Cap-de-Mort să-și recapete puterile...

— Pettigrew știe prea bine că îți datorează viața. I-ai trimis lui Cap-de-Mort un servitor, care îți este îndatorat ție până peste urechi. Când un vrăjitor salvează viața altuia, se creează un fel de legătură sufletească între ei... Mă îndoiesc sincer că lui Cap-de-Mort o să-i convină ca servitorul lui să-i fie dator lui Harry Potter...

— Nu vreau să ara nici o legătură cu Pettigrew! El mi-a trădat părinții!

— Nu te poți pune cu lucrurile astea, e o adevărată magie, adesea de neînțeles, Harry... Dar, crede-mă, va veni o vreme când o să fii foarte mulțumit că l-ai salvat pe Pettigrew.

Harry se îndoia sincer că așa va fi. Dumbledore îl privi ca și cum ar fi știut la ce se gândea Harry.

— L-am cunoscut foarte bine pe tatăl tău, zise Dumbledore cu blândețe. Și la Hogwarts și mai târziu. Și el l-ar fi iertat pe Pettigrew, sunt sigur!

Harry îl privi pe Dumbledore. Nu glumea. Harry era sigur de asta.

— Noaptea trecută, am crezut că tatăl meu conjurase acel Patronus puternic... Adică, văzându-mă pe mine pe partea cealaltă a lacului, am crezut că îl zăresc pe tatăl meu...

— Nici nu era greu, zâmbi Dumbledore. Cred că te-ai săturat să ți se tot spună cât de mult semeni cu tatăl tău. În afară de ochi... Ochii sunt ai mamei tale!

Harry scutură din cap.

— A fost stupid să cred că era tata, murmură el. Adică, știam prea bine că era mort.

— Și crezi că cei pe care i-am iubit ne părăsesc cu adevărat când mor? Crezi că nu ne amintim întotdeauna de ei, mai ales în momente de mare restriște? Tatăl tău este viu în sufletul tău, Harry, și apare ori de câte ori ai mare nevoie de ajutorul lui. Cum ai fi putut altfel să produci acel Patronus excepțional? Corn a galopat din nou azi-noapte!

Lui Harry i-a trebuit ceva timp să înțeleagă ce spusese Dumbledore.

— Noaptea trecută, Sirius mi-a povestit cum au devenit ei Animagi, zâmbi Dumbledore. O realizare extraordinară, mai ales că au reușit să o țină ascunsă de mine. Și îmi amintesc și forma neobișnuită a aceluia Patronus produs de tine la meciul de Vâjthaț... Așa că, Harry, poți să fii sigur că l-ai văzut pe tatăl tău azi-noapte. L-ai făcut să apară din sufletul tău, Harry!

Și Dumbledore părăsi biroul, lăsându-l pe Harry pradă celor mai confuze gânduri.

*

Nimeni de la Hogwarts nu știa ce se petrecuse cu adevărat în noaptea în care evadase Sirius, cu excepția lui Harry, Ron, Hermione și a lui Dumbledore. Până la sfârșitul trimestrului, Harry auzi fel de fel de teorii despre ce se petrecuse atunci, dar toate erau departe de adevăr.

Draco turba de furie că scăpase Buckbeak. Era convins că numai Harry fusese în stare să descopere o modalitate de a elibera Hipogriful. I se părea de-a dreptul revoltător ca el și tatăl lui să fie învinși de unul ca Hagrid. Pe de altă parte, Percy Weasley avea multe de spus în legătură cu Sirius.

— Dacă ajung la Ministerul Magiei, am o mulțime de propuneri de întărire a „Legii Magiei”! îi spunea el singurului suflet care era dispus să-l asculte, prietenei lui, Luminița.

Deși vremea era excelentă, deși știa că făcuse aproape imposibilul salvându-l pe Sirius Black, niciodată Harry nu se apropiase de sfârșitul anului mai deprimat ca atunci.

Nu numai lui îi părea rău că profesorul Lupin pleca. Ora de „Apărare contra Magiei Negre” deveni un chin pentru Harry, după plecarea profesorului Lupin.

— Mă întreb ce profesor vom avea la anul, zise Seamus Finnigan sumbru.

— Un vampir, poate, făcu Dean Thomas, părând destul de interesat de această perspectivă.

Nu numai plecarea profesorului Lupin îl apăsa pe Harry. Se mai gândea și la prezicerea profesoarei Trelawney... Se întreba adesea unde era Peter Pettigrew și dacă își găsisse refugiu la Cap-de-Mort. Dar cel mai mult îl întrista perspectiva de a se înapoia la familia Dursley. Preț de o jumătate de oră - Ah, ce moment fericit! - Harry fusese în al nouălea cer că scăpase de rudele lui și urma să locuiască împreună cu Sirius... prietenul cel mai bun al părinților lui! Ar fi fost ca și cum l-ar fi avut mai aproape pe tatăl său! Și deși lipsa de vești despre Sirius era un semn bun, însemnând că nu fusese prins, Harry nu se putea împiedica să nu fie trist numai gândindu-se la căminul pe care l-ar fi putut avea, lucru imposibil în acel moment.

În ultima zi a trimestrului, primiră rezultatele de la examene. Harry, Ron și Hermione absolviseră la toate materiile. Harry nu-și mai revenea din uimire că trecuse și de „Poțiuni”. Bănuia că Dumbledore avusese un cuvânt de spus și îl împiedicase pe Plesneală să-l pice la examen din răzbunare. În ultima săptămână, felul de a se purta a lui Plesneală față de Harry devenise de-a dreptul îngrijorător. Harry nu-și închipuise că ura lui Plesneală față de el putea să mai crească, dar așa se întâmplase. Când se uita la Harry, lui Plesneală începea să-i zvâcnească necontrolat un mușchi de la colțul gurii și își îndoia și își desfăcea degetele, ca și cum ar fi fost gata în orice clipă să îl strângă pe Harry de gât.

Percy obținuse nota maximă la TVEE Fred și George obținuseră fiecare o groază de NOV Casa Cercetașilor, mai ales grație performanțelor de la Vâjthaț, câștigase campionatul Caselor, pentru al treilea an consecutiv. Aceasta însemna că serbarea de sfârșit de an s-a petrecut printre ornamente roșii și aurii și că masa Cercetașilor era cea mai gălăgioasă dintre toate, fiecare bucurându-se de victorie. Până și Harry reuși să uite de călătoria de a doua zi spre casa de pe Aleea Boschetelor și mănă pe saturete, râse și vorbi cu ceilalți colegi.

*

Ziua următoare, în timp ce Expresul de Hogwarts se apropia de gară, Hermione veni cu vestea-bombă, care îi uimi pe Harry și pe Ron.

— Am vorbit azi cu doamna profesoară McGonagall și am decis să renunț la „Studiul despre Încuiați”...

— Dar ai luat toate examenele cu brio! strigă Ron.

— Da, dar n-aș mai rezista unui alt an ca acesta, oftă Hermione. Clepsidra Timpului devenise o obsesie pentru mine. Fără „Studiul despre Încuiați” și fără „Previziuni despre viitor”, o să pot să am și eu un orar normal.

— Nici acum nu pot să cred că nu ne-ai zis și nouă despre ea, zise Ron morocănos. Se presupune că suntem prieteni, nu?

— Am promis să nu spun nimănui despre Clepsidra Timpului, zise Hermione grav.

Hermione se uită la Harry, care privea trist cum dispărea castelul Hogwarts la o cotitură a drumului. Abia după două luni avea să îl vadă din nou...

— Ei, nu te întrista, Harry! zise Hermione, necăjită și ea.

— Nu, zise Harry repede. Mă gândeam la vacanță...

— Da, și eu la fel, zise Ron. Harry, ar trebui să vii să stai cu noi! O să vorbesc cu mama și cu tata, apoi te sun. Știu cum să folosesc un *felifon* acum...

— Telefon, Ron, îl corectă Hermione. Zău așa, de ce nu te înscrii la „Studiul despre Încuiați”, anul viitor?

— Vara asta are loc Campionatul Mondial la Vâjthaț! continuă Ron, nebăgând-o în seamă pe Hermione. Vii la noi și mergem împreună la meci! Tata întotdeauna obține bilete de la Minister...

Propunerea lui Ron avu darul să-l mai înveselească pe Harry.

— Da, pariez că familia Dursley n-o să aibă nimic împotriva să stau la voi... Ba, dimpotrivă, toți or să fie foarte fericiți! Mai ales după ce i-am făcut Mătușii Marge...

Mult mai vesel, Harry jucă mai multe jocuri cu Puahbile împreună cu Ron și Hermione, iar când apărură vrăjitoarea cu tava cu bunătăți, își luă un prânz copios, dar din care lipsea cu desăvârșire ciocolata!

Abia după-amiază, târziu, i se întâmplă ceva care îl făcu fericit cu adevărat...

— Harry, ce e chestia aia de la fereastra ta? întrebă Hermione.

Harry se uită afară și văzu ceva mic și gri, care dorea să intre în compartiment. Se uită mai bine și văzu că era o bufniță mică de tot, în cioc cu o scrisoare mult prea mare pentru ea. Bufnița era atât de mică, încât abia reușea să reziste curentului de aer produs de trenul în viteză.

Harry se ridică repede și deschise fereastra, scoase mâna și prinse bufnița. O simțea în palmă, de parcă ar fi fost hoțoaica aurie!

Bufnița lăsa scrisoarea pe locul lui Harry și începu să zumzăie prin compartiment, foarte mulțumită că își dusesese misiunea la bun sfârșit. Hedwig clămpăni din cioc cu dezgust. Șmecherilă se ridică, urmărind cu multă atenție micuța zburătoare. Ron observă imediat și prinse bufnița din zbor, pentru a o feri de pofticiosul motan.

Harry luă scrisoarea. Îi era adresată lui. Rupse plicul și citi.

— E de la Sirius! exclamă el.

— Cum? se bucurară Ron și Hermione. Citește-ne-o și nouă!

Dragă Harry,

Sper ca scrisoarea asta să ajungă la tine, înainte de a sosi la rudele tale. Nu cred că sunt obișnuiți cu poșta via bufniță...

Stau ascuns, împreună cu Buckbeak. Nu-ți spun unde, ca nu cumva scrisoarea asta să pice în alte mâini. Mi-e teamă că bufnița nu va face față drumului, dar e tot ce-am putut

găsi și părea foarte dornică să-mi facă acest serviciu.

Cred că Dementorii mă caută încă, dar n-au nici o șansă să mă găsească unde mă aflu acum. O să am grijă să mă las văzut de Încuiați undeva departe de castel, ca să mai slăbească puțin paza acolo.

Când am fost împreună, am uitat să-ți mai spun ceva. Eu ți-am dăruit mătura „Fulger”...

— Ha! făcu Hermione, triumfătoare. Ți-am zis eu că e de la el!

— Da, dar tot tu ai spus și că e blestemată, îți amintești, nu? întrebă Ron sarcastic.
Au!

Micuța bufniță se simțea foarte bine în palma lui și îl ciupise ușor de deget, pentru a-i arăta - într-un mod cam ciudat, ce-i drept - dragostea ei.

Smecherilă a dus la poștă formularul de comandă pentru mătură. Am folosit numele tău, dar le-am indicat numărul seifului meu: 711. Te rog să primești acest cadou pentru ce-a de-a treisprezecea ta aniversare, din partea nașului tău.

Trebuie să-mi cer scuze și pentru spaima pe care ți-am provocat-o, desigur, când ai plecat în noaptea aceea de ia rudele tale. Am vrut doar să te mai văd o dată, înainte de a-mi începe marea călătorie spre nord, dar mi-am dat seama că te-am speriat...

Îți trimit ceva care sunt sigur că îți va face mult mai plăcută șederea la Hogwarts, anul viitor.

Dacă vreodată o să ai nevoie de mine, trimite-mi vorbă. Bufnița o să știe unde să mă găsească.

O să-ți mai scriu foarte curând.

*Cu drag,
Sirius*

Curios, Harry se uită în plic. Mai era încă o bucată de pergament. Citi repede ce scria acolo și se simți deodată atât de mulțumit și cald pe dinăuntru, ca și cum ar fi dat peste cap o sticlură de Berezero.

Eu, Sirius Black, nașul lui Harry Potter, îi dau voie să meargă în vizită la Hogsmeade, la fiecare sfârșit de săptămână.

— Asta o să fie suficient pentru Dumbledore! se bucură Harry.

Se uită iar la scrisoarea lui Sirius.

— Stați așa! Mai e un post-scriptum!

Sper ca prietenul tău, Ron, să vrea să păstreze această bufniță, dat fiind faptul că din cauza mea nu mai are șobolan...

Ron era încântat, la fel ca și micuța bufniță.

— Pot s-o păstrez? zise Ron, fericit.

Se uită la bufniță câteva clipe, apoi, spre marea surprindere a lui Harry și Hermione, i-o dădu lui Șmecherilă să o miroasă.

— Vezi? Asta e o bufniță! îi zise el motanului. Șmecherilă începu să toarcă mulțumit.

— Sigur că vreau s-o păstrez! De când îmi doream o bufniță! Harry citi și reciti scrisoarea de zeci de ori, până ce Expresul de Hogwarts ajunse la destinație. Când trecură bariera, încă mai strângea în mână bucata de pergament.

Harry îl văzu imediat pe Unchiul Vernon. Avusese grijă să stea cât mai departe de familia Weasley. Îi privise pe toți cu suspiciune, iar când doamna Weasley îl îmbrățișă cu drag pe Harry, bănuielile i se confirmară.

— O să te sun în legătură cu Campionatul Mondial! strigă Ron.

Harry le făcu semn cu mâna prietenilor săi, apoi luă un cărucior pe care își puse cufărul enorm, după care se îndreptă spre Unchiul Vernon. Acesta îl salută în maniera lui scârboasă, dintotdeauna.

— Ce e asta? se strâmbă el, arătând spre bucata de pergament din mâna lui Harry. Dacă e vreo altă învoire pe care vrei să ți-o semnez, să faci bine să-ți iei gândul...

— Nu, zise Harry, vesel, e o scrisoare de la nașul meu!

— Naș? pufni Unchiul Vernon. Tu n-ai nici un naș!

— Ba da, zise Harry, radiind de fericire. Cel mai bun prieten al mamei și al tatălui meu! E un fost prizonier în închisoarea vrăjitorilor, dar acum a evadat! Ține însă legătura cu mine, ca să vadă ce mai fac... dacă sunt fericit...

Și, zâmbind încântat la vederea figurii îngrozite a Unchiului Vernon, Harry cârmi căruciorul spre ieșirea din gară.

Da, vara aceea se anunța categoric mult mai bună decât vara trecută...